Pavel Vladîkin

Ilie Ciobanu

Epopee creştină
Volumul I, II, III

Pavel Vladîkin

Epopee creştină

Volumul I

Ilie Ciobanu

Chişinău 2022

Pavel Vladîkin
Epopee creştină
Volumul I, II, III
Ilie Ciobanu
Ediția III

Chişinău 2022

Christlicher Schriften - und Liederverlag Samenkorn
Liebigstr. 8
33803 Steinhagen
Germany
www.samenkorn.shop.de

e-mail: 777ilieciobanu@gmail.com

Prefață

La lecțiile „Lumini peste veacuri", în tabără „Creştinul", vedeam la copii, adolescenți şi educatori atenție şi interes enorm pentru viața lui Pavel Vladîkin — un tânăr creştin arestat în toiul persecuțiilor staliniste şi dus în Gulagul[1] Sovietic.

Volumul I descrie unele crâmpeie din viața lui Pavel: arestarea, drumul spre Vladivostok, Magadan, Kolîma, întâlnirile cu alți creştini, munca istovitoare, înghețurile în masă, foamea şi lupta dintre viață şi moarte în Nordul depărtat al țării.

Lucrând la extragerea aurului, tânărul Vladîkin priveşte cu dispreț luciul acestui metal dobândit cu prețul vieții miilor de arestați. Sleit de puteri, el adesea cade în timp ce-şi duce roaba cu solul aurit, cerând şi aşteptând inevitabila moarte. Şi totuşi, din zecile de mii de frați şi surori ce nu s-au mai întors de pe meleagurile siberiene, prin mila Domnului, el rămâne în viață pentru a ne transmite ultimul lor mesaj adus din valea plângerii şi a umbrei morții — cuvânt şi exemplu cu inspirație cerească, plin de puterea unei vieți nepieritoare.

[1]GULAG — Administrația Generală a Lagărelor de Muncă Forțată.

Percheziţie şi arest în noapte

Se deslega un vânt năprasnic,
Cum nu a fost pe cel ţinut
De când pământul e făcut.
Un cânt la cheie „dublu-jalnic"
Cânta creştinul asuprit
La Centru, Vest şi Răsărit.

A fost o seară neuitată,
Părinţii de acum ştiau,
Doar cei mici grijuri nu aveau
Când corbul[1] negru astă dată
La ei sub geam s-a deplasat —
Vin cei din Comisariat!

Şi de ciubote paşi... bătaie
În uşa lor s-a auzit.
Petru Vladîkin, tresărit,
În grabă iese din odaie
Şi ochi la ochi s-a pomenit
Cu cel din GPU[2] venit.

Îndată buzna dau în casă
Colegii ce îl însoţeau.
De percheziţie aveau
Un act şi, aşezat la masă,
Se pregătise de fumat
În sine şeful agitat.

Îi porunci să se ascundă
Lui Pavel fulger pe cuptor,
Să piară azi din ochii lor.
E scumpă orişice secundă,
De lucru au la infinit,
Încât şi noaptea au venit.

— Eu vreau să văd tot ce veţi face,
Mă aflu doar în casa mea!
A spus băiatul că nu vrea
Şi va găsi orice mijloace
Să memoreze lucrul lor
În amintiri pe viitor.

Iar la dorinţa să fumeze
Petru pe loc interveni,
Aşa cum se şi cuveni.
I-a interzis făr' să cedeze
Şi astfel şeful mâniat
Urgent de lucru s-a luat.

A căutat literatură,
Reviste, foi, cărţi de cântat,
Atent fiind la lucrul dat
Vor confisca orice frântură
De foaie unde „Dumnezeu"
E scris: acesta-i scopul său!

Se controlau atent pereţii
De nu e ascunziş prin gol,
Pe rând, în camere, în hol...
Şi îşi gonea şeful băieţii
Să caute şi prin cartofi,
În perne, haine şi pantofi.

Dulapurile la o parte
Le împingeau şi căutau,
Sub paturi toate scotoceau
Şi de găseau revistă, carte,
La şef pe masă aduceau,
În timp ce casnicii plângeau.

Au terminat spre dimineaţă:
— Ce am găsit e confiscat,
Declară şeful supărat.
Sunt nopţi prea negre în viaţă,
Când multe lacrimi a vărsat
Creştinul prigonit de stat.

[1]Corbul negru — camion special în care se transportau prizonierii în URSS.
[2]GPU — Administraţia Politică Centrală.

Pavel deloc în noaptea dată
Nu a dormit, a pătimit
De toate câte a privit:
De Biblia lor confiscată,
Când norii grei asupra lor
Aripi îşi scuturau din zbor.

— E necesar cu noi să mergeţi,
Îi spun la urmă cei veniţi,
Rugăm să nu vă prea mâhniţi.
Plângeau ai lui: — Dar lacrimi şterge-ţi,
Soţiei Petru i-a vorbit,
Căci grele vremuri au venit.

În faţa lor fără valoare
Sunt lacrimile de copii.
— Te rog, cu inimă să fii
Şi pregăteşte de plecare
În torbă haine şi pesmeţi,
Căci nu-i scăpare, cum vedeţi!

Ei milă n-au, oricât ai plânge.
Avem de mers pe drum cu spini
Ca mii şi mii de pelerini,
Călcând pe urmele de sânge
De sfinţi lăsate pe pământ,
Ne fie-n Domnul crezul sfânt!

Petru ieşi cu ei afară,
Pe întuneric a plecat
Deja de dânşii arestat.
Aşa se începu amară
Viaţa pentru cei lăsaţi
Orfani să fie, foamei daţi.

Luşa — soţia lui — rămase
Chiar şi în vis ades luptând,
Prăpastii, mlaştini, gropi trecând;
Când noaptea lungă se lăsase
Va creşte trei copii din greu,
Credinţă-având în Dumnezeu.

Pavel a vrut să strige: „Tată!"
Dar numai urma lor vedea,
Cum la distanţă dispărea;
Apoi, a adormit îndată
Spre dimineaţă istovit,
În suflet, inimă rănit.

* * *

Când au aflat despre plecarea
La Nord a multor arestaţi,
Spre gară printre cei aflaţi
Îşi face Pavel alergarea
La un cuvânt de bun-rămas
Cu tatăl său în greul ceas.

Se obosi printre vagoane
Căutând să vadă trenul dat
Cu arestaţii încărcat.
Mergea la multe eşaloane
Şi îi veni un gând amar
Că totul este în zadar.

Însă văzu la geamuri gratii,
La un vagon 'colo parcat,
Fără a fi cumva marcat.
În el băiatul faţa tatei
Zărise printre cei aflaţi
Ca şi Vladîkin condamnaţi.

Păroşi, murdari, cu feţe şterse,
Şi prea slăbiţi în firea lor,
În ochi de lacrimi cu izvor
Şi gânduri negre, mari, diverse,
Des îi doboară la pământ,
Uscaţi ca frunzele de vânt.

Ferestrele erau închise,
Dar ambii totuşi au vorbit
Prin semne, până a venit
O santinelă. Îi zărise.
Din milă însă i-a lăsat
Şi vorba şi-au continuat.

Şi toate câte spune tata
Pavel ca în abecedar
Citea, pe scris măşcat şi rar…
La orişice, la toate gata
Să facă e la infinit
Oricât azi nu i-ar fi vorbit.

El trebuie acum pe mama
Să o ajute-n locul lui,
Uitându-şi vremea jocului,
La lucru totdeauna gata
Îndeosebi devine-aici
Şi responsabil de cei mici.

Apoi, predicator să fie
Cu dragoste de Dumnezeu,
El trebuie la rândul său,
Cum învăţat e din pruncie,
A fi cu stimă de creştini
Ce lumii veşnic sunt străini.

Şi pe neaşteptat vagonul
Parcă din somn a tresărit
Şi mersul îşi luă grăbit;
De undeva venise zvonul
Că spre Arhanghelsk s-a pornit,
La ger, la viscolul cumplit.

Dar ei nu lasă dialogul.
La început Pavel mergea,
Apoi alăturea fugea.
Aici se termină prologul
La viaţa ce începe grea,
Mai luminoasă ca o stea.

S-ar fi lipit el de fereastră,
A fi alături în nevoi
Cu tata şi cu alţi eroi
Ducând prin Nord credinţa noastră
Cu lacrimi unde, viscolind
Prea tare, nopţile se-ntind.

E dureroasă despărţirea
La cei în suflete legaţi,
Chiar şi în foc ei aruncaţi
Uniţi rămân. Aşa unirea
La Pavel e cu tatăl său —
Mai tare decât veacul rău.

* * *

Murise fratele Belavin,
Ca şi Vladîkin condamnat.
Adus la Nordul depărtat,
Ajunse la sfârşit de chin,
De rude şi copii lăsat,
Sărmanul când căzu la pat.

Venise să îşi viziteze
Şi Luşa soţul în nevoi
Şi a dorit cu el, în doi,
Cadavrul să-i înmormânteze,
Cum la creştini este primit,
Căci rudele nu i-au venit.

Arhanghelsk are morgă mare,
Ca musca oamenii mureau.
Pe mese rânduri morţi şedeau
Şi pe podea în număr mare,
De muncă, lanţ eliberaţi,
La pas de securişti lăsaţi.

A doua zi de dimineaţă,
Când straja uşa a deschis,
Luşa de spaimă şi-a întins
Cu grabă mâinile pe faţă
Şi a ţipat cât a putut
De groaza care s-a umplut.

Strânşi la o mare sărbătoare...
Guzgani de soi „Hibrid" marcat
Spre ea cu botul ridicat,
Mâncau cadavre fiecare
Pe mese stând şi pe podea
Atât cât firea le poftea.

Cadavrul fratelui acasă
La ei l-au dus şi au chemat
Toţi fraţii din oraşul dat;
Aşa a lui Isus mireasă
Cu stimă şi-a înmormântat
Pe membrul astăzi decedat!

După ce-a fost înmormântarea,
Ai lui Belavin au venit.
Vladîkin lor le-a povestit
Care fusese toată starea
Când boala a intervenit
Şi cum apoi a şi murit.

Ei n-au putut veni la vreme;
Mult regretau şi mulţumeau
Lui Petru şi tot povesteau
Despre Belavin multe teme
Cu dor şi drag, dar prea târziu
Când tata doarme în sicriu.

La urmă, la a lor plecare
Să caute s-au angajat
Pe Pavel dus la învăţat;
Şi prin băiatul lor mai mare
Petru şi un cadou i-a dat
Din banii ce i-a adunat.

Familia e alături în nevoi

Nu mult trecu şi în scrisoare,
Lui Pavel mama îi scria
Cum cu copiii mici trăia;
Iar în Arhanghelsk tata are
Nevoie de un ajutor
În lucrul său din partea lor.

I-au dat plan de încălţăminte
Să coase cât nu ar putea,
Căci are sănătatea grea:
„Tu, Pavel, ţine bine minte,
Acum el trebuie-ajutat,
Deşi eşti dus la învăţat.

Aş vrea să nu ratăm din vreme,
Când trebuie ca să plecăm
Toţi la Arhanghelsk, să lucrăm;
Mă rog ca Domnul să te cheme,
Căci e puţin să merg doar eu,
Să te ajute Dumnezeu".

Memoria l-a dus îndată
Pe vechile deja poteci
Prin care doar o dată treci:
Îşi aminti de al său tată,
De stimă demn de ajutat
Când e metodic maltratat.

Ce-i de făcut cu perspectiva
Care acuma i s-a dat?
Un vis atât de aşteptat!
Ordjonikidze[1] directiva
O iscălise în tabel,
În care e inclus şi el.

[1]Ordjonikidze — Ministrul Industriei Metalurgice.

Cu alţii de la facultate
El e deja predestinat
Ca să devină om de stat;
Salariu va avea şi toate:
Automobil, apartament,
Căci este cel mai bun student.

E greu, când ai atâtea visuri
Şi aşteptat de ele eşti
Să-ţi înmâneze ce doreşti,
Apoi să le schimbi pe abisuri,
Spre Nord ca jertfă să păşeşti,
Cu exilaţii să trăieşti.

Îi zboară gândul iar la tata,
Lovit pentru credinţă grav,
Flămând, în friguri şi bolnav;
Să plângă Pavel este gata
Şi-n suflet frunzele de dor
Îşi răspândi mireasma lor.

Luşa mai mare bucurie
Nu ştie-n marele necaz,
Părea că este în extaz
Când Pavel, fără ca să scrie,
Cu geanta apăru în prag,
Decis să plece în Gulag.

Când au fost gata de plecare
Cu genţi, cu torbe şi desagi,
Luşa luă copiii dragi
Şi spre Arhanghelsk, calea mare,
Din Moscova s-au îmbarcat.
Un caz e de menţionat —

Ardea în faţa lor taigaua,
De fum vagonul era plin,
În adevăr, un mare chin —
Simţeau şi mari, şi mici nuiaua
Cu care Nordul biciuia
Poporul ce aici trăia.

Arhanghelsk e ascuns în ceaţă
Şi soarele deasupra lui
Părea că după fum nici nu-i.
Era un cer fără de viaţă,
De spaimă plin şi de fiori
Cu mari şi reci ades ninsori.

Când Petru a venit acasă,
O telegramă a găsit,
Îi scrie Luşa: „Ne-am pornit!"
Şi faptă nu e mai frumoasă
Decât ca jertfă să păşeşti,
Martirilor să le slujeşti.

Dar nu a scris în telegramă
De Pavel măcar un cuvânt,
În suflet Petru e înfrânt:
„Că vin copiii cu-a lor mamă
E bine, dar fiind ei mici
De ajutor nu sunt aici".

Şi Luşa cu ei ocupată
Să coase mult nu va putea,
La Pavel Petru se gândea;
Tot centrul inimii de tată
De dânsul este ocupat —
E preaiubit şi aşteptat.

Trăind greu zilele cu ceaţă
Pe cel meleag îndepărtat,
Petru Vladîkin s-a rugat
Ca Pavel în această viaţă
Să vadă sensul ei curat —
Isus Hristos cel înviat.

Cu Pavel ar putea tot planul
De lucru care i-a fost dat,
La timp să fie terminat.
„El este tânăr!" În elanul
Depus în doi ar izbuti,
Dar nu ştia de va veni.

* * *

Trenul din Moscova în gară,
De Petru foarte aşteptat,
Încet veni la ceasul dat.
El pe platformă stă afară,
Aşteaptă sorţul reuşit,
În caz de Pavel e venit.

Printre mulţimea agitată
Când pe ai săi i-a observat.
A mers grăbit la ajutat,
În marea grijă-a lui de tată,
La genţi şi torbe de cărat,
Însă rămase prea mirat.

Văzu cum Luşa ajutată
De cineva aici era,
Rapid şi torbele căra,
Şi doi copii i-a pus îndată
De ea alături pe peron,
Aduşi în braţe din vagon.

— Veniţi acuma toţi la tata!
Le spuse Luşa la copii.
Nu totdeauna poţi să ştii
Ce sentimente vor fi gata
Să-ţi scânteeze foc de dor
În sufletul plin de fior!

Un tânăr 'nalt îi stă în faţă,
Cel care mult a ajutat;
La el când Petru s-a uitat
Văzu pe Luşa ca prin ceaţă,
Cum tineri ei s-au întâlnit
De drag când s-au căsătorit.

— Îl recunoşti sau nu? întreabă.
Şi Petru ca din vis trezit
Îmbrăţişat s-a pomenit
De Pavel, fiul său, în grabă,
Mai scump ca aurul curat
E pentru ambii ceasul dat.

Aşa ca ei îmbrăţişare
Nu mulţi pe lume au avut,
Şi mai puţini au cunoscut
Adevărata ei valoare
Cu sensul mare de mister,
Cadou la doi adus din cer.

Pe faţa Luşei lacrimi sfinte
Curgeau la dânşii când privea
Şi Domnului încet şoptea:
„Slăvit în veci să fii, Părinte,
În felul cel mai minunat
La noi în viaţă ai lucrat!"

* * *

La început, pe malul mării,
Când ore libere avea
Pavel vapoarele privea,
Apoi înspre amurgul serii
Biblioteca îi era
Lăcaşul ce îl prefera.

Iar când pentru încălţăminte
Materialul au primit,
Familia lucra grăbit.
Aveau de muncă zel fierbinte,
Dar Petru slab şi obosit
Era de cât a suferit.

Ca Pavel bine să lucreze
Nici el, nici Luşa n-au putut,
De la părinţi el a cerut
Ca seara tata să cedeze
Şi să se ducă la culcat,
Iar el cu drag a acceptat.

Aşa ca Pavel nu lucrează
Nici sclavul cât ar fi bătut.
El la maşina de cusut,
Când Aurora luminează,
Munceşte nopţile din greu,
Forţându-se la apogeu.

Pavel stimează fraţii

Duminica la adunare
Câţiva din fraţi se adunau —
Din exilaţi cu toţi erau.
Mai multă stimă şi onoare
Homenko dintre toţi avea
La Pavel... care îl iubea.

Era de fire îngerească!
Prin lagăre cât s-a aflat,
Din Ucraina condamnat,
N-a fost o dată să cârtească:
La foame, boală, ger şi chin
Nu căuta un alt destin.

Pavel avea pentru bătrânii
Cu tatăl lui întemniţaţi
Respect şi stimă; aceşti fraţi
În ochii lui erau creştinii
Care în veacul de apoi
Consideraţi vor fi eroi.

Duminică de dimineaţă
Bătrânii fraţi grăbiţi mergeau
La adunare când veneau,
Iar Pavel se porni în piaţă,
Apoi să vadă-n port şi el
Vapoare mari de orice fel.

Dar invitat la adunare
A fost, şi el a acceptat
Să le ajute la cântat.
Bătrânii fraţi auz nu mare
Aveau cu toţi şi când cântau
Adesea şi greşeli făceau.

Îndată s-a schimbat cântarea:
Cu Luşa el când a cântat
Vladîkin se uita mirat...
Simţeau cu toţi înviorarea
Venită-n inimile lor
Prin sfinte melodii de dor.

Tot planul de încălţăminte
A fost la vreme terminat.
Pavel deja eliberat
Tot timpul de acum ‘nainte
În bibliotecă petrecea
Şi studia, şi mult citea.

Era mirat cum Dostoevski
Şi alţi autori idealişti
Îi confruntau pe ateişti.
Găsise că Tolstoi, Jukovski
Convinşi erau că Dumnezeu
Există-n universul Său.

Şi s-a mirat că scriitorii
Ce au renume mondial
De Dumnezeu ca ideal
Au scris, şi astăzi cititorii
Posedă marile valori
De ei lăsate ca comori.

După Crăciun mai des Homenko
Venea cu Pavel şi vorbea,
Îl informa, îi povestea
De fraţi mai mari, de Timoşenko
Şi alţii ca el arestaţi
Prin lagăre acum aflaţi.

Ce îşi urmează calea sfântă,
Ca cei mai din vechime sfinţi,
Mult răbdători în suferinţi.
Bolnavi, bătuţi cum avântă
Prin lupte grele şi furtuni
Spre ţara plină de minuni.

De ei această lume-ntreagă
Nu-i demnă şi n-a fost nicicând,
Având al veşniciei gând
Ei au ajuns să înţeleagă
Esenţa crucii pentru noi,
Purtată-n vreme de nevoi.

Pavel vedea sinceritate,
Lumini şi adevăr de sus
În cel bătrân la chin adus.
Din toţi el e acela frate
Pe Pavel ce îl cuceri
Prin ce văzu şi auzi.

În ultima lor convorbire,
Bătrânul mult îngrijorat,
Cu el de vorbă când a stat
Serios, dar trist, la despărţire
A zis: — Noi tot ce am putut
Cu tatăl tău deja-am făcut.

Am dus în lume Vestea Bună
Ades fiind ameninţaţi,
La urmă chiar şi arestaţi.
Pentru aceasta împreună
Exilul suferim aici.
Tu, Pavel, azi ce poţi să zici?

Cine va merge mai departe
Trecând prin straşnicul şuvoi,
Când lupii fac prăpăd în oi,
Să ducă lumii Sfânta Carte,
Cu marele discernământ
În dragoste şi mult avânt?

Sau azi nevoie nu mai este
De Evanghelie, adevăr,
De mântuire şi de cer,
Să fie dusă astă veste?
Te rog, tu, Pavel, ce gândeşti?
Ce poţi să zici sau cum priveşti?

Băiatul a căzut pe gânduri...
Puţin a stat, a meditat,
Apoi la ce-a fost întrebat
A dat răspuns în scurte rânduri:
— Bunele, azi nimic nu spun,
Dar sper să vină ceasul bun

Când cineva decis să plece
Va fi, simţind că e dator,
Cu predici la acest popor.
Aceste vremuri când vor trece
Să facă bunul Dumnezeu
Să fiu în slujba Lui şi eu.

* * *

A fost şi martor la munci grele,
Un grup de exilaţi lucrau —
Drenaj prin mlaştină făceau —
O schelă-aveau în trei nivele
În şanţ montată, în noroi,
Păreau furnici în muşuroi.

Acei de jos flămânzi, în zdrenţe,
De glod lopeţi sus ridicau —
Pe prim etaj grămezi clădeau.
Făceau lucrări de mari urgenţe,
Iar următorii aruncând
Această masă sus la rând

O transmiteau unul la altul,
Pe scânduri se încovoiau...
La număr foarte mulţi erau.
Şi numai Dumnezeu Prea'naltul
Ştiuse până la sfârşit
Tot ce aveau de suferit.

Pavel văzu în dimineaţă
Că mult norod s-a adunat:
Despotic ce s-a întâmplat!
Plecase toţi din astă viaţă,
Căci schelele s-au prăbuşit,
Ca trăsnetul au bubuit.

Şi toate cele trei nivele
Cu oameni, turbă şi noroi,
Doar judecata de apoi
Mai poate semăna cu ele,
În adâncimi au dispărut —
Destin prea tragic au avut!

Şi nu mai pot salvaţi să fie,
Căci soartă au avut de chin,
Fără odihnă şi alin.
Trecuţi deja în veşnicie,
Nu au nevoie de mormânt,
Doar mestecaţi sunt în pământ.

De-atunci el şi mai multă stimă
Avea de tata şi de fraţi,
Aici teribil maltrataţi.
În asta el vedea o crimă
Comisă la nivel de stat,
Omor în lege programat.

Veni şi ziua ca să plece,
Şi Pavel nici nu ascundea
Emoţiile ce avea.
Acest ţinut grozav şi rece,
De exilaţi mult blestemat
Şi lui viaţa i-a brăzdat;

Trecând cu plugul cel de gheaţă
Prin duh şi suflet răsturnând
Valori, idei din a lui gând.
Aici direcţie în viaţă
El a primit şi Dumnezeu
Îl va avea în planul Său.

A fost satisfăcut în sine,
Fiind la gară petrecut
De tatăl său, că a putut
Să dea un ajutor, un bine
La vreme lui şi pentru fraţi,
Ca el asemeni condamnaţi.

În ziua când primi diploma
Că susţinuse eminent
Examenele de student,
Nu a simţit ca azi aroma
De fericire-n suflet, gând
La care a visat oricând!

Aici găsi idei măreţe,
Pe care nu mulţi le trăiesc,
Un freamăt ele au ceresc
Şi sunt de rară frumuseţe
Manifestată-n caracter —
Un mare dar făcut de cer.

Ispite la uzină

E angajat la o uzină
Unde părinţii au lucrat.
Carieră nu avuse lină,
De şefi e mult apreciat!

Au observat că e capabil
Şi responsabil, conştient,
Având şi caracter amabil,
Cu toţi în lucru e atent.

Avea o funcţie înaltă
Deja la 20 de ani
Că inima din el tresaltă
Şi devenise plin de bani.

E seara dus la facultate
Şi zilnic este admirat
Că e descurcăreţ în toate
Şi multilateral dotat.

Născut pentru societate,
Ca lider vrednic de crezut,
Cu calităţi moral înalte,
Cum rar la semeni s-a văzut.

Domniţele de la uzină
Cu dor ades la el priveau,
De vorbă unele să-l ţină
Prilejuri multe inventau.

Din ochi le scânteia iubirea
Când pe alăturea trecea,
Erau romantice cu firea,
Dar „multe" Pavel nu vedea.

Va întâlni nişte vârtejuri
De sentimente înadins —
Invenţii de a fi prilejuri
Prin care el să fie „prins".

În haine albe la uzină
El a venit neîncercat
Şi nimeri într-o rutină
Din cele ca la bal mascat.

* * *

La lucru, când veni, odată,
Găsi un plic lui adresat,
Scris cu o mână delicată
Şi cu parfum înmiresmat.

Era chemat să fie seara
În vizită la cineva.
La cald, cum se topeşte ceara,
Aşa la el câte ceva

Din calităţile creştine
Cu griji plantate de părinţi,
Încetişor devin ruine,
Cu noile din jur cerinţi.

El curios citi adresa
Spre care seara a păşit.
De la uzină e „prinţesa"
Să scrie ce a îndrăznit.

De caracter şi voie bună,
Contabilă la ei era,
După o seară împreună
Mireasă se considera.

Avea de gând la împlinire
Al vieţii vis de mult dorit...
Se îmbrăcase în porfire,
Şi ceas pe mână i-a lucit.

Excepţie atunci prea rară
Era să ai de îmbrăcat,
Cusută „rochie de seară" —
Dar el nu deveni mirat.

Când îl văzu a spus îndată:
— Poate că straniu ţi-a părut,
Am scris în plic dorinţa toată
Şi scopul care l-am avut.

Din prima zi, din prima oră,
Fiinţa ta m-a captivat.
Ispita deveni majoră...
Am îndrăznit, te-am invitat.

Vreau să petrecem împreună
În şiruri serile la rând,
În companie foarte bună,
Acesta-i unicul meu gând.

O bicicletă belgiană
Cu ceas de mână i-ar fi dat,
Şi viaţa lui cotidiană
În praznic i-ar fi transformat.

Doar să accepte-a ei intenţii.
Şi multe alte bogăţii
Lipite de a ei invenţii
Cu ruble încă multe mii!

Cu zece ani era mai mare
Şi anevoie greu mergea,
Căci e bolnavă de picioare,
Şi să ascundă nu putea.

Nimic. Nici pic de frumuseţe,
Nici eleganţă nu avea.
Acum lui Pavel să înveţe
Doar lecţia îi rămânea.

La urmă, plin de indignare,
A zis în sine revoltat:
— Până acuma vârsta mare
Şi starea gravă ţi-am stimat.

De cele astăzi auzite
Îmi este sufletul şocat,
Vai! câte planuri şi ispite
Grămadă azi mi-ai prezentat!

Dar voi ţinea întotdeauna
Spre tine drumul meu blocat.
Din toată marfa ta niciuna
În viaţă n-ar fi egalat

A noastră diferenţă-n anii
De Dumnezeu ce ne sunt daţi.
Rămâi cu ei şi cu toţi banii
În portmoneul tău aflaţi.

El nu ştia pe ce principiu
Acuma lumea-n jur trăia,
Curând un alt nou exerciţiu
Adus în faţa lui avea.

* * *

Cu a sa rudă la uzină
Ceva avea de discutat
Când se porni spre ei să vină
O domnişoară - alt păcat.

Era la chip atrăgătoare,
Dar el îndată a plecat,
Spunând că data viitoare
Vor prelungi subiectul dat.

În seară cu a sa problemă
La rudă el când a venit
Se întâlni cu o dilemă,
La care nici nu s-a gândit.

Ea îl ruga să se reţină,
Apoi vorbirea şi-a pornit
De domnişoara din uzină
Când Pavel a plecat grăbit.

A spus: — Domnița are multe
Capacități când o priveşti...
Şi vrea ca Pavel să asculte:
E ca şi cele din poveşti.

Dar fără el se prăpădeşte,
Vladîkin e de ea dorit;
De dânsul pururi pomeneşte
Oriunde ea s-ar fi găsit.

Pavel nimic nu înțelege,
Nu ştie cât a plănuit
Ce astăzi ruda vrea să lege
E încă nedestăinuit.

Pe sub ferestre dar aude
Cum cineva grăbit păşea —
Acestea toate le include
Programul ce deja mergea.

Îndată intră domnişoara
De care ruda îi vorbea
Cu el să îşi petreacă seara,
Isteață, dornică zâmbea.

Doar după treizeci de minute
Cu grai stăpâna iscusit,
Îi scoate-n stradă să discute,
Apoi i-a şi blagoslovit:

— Doresc o seară minunată,
Aşa ca cele din poveşti,
S-aveți de astre luminată,
Sub lună ocrotit când eşti.

Prea stânjenit e deodată
Vladîkin de împrejurări
Şi bănuia că nu-i curată
Rudenia-n a ei lucrări.

Mergeau încet în doi pe stradă,
În mintea lui el cântărea
A ei cuvinte ca să vadă
În umbră ce se ascundea.

Îi spune gândul că e pradă
În voia a două femei,
La asta are ca dovadă
Mizeria din vorba ei.

Îi povestea cum vor bărbații
Prieteni de a fi cu ea,
Că îi propun şi vor relații:
La altă temă nu trecea.

El nu umbla la adunare,
Însă în minte i-a venit
Versetul despre înfrânare
La Timotei cândva citit.

— De ce nu zici nimic, băiete?
În ochi privind l-a întrebat.
Sunt la uzină multe fete,
Dar ea e fenomen ciudat.

Făcu un gest pe Pavel care
Din visuri parcă îl trezi.
„Cu ea doar consecinți amare
Vor fi", în sinea lui gândi.

Şi a propus mai spre lumină
Să meargă de a se plimba.
În cuget se simțea de vină
Că singur calea îşi strâmba.

— Haidem pe strada precedentă,
Ca speriată ea a spus,
Dar cu decizie decentă
El planurile i-a redus.

Fără a şti de uraganul
De pofte-n beznă ce ducea
Că ruda mai departe planul
Căderii iscusit urzea.

* * *

A fost apoi a doua seară...
La domnişoară când veni
De la distanţă de afară
Înjurătură auzi.

E vocea ei plină de miere,
Numai că azi alt ton vorbea.
Cealaltă prelungea să zbiere,
Cu nume rău când o numea.

Dar altfel, doamna în esenţă
Nici nu era, cum s-a văzut;
În prag apare de urgenţă
În braţ cu un copil ţinut.

Sunt treburile încurcate.
Când pe Vladîkin l-a văzut
Surprinsă, pe neaşteptate,
La faţă alta s-a făcut.

Era ca fiara speriată,
L-a insultat şi ocărât,
Îi porunci să fugă-ndată,
Căci lucrurile stau urât.

Şi repede îi lămureşte
Că soţul azi e revenit
Din închisoare şi răcneşte,
Încât şi fata i-a trezit.

Iar după colţ vorbi îndată:
— Tu singur vezi că la plimbat
Nu pot să merg în seara dată.
Cu asta deci a terminat.

În viaţă Pavel niciodată
Nu devenise radical,
Dar firea azi e revoltată,
Ca valul ce dă peste mal.

El dornic e să se răzbune
Pe ticăloasă neapărat,
E gata soţului a spune
La rând tot ce s-a întâmplat.

Dar la moment păşi spre casă
Prin întuneric negrăbit,
În cuget vina îl apasă
De toate câte a păţit.

Se pomeni tras în „băltoacă"
Doar porcii unde fericiţi
Se scaldă, zburdă şi se joacă,
De glodul ei ademeniţi.

* * *

Târziu, când lumea dormitează,
El într-o seară auzi
Că soneria alarmează
Şi noaptea Pavel se trezi.

În prag se află domnişoara
Cu ruda lui alături stând.
Cum nu aştepţi să ningă vara,
Nici el nu se gândi nicicând...

Aşa sunt „doamnele de seară".
În fire Pavel e pierdut,
Dar grabnic totul se repară,
Când de mânie s-a umplut.

Deci curvele propun plimbare...
Urgent ceva au de vorbit.
Şi insistau aşa de tare
Că Pavel, făr' să fi voit,

Păşi cu ele-n întuneric.
Aşa o artă cunoşteau,
De caracter şi tip rebelic.
Că toate... îşi înfăptuiau.

Încep să îl ademenească,
Să fie ca un cerb căzut,
Răpus de dragostea firească,
Conform cu planul lor făcut.

Ca boul spre măcelărie
Sau ca şi pasărea în laţ
Să-l facă astăzi vor să fie
Cu cei din bezna morţii fraţi.

Rudenia mult iscusită
Din mers şireată se opri
Şi intervine cu ispită,
De mâini ţinându-i le vorbi:

— Destul atâta supărare,
Sunteţi şi tineri, şi frumoşi,
Lăsaţi a voastră îngâmfare,
Fiţi doi hulubi în stradă scoşi.

Uniţi în dragostea cea mare —
Aşa vă las, aşa să fiţi.
Eu plec; voi fi în aşteptare,
După plimbare să veniţi.

Voi pune ceainicul să fiarbă,
Dar mai întâi să fierbeţi voi.
Cu dragoste nebună, oarbă,
Vă rog nu fiţi ca două oi.

Pavel a vrut ceva să spună,
Dar ea îndată a plecat,
Dorindu-le o seară bună
Cu conţinutul fermecat.

El se porni la ea acasă
Să-i facă o mustrare grea.
Acolo doamna ticăloasă
Cu dânsa „ceaiul" îşi va bea.

— De ce nu te reţii cu mine?
Lui Pavel doamna îi vorbi,
Eu fericită fără tine
Să ştii, în viaţă nu pot fi.

— Oare cu ce le sunt de vină
Că permanent în jurul meu
Se strâng bărbaţii la uzină
Făcându-mi astfel nume rău?

Eu sunt cu sufletul curată
Şi vreau ca să mă înţelegi,
Sunt floare albă, fără pată
Şi am petalele întregi.

Dar nu o dată afectată;
Căci ştiu cum prostul cel de om
Ţi-a spus istoria mea toată,
Că sunt de roade rele pom.

Eu am văzut cum la uzină
În doi aparte aţi vorbit.
La dânsul creierul înclină,
Să nu te laşi a fi minţit.

Ți-a spus că el la închisoare
Din vina mea ar fi ajuns.
Îți dau cuvântul de onoare —
E de invidie pătruns.

Nu mult după căsătorie
Soțul bețiv a devenit
Și hoț fiind de meserie —
În temniță a nimerit.

Nu înțeleg cu ce-s de vină...
Eu azi atâta te-am iubit
Că paşii nu pot să mă țină,
Iar tu, mă uit, te duci grăbit.

Şi lacrima ştergând, propune:
— Nu te grăbi ca să plecăm,
Cum oare inima nu-ți spune
Că dreaptă cale azi urmăm?

„Adulteră!" trecu prin minte
Un gând la vreme apărut.
Ea vede clar şi bine simte
Că Pavel jertfă nu-i căzut.

În sine el găsind putere
Orice propuneri i-a respins.
Acum pe stradă în tăcere
La rudă merge înadins.

Punea la cale mare sfadă
Să-i spună foarte răspicat
Al său protest, ca ea să vadă
Că planul lor e demascat.

Deja şi masa pregătise,
Credea că el va accepta...
Stătea cu mâinile întinse;
Cu noul plan îi aştepta.

Le pregătise astă seară,
Şi patul cu parfum stropit...
Aloe, smirnă, scorțişoară (Prov. 7. 17),
Şi frumuşel împodobit.

Gândi cu ei să stea la masă,
Apoi să treacă la alt rând
Ca ambii să nu plece-acasă,
Aici şi pat, şi toate-având.

Pavel a zis: — Fiindu-mi rudă,
Nu mă gândeam că vei putea,
Lucrând cu mână foarte crudă,
Să plănueşti pieirea mea.

Grozave pregăteai relații
De care azi m-am refuzat,
Păstrează planul pentru alții,
Cu mine, vezi, a eşuat.

Cu mâna mea să iau otravă!
Scuipând, el uşa le-a trântit,
Cuprins de o mânie gravă,
În drum spre casă a pornit.

„Pe buze ea strecoară miere",
O voce clar i-a amintit,
„Dar la sfârşit rămâne fiere
Cu mult pelin îngrămădit.

Picioarele ei duc la moarte
Şi toți acei ce merg la ea,
Precum ne scrie Sfânta Carte,
În iad destinul vor avea".

„Fugi de adulter", ne învață
Cuvântul sfânt enorm de clar.
Pavel simți cum arde-n față
Plin de ruşine şi amar.

Mai bine refuza de-odată!
Să facă cele cunoştinţi,
Care devin pe cuget pată
Şi au fatale consecinţi.

Deşi, încă creştin ca tata
Sau ca şi ceilalţi credincioşi
El încă nu era, e gata,
În rând cu cei cuviincioşi,

În viaţa lui să se păzească
Şi el de poftele lumeşti —
Aşa chemarea e cerească,
Şi legile cele domneşti.

Petru Vladîkin „eliberat"

USLON[1] — inscripţie redusă
E în Arhanghelsk la birou
În care şefii vina pusă,
Verificând, o scriu din nou.

Mulţi erau scrişi la grele patimi,
În ţara ursului bălai,
Spre mare, unde sunt de lacrimi
Izvoare mii pe acest plai.

Vladîkin sta în aşteptare
La uşa de unde primeau
Permisul de eliberare
Acasă toţi care plecau.

Voioşi cu actele în mână
De fericire mulţi zâmbeau...
Istorie o să rămână
În lagăr câte sufereau,

După atâtea patimi crude.
Când Petru a intrat la rând
Îi pare straniu, dar aude:
— Ce ai, Vladîkin, azi de gând?

Unde te duci când vezi permisul?
— Acasă, am doar un răspuns.
— Nu se acceptă — ăsta-i scrisul
Ce în permis îţi e de-ajuns!

— M-au arestat fiind acasă,
Dă-mi foaie la copii de drum,
De dânşii dorul mă apasă.
— Acasă nu ai drept nicicum.

Alege alt oraş ori sate.
Însă din câte a numit
De şef nu au fost acceptate —
El pururi va fi osândit.

Nu-i pentru dânsul libertate,
Să mai aleagă nu e rost:
— Atunci scrieţi unde se poate.
— Tambov, răspunsul dat a fost.

„O, Doamne, dă-mi puteri pe cale,
El s-a rugat, să pot să trec
Când voi păşi a morţii vale,
Şi cel pământ cu totul sec."

Tambov şi-a lui împrejurime
De foamete era cosit...
Că morţi căzeau pe străzi mulţime
Oriunde nu ai fi privit!

Mulţi căutau pe câmpuri hrană
Şi, negăsind, aici mureau.
Alţii zădarnic de pomană
Întinse mâinile ţineau.

[1]USLON — Direcţia lagărelor nordice cu destinaţie specială.

Căruțe mari duceau din stradă
Pe cei muriți la cimitir,
Alți a muri porneau corvoadă
Tot într-acolo mare şir.

Venit aici, Petru îndată
E preîntâmpinat de şef
La foametea organizată:
— Eu să te țin n-am niciun chef.

Nu vreau să ai aceeaşi soartă
Cu cei porniți spre cimitir,
Poți să te duci, dar grijă poartă,
Altfel vei bea acest potir.

Cu cei de la securitate
Fii serios orice moment.
Să nu te-nşeli de libertate,
Acasă fii oricând atent.

* * *

Familia în sărbătoare
A fost când Petru a venit.
Se întețea prigoana mare,
Dezastrul nemaipomenit.

Unii spuneau că pete-n soare
Se văd şi stelele din cer
Dispar sau cad în număr mare,
Pe timp de sânge în mister.

El îndrăzni în astă vreme
A strânge frații risipiți,
Când vântul de prigoană geme
Să nu se lase biruiți.

Cu Pavel a vorbit de-a dreptul
De faptul că e mult dotat.
A spus: — La Dumnezeu e sceptrul,
Capacități doar El ți-a dat!

Ai minte foarte sclipitoare.
Eu cred că binecuvântat
Tu eşti că în necazul mare
Pe tatăl tău nu l-ai lăsat.

Şi stând alături de creştinii
Ca mine victime căzuți,
Ai înțeles că-s pelerinii
Pentru credință azi bătuți.

Mă rog la Dumnezeul Tată
Ca gândul, inima din piept
În fața Lui să ai curată
Şi să te facă înțelept.

Să poți a folosi ştiința
Şi totul ce ai studiat,
Fără a-ți afecta credința
Să fii creştin adevărat.

Te roagă de-a primi putere
Să lupți cu poftele fireşti,
Altfel a lumii azi plăcere
Impus vei fi să o trăieşti.

* * *

O seară-a fost deosebită
Când Petru fiul şi-a chemat
La o plimbare mult dorită.
Pe drum cu drag au discutat.

Şi Pavel inima deschisă
În astă seară îşi avea,
Anume azi de el e zisă
A vieţii taină ce-l umplea.

Petru atent şi în tăcere
L-a ascultat cât a vorbit.
Apoi şi-a spus a sa părere:
Cuvânt la timp şi potrivit.

— Când mic erai în adunare
Spuneai versete, poezii,
Aveai şi dar pentru cântare.
Tu n-ai uitat, şi singur ştii.

Credeam, un slujitor destoinic
De marea jertfă la Calvar,
Vei fi întreaga viaţă dornic
După cuvântul plin de har.

Dar astăzi, sufletul îmi plânge,
Căci încă nu eşti mântuit,
Iar pofta lumii te învinge,
Şi cazi în sine biruit.

Deşi te lupţi pe-alocuri tare...
Dar numai veşnicul Cuvânt
Ne dă victoria cea mare
Şi face omul neînfrânt.

Tu vezi cum din copilărie
În tine ce-a fost semănat
A ticăloasei măiestrie
Să birui cum puteri ţi-a dat.

În viaţă numai adevărul
Te face liber şi curat
Şi te apropie de cerul
Pentru creştini predestinat.

Acestea sunt cele cuvinte
Pe Pavel ce l-au cercetat
În duh, în inimă şi minte.
O întrebare el şi-a dat.

„În ce constă deci sensul vieţii?
Şi unde poate fi aflat?"
Învins de undele tristeţii,
Purtat de gânduri s-a lăsat.

Vera Kneazeva

E seara neobişnuită
Când Vera Kneazeva veni…
Fiind cu Pavel întâlnită
De adunare îi vorbi.

Câţiva ani nu se mai văzuse,
Vladîkin a rămas mirat
Exteriorul ce avuse
La ea deloc nu s-a schimbat.

E graţie de cea mai rară!
Dotată de la Dumnezeu,
Noblеţe extraordinară
Avea în caracterul său.

Câteva linii doar pe frunte
Puţin de tot se observau
De lovituri în viaţă crunte
Fără cuvânt mărturiseau.

Biserica când lichidată
E cu păstorul arestat,
De multe ori a fost chemată
Şi ea la comisariat.

Din tinerii din adunare
Ea ultima a mai rămas…
Frumoasă în grădină floare,
În umbre ceilalţi s-au retras.

Nu deveni informatoare,
Discretă a rămas oricând,
Organele de oprimare
O vor interoga curând.

Propuneri de căsătorie
Respinse la băieţi lumeşti,
Creştină a dorit să fie
Trecând ispitele fireşti.

* * *

Dar cade Vera în ispită
La douăzeci şi doi de ani
De un băiat îndrăgostită -
Nu pentru casă, ruble, bani…

E Andrieş persoana dată,
La optsprezece ani venit
În orăşel din sat arată
Din vârsta lui demult ieşit.

Şi îl trăda exteriorul —
Băiat de ţară lămurit,
Menit să mânuie tractorul
Sau de a merge la prăşit.

El nu făcuse studii, şcoală,
Pereche pentru ea a fi
E pur şi simplu o greşeală,
Căci altfel nu o poţi numi.

Iar Vera este descendentă
Din oameni venerabili, culţi,
A învăţat, a fost studentă,
Cum astăzi tinerii fac mulţi.

Ea îşi depune tot efortul
Şi Andrieş devine alt —
În rând cu ea îşi ţine portul
De intelectual înalt.

După un an, la el dispare
Maniera omului de sat,
Având totală transformare
În orăşean civilizat.

Băiat ca cei din capitală
Pios şi bine îmbrăcat,
Cu legea inimii morală
Înaltă, foarte cultivat,

El predică în adunare
Şi corul e slujirea lui,
Iar pentru Vera stimă are
Cât nicăieri pe lume nu-i.

Ei la distanţa cea creştină
Relaţiile îşi ţineau,
Dorind să fie fără vină
În dragostea ce o aveau.

Fratele Petru discutase
Cu Vera de iubirea lor,
La timp o preîntâmpinase
De starea drăgostiţilor:

— Nu-i tot curat, cum ţi se pare,
Cu Andrieş în tot ce ai,
Te duce firea în eroare,
Pe margini de pericol stai!

Că din a satului rutină
L-ai ridicat şi e adus
În lumea de a fi creştină
Tu meriţi laudă, i-a spus.

Dar faptul că-l găteşti de mire
Tu astfel strici destinul tău,
Căci procedezi aşa din fire
Fără speranţă-n Dumnezeu.

Să ştii, alegerea perfectă
E când alege el, ştiind
Că voia Domnului reflectă
Cel fapt ce şi l-a pus în gând.

Tu ai sperat că frumuseţea,
Exteriorul înzestrat
Şi mierea din cuvânt, fineţea
De tine-l va ţinea legat!

Aici greşeala e fatală,
În legământ familial,
Nici proveninţa cea regală
Suport nu poate fi real!

Iar frumuseţea trecătoare,
Ca un păianjen subţirel,
Legat de tine-n lumea mare
Nicicum nu-l va ţinea fidel!

— Ce ne rămâne dar să facem?
Întreabă Vera în sfârşit,
Doar nu putem să ne întoarcem
Cândva de unde am pornit?

— Desfaceţi astfel de relaţii
Şi rămâneţi eliberaţi.
Eu nu ştiu alte indicaţii
Decât cum trebuie la fraţi!

Apoi să vă cereţi iertare
Şi soarta Domnului predaţi,
Atunci la Dânsul fiecare
Veţi trece binecuvântaţi!

— Dar, frate Petru, n-am putere
A noastre inimi se iubesc!
Andrei e tot ce viaţa cere
Fără de el mă prăpădesc!

În patru ani şi jumătate
E Andrieş bun lucrător,
Iar seara dus la facultate
E şi student stăruitor.

Iubirea lor era constantă
Şi pare veşnică a fi,
Ca stelele de sus înaltă
Mai rar aşa veţi întâlni.

Pereche gingaşă în floare
La ziua nunţii se gândeau,
Viaţa însă viitoare
În Moscova o plănuiau.

Şi Andrieş, din prealabil,
La capitală s-a plasat
Să facă pregătiri amabil,
Cum rudele decise-n sfat.

Apoi o va chema pe Vera,
Când singur va fi stabilit,
Şi astfel vor începe era
Familiară negreşit.

La drum din zestrea ei luase
Să aibă tot ce-i necesar,
Apoi scrisorile urmase
Din Moscova cu mare jar.

Dar la trei săptămâni dispare
Corespondența de la el,
Şi Andrieş nu mai apare
Nicicând în fața ei fidel.

La început ea se gândeşte:
„E Andrieş prea ocupat,
Să scrie nu mai reuşeşte
Sau altceva s-a întâmplat..."

Dar la a treia săptămână
În inimă a presimțit
Că fără el o să rămână…
Şi lacrimile s-au pornit!

Când în sfârşit primi scrisoare,
În mare tremur s-a aflat.
Relațiile au schimbare —
A presimțit imediat!

Când începuse să citească,
Ca niciodată în trecut,
Durere mare sufletească
Ființa toată i-a umplut.

În hohot toată noaptea plânge
Cu sufletul nemângâiat,
Al vieții ideal se frânge
În modul cel mai disperat!

Când el în Moscova venise,
Cu fiica unui bogătaş
„Ai săi" de gazdă îi găsise
Vecin a fi un mic sălaş.

Şi au sfârşit vecinătatea
Cu faptul că l-au „măritat",
Trecându-l în societatea
Cu titlul omului bogat!

Părinți bătrâni avea domnița
Şi ei lui Andrieş promit —
Moştenitor va fi în spița
De neam bogat şi renumit!

Şi doar câteva luni trecuse
De la acel eveniment
La ei când Pavel o văzuse
În stilul iarăş inocent.

Ca în trecut şi azi frumoasă
E Vera, deşi s-a smerit
Sub lovitura nemiloasă,
Puternică la infinit.

La început nu-l cunoscuse
Pe Pavel când l-a întâlnit
Şi doar atent privind avuse
Emoții că s-au regăsit!

Imediat spre el tresare,
Şi cum cândva adolescent,
Ca soră pentru el mai mare
L-a admirat în cel moment.

Pavel ştia ce tragedie
În viață Vera a avut,
Cu stimă din copilărie
De ea total era umplut.

Pe Andrieş să-l ruşineze
În special l-a vizitat,
Cum a putut să procedeze…?
Mişel în suflet i-a scuipat!

La Vera, catastrofa vieţii
Când dispăru Andrei din prag,
Venită-n ceasul tinereţii
Luase tot ce-avu mai drag.

Ea se ruga, dar liniştire
În duh şi suflet nu avea,
Adânca rană da de ştire
Şi tot mai mare se făcea.

De multe ori, îi spuse mama,
Isus doar poate vindeca
Din viaţa ei întreagă drama
Ce inima îi spinteca.

Andrei şi azi ca ieri trăieşte
La ea în inimă şi gând,
Nici noaptea nu o părăseşte,
Nici zilele ce trec la rând.

Parcă îl vede cum venise
Băiat de ţară, de la sat,
Şi cât asupra lui muncise
Să-l facă om civilizat.

Noblețea ei îl cucerise,
Şi s-a lăsat remodelat,
Tot planul ce îşi întocmise
Rapid a fost realizat.

Ea gândul îi mişca, fiinţa
Cu orice zi mai pasionat,
Îi captivase şi voinţa —
Umbla cu creierul spălat.

Ca instrumentul de valoare
În mâna unui muzicant
Cu-auzuri extraordinare,
Dotat cu simţ de cel înalt,

El, sub a Verei influenţă
Curând aşa a devenit,
Mânat în suflet, în esenţă,
După cum Vera a dorit.

Ea îşi avea exteriorul
Strict, totdeauna orice gest,
Cum clasic coase croitorul
Paltoane, rochii, tot modest!

Aşa avea oricare haină
Şi părul era pieptănat,
Cărarea la mijloc de faimă —
Tot clasic bine aranjat!

Ades privirea jos plecată,
Frumoasă totdeauna sta,
Iar de profil, şi el arată
Creştin de nu poţi contesta!

Noblețea neobişnuită
Te aducea doar la un gând:
În caracter e preasfinţită,
La suflet demnă orişicând!

Cu Andrieş ea încrezută
A fost că îi va despărţi
Dar moartea-n faţă apărută,
Mai mult nimic nu poate fi!

Acum el altei aparţine;
Un gând de a se răzbuna
La uşa ei puternic vine
Fără de a mai amâna.

În suflet totul clocoteşte
Pe amândoi neapărat...
Şi o idee se iveşte
De care s-a cutremurat!

— O, Doamne, dar eu sunt creştină
Şi am iubit la infinit,
Iar azi de răzbunări sunt plină,
Aşa păcat cum s-a ivit?

În voce Vera exprimase
Tot ce acum a sugerat,
Sărmana, nici nu observase
La ea când mama a intrat.

— Te sfâşii în a ta mâhnire,
În caz dacă nu te opreşti
Rămâi şi fără mântuire,
Pe cale de pericol eşti!

— Eu, mamă, nu îți voi ascunde,
Iubirea toată mi-a călcat,
Doar ştii tu cum veni, de unde
L-am scos, l-am bine educat…

Tu vezi că multă rugăciune
Eu fac mereu, dar în zadar!
De el iubirea mă răpune
Şi n-am putere, nu am har!

— Copila mea, îi spune mama,
Din semănat la secerat
Va strânge omul toată gama
De specii ce a cultivat!

Şi îi veni în amintire
Fratele Petru cum i-a spus:
„Tu, Vera, ai pornit din fire
Pe calea greşului te-ai dus!

În Andrieş ai vrut să crească
În inimă doar chipul tău,
Poziție dumnezeiască
Ți-a dat în sufletelul său!

Ai captivat din el voința
Şi idol inimii ai stat,
În loc să-i creşti spre cer credința,
Tu locul ei ai preluat.

De sub a ta influențare,
Când Andrieş a fost plecat,
Ca omul ce voință n-are
De alta este captivat.

Tu astăzi seceri semănatul
În el cu anii cultivat
Şi prea bogat e seceratul
Cu snopul uriaş format.

Azi te-a lăsat Mântuitorul
În voia patimii fireşti,
De-aceea îți trăieşti fiorul
Şi singură te nimiceşti.

Căci dreptul a fi posesorul
Oricărui suflet omenesc
Îl are El, doar Creatorul,
Eu mare adevăr vorbesc!

Cum poți tu mai având plăcere
Pe Andrieş să îl iubeşti,
Să ceri în rugă mângâiere,
Puteri cu gând să biruieşti?

Tu trebuie în pocăință
Adânc de tot să te smereşti,
Restabilire în credință
În duh şi suflet să primeşti.

În a lui Andrieş persoană
Tu pe Isus l-ai ofensat
Când devenise-i lui icoană
La care el s-a închinat.

Ai posedat a lui fiinţă
În locul Domnului Isus,
Deci trebuie recunoştinţă,
Puteri ca să primeşti de sus!

Să treci a firii răstignire,
Iar ale ei priorităţi
Gunoi sunt, Pavel dă de ştire
În ale sale sfinte cărţi!

Când inima îţi va fi plină
De Duhul lui Isus Hristos
Şi biruinţa o să vină,
Strivit va sta păcatul jos.

Andrei, desigur, vină are
Că mârşav, rău a procedat,
A ta e, însă, şi mai mai mare
În cele ce s-au întâmplat!"

* * *

Treceau încet, plictisitoare
Acele zile, multe seri
Când pe orar nu-i adunare —
E orice zi mai rea ca ieri.

Iar persecuţia în masă
Creştea mereu, se întetea!
Fratele Petru pe acasă
Acuma rar de tot venea.

Vera cu el să mai vorbească
Ar fi vrut de problema ei,
Durerea când e sufletească
Mai sus de orice gând, idei.

Şi este chiar încredinţată
Că pentru mângâierea ei,
Speranţa când e reprimată,
Cuvântul are-n El temei!

Din când în când ea întâlneşte
Din foşti băieţi, cândva creştini,
Pe Kuhtin; însă când vorbeşte
În duh se vede — sunt străini!

Îşi aminteau de adunare,
Adolescenţă şi copii,
Când cu părinţii fiecare
Veneau la sfinte părtăşii.

De frumuseţea ei solemnă,
Din ei mulţi bine cuceriţi,
Căsătorie, mână „demnă",
Îi propuneau prea fericiţi!

Dar totdeauna comparaţii
Între Andrei şi ei făcea
Şi respingea aşa relaţii —
Pe nimeni altul nu dorea.

Această criză ca pecete
Exteriorul i-a marcat,
Devin şi vorbele încete
Şi capul des îi sta plecat.

Dar asta şi mai mult o face
Încântătoare-n firea ei
Când inima i se desface
Sub forţa anilor prea grei.

Lecţia de filozofie

Deşi student cu mari succese,
E Pavel totuşi deranjat
Că până astăzi nu-şi alese
Cel drum îngust adevărat.

Odată la filozofie
Cu toată grupa când erau
Urma un dialog să fie —
Pe Feuerbach când îl citeau.

— Spuneţi, vă rog, ce-i sensul vieţii?
De noi el trebuie aflat
Acum în pragul tinereţii!
Vladîkin P. a întrebat.

— Aţi pus o întrebare vastă
La care anul viitor
Ne-om referi cu grupa voastră
Cu studiu intensiv, major.

Dar tocmai pe parcursul vieţii
Voi sensul ei îl veţi afla.
Erau enorm atenţi băieţii
Când Pavel iarăşi obiecta:

— Pardon, nu în amurg de viaţă
Noi sensul ei vrem să-l aflăm,
Să ştim dorim de dimineaţă
În ce direcţie plecăm.

— Suntem studenţi, suntem toţi tineri,
Iar dumneavoastră azi trăiţi,
În viaţă ziua cea de vineri,
Vă rog mai clar să ne vorbiţi.

El a căzut puţin pe gânduri —
Diverse sunt filozofii,
Dar care-s cele scrise rânduri
Ce tare azi te fac să fii?

Dorind onoruri, înălţime,
Sta lectorul îngrijorat...
— Răspunsuri scrise sunt mulţime
La întrebarea ce mi-aţi dat.

Dar Pavel iarăşi intervine:
— Noi cerem unicul răspuns
Ce purul adevăr conţine,
Acela ne va fi de-ajuns.

— Sper că ideea comunistă
Aici ne va fi de folos,
Şi teoria cea marxistă
Va face omul norocos.

Noi făurim societatea
Mai bună decât în poveşti,
Din proletari ne este oastea
Cu care lumea cucereşti.

Şi vom trăi ca împăraţii,
Cu zeii ne vom face fraţi,
Mergând spre a lor constelaţii,
Fiind puternici şi bogaţi.

Aşa răspunse profesorul
În duh şi voce alarmat,
Prea încântat de viitorul
Găsit de proletariat.

— Noi ştim că omul nu se lasă
Numai cu pâine mulţumit,
El e creaţia aleasă
Cu viaţă fără de sfârşit.

Când sufletul nu are hrană
Se zbate inima din piept,
Cerând fără cuvinte mană,
Căci are la aceasta drept.

Vladîkin iar dovezi aduse
Continuând la rândul său:
— Filozofiile compuse
Ne scriu că nu e Dumnezeu...

Ideea materialistă...
Când scopul ei va fi atins
Ce veţi mai pune în revistă?
Care va fi al ei cuprins?

Când la depozit cereale
Vor fi cât e nisip în mări,
Iar visele vor fi reale
Aşa, ca ziua cea de ieri,

Când nu vom mai avea probleme,
De foame, frig când vom uita,
Atunci la ce o să ne cheme
Ideea ce spui dumneata?

— Degrabă vom zbura spre astre,
Pe lună vom sădi livezi,
Trecând de zările albastre.
Tu asta trebuie să crezi!

Atunci vom spinteca pământul.
Cuprinşi de mare zel şi crez,
Vom coborî spre zăcământul
De aur unde sunt grămezi.

Mai iuţi ca lupii cei de seară
Vom alerga spre ţintă toţi,
Cu dor de comunism în pară
Părinţi, copii, bunei, nepoţi.

Dar Pavel reveni îndată
Punând în şir a lui dovezi:
— Nu poate merge lumea toată
Pe lună a sădi livezi,

Savanţi asemenea pe lume
Nu mulţi devin, căci este greu
Să-ţi faci carieră şi renume,
Iar cosmosul, aşa cred eu,

Nu-i dat ca toţi să-l cucerească.
Când milioane vor veni
Să ceară hrana sufletească
Răspunsul care-atunci va fi?

— Noi întrebarea dumneavoastră
La evidenţă o luăm.
Eu, totuşi, sper în ţara noastră
La ea răspuns o să avem.

Azi Gorki mult o studiază
De Lunacearski însoţit,
În asta ei ne luminează,
Răspunsul deci va fi găsit.

— Eu l-am citit pe Dostoevski,
Şi pe Belinski, pe Tolstoi,
L-am studiat pe Cernîşevski,
Dar ce dorim şi credem noi

Nu-i nici la Engels, nici în restul
De cărţi pe lume ce s-au scris,
Nici Marx nimic în manifestul
De el compus nu are zis.

Apoi, sfârşind, a spus că are...
— O carte care dă răspuns
La principala întrebare,
Acum la care au ajuns.

De multe ori executată
A fost în vremea ce s-a scurs,
Pe rug adesea aruncată
În drumul ei spre noi parcurs.

Din veşnicie, veşnic vie
Şi una este pe pământ,
De sensul vieţii care scrie
În conţinutul ei preasfânt.

Când o citeşti, ea te încântă,
Un extraordinar mesaj
La tema care ne frământă,
Având în orişice pasaj.

La noi, din start, ea e respinsă
Şi vreţi să stingeţi în sfârşit
Făclia pentru om aprinsă.
Pardon! Dar, Lenin a greşit!

Când lectorul ieşi din clasă,
Ajuns în al său cabinet,
Căzu pe scaun lângă masă
Cu tot mesajul său şiret.

Alături îi căzu şi capul.
Acolo Pavel l-a găsit...
Au mai vorbit de handicapul
Ideologic azi urzit.

— Posibil, Pavel, că dreptatea
Să fie azi de partea ta,
Dar vei vedea: securitatea
De asta nu te va ierta.

Vei fi de ei la evidenţă
În fiecare zi luat,
Căci în natură, în esenţă,
Nu eşti din a lor aluat.

A doua zi a scris ziarul
La facultate tipărit
Vladîkin Pavel e vandalul
Ideologic azi găsit.

Şi au decis: „Din facultate
Vladîkin exmatriculat
Să fie pentru cele toate
În clasă ce s-au întâmplat".

Vizibil e şi la serviciu
În caracter că e schimbat.
Citea adesea în oficiu
Şi unde nu s-ar fi aflat.

După aşa schimbare plină
Colegii despre el glumeau
Că grupa şi-a schimbat sangvină –
Deci sânge are sfânt... vorbeau.

Li se părea că radiază
Pe faţa lui nişte lumini
Din inimă venind pe rază,
Pentru prieteni şi vecini.

El foarte mult acum acasă
Din Evanghelie citea —
Pe viaţă cartea lui aleasă,
Lumină pe cărarea grea.

Ultimul dialog cu tata

A fost aşa o dimineaţă
Când tatălui i-a povestit
Un vis, care dădea pe faţă
Destinul, poate, lui sortit.

— Aveam să trec de altă parte
Un râu adânc, grozav de lat.
La noi ca el nici pe departe
Să văd nu mi s-a întâmplat.

Eram luat de val prea tare
Şi începusem să plutesc,
Consideram de grea valoare
Ca hainele să reuşesc

În mână să le ţin uscate.
Şi multă vreme tot pluteam,
Când am ajuns la jumătate
De tot epuizat eram.

Mi se părea că şi mai mare
El în lăţime se făcea.
Doream să strig, să cer salvare,
Dar întunericul creştea

Şi nu vedeam nimic în zare,
În beznă singur mă aflam,
Acoperit de cea vâltoare
Cu disperarea mă luptam.

Când apăru în faţă valul,
Acel ce mă acoperi,
Văzând că e înalt cât dealul,
Speranţa mi se nărui.

Eram deja în faţa porţii
Cu stâlpii negri înălţaţi,
La locuinţa unde morţii
Cu toţii vin mănunchi legaţi.

Şi am strigat cu voce tare:
„O, Doamne!" şi s-a întâmplat
Că apăruse sub picioare
Un trunchi de cineva plasat.

Atunci am prins din nou putere
Să merg înspre al doilea mal,
Scăpat din locul de tăcere,
Salvat de adâncimi şi val.

La mal era încântătoare
O luncă, flori şi luminau
Blajine razele de soare,
Din râu ieşit mă salutau.

Sta un palat aici spre care
Venea o ploaie de cununi,
Cădeau coroane la picioare,
Puteai să mergi să le aduni.

Eu mi-am ales strălucitoare
Coroana care ca o stea
Lucea sub undele solare
Şi în palat am mers cu ea.

— Posibil că acesta-i planul
De ceruri ţie pregătit.
Enorm te va lovi duşmanul,
Dar tu să nu te laşi zdrobit.

Vei trece prin a morţii vale
În fine, tata i-a vorbit,
Se vede că vei fi pe cale
Ades în viaţă prigonit.

Prin mari necazuri când vei trece,
În temniță sub ploaie, vânt,
Prin mare foc şi apă rece
Rămâi până la urmă sfânt!

* * *

Era familia bogată
În convorbiri şi rugăciuni,
Unită strâns ca niciodată,
Cum florile-n buchet aduni.

Trăiau toți sfinte sentimente,
Din cer venite pe pământ,
A pocăinței când momente
Te-mbracă cu al ei veşmânt.

Frumos îi stau lui Pavel albe
Aceste haine îngereşti,
Ca floarea cu petale dalbe
De prin grădini împărăteşti.

El este după pocăință
Şi sunt părinții fericiți,
Păşind pe calea de credință,
Cu sufletul de el lipiți.

Şi pentru el în rugăciune
Ades cu lacrime fierbinți
Erau, căci inima le spune
De foarte multe suferinți.

A fost la rând o dimineață
Şi Petru l-a îmbrățişat,
Privind figura lui isteață
Când la serviciu a plecat.

L-a admirat până în stradă,
El dispăruse după colț
Şi nu ştia că o să-l vadă
De-acum sub veşnicele bolți,

În veşnica împărăție,
Că a prigoanei grele roți
Îl vor strivi cât spus să fie
În vorbă şi în cânt nu poți.

Pavel arestat

La şef sunase telefonul,
Lui Pavel inima i-a stat...
Reacție având la zvonul
Deosebit în cazul dat.

— Vladîkin, secția de cadre
La ei vă cheamă să intrați.
În inima lui nişte coarde,
Puteți să vă imaginați,

Se strâng, dorind să îl susțină,
Îndată grabnic s-au unit,
Momentul greu când o să vină
Să-l facă de nebiruit.

El se ridică fără teamă,
Cutiile la loc le-a dat.
De parcă ştie că îl cheamă
La şef pe timp îndelungat.

Colegii îşi privi în față,
Apoi spre uşă când a mers
Rămas-bun îşi luă pe viață.
Spunând şi ultimul său vers:

— Vă zic la toţi „La revedere!”
Uzina dragă în trecut
Îi lasă urmă de durere,
Şi asta bine s-a văzut.

— Eşti aşteptat de un tovarăş,
Îi spune şeful stânjenit.
În suflet Pavel simte iarăşi:
E din NKVD[1] venit.

Conform cu cele scrise-n lege,
E Pavel astăzi arestat:
„Ai semănat, acum culege —
La noi aşa este în stat”.

Când Pavel a privit în urmă,
La uşă sta un militar
Ce libertatea azi îi curmă
Pe zece ani la chin amar.

* * *

Când au venit la închisoare,
Pe coridor l-au dus îngust
Înspre celulele murdare,
Să însuşească a lor gust.

Îi spuse şeful: — Cum tu oare
În loc să ai al tău birou
Şi un serviciu de onoare,
Ţinând în mână doar stilou,

Ai mers, în schimb, la închisoare?!
Vezi, cum în clasă-ai biruit
Să fii oriunde brav şi tare?
Sarcastic şeful i-a vorbit.

Celula e întunecoasă
În care Pavel a intrat,
De fier, cu uşa zgomotoasă,
Şi miros de tutun bogat.

De pe veceu sta jos capacul,
Alături un beţiv dormea
Cu mâinile la piept, săracul,
În murdărie pe podea.

Acuma Pavel prima dată
De când există a văzut
Celula pentru el păstrată.
Şi capul, mintea l-a durut.

Îi vine gândul că visează.
Şi faţa şi-a achipuit
Să vadă de nu dormitează.
Şi stă o vreme uluit.

Apoi a mers ceva spre mijloc,
Fiind prea tare stânjenit,
A căutat măcar un mic loc
A se ruga, dar n-a găsit.

Atunci a spus încet în şoaptă:
— O, Doamne, Doamne, zi de zi
Ajută-n vorbă şi în faptă
Credinţa mea să poată fi

Mai tare decât închisoarea!
Zicând încet, s-a aşezat
Mai studiind împrejurarea,
Apoi aproape a vărsat.

Deschise ochiul de fereastră
Şi năvăli un aer viu,
Amestecând culoarea-albastră
Cu fumul de gri-cafeniu.

[1]NKVD — Securitatea sovietică din anii ‘30-’40 ai secolului trecut.

De măturiță o bucată
Găsind în colț a măturat
Țigările, făcând curată
Celula care i s-a dat.

Pe beţivan a vrut să-l spele
Însă, când apă a cerut
I se refuză: — Băieţele,
Cum poate fi că n-ai ştiut?

Noi apă dăm doar dimineața,
Cu glume nimeni nu umblăm.
Aici aşa vă este viața,
Curând nici aer nu vă dăm.

Plecase capul jos pe umeri
Şi inima cum se zbătea
Puteai în liniște să numeri,
Bătaia... clar se auzea.

El hotărî să se gândească
Acum ce are de făcut,
Să vadă şi să cântărească
Şi gândul inimii născut.

Dar uşa pe neaşteptate
De la celulă au deschis
Şi se trezi de libertate
Un gând al inimii, un vis.

Veni un polițist să vadă
Cum beţivanul stă culcat
Şi îi rosti un crez de sfadă,
Numindu-l animalul beat.

— Beţivul singur după sine
Va face ordine, curat.
Iar tu păşeşte după mine!
În alt loc mai „civilizat".

* * *

Câțiva din arestați cu joacă
Aici erau preocupați.
De fum ca şi de promoroacă
Erau pereții astupați.

Cu ei Vladîkin până seara
Discuții au tot prelungit,
Uitând aici puțin povara
Ce sufletul i l-a zdrobit.

În temniță de două zile
Se află Pavel arestat.
Se scriu din viață cele file
Când omul este încercat.

I se părea că e o glumă
A celor ce l-au arestat,
Că puțintel vor face spumă,
Apoi va fi eliberat.

Gândea că e o nebunie
Să fii la douăzeci de ani
Adus aici, să ți se scrie:
„Închis" cu sute de golani.

* * *

I s-a permis întrevedere
La care mama a venit,
Cu fața plină de durere,
Cu ochii plânşi l-a întâlnit.

Când s-au îmbrățişat îndată
A spus: — Te văd că eşti prea slab,
Ți s-a făcut încovoiată
Spinarea, fiule, degrab.

Fii credincios până la moarte,
Răbdare orşicând să ai
Şi nu da crucea la o parte —
Cu Domnul peste tot e rai.

Să merg aş vrea şi în temniță,
Pe laviță în locul tău,
Însă a Domnului peniță
Ne despărți în planul Său.

E trist, e greu la fiecare.
Şi când genunchii au plecat,
Cu multă binecuvântare
Ea pentru Pavel s-a rugat.

Jandarmul nu găsise lacrimi
Când reveni pe fața ei
Şi se mira; pe căi de patimi
Ea nu-i ca altele femei.

Aşa îşi petrecea odorul,
Şi îi spunea ca bucuros
Să fie chiar şi în cuptorul
De suferinți pentru Hristos.

— Să nu te ruşinezi vreodată
De crucea Domnului Isus,
Să vezi în lanț şi judecată
Un privilegiu dat de sus!

Brodeaga

A fost adus la închisoarea
Unde şi tatăl lui a stat.
Cei arestați după urarea
De el rostită s-au calmat.

Şi cu atenția cea mare,
Priveau cum pe genunchi a stat,
Apoi aceeaşi întrebare
Îi pun toți când s-a ridicat...

Când a fost dus la anchetare,
Pe drum, Vladîkin se gândea
La întrebări „din întâmplare"
Ce şeful astăzi plănuia.

La masa pentru anchetare
Stau şefi mai mulți şi îl privesc
Ca şerpii ochii la culoare
Pe Pavel mult îl iscodesc.

Din constituție articol
Pentru Vladîkin căutau,
Căci reprezintă grav pericol
Cu care rar se confruntau.

Cu întrebările de-a rândul
În cameră îl năvăleau
Cei arestați veniți la gândul
Deschis pe care îl spuneau:

— Vladîkin este fără vină,
Curând acasă va pleca.
E întâmplarea prea senină
Cât şefii nu vor încerca...

De aceea toţi doreau să-i spună
Să ştie când va fi chemat
Ce trebuie când se adună
Comisia din nou la sfat.

Spuneau că şefii o să vadă
Că e degeaba arestat,
Curând, el iarăşi o să şadă
Pe banca unde a mai stat.

Va fi la universitate,
Ca la uzină în trecut,
În plină iar activitate,
Doar niciun rău nu a făcut.

Din arestaţi sta în tăcere
Un om de ani înaintat.
El nu-şi spunea a sa părere,
Deşi atent a ascultat.

De dânsul nimeni nu aflase
De ce şi când e arestat,
Ştiau numai că mult umblase
Prin temniţe în lung şi lat

Şi e rămas fără de rude,
Că ajutor în cazul dat
Îi dă temniţa şi include
Tot ce avea un arestat.

„Brodeaga"[1] îl numeau cu toţii —
Porecla care i s-a dat
E un cadou făcut de hoţii
Cu care ani la rând a stat.

El foarte rar, câteodată
Lui Pavel gândul î-şi spunea,
Dar sfatul şi povaţa dată
Mult sens şi adevăr avea.

Când toţi aveau acea părere
Că el va fi eliberat,
Brodeaga cu a sa vedere
Pe loc cel gând le-a spulberat:

— Să ştiţi, cu toţii, mai degrabă
Acasă slobozi vom pleca,
Dar eu speranţă am prea slabă:
Cât Pavel nu va încerca...

De el departe-i libertatea.
Pentru ai noştri noi stăpâni
Vladîkin straşnic e ca moartea,
Mai rău ca lumea de păgâni.

Noi toţi suntem ca buruiana
Pe care vara, de n-o tai,
De vânt e dusă ca şi pana
În toamnă când în friguri dai.

Dar nu aşa e cu băiatul
De care vorba e acum —
Cu el e ca şi la tăiatul
Butucilor — aşa precum

Se taie viţa cea de vie
Şi după asta cresc lăstari,
În el e forţa ce învie
Făcând mlădiţele mai mari.

Chiar dacă smulgi şi rădăcina —
Din ea ceva va rămânea
Şi iar va apărea tulpina
Cu tot ce îi aparţinea.

Căci el posedă o putere
Din cele extrapământeşti,
În foc şi apă ce nu piere
Cum pier a noastre omeneşti.

[1] „Brodeaga" — boschetar.

Lui Pavel îi vorbi la urmă:
— Deci nu vei fi eliberat.
Pe unde urşii albi în turmă
Se plimbă vei fi aruncat.

Al tău destin va fi paharul
Cu foarte grele suferinţi,
Pe trepte vei urca Calvarul
Udat cu lacrime de sfinţi.

Speranţă mare şi credinţă
De vei avea în ce-ai crezut,
Vei birui în suferinţă;
Ca sfinţii vrednici din trecut.

Onoarea ta va fi la culme,
Şi multor le vei arăta
Că sunt şi azi acele urme
Ce duc la fericirea ta.

Iar dacă tremurând pe cale
Vei deveni încet fricos,
Vei secera urmări letale,
Şi nume veşnic ticălos.

Aşa va fi a ta avere
Adusă în hambarul tău,
Care, de-asemenea, nu piere —
Să te ajute Dumnezeu

Să fii mai tare decât fierul!
În viaţă cei sunt fericiţi
Pe care îi ajută cerul
În veci a fi nebiruiţi.

Să ştii că fericirea este:
Numai că nu la toţi se dă,
Nu o câştigi ca în poveste
Şi nicăieri nu se predă.

E grea a ei filozofie.
Ca să ajungi la locul ei,
Pierzi ce ajunse ca să fie
În viaţă marile scântei.

Tu eşti acum pe calea dreaptă —
Ea duce-n munţii cei de sus.
Vezi, cum păşeşti pe orice treaptă,
Eu lucru important ţi-am spus!

Şi fii atent: a ta lumină
De care astăzi eşti aprins,
Când bezna morţii o să vină,
Te va ţinea de neînvins.

Vor încerca să te-mpresoare,
Să nu te temi însă deloc —
Lumina ta e veşnic Soare,
Tu ai cu tine sfântul foc.

Vezi, stăruie şi luminează
Şi pe sărmani din jurul tău,
Cum este soarele-n amiază
Să fii şi tu, amicul meu!

Aici Brodeaga îşi sfârşise
Tot sfatul pentru Pavel dat,
Deja şi seara le venise
Când arestaţii s-au culcat,

Iar Pavel, dus de amintire,
Departe de aici era:
Arhanghelsk... şi a lui venire,
Cu nopţile când mult lucra.

Vagoanele cu arestaţii,
Cu tata când s-au despărţit,
Homenko şi cu dânsul fraţii...
Apoi Belavin părăsit.

Memoria-l purta pe drumuri
Pe unde merse spre Gulag,
Taigaua când era în fumuri
Cu alţii mii din tren şirag.

Când pomenea acele vremuri
Din suflet focul se stingea,
În schimb, un sentiment de tremur
Fiinţa toată îi umplea.

Atunci speranţa prea ciudată
Că liber în curând va fi
De cele amintiri curmată
Din suflet locul părăsi.

* * *

Venit din nou la anchetare,
Văzu pe şef prea înrăit,
Lovea în masă foarte tare,
Avea şi mersul repezit.

Ieşi şi intră; zarvă mare,
Făcând aşa de multe ori.
Pe faţă nu avea culoare,
Zbiera împrăştiind fiori.

Îl întrebă pe cine ştie
Din adunarea de baptişti,
Şi Pavel nu gândi să fie
Aici vreun plan la securişti.

Credea că n-au să folosească
Ce el acum le va vorbi,
Pe fraţi surori să prigonească,
De-aceea liber se simţi.

A spus de fraţi din adunare;
Dar după mulţi ani a aflat:
În baza celor spuse — mare
Prigoană au organizat.

Şi arestări au fost în masă,
Iar şeful graiul şi-a schimbat.
Din ton coboară şi mai lasă,
Devine calm şi relaxat.

Cu satisfacţie-n privire
Îndată Pavel deservit
A fost cu stimă şi iubire
De şef cu ceai urgent găsit.

Şi după biscuiţi, bomboane...
Apoi din nou l-a întrebat
Să spună cine la amvoane
Din fraţi mai mult s-a ridicat?

Adresa vrea şi ce lucrează.
Şi el în cumpănă a stat
De nu-i păcat că informează...
Un gând cu altul s-a luptat.

Erau păreri de tot opuse:
Una spunea că ei deschis
Au predicat şi nu ascunse
Nimic din ceea ce au zis.

Iar alta îi sta împotrivă:
„Oare cu ce-a păcătuit
Iuda când o directivă
De la Caiafa a primit?

— Vorbeşte, hulubaş, vorbeşte,
A zis anchetatorul blând,
Ce ştii aceea şi rosteşte,
De vrei acasă în curând.

— Atunci eram de vârstă mică,
Îi spuse Pavel, în sfârşit,
Dar astăzi nu se mai indică
Baptiştii că s-au întâlnit.

Acum nu merg la închinare.
— Vladîkin, prea te faci deştept,
Baptiştii fac azi adunare
În clandestin — să fii corect.

Vorbeşte clar de fiecare.
Dar Pavel a răspuns direct
Că nu va face informare.
Şi-a fost sălbaticul efect.

A explodat cu mare ură.
Pe loc din scaun a sărit,
Întinse pumnul strâns spre gură
La Pavel foarte îndârjit.

Dar uşa s-a deschis îndată
Şi e chemat la telefon,
Veni cu fruntea transpirată,
Ceva mai dase jos din ton.

Apoi, înfipt cu rea privire,
În Pavel fără mâini lovea,
Fără cuvinte şi simțire...
Trăgea în suflet cât putea.

Ca pasărea de cânt măiastră
În mare laț e Pavel prins,
Aşa acum în țara noastră
Securitatea a întins

O mreajă foarte lungă, lată
De la Apus la Răsărit,
În care lumea alungată
Pe zeci de ani a nimerit.

Ca frunza de furtuni luată,
Ca de vârtej e Pavel prins
Şi dus pe cale neumblată,
Dar va rămâne neînvins.

La urmă şeful îl anunță
Că nu va mai fi iar chemat,
Din partea lui pe loc pronunță:
— Anchetele s-au terminat.

Cu tine văd că niciodată
Nu voi găsi un compromis,
Prea tare ții credința dată,
Cu marele regret a zis.

Am o surpriză azi păstrată —
Colegi am invitat să-i vezi,
Căci vremea e îndelungată
Pe care în Gulag urmezi.

Doi şefi veniți de la uzină
Păşesc în sediu speriați.
Pavel cu fața lui senină
Îi face mai puțin stresați.

Ca martori sunt chemați să fie,
Dar singuri au decis: minciuni
În informații să nu scrie,
Căci vor cu el să fie buni.

La urmă, ambii cer iertare:
Când la uzină au vorbit,
Oral şi scris în comentare
De Pavel multe au mințit.

— Am fost impuşi la astă faptă,
Îi spuse unul dintre ei,
Vorbind încet de tot, în şoaptă,
Şi eu, şi muncitorii mei.

Aceeaşi stimă pentru tine
În suflete şi azi avem,
La lucru te vorbesc de bine,
Dar nu deschis, căci toţi se tem.

Tu eşti mai fericit ca mine!
Eu te-am iubit şi te iubesc —
Aşa voi fi oricând în sine,
Din lume binele-ţi doresc.

La urmă şi anchetatorul
Cu ei de Pavel a vorbit
În ce-l priveşte viitorul
De el acuma făurit.

Luşa anchetată

Şi Luşa este anchetată
După ce Pavel a fost dus.
Când în birou a fost chemată,
Anchetatorul clar i-a spus:

— Ca mamă eşti interogată,
Se cere ca obligator,
Atunci când vei fi întrebată
Să spui despre al tău odor.

Eşti obligată azi de lege
De noi să nu ascunzi nimic,
Deşteaptă fii şi înţelege:
Nici mare neadevăr, nici mic.

— Am înţeles, ea zise-ndată,
Vă spun că eu sunt mama lui,
Mai mult nimic, ce-a fost odată
Eu nu voi spune nimănui.

Desigur prea tensionată
E atmosfera în birou.
Decizia de ea luată
Nu e ceva de-a dreptul nou.

A încercat anchetatorul
Să spună despre consecinţi.
Că reprezintă azi poporul
Născut doar pentru biruinţi:

— Alternative n-ai niciuna,
Îi spuse şeful răspicat,
Aşa cum face todeauna
Şi mai ales în cazul dat,

Să ştii că dacă nu vrei actul
De mine scris să îl semnezi,
Găsim şi pentru tine acul
La noi faci una — doar cedezi!

Sau ca şi fiul arestată
La rândul tău şi tu vei fi,
Povestea asta este toată,
Te rog, cu mine nu glumi!

— Eu văd că stăruinţă mare
În lucrul vostru arătaţi,
Vreţi să mă daţi la închisoare
Cu soţul, fiul arestaţi.

Mai am şi doi micuţi acasă.
De fapt, ce scop voi urmăriţi?
Vă spun că nu o să vă iasă
Nimic din planul ce-l tocmiţi.

— Înseamnă că nu veţi răspunde
La ale mele întrebări?
— Sunt mama lui; nu voi ascunde,
Mai mult nimic, făr' supărări.

El se ridică în picioare,
Pe masă foile lăsând,
În sine plin de revoltare
Mereu prin cabinet mergând,

A întrebat: — Ce facultate
A fost unde aţi învăţat?
— O iarnă doar şi jumătate
La popa de la noi din sat.

Acolo literele toate
Am scris şi le-am memorizat.
Aşa era la noi, prin sate,
Mai mult la şcoală n-am umblat.

„Destul, îmi spuse mie mama,
De Poliuşca te duci să vezi,
Să-i cânţi melodioasă gama
Cu care fata să distrezi."

Mi-a aruncat abecedarul
Mai dincolo după cuptor.
Era pe vremea când cu ţarul
A fost încă acest popor.

— Deci, fără a fi învăţată
Ai reuşit aşa băiat
Să creşti, ca nimeni să nu poată,
Cumva la brazdă să-l fi dat?

Căci nu există întrebare...
Ce cărţi şi unde a citit?
Oricând la orice întâmplare
Răspunsul are pregătit.

— Domnule şef! În şcoala voastră
De mic copil a învăţat,
Iar cărţile ca o fereastră
Au fost prin care s-a uitat.

Prin ele a pătruns departe,
Nici singuri unde n-aţi ajuns,
Voi l-aţi îndrăgostit de carte,
La întrebare am răspuns.

— Destul să ne citeşti morală!
Îi strigă şeful amărât,
L-aţi molipsit de astă boală!
Să ştiţi un lucru hotărât:

Gulagul leacuri îi va pune
Pe rană până la sfârşit,
Apoi cu rezultate bune
Va fi acasă revenit.

* * *

Unde se termină pământul
Acolo el va fi trimis,
Ca gândul unde zboară vântul —
Securitatea a decis.

E necesar ca altă carte,
A fi cu Lenin de acord
Să ştie de părinţi departe —
Lângă oceanul cel de Nord.

Nivel de artă, măiestrie
Ei se gândeau – e lucrul lor,
Dar Pavel: „Dumnezeu ne scrie" –
A zis sentinţă tuturor:

„Ne vom vedea la judecata
Din urmă, unde acuzaţi
Veţi fi ca să primiţi răsplata
La cele ce acum lucraţi.

Doar unică va fi scăparea,
În caz de vă veți pocăi
Ca Domnul să vă dea iertarea
Şi altă viață veți trăi".

E dus în cameră mai mare
Să fie la un alt etaj,
Cu orizont deschis în zare
Realitate, nu miraj.

Se vede casa de-adunare,
Copil unde aici mergea,
Alături stă livada care
Din somnul iernii se trezea.

Din ea cândva el arestații,
Privea prin tufe de mălini,
Cum fug părinți să-şi vadă frații,
Mergând la oameni prin grădini.

După livadă râulețul
E cel unde s-a învățat
Copil să facă pe istețul,
Venind aici la înotat.

Mai sus, de unde râul vine,
Văzu pe malul cel abrupt
Căsuța viselor divine
De unde e ca floarea rupt.

Venea cu zgomot primăvara,
Cu tril de păsări în văzduh,
Trezind câmpiile şi țara,
Şi temnițele din zăduf.

Iar zilele se duc cu rândul.
Sărmanul, el ar fi zburat
Să fie pasăre în cârdul
Pe cer misterios plasat.

La întrevedere

— Vladîkin, la întrevedere!
La el Brodeaga a strigat,
Şi Pavel merse în tăcere
Spre uşă de jandarm chemat.

E ca din vis trezit, sărmanul,
Şi pentru că e ziua lui,
Azi secera şi cu ciocanul,
Cum nu se face nimănui,

Îi dau să-şi vadă bunicuța,
Şi mama, şi pe cei mai mici.
Când l-a văzut, a zis măicuța:
— Treci, puişor, la mine-aici.

Era bunica Katerina
Pe dânsul care l-a crescut,
A ei a fost în viață mâna
De el ce grijă a avut.

Prea poate mii de sentimente
Acum ființa le-a umplut,
În viață rarele segmente
De care nu toți au ştiut.

Îl deservesc din ce acasă
În an odată doar mâncau,
Meniu de sărbătoare-aleasă
Numai atunci îşi permiteau.

El se grăbi de mângâiere
Să le aducă alinări,
Să spună: — Domnul cu veghere
E pe a noastre azi cărări.

Întâi din toţi începe mama,
A spus că mult l-au criticat,
Dar lumea totuşi îşi dă seama
Că totul e falsificat.

— Mulţi sunt că mă opresc pe stradă,
Să mă mângâie în tristeţi,
Spun că în faţa lor dovadă
Ai dat că eşti băiat isteţ.

Cu stimă îşi aduc aminte
Cum la uzină ai vorbit
Şi mai transmit cele cuvinte
La cei ce nu te-au auzit.

Au scris de tine în ziare,
Vrând de ruşine să te dea.
Pentru a noastră încercare
În cer răsplată vom avea.

Pe mine ei de la uzină
Îndată m-au concediat.
Dar ce păcat mi-au pus de vină
Nici până azi nu am aflat.

Eram la dânşii lăudată
Că lucrul fac calitativ,
În stăruinţă avansată,
Dar iată fără de motiv

Nici pe aproape de uzină
Nu îmi permit să mai păşesc.
Ce-a fost cu azi nu se combină,
Nu ştiu ce vină ispăşesc.

Eu am cerut ca servitoare
Să mă primească să lucrez,
Dar altă azi avem valoare,
Cum singur ştii şi bine vezi.

Pe la bogaţi spălătoreasă
Mă duc şi caut de lucrat,
Viaţa e de lacrimi deasă —
Aşa-i creştinul azi tratat.

De tine Fiodor când vorbeşte
E bucuros şi fericit
(Aşa pe tata îl numeşte,
Parola asta au găsit.)

Şi credincioşii în mişcare
Se află, nu mai sunt fricoşi,
Cu râvnă vin la adunare,
Au devenit mai curajoşi.

Anchetatorul informaţii,
Când m-a chemat îmi tot cerea
Să dau de tine şi toţi fraţii
Şi foarte mânios vorbea.

Eu am răspuns la anchetare,
Doar una: că sunt mama ta,
Mai mult nimic, răspuns mai mare
Din mine nu scoţi dumneata.

Atunci m-a alungat acasă,
Ieri însă deveni calmat.
Ne-a dat să stăm acum la masă —
Să fie Domnul lăudat.

De tine eu sunt fericită,
Până la capăt curajos
Să fii în orşice ispită,
Cum a făcut Isus Hristos!

„De vârstă eşti deja bătrână,
A zis jandarmul agitat,
În temniţă o să rămână
Băiatul ani la rând aflat.

Dar tu, ca şi la cununie,
Te bucuri azi şi te mândreşti —
Curat că e o nebunie,
Din minți te văd ieşită eşti.

Bunică, fă-o de ruşine,
El trebuieşte îndreptat
Să vadă, şi să ştie bine
Pe care uşă a intrat.

Cum văd, e un băiat cuminte,
Dar va peri aici la noi.
Gândiți ce va fi înainte
Şi scoateți omul din nevoi.

Opreşte-o; văd că lacrimi multe
Îți curg mereu pentru băiat,
Pe tine sper să te asculte,
Găseşte pentru ea un sfat.

* * *

Noi spunem rugăciuni cu toții,
Dar ce credință voi aveți
Că l-au închis aici cu hoții?
Probabil, extremişti sunteți!"

„Ce pot să spun? Nu plâng de jale,
Eu aşa lacrimi nu mai am.
Am plâns în deal, am plâns pe vale,
Amarul vieții când gustam,

Acuma plâng de bucurie —
Nepotul este mântuit,
La Domnul ține cu tărie.
Mai mult nimic nu am dorit.

O viață mă rugam întreagă
Cu visul inimii din piept
Băiatul ca să înțeleagă
În astă lume drumul drept.

Dar vreau să ştii că nu doar hoții
În temnițele voastre stau,
Pe vremi veniți aici cu toții
Şi împărați vestiți erau,

Şi domnitori, şi de armată
Veneau în rânduri generali,
Aşa de falnici altădată
Cu robi la voi făcuți egali.

Apostolii de închisoare
Asemenea nu au scăpat...
Şi Domnul clipele amare
Pe cruce cu tâlhari le-a stat."

Deja şi timpul expirase
Întrevederii ce le-au dat,
Acum minutele rămase
Sunt pentru cel din urmă sfat.

Şi mama, şi a lui bunică
Revin cu ultimul cuvânt:
— Vezi, stăruieşte şi aplică
În viață tot ce este sfânt,

La urmă spuse Katerina
Că s-a legat cu legământ
Să-i ducă-n rugăciuni pricina
Cât va trăi la tronul sfânt.

Cu un sărut pe fruntea lată
A zis: — Păzească-te Hristos
Cu duh şi inimă curată,
Şi în credință curajos.

Şi Luşa după sărutare
A mai vorbit deja din mers:
— În rugăciune, vezi, fii tare!
Îşi strigă ultimul său vers.

În cameră el arestaţii
Când a venit i-a ospătat,
Brodeaga mai mult decât alţii
A fost din toate premiat.

Văzând că Pavel îl stimează,
El devenise predispus
Şi cum NKVD lucrează
Lui Pavel foarte mult i-a spus.

* * *

Colet când a primit odată
Unu din cameră i-a zis
Să scrie mamei ca să poată
Afla că totul i-au transmis.

Din geantă el a pus pe masă
Produse, haine şi a scris
Răspuns pentru cei de acasă —
I se părea că e un vis.

După ce studiază bine
El geanta duce înapoi.
Aşa făcea la ei oricine
Din deţinuţii vechi şi noi,

Brodeaga însă îl văzuse
Şi: — Adu-mi geanta, dragul meu,
La analiză, dânsul spuse,
Vreau să mă uit în ea şi eu.

Se vede cu a noastră lege
Nu eşti deprins, nu poţi să vezi,
Nu ştii şi nu poţi înţelege
Corect apoi să procedezi.

Brodeaga mari experienţe
Prin temniţi a acumulat,
Deşi e îmbrăcat în zdrenţe
E intelectual dotat.

Când geanta spre examinare
În mâini Brodeaga a luat,
Părea a fi expertul care
Cu genţi o viaţă a lucrat.

Un loc găsi în care tivul
Se vede că a fost schimbat,
În asta a găsit motivul
Îndată că l-a deşărmat.

Între pereţi găsi, de unde
Un mic pachet a fost extras
În timp de câteva secunde,
Mirat doar Pavel a rămas.

Când a luat în mână darul
Vladîkin a şi triumfat
Şi dulce s-a făcut amarul
În temniţă lui Pavel dat.

De la Ioan cuvântul vieţii
Era în pachetel ascuns,
Gonind minutele tristeţii
El azi la Pavel a pătruns.

Anume asta-n rugăciune
El de la Domnul a cerut
Şi martor este la minune —
E fericit la absolut!

Veni la el un timp de criză,
Dar Domnul a intervenit
Cum Pavel face analiză
În modul cel mai reuşit.

Aşa în astă perioadă
Domnul Isus îl întărea,
Îi da putere să nu cadă
În noaptea şi în ziua rea.

Acum Brodeaga zise bine,
Parcă citeşte din caiet:
— Băiete, mama, vezi, la tine
E simplă, fără alfabet.

Dar mult mai bine înţelege,
Prevede ce e de făcut
Şi noduri ştie să dezlege,
Iar Pavel asculta tăcut.

Nu ai nimic aici a spune.
Brodeaga însă a mai zis:
— Vezi caută şi mâna pune
Acolo unde am deschis.

Mai vezi, poate ceva mai este.
Şi Pavel când pipăit
Satisfăcut îi dă de veste,
Ceva acolo a foşnit!

Găsise roşii de culoare
Treizeci de ruble bucuros.
Această cotă de valoare
Îi va aduce mult folos.

Urgent Brodeaga geanta drese.
Cusând acel tiv iar la loc,
A zis: — Micuţule, reiese
Nu ai intrat încă în joc.

Vezi, dragul meu, şi te învaţă
În greutăţi cum să trăieşti,
Să poţi să faci la lucruri faţă,
Ştiind că în temniţă eşti.

Taina lui Brodeaga

La Paşte ouă colorate,
Colaci câţi vrei şi cozonac
Aveau în camerele toate —
Bisericile milă fac.

Pe preoţi inima ce-i lasă
Când vine ziua de Blajini
Le duc la arestaţi pe masă —
Puţin balsam de răni ce-s plini!

Primise Pavel iar coletul,
Brodeaga a fost ospătat
Cu dulciuri, prăjituri, - desertul
Aşa cum nu s-a aşteptat.

El astăzi sfânta povestire
Despre Isus a ascultat,
De patimi, despre răstignire
Şi cum din morţi a înviat.

Şi de Pilat, judecătorul,
Aflase cum L-a condamnat
Atunci când a strigat poporul:
„La moarte fie omul dat!"

Apoi el întristat prea tare
A stat în firea lui mâhnit,
Ca după ierburi când amare
Devine omul ameţit.

Spre Pavel el plecat aproape
În şoaptă taina şi-a deschis,
Sclipind adesea din pleoape,
Cu marele regret a zis:

— Şi eu, ca şi Mântuitorul,
Sunt cel care am pătimit,
Cândva în faţa mea poporul
Se îmbulzea necontenit.

Toţi aşteptau ba milostenii,
Ba să rostesc doar un cuvânt:
Şi cei din sat, şi orăşenii
Cădeau ca snopii la pământ;

Când repezit în galopare
Cu forţă calul mă ducea,
Cuprinşi erau de frică mare
Când ochiul meu la ei privea.

Acum, ca şi Hristos de haine,
De comisari sunt dezbrăcat,
Minore sunt a mele taine -
Stau în Gulag crucificat.

M-au prins Irozii-comisarii,
O-o-of! ciuma secolului sunt,
Cu Lenin, Stalin, proletarii...
Ruşinea vechiului pământ.

Aveam o mare bogăţie
În cel regim ce a căzut,
Frumoasă ca a mea soţie
Să ştii: nici ţarul n-a avut!

Îi sta cu rochii plină casa,
Un bal pe săptămână-avea,
Se îmbrăca ca şi crăiasa
Din bal la sărbători mergea.

Se învârteau la mine banii
Ca la un mare domnitor,
Mă aşteptau cu dor ţăranii
Să ies la dânşii în popor.

De aur câte o monedă
Le aruncam; apoi, să vezi,
Era de hohote scenetă
Minune cum cădeau, mă crezi?

Erau toţi una cu pământul!
Doar tălpile să vezi luceau,
Izbiţi să prindă zăcământul
De care prea atraşi erau.

Acuma singur sunt „brodeagă",
De pâine neagră bucuros,
Pe viaţă arestat întreagă,
Doar piele am rămas şi os.

Iar moartea văd că se reţine,
O ştie numai Dumnezeu
Când va veni şi pe la mine
Să scap de acest chin şi eu.

Mă uit la tine, comisarii
Fără de vină te-au luat
Şi sângele îţi beau, tâlharii,
Cum poţi să nu fii revoltat?!

Să-i gâtui vreau, să nu mai fie
Acuma până mai sunt viu,
Doar ştii cât rău îţi fac şi ţie!
Pe toţi i-aş pune în sicriu!

— Ce mare este drama vieţii!
Răspunse Pavel, în sfârşit,
Cuvânt de care şi pereţii
Şocaţi sunt pân' la infinit!

Erai bogat şi azi argintul
Din buzunar te-a părăsit,
Luat a fost şi dus cu vântul
De revoluţie stârnit.

De Dumnezeu ţi-au fost lăsate
În viaţă cele bogăţii,
Ca să devii prin ele frate
Cu sute de ţărani, cu mii.

Săracii îţi ieşeau în stradă
Zâmbind, când bani le aruncai,
Să se izbească şi să cadă
De dânşii joc când îţi băteai.

Tu eşti ispravnicul la care
Serviciul brusc i s-a luat
Pentru risipă foarte mare
În lucrul cel încredinţat.

Ai risipit pentru soţie
În mână Domnul ce ţi-a dat
În baluri, desfătări, beţie...
Dar astăzi timpul s-a schimbat.

Urăşti pe roşii la culoare?
Dar ca şi ei ai procedat,
Când jefuiai de bani popoare...
Acum nu-ţi place arestat!

Aşa la capăt convorbirea
La dânşii a venit încet.
Brodeaga a primit azi ştirea
În viaţă că a fost şiret.

Acest băiat îl demascase,
Şi dânsul capul şi-a plecat,
Iar limba după dinţi îşi trase
De starea lui preocupat.

Problemele religioase,
Principiile de creştin
Ce de la Pavel le aflase
Acum îi aduceau alin.

El începu să se gândească
Şi la prezent şi viitor,
Căci încerca să încolţească
În el al veşniciei dor.

În tren spre răsărit

NKVD i-a scris sentinţa
Cinci ani să fie în Gulag,
Să studieze suferinţa
Departe de pământul drag.

Coloane arestaţi spre gară
Mergeau să fie exilaţi
Spre Nord, la margine de ţară,
Pe unde-s urşii albi plasaţi.

La poartă sau pe drum să vadă
Pavel a vrut părinţii dragi,
Dar nu e aşteptat în stradă
De mama-n spate cu desagi.

Nu au ştiut de-a lui plecare
Nici rudele şi nici creştini.
E singur azi în lumea mare
Pe drumul presărat cu spini.

Jandarmi cu săbii lucitoare,
Pe cai înalţi încălecaţi,
În jur merg ca sperietoare
Să fie pentru arestaţi.

El tresări; pe astă cale
Cinci ani ′napoi de mâini luați
Treceau aici a morții vale
Părinții printre arestați.

Dar Dumnezeu a fost Preasfântul
Pe drum cu dânşii negreşit:
Se împlinise scris Cuvântul —
În suferinți i-a întărit.

Acum, cu Pavel invizibil,
Acelaşi Dumnezeu mergea,
E imposibilul posibil
Când mâna Lui minuni făcea.

El din a lui copilărie
Acele străzi le cunoştea.
Un gând aici îi reînvie
La fugă cum se întrecea.

Pe lângă şcoală când ajunse
Ecouri în urechi sunau,
Grămezi de amintiri ascunse
Cu el alături mergeau.

Pe suflet mare dor apasă,
Dar nu se dă să fie dus
De sentimente; nu se lasă
În inimă a fi răpus.

El trebuie ca şi părinții
De Domnul să se țină strâns
Şi, cum erau pe vremuri sfinții,
În duh să fie neînvins.

Un tren îi aştepta la gară
Ca şi acel care l-a dus
Pe tata unde stă polară
Aurora instalată sus.

Din tren el îşi văzu uzina,
Apoi căsuța a trecut
De unde-şi trage rădăcina
Şi viața are început.

Era amurg şi din fereastră
Imaginile-au dispărut,
Pământ şi cer în țara noastră
O lungă noapte a umplut.

Pavel acum în rugăciune
Prin întunerec s-a plecat,
Din umilinți şi plecăciune
Un mic altar a ridicat.

Pe el îşi puse tinerețea
Şi sacru foc venit de sus
În cer îi duse frumusețea
La tronul Domnului Isus.

* * *

Era cu arestați vagonul
Cât nu se mai putea de plin
Un hoț venit la urmă tonul
Cu vorba lui da foarte „fin".

Ținuta îi era aleasă,
La haine se deosebea,
Cu o bărbuță nu prea deasă,
Porecla „Batea"[1] o avea.

El fără niciun pic de grabă
La toată lumea s-a uitat.
Pe toți atent, ca om de treabă,
În lung şi lat i-a măsurat.

[1] „Batea" — tătucul.

Avea o vajnică privire,
Apoi îndată a strigat:
— Salut! Bandiţilor din fire,
E bine tot? a întrebat.

Şi unde voi plecaţi, mulţime,
Că aer nu-i de răsuflat
Nici la podele, nici ´nălţime,
Dacă va fi vreun leşinat?

Vai! Dragii mei, ce voi răspunde
La cei din comisariat?
Spuneţi, atunci privirea unde
Să îmi ascund, sub care pat?

Apoi a spus ca ilegalii
Să lase locurile „moi".
Aici doar hoţii cu medalii
Au drepturile de „eroi".

Cu nişte ochi ca de pisică,
Privind înspre fereastră sus
A zis: — Băiete, te ridică,
Unde ruşinea ţi s-a dus?

Te-ai încurcat la noi cu locul,
Te rog să mergi să controlezi
Biletul la acel din blocul
Vecin; deci caută şi vezi.

Citeşte la evreu ce scrie!
Deşi e bine îmbrăcat,
Din ţară legile nu ştie
Şi loc străin a ocupat.

Şi sigur! E supus băiatul,
Uşor zâmbind s-a ridicat,
Lui Batea dând şi loc, şi patul,
Înspre evreu s-a îndreptat.

Se duce să-l rostogolească
Sau chiar să îl arunce jos,
Cultura e aşa - hoţească.
Şi merse foarte curajos.

Dar a primit o lovitură,
Cu cea mai mare forţă-n piept!
Evreul arhiplin de ură
Îşi protejează al său drept.

Neaşteptat, lovit îndată,
Lângă fereastră aruncat
Se pomeni cu forţa toată
În care s-a încredinţat.

Cum vişina e la culoare
Devine Batea agitat,
Ca fiara când aproape moare
Cu isterie a strigat!

Doar într-o singură secundă
Ciubota scoate din picior
Şi mai răcni pe astă undă:
— Doreşti comfortul să-ţi măsor?

Băiatului ce suferise
Îi dă ciubota blestemând
Şi totodată legea zise:
— Explică-i fiecare rând!

Şi mai ales acel principiu
Acuma ce l-a încălcat,
Te strădui cu acest deliciu
Să-i strici dantura neapărat!

Dar s-a găsit un om prea mare,
Cât pudul pumnii lui erau,
În tren niciunul musculare
Din hoţi ca dânsul nu aveau.

Era şi lat, şi lung la oase,
Pe mâini acoperit cu păr.
La toţi impresie lăsase
Cu Goliat că este văr.

El strigă să nu îndrăznească
Din hoţi să meargă cineva
Din loc evreul să urnească —
E interzis aşa ceva!

Vin hoţi cu tensiuni înalte...
Atunci el repede a scos
O scândură doar dintre alte
Din scaun sau podeală jos.

Apoi uşor ca pe o pană
O învârti în faţa lor
Cu ea îi stâmpără la rană.
Ca vulturii opriţi din zbor

Stau hoţii şi nervoşi aşteaptă
Ce „Batea" lor va hotărî.
El căuta varianta dreaptă,
Căci omul dat îl amărî.

Ca scândura nici chiar pelinul
Nu poate da aşa efect,
În tren pe loc ea puse clinul
Şi un război opri direct.

Era o mare tensiune,
Vladîkin tare s-a rugat
Şi doar a fost de sus minune
Că Batea deveni calmat.

Cu scândura nu vrea afaceri
În tren mergând spre Răsărit,
De-aceea pe băieţii ageri
Urgent, la timp i-a răcorit.

Şi a strigat, dar nu ca leul,
Că vor fi groaznic pedepsiţi
Şi omul mare, şi evreul
Când în Gulag vor fi sosiţi.

E greu să mergi în tren cu hoţii.
Ades Vladîkin se temea
La următoarele promoţii
De Batea ce idei avea.

El a cerut din cer vedere,
Înţelepciunea cea de sus
Şi de la Dumnezeu putere
A nu fi în ispită dus.

Iar hoţii cei îndemânatici
Când de Vladîkin au aflat
Vorbesc, se manifestă paşnici,
De crez şi cer au întrebat.

El despre veşnica iubire
Cu drag la toţi le-a povestit,
De Dumnezeu şi mântuire,
De El cum omul e primit.

* * *

Se întrerupe convorbirea
Când intră în oraşul X.
Vladîkin folosi oprirea;
O foaie a cerut şi pix.

Să scrie mamei o scrisoare
Îi vine repede un gând,
Cum suferinţa ia amploare
Spre Est în tren cu hoţi mergând.

Aici şi Batea ajutorul
Cu bunăvoie şi-a adus,
Cu strigăte mişcând poporul,
—Vă rog, daţi un creion, a spus,

Să scrie mamei o scrisoare,
Căci este lângă casa lui,
În flăcări prins de dorul mare,
Şi altă şansă pe drum nu-i!

Evreul îi dă plic, hârtie,
Şi Pavel repede a scris
Că până astăzi nu se ştie,
Concret nimic n-are de zis.

Doar presupun că merg departe
În părţile Nord-Răsărit,
Unde se scrie aur-moarte
Cu linie nedespărţit.

De sărbătoarea Învierii
Le scrie cu felicitări,
La timp cuvântul mângâierii,
Căci trec şi ei prin încercări.

Apoi a pus în plic scrisoarea,
Peste fereastră se gândi
Să o arunce, când salvarea
Prin Batea momentan veni.

L-a apucat urgent de mână
— Unde arunci? a întrebat.
Doar pe peron o să rămână!
Eşti foarte cult şi învăţat...

Dar n-ai experienţă-n viaţă!
Cum poate plicul fi lăsat
Fără destinatar în faţă?
De fapt, e peste tot curat!

La plic mai trebuie adresă,
Au trebuit la institut
Să te înveţe astă piesă,
Dar, poate, nici ei n-au ştiut...

Pe urmă Batea dintr-o pâine
Îndată face aluat —
Căci în tehnologii de „mâine"
Demult e bine antrenat.

Din aluat şi din scrisoare
— Un mic rulou el a făcut
Şi mila Domnului e mare —
O bunicuţă a văzut

În drum bucată aruncată,
La urmă, el a mai strigat:
— Bunică! rog scrisoarea dată
Să o transmiţi la adresat!

După mai mulţi ani spune Luşa
De cele zile amintiri,
Cum a venit la ei mătuşa
Cu scumpe de la Pavel ştiri.

Cu lacrimi îi citi scrisoarea
Şi Domnului a mulţumit,
Era dorită ca răcoarea
În arşiţa la infinit!

* * *

În tren toţi sufereau de sete
Şi se lungeau ai foamei viermi...
Stau temniţi, lagăre în cete
Când au trecut de Veatka, Permi.

La Pavel capul se roteşte,
Venise foamea cea mai grea,
Treizeci de ruble se gândeşte
Îl vor scăpa acum de ea.

La staţii zahăr, dar şi pâine
Va cumpăra din contul său,
Iar cele care vor rămâne
Le va păstra pe timp mai greu.

Şi astfel va avea de viaţă,
O sursă şi în viitor;
În vijelii o fortăreaţă
Când soarele stă după nor.

Dar geanta e demult prădată
Şi hoţii multe cumpărau
Din suma lui cu griji păstrată
La staţii câte se vindeau.

Atenţi, el fără ca să ştie,
De faţa lui se ospătau
Salam şi vin pentru beţie,
La staţii iarăşi căpătau.

Din resturi, Batea le vorbise
Să fie Pavel ospătat,
Îndată hoţii îl servise,
Conform cu ordinul urmat.

Apoi, treptat, de la o vreme
Sunt spăimântaţi de Răsărit
Încât şi Batea tot se teme
La care vor veni sfârşit.

* * *

Sverdlovsk a fost oraşul unde
În dimineaţă au ajuns,
Cu orice zi mai mult pătrunde
La dânşii foamea pe ascuns.

Şi rugăciunea, şi răbdarea
În tren Vladîkin învăţa,
Cu ele el va trece marea
Şi înspre cer îl vor ‘nălţa.

De mult era după amiază,
Însă de ieri nu au mâncat.
Puternic soare luminează,
Pământul e înfierbântat.

Şi în vagonul tot fierbinte
Cu anevoie respirau,
Dar şefii nu luau aminte
La cereri care se făceau.

Atunci a izbucnit protestul,
Hoţii pereţii zguduiau
Şi în comun isteric textul:
— Vrem Procurorul, toţi strigau.

— Daţi apă, daţi-ne şi pâine...
Prea mult norod s-a adunat
Că şefii nu mai pot rămâne
Indiferenţi şi au cedat.

În seară au adus mâncare,
Iar mai pe urmă a venit
Şi procurorul... o scrisoare
Cu el pe loc au întocmit.

Dar din Sverdlovsk o anarhie
Şi mai grozavă a urmat,
Putea nici apă să nu fie,
La timp nici pâine nu le-au dat.

Evreul şi cu omul mare
Alături orice zi erau,
Aveau un vas mereu din care
La vreme apă îşi luau.

De neagră mai aveau culoare
Pesmeţi la care toţi priveau
Invidioşi, nevoie mare,
Dar ei indiferenţi erau.

În tren Vladîkin încercase
La arestaţi a povesti
Din Biblie ce învăţase
Ades cu dânşii când vorbi.

Pe drum se află de o lună;
Numai de două ori sunt duşi,
La baie şi o parte bună
Din ei să meargă sunt impuşi.

Păşeau greoi şi cu încetul,
Iar de păduchi s-au istovit.
Aveau şi cap mâncat, şi pieptul,
Distanţa tare i-a slăbit.

La început treizeci şi şase
În tren nicicum nu încăpeau,
Acuma loc se mai formase
Şi spaţii libere aveau.

Era în iunie cu soare
Şi cald în fiecare zi,
Scăpau doar noaptea de sudoare
Puţin de tot când se răci.

Păreau scăldaţi fără bronzare,
La feţe galbeni deveneau
Şi istoviţi aşa de tare
Că os şi piele rămâneau.

Securitatea cu metode
De genocid se folosea.
La şefi şi bune, şi comode,
Cu ele toate reuşea.

Lagărul cu râuleţul „Cherit”

Vladîkin plin de bucurie
A fost că s-a văzut ajuns
În mare lagăr, colonie,
În munţi siberieni ascuns.

Un loc el vede în pădure,
La râuleţ unde curgea.
„Cherit”... un gând: „Să se îndure
De mine Domnul”, îi venea.

Pe stâncă să îmi plec grumazul,
Căzând alături pe genunchi,
Durerea aducând, necazul
Cu rugăciunile mănunchi.

Vreau ascultat să fiu de Tine,
Părinte, Dumnezeul meu.
Îmi strigă inima din mine:
Să nu mă laşi în ceasul greu!”

În lagăr le-au adus mâncarea,
Dar el văzu pe arestaţi
Cum îşi vărsau la rând valoarea
Adusă să le ţină saţ.

Înjurături şi mari blesteme
În acel timp cu toţi ziceau,
Deşi stomacul zilnic geme
De foame, totuşi nu mâncau.

Pavel la rând primi în cupă
Din bunul ce li s-a turnat,
Când a gustat din astă supă
Imediat a şi vărsat.

Şi fuge să îşi spele gura —
Se teme că s-a otrăvit.
Era la gust ca saramura,
Cum niciodată n-a gândit.

* * *

Cu targa el ducea pământul,
Aici alt lucru nu era,
Să spună e sărac cuvântul
În ce măsură dispera.

Au fost aduşi ca să extragă
Pe lume cel mai scump metal,
De aur praful să aleagă,
Tăind pământul val cu val.

El targa doar pe jumătate
Putea să ducă cu pământ,
Mai mult când pune greutate
Se simte ca bătut de vânt.

Un mare tremur în picioare
Îl clatină mergând pe drum;
I se roteşte capul tare,
Puteri nu are nicidecum.

Aici toţi sunt lăsaţi în voie
Şi fără de a fi păziţi,
Jandarmii nu mai au nevoie
Să-i plimbe rânduri necăjiţi.

Dar e deprins la ei când strigă
Sau trage şeful din pistol,
În lagăre aşa verigă
Nicicând nu lasă locul gol.

Cu frica-n sân el studiază
Ce se petrece împrejur,
Un lucru doar îl aranjează:
E mare linişte în jur.

Duminică văzând cum pleacă
Din lagăr cei care doresc,
Se duce timpul să-şi petreacă
În modul cel mai creştinesc.

Acolo, la „Cherit", pe piatră
Va sta în rugă aplecat,
Genunchiul unde are vatră
Cu sufletul înaripat.

Cuprins de sentimente sfinte
Pe drum Vladîkin a cântat
Cel imn ce des mai înainte
Martirii a îmbărbătat:

„Nu plânge inimă tratată
Cu foarte multe suferinţi,
Căci starea ta va fi schimbată
Când va veni al Păcii Prinţ..."

De râuleţ era aproape
Când lacrimi faţa inunda,
Adânc izvor de sub pleoape
De apă valurile-şi da.

Când s-a plecat la rugăciune
În suflet până la pământ,
Simţea în sine un cărbune
Învăluit cu focul sfânt.

În viaţă Pavel prima oară
Aşa de bine s-a rugat,
Spunea cuvintele cu pară,
Cu sens şi bine concentrat.

Acum el ştie rugăciunea;
În duh o voce i-a vorbit:
„Doar cei în viaţă văd minunea
În rugă ce au stăruit.

Când greu de tot va fi pe cale
Să ştii un mare adevăr
Că toate cererile tale
Se duc la Dumnezeu în cer.

Există numai o scăpare
Aici în straşnicul Gulag,
Prin rugăciuni vei fi mai tare
Ca moartea ce îţi stă în prag..."

De la Cherit el se întoarce
Puternic, plin de Duhul Sfânt,
Când comisarii îl vor stoarce,
Aici el va găsi avânt.

Ca vulturul plin de putere
Din nou el în fiinţa sa,
Pornit din turnul de veghere
Va merge şi va avansa.

* * *

Acum e norma foarte mare
Iar targa cu pământ e grea.
Intenţionat le dau mâncare
De calitate foarte rea.

Slăbise fizic foarte tare
Şi des cu roaba se oprea
Puţin să-şi tragă răsuflare,
Apoi din nou încet mergea.

Ceilalţi erau îndemânatici —
Ţărani puternici, muncitori
Căliţi de vreme, oameni practici
Treceau cu targa repejor.

Dar el e de la facultate,
Cu lucrul fizic nedeprins,
În astă grea străinătate
Se luptă a nu fi învins.

El în pădure cât se poate
Se duce pentru rugi fierbinţi,
De-a lui vorbind singurătate,
De dor, de casă şi părinţi.

Cu rugăciunile rostite
Vladîkin deseori cânta
Din melodiile iubite
Prin care zilnic căuta

În suflet să se întărească:
„Când marea spumegă furtuni
Puterea Ta dumnezeiască
Prin care oastea Îţi aduni

Să vină să mă miluiască,
Căci orice zi eu straşnic lupt,
În chin să nu mă părăsească
Când sunt de oboseală rupt".

Magda

Îşi ţine spre Cherit el drumul
Un strigăt când a auzit:
— Măi, Magda, uite trece omul
Ca tine care a pătit.

E arestat pentru credinţă.
Şi deodată s-a sculat,
Păşind spre el cu umilinţă
Un om — călugăr îmbrăcat.

— Sunteţi creştin? e întrebarea
Întâia care a urmat.
— Da, Dumnezeu prin îndurarea
Şi dragostea Lui m-a salvat.

— Sunt foarte bucuros, frăţică;
El iute l-a îmbrăţişat
Şi la o părtăşie mică
La margine de drum au stat.

— Sunt ortodox; am două nume
Casian e cel duhovnicesc.
Al doilea Magda — un prenume
E laic ca la toţi, lumesc.

Am studiat teologie
Şi seminarul terminat,
Tradiţia o ştiu ce scrie
Şi datinile n-am călcat.

Am fost mulţi ani la mănăstire
Şi sunt episcop după cin,
Au comisarii învoire
Trei ani să fiu aici la chin.

— Să fac o mare povestire,
Îi spuse Pavel, n-am de gând.
La Dumnezeu a mea venire
A fost deunăzi, de curând.

De Domnul din copilărie
De la părinţi am auzit
Şi, neavând teologie,
Pe cinci ani sunt aici venit.

A fost această întâlnire
Neaşteptată; amândoi
Îndată fac o învoire
În lagăr să se vadă-apoi.

Episcopul la suferinţe
A fost supus cu mult mai tari,
Tratat la aspre umilinţe
Musteţile îi rase mari.

I-au tuns şi lungile şuviţe
Ce lumii îl reprezentau
Episcop şi doar rămăşiţe
Religia îi conturau:

Mantaua de sudoare roasă
Şi mitra de pe capul lui.
Deşi cu faţa el voioasă
Mergea în contra vântului,

Prin vijelii siberiene,
Cu primăveri şi toamne reci.
În luna mai când sunt troiene,
Iar vara repede o treci.

— Din ce cult eşti, frăţică dragă?
În lagăr când s-au întâlnit
Dorea Casian să înţeleagă
Cu cine are de vorbit.

— N-am aderat nici la confesii
Sau culte, secte şi grupări,
Aceste denumiri, expresii
Sunt date unor adunări.

Îndată după pocăinţă
De la uzină arestat
Am fost când la a lor şedinţă
De Dumnezeu le-am cuvântat.

Eu sunt creştin şi am trecutul
Pe cruce de Isus iertat,
Aşa îmi este începutul
Şi încă nu sunt botezat

— Dar oare când erai în faşă
Părinţii nu te-au botezat?
Îndată de pe mâini de moaşă
De preot trebuiai scăldat.

Şi dus de el la mântuire...
E Magda prea îngrijorat,
În cartea cea de amintire
Deci nu ai fost înregistrat!?

Ca Maica Domnului să ştie
Că de copil eşti mântuit.
Biserica vezi, dacă scrie,
Atunci creştin eşti negreşit.

— Botezul cela din pruncie
Nu ne ajută cu nimic,
Îi spuse Pavel tot ce ştie
De omul botezat de mic.

Copilul prunc nu înţelege,
Nu poate nici mărturisi,
Nu crede şi nici nu alege
Nu ştie încă a gândi.

Acel botez este de formă,
De mici copii sunt botezaţi
Şi cei care ne-au scris la normă,
Cu toţi în lagăre aflaţi.

Deci, vreau să te întreb, frăţică,
De crezi că sunt cei mântuiţi
Ce alcool, ţigări aplică
Şi toţi sunt de păcat momiţi?

Cândva Ioan Botezătorul
Numai maturii boteza
Când la Iordan venea poporul
Şi fiecare cuteza...

Ei întrebau: „Noi ce să facem?"
Iar dacă altfel procedăm
Atunci Scripturile desfacem,
Şi tot ce-i scris deci încălcăm.

Matei şi Marcu clar ne cheamă
Să fie omul botezat
Când crede; cel cuvânt de seamă
Standard a fi ne este dat.

Zina Kaplina

A devenit mai grea povara
Mâncare nu mai ajungea
Încet de tot le vine seara
Vladîkin foarte greu mergea.

Aproape totul cucerise
În lagăr foamea zi de zi,
Cu timpul Pavel devenise
Ca umbra, cât nu se păzi.

Lucra din ultima putere,
În palme muşchi înţepeniţi
Avea ca ultima avere
A celor în Gulag veniţi.

Şiroaie mari vărsa de lacrimi
Des la „Cherit" când se ducea,
Prea grele pentru tânăr patimi
Aici Siberia urzea.

O geantă îi venise mare
În lagărul însă vecin
Şi asta l-a făcut mai tare
A foametei să simtă chin.

Pe şefă Pavel când o vede...
E Zina Kaplina... ca toţi
Din arestaţi şi ea purcede
Persoană mare printre hoţi.

În Moscova e aşteptată
De soţ acasă şi copii.
Aici e doamna măritată,
Ca dânsa în Gulag sunt mii.

Pavel veni cu rugăminte
La Kaplina şi i-a vorbit:
— Vă rog frumos, luaţi aminte,
Coletul mare mi-a venit.

E în brigada cea vecină,
Nu vreţi ca să interveniţi?
Dar nu se ştie care vină
Au toţi aceşti nefericiţi.

Poate a fost exteriorul
Sau altceva nu i-a plăcut,
Ea de ţigară fum cât norul
A scos un sur închis făcut.

Şi cu privire zbuciumată,
Cu ochi de foc l-a măsurat
Să-l mistuie în ura toată
E gata la momentul dat.

Apoi înjurături grozave
Pe cap şi suflet i-a vărsat.
El cu puterile bolnave
Ca de cutremur clătinat,

Ca trestia când este frântă
Vladîkin capul a plecat
Smerit, încet, apoi cuvântă:
— Prea mult, vă rog, să fiu iertat.

Şi Domnul Dumnezeu doar ştie
Ce mai departe a urmat,
Cum Kaplina făcu să fie
De şefi a doua zi chemat.

Coletul i-a fost dat în grabă
Şi înmânat imediat,
La vorba sau porunca dată
De ea, cum Pavel a rugat.

El mai întâi o rugăciune
De mulţumire a rostit,
Văzu în asta o minune
Când foamea pasul şi-a mărit.

Cu Magda împreună seara
Îi doi enorm s-au bucurat,
Coletul îi slăbi povara
Şi jugul mai uşor i-a stat.

Obluce. Tragedie în gară

Obluce a mai fost oraşul
În care Pavel e chemat
Să îşi continue făgaşul
Şi mersul celui condamnat.

Cu inginerii de tot felul
Şi mari, şi mici se va afla
Ca între capre va fi mielul,
Cât timp cu dânşii va lucra.

Aici desenul topografic
E munca şi tărâmul lor;
Va deveni şi Pavel practic
În el în scurtul viitor.

Aceasta e o altă lume,
Formată din inteligenţi
Femei şi oameni cu renume
A vechiului regim agenţi.

A fost primit de dânşii bine
Şi Domnului a mulţumit
Că va putea să se aline
De toate ce a suferit.

La ei îndată Pavel vede
O desfrânare fără hat,
De care nimenea n-ar crede,
Dezmăţ, desfrâu nederanjat.

Trăiau în lagăr împreună
Femei, bărbaţi din cei „văzuţi",
Cu educaţia cea bună,
Inteligenţi, dar toţi căzuţi.

În mare imoralitate
Se cufundau şi profesori,
Şi ingineri, de cumpătate
Străini de te luau fiori.

Pe toţi îi aşteptau acasă
Soţii şi soţi, copii lăsaţi,
Dar prinşi în a curviei plasă
Erau pierzării programaţi.

El căuta ca să găsească
Aici surori ca el şi fraţi,
Creştini aduşi să pătimească
Pentru credinţă condamnaţi.

Dar numai că femei şi fete
În lagăr care le vedea
Mureau după bărbaţi de sete,
Pe bani oricare se vindea.

Priviri aveau ispititoare
Şi haine de acelaşi fel,
Prea transparente de mirare,
Cusute la superb model.

Vladîkin şi-a adus aminte
Cum decabriştii toţi au stat,
Pe cel pământ un veac ´nainte,
Dar nimeni nu a degradat.

Închişi în straşnice bordeie,
Nu semănau ei nicidecum
Cu din a noastră epopee
Eroi din vremea de acum.

Volkonskaia a fost prinţesă,
Dar a lăsat al ei belşug,
Găsind a soţului adresă
Porni şi ea pe drumul lung.

Spre soţ în cel exil sălbatic,
Aflat la capăt de pământ,
În ţara traiului dramatic.
L-a căutat cu tremur sfânt.

Şi îl găsi într-o chilie
Săpată ca şi un mormânt
Spre care vulturul nu ştie
Cărările pe unde sunt.

Ea căutând spre el cărarea
Prin întuneric a păşit,
Pe scări în jos cu lumânarea.
El paşii când a auzit —

I-a cunoscut şi o lumină
În inimă îi răsări.
L-a ridicat de jos, din tină,
Din gura morţii îl răpi.

Avea o dragoste divină,
La soţ de viu înmormântat
Ea grabnic a putut să vină
Şi din bordei l-a ridicat.

Pe drum prinţesa multe rochii
Din cele scumpe a schimbat
Care atrag şi miră ochii,
De toate s-a eliberat.

Dar grijă a avut să fie
Ca şi omătul alb curat
Acel model de omenie
Cu ziua nunţii însemnat.

Şi el umbla fără de pată,
Bordeiul de aici murdar
Nu izbutise niciodată
Să-l prindă în al lui coşmar.

Volkonskaia la suprafaţă
A reuşit din cel bordei
Să-l scoată reîntors la viaţă —
Sunt demne meritele ei.

Dar... flori căzute sub picioare,
E genul feminin aici
Lipsit de farmec şi valoare
În sufletele lor pitici.

* * *

Vladîkin a mai fost odată
Aici un martor ocular
La tragedia neuitată,
La un adevărat coşmar.

Nikolai Maţki este şeful
Acum în lagăr pe sector
Şi azi se nimeri alesul
De care toţi vorbesc în cor.

Prin radio e anunţată
O veste rea de straşnic gen:
Soţia lui stă aruncată
În gară, pe moment, sub tren.

Veni tot lagărul în gară...
Acoperită ea zăcea
Lângă peron încă afară,
Pe haine sânge se vedea,

Avea coafura pieptănată,
La patruzeci şi opt de ani
Modestă, bună, calm arătă,
Problema nu a fost de bani

Sau alte de aceeaşi temă.
Frumoasă faţa i-a rămas
Şi de nobleţea ei supremă
Privind oricine e atras.

Considerau că mai degrabă
De vină Maţki e aici,
El sta ca şeful fără treabă
În lucruri pentru el prea mici.

Şi rezemat de un fotoliu,
Cu ochi fără expresii sta,
Crescut prea tare în orgoliu
Ca surdomutul se purta.

E îmbrăcat ca todeauna
Frumos, curat, inteligent,
Dar îi lipsea la toate una —
În gară e acum absent.

Din marea aristocraţie
Acest şef viţa îşi trăgea,
În asta şi vinovăţie
NKVD la el vedea.

Tot termenul de condamnare
Nikolo cât şi-a isprăvit,
Soţia lui credinţă mare,
Devotament i-a dăruit.

Acele multe privilegii
Ce în trecut ei le aveau
Sunt astăzi toate contra legii
Şi de nimic nu dispuneau.

Trăind sărac, ea credincioasă
A fost lui până la sfârşit,
Fiind la inimă frumoasă,
Îl pomenea necontenit.

Dar după-a sa eliberare
Acasă Maţki n-a plecat,
De zilele fără de soare
Curând Nikolo a uitat.

A obţinut aici serviciu,
E mândru şi inteligent,
Având salariu şi oficiu,
Moral decade evident.

Cu lipsă de valori majore,
Soţia dragă şi-a uitat,
Cel sprijin ferm în grele ore
Total e astăzi ignorat.

Legat cu multe desfrânate,
Aristocrate în trecut,
În mare imoralitate,
A fost în cuget decăzut.

Atunci veni a lui soţie,
Fără ca el să fi voit,
În intelect să-l reînvie
Făcu cel drum spre Răsărit.

Având iubire nepătată,
Gândea să-l smulgă din noroi —
Idilă întru tot curată
Prea rar văzută pe la noi.

Dar îl găsi prea dus departe
Din cel punct nu se mai întorc
În el din zilele deşarte
Cei vii viaţa lor o torc.

Şi a înţepenit de groază
Când a văzut că l-a pierdut,
Deşi ţinuta lui cu vază
Era aceeaşi ca-n trecut.

E prins sărmanul de o plasă
În vremi de care n-a scăpat
Nici Solomon, persoană-aleasă,
Atunci când nu a mai vegheat.

A vrut din plasă ea să-l smulgă,
Dar Nikolai a refuzat.
Şi neputând ca să ajungă
La ţel de tot a disperat.

Ca în trecut, la jertfă mare!
N-a fost nici sfadă între ei,
Nici vorbe de nivel vulgare,
Mai semănau cu nişte miei.

Cu ochi severi mai multă vreme
La fostul soţ ea s-a uitat,
Neavând cuvinte şi nici teme
Posibile de discutat.

Ştergându-şi lacrimi de pe faţă
Îi spuse lui că va pleca
A doua zi de dimineaţă,
Deja se şi întuneca.

Întreaga noapte în fotoliu
Nedezbrăcată a şezut.
Sunt negre nopţile de doliu,
E greu prin ele de trecut.

Sorbind paharul cu trădare
De soţ acum ei înmânat,
E noaptea de îngândurare
În care mult a cugetat.

Când se făcuse dimineaţă
În fine, clar a constatat
Că nu mai vede sens în viaţă
Şi izbucni în plâns ciudat.

Era un bocet cu glas tare,
Dar repede s-a şi calmat,
Căci niciun preţ la el nu are
Tot plânsul omului trădat.

Îi răsăreau în amintire
Prin minte cele rugăciuni
Bunica ce le da citire,
Dar n-au urmat a fi minuni.

Acele goluri azi formate
Prea mari sunt ca să poată fi
În duh şi suflet astupate
Când e a patimilor zi.

Ea singură, şi nu o dată,
Aceste rugăciuni a spus,
De ele mult înaripată
Îşi duse crucea grea pe sus.

Când zilele sunt fără soare,
Acuma doar a înţeles
În ce a fost greşeala mare
Ce o aduse la deces.

Îşi concentrase sensul vieţii
În soţ şi nu la Dumnezeu —
Încă din anii tinereţii,
Sărmana a căzut în hău.

Şi nu găsi altă ieşire.
Când zorii zilei s-au ivit
La gară e a lor venire
În modul cel mai liniştit.

Îi cumpărase Maţki locul
Mai bun ca toate în vagon,
Pentru soţie face totul,
Apoi aşteaptă pe peron.

Ea n-a intrat în tren îndată
Şi el puţin e deranjat,
Îşi pune stăruinţa toată —
Semnalul trei deja s-a dat.

Cu mâna lui atent de umăr
I se atinge dând un semn,
Secundele se trec la număr,
Se străduie să fie demn

Şi mândru de orgoliu mare...
Vagoanele când s-au pornit
Se auzi un strigăt tare —
Soţia ruga şi-a vorbit:

„Mă iartă!" şi a ei suflare
Ca lumânarea când e vânt,
Sub forţa înfiorătoare
S-a stins de pe acest pământ.

După această întâmplare
Vladîkin cu dispreţ privea
Această lume-ncântătoare
Valori greşite ce avea.

Cu haine scumpe îmbrăcată,
În firea ei căzută jos,
Încât total e afectată
Şi măduva din orice os.

Acum cele materiale
Îi vin lui Pavel mai uşor,
În suflet însă locuri goale
El simte cu mai mare dor;

„Cherit"-ul tare îi lipseşte
Şi gândul pentru el aprins
În inimă îl mistuieşte
Nicicum să nu ajungă stins.

În rugăciuni el stăruieşte
Şi des e în pădure dus,
Credinţa unde îşi măreşte
În părtăşia cu Isus.

Prea greu e în singurătate,
Iar printre câţi a întâlnit
Nici soră n-a văzut, nici frate,
Şi asta îl făcea mâhnit.

La timp scrisori îi scrie mama
Şi numai Dumnezeu ştia,
Cum scrisul ei din suflet drama
Pe scurte vremi împrăştia.

Ermak

Când e chemat la şef odată
Un oarecare sta Ermak
La lucru nou să-l ia îndată,
Şi asta nu i-a fost pe plac.

Ermak e topograf din fire,
La vârsta lui de patruzeci
Pe faţă, din nefericire,
Bătrâne linii are zeci.

Pe sub musteți şi barba deasă
Să le ascundă a-ncercat,
E fără şapte ani de-acasă,
Cu toți din jur era certat.

În orice loc ridică spumă
Şi tot aşa i-a cucerit
Cu ceartă, strigăt, zâmbet, glumă,
Lui Pavel locul potrivit.

E întrebat de ce în cale
Scandal inventă orşicui
Şi a răspuns: — Aici e jale,
Normal din ei niciunul nu-i.

Nu vreau să fie cumsecade,
Nemernici, răi şi ticăloşi
Pe toți invidia îi roade
Sunt cei din urmă păcătoşi.

La lucru el pe câmp plecase
Şi Pavel l-a înlocuit.
Destul în sine se mirase
Cu oamenii când a vorbit.

Erau toți bucuroşi de faptul
Că Pavel în natura lui,
În caracterul său e altul,
Plăcut pe suflet orişicui.

Ermak când vine gălăgie
Era din nou unde păşea,
Iar Pavel stăruia să-i fie
Pe plac oricând cu el vorbea.

A fost că a aflat degrabă
De ce e Pavel condamnat,
Când a ştiut că n-are treabă
Cu hoți, a devenit calmat.

Nu strigă ca şi altădată,
Fiind prea tare agitat.
Credința când văzu curată
E faptul care l-a mirat.

Vladîkin în curând devine
Specialist calificat,
Iar şeful a făcut, în fine,
Aşa cum nu s-a aşteptat.

Îi lasă lui toată lucrarea,
Şi pe o vreme a plecat,
Aici se schimbă întâmplarea
De alt şef e urgent chemat.

Îl aştepta soldat cu armă
La el când vine în birou,
Un simț în suflet cu alarmă
Îşi răspândea un trist ecou.

Şeful îi dă şi o scrisoare
Transmisă lui de la Ermak:
„NKVD te ia-n vigoare,
Se vede, nu le eşti pe plac".

Kutaşevici. Domnițele invită...

A şaisprezecea e falangă
Unde Vladîkin este dus
NKVD de propagandă
Se teme şi în ea l-au pus.

E Kutaşevici şeful care,
Pe Pavel primul l-a văzut:
— Eşti frumuşel, băiat eşti mare,
Cum la pedeapsă ai căzut?

Se năpusti ca o furtună
Cu strigăte l-a prevenit:
— Te vom pensa, ai pană bună,
Eşti hoţ sau recidiv, bandit?

— Să mă iertaţi de întrebare,
Îi spuse Pavel indignat,
De ce gândiţi că fiecare
Aici e hoţ neapărat?

— Fără de vină ca fecioara
În faţa mea să nu te faci,
De voi acum e plină ţara,
Nu aştepta la noi colaci.

De ce eşti arestat sau poate
Şi asta tot nu înţelegi?
Eu îţi voi aminti de toate,
Încălcătorule de legi!

— Sunt condamnat pentru credinţă,
Citiţi ce în dosar e scris,
Să fur nicicând nu am tendinţă,
Nici altele din ce aţi zis.

Când începuse să citească
La faţă se tot lumina,
Pornise ura să-i descrească
Şi bunul-simţ îl îngâna.

Escortei a vorbit că poate
Să plece sau a rămânea
Şi când le-a aranjat pe toate
De multă vreme dispunea.

În doi când au rămas întreabă:
— Vladîkin, spune-mi, cine eşti?
Cu preoţi parcă nu ai treabă,
Pur adevăr să-mi povesteşti!

Ai fost student şi care vină
La noi acuma ispăşeşti?
— Stimate şef, a mea pricină
E dincolo de ce priveşti.

Eu sunt creştin şi la serviciu
De cadre şeful m-a chemat
Să merg la dânsul în oficiu,
De unde am fost arestat.

Aici, lucram cinstit oriunde,
Dar la pedeapsă sunt luat.
E tot şi nu am ce ascunde,
Din câte mi s-au întâmplat.

Atunci îi spuse Kutaşevici:
— Din Moscova ne-au indicat,
La hoţi ca nu cumva să predici,
Ai fost la mine transferat.

Aici vei fi la lucrul silnic,
Sub pază cu cei pedepsiţi:
„O normă mare să daţi zilnic
Iar dacă nu — grav biciuiţi".

Nu vreau ca să trăieşti cu hoţii
Şi cu bandiţii ucigaşi,
În imoral căzuţi cu toţii,
Mai răi ca şerpii băştinaşi.

Eu îţi propun o rezolvare:
Îmi trebuie locţiitor,
Contabil, om ce studii are,
Un lucru vei avea uşor.

Dar Pavel cu recunoştinţă
Onoarea a şi refuzat,
Aici va fi cu neputinţă
În acte să rămâi curat.

* * *

La locul nou se întâlneşte
Cu maistrul ce a fost la schimb,
Acela mult îi povesteşte
Cum lucrurile stau de strâmb.

La noi pericolul cel mare
Sunt doamnele pentru bărbaţi:
— Nu suferă nicio trădare,
E vai de cei aici aflaţi!

Din mâna lor nu ai scăpare,
Ca ele încă n-ai văzut,
Mai straşnice ca orice fiare
Cu jertfa care le-a căzut.

Fii sigur că îţi taie gâtul
Sau lovitură de cuţit
Primeşti de nu ţii legământul...
Cu alta dacă te-a găsit.

În caz de mori după femeie,
Mai bine una să găseşti,
Ea pentru tine o să fie
Perete cât în lagăr eşti.

Vei fi scutit pe zi ce trece
De tragedii şi mari, şi mici.
Pe cea alegeţi ce întrece
Pe orice curvă de aici.

Atunci sub serioasă pază
Vei fi scutit de clipa rea,
Te va lua ca pe o vază
La adăpostul ei să stea.

Spălat, călcat în orice vreme,
La ea ca un copil vei fi,
De niciun şef nu te vei teme,
Căci viaţa multor va răpi.

La zece capul dintr-odată
Le va tăia al ei cât eşti,
Iar de te prinde cu vreo fată,
Fii sigur că te prăpădeşti.

Mă uit la tine plin de groază,
Aici să supravieţuieşti
E fapt ce mult mă-ngrijorează...
Nu ştiu tu singur ce gândeşti!

Cum vine roiul de albină
Se vor plasa în jurul tău
Cumva de vorbă să te ţină...
Să te păzească Dumnezeu!

Am auzit că Kutaşevici
Să fii contabil te-a luat,
Cu ei ce nu merg la biserici
E imposibil de lucrat.

De bani e funcţia legată
Şi mită-ţi vor propune ei
Ca norma să le scrii ciudată,
La asta tare sunt mişei.

În bani un mare rău se ţine,
Ei azi vor fi în mâna ta:
Să te gândeşti ce faci prea bine,
Căci mare sumă îţi vor da.

Şi sclav la demoni vei rămâne,
Iar dacă nu — vei birui
Şi împărat vei fi în sine,
Deşi în zdrenţe vei trăi.

Aici nu şefii ne sunt straşnici,
Grozav e marele cusur
Şi robi ajunşi la el ostatici
E lumea toată dimprejur.

Aşa la dânşii firea geme —
E ca şi pielea negrului,
Deloc de apă nu se teme,
Oricât o speli folos tot nu-i.

Pe maistru Pavel în tăcere
Atent de tot l-a ascultat,
Apoi la turnul de veghere
Ca totdeauna a plecat.

* * *

Acolo între mari troiene
Stă locul unde el a mers,
Cu multe lacrime pe gene
Şi pentru rugă plin de vers.

El a ştiut că rugăciunea
Aici e unicul toiag
Avut în mare misiunea
Încredinţată în Gulag.

Vladîkin valea umbrei morţii
Străbate azi în lung şi lat
Prin lagăre la rând cu hoţii,
Conform politicii de stat.

Mergea înspre localitate
Cu pas încet şi obosit.
Pe drum, poate la jumătate,
Nişte domniţe l-au oprit.

O grupă sta pe drum întreagă,
La rug se încălzeau aprins
Şi sunt aici să înţeleagă
În ce-i al vieţii sens cuprins.

Pavel a vrut să-şi ţină drumul,
Poate, fiind neobservat,
Dar ele nu permit niciunul
La rug a nu fi invitat.

La schimburi de idei şi vorbe...
Şi deodată l-au strigat,
Sărise una de pe torbe,
Îndată locul i-a cedat.

Şi la salut cu ziua bună
În cor cu toate au răspuns,
Neezitând pe loc să spună
Că asta nu e de ajuns.

— Aşază-te la o ţigară,
Ia loc în cercul de fumat,
Îţi facem deservire rară,
Păcat că nu ai observat.

Sau poate nu suntem frumoase?
Care culori mai mult îţi plac?
Suntem şi blonde, şi mai arse,
Vopselele cum vrei ne fac!

De orişice fiind culoare
În zâmbet ele triumfau
Şi aprindeau un hohot mare
La vorbă când îl provocau.

— Nu voi lua nicio ţigară,
Şi fără dânsele e greu.
Eu v-am iubit din prima oară,
Îmi este martor Dumnezeu,

Ca fiice ale Celui Tată
Care în dragostea de voi
Vă poartă grijă viaţa toată
Ca nimeni altul pe la noi.

— Şi care e acela Tată?
Aş vrea să-l văd precum vorbeşti
Cu dragoste de noi curată,
Interesante ai poveşti.

Suntem din cele fără tată,
Născute în socialism,
Substanță de a fi privată,
Cum bine vezi la bolşevism.

Apoi domnița mai vorbeşte
Chiar dacă are cineva
Un tată sigur se găseşte
Tot în Gulag pe undeva.

Aici ne este Kutaşevici
Tătuc şi maică la nevoi,
De drag şi slujbele de clerici
Le bolmojeşte pentru noi.

În fiecare dimineață
Ca pe cățele după porți
Ne scoate pe a muncii piață —
Aşa ne-a fost căzut la sorți.

Şi dacă e în lumea toată
Că cineva pe noi ne vrea,
Doar când la toți e leafa dată
Atunci vin hoții să ne ia.

Şi stăm la ei vreo patru zile
Cât zahărul şi unt avem,
Căci în Gulag mai multe file
Să dăm iubirii nu putem.

Un preț că cineva plătise
Ai spus din stimă pentru noi,
Dar cine oare îşi permise
Să-şi verse banii la gunoi?

Să fie oare procurorul
Acel ce tare ne-a stimat?
De-a lui respect îți trece dorul
La toate 10 ani ne-a dat.

Apoi, tăcuse domnişoara,
Iar Pavel gândul şi-a urmat:
— A noastră este grea povara,
Suntem la chinul programat.

Dar Domnul astăzi ne iubeşte
Şi ca salvare din păcat
Soluție la toți găseşte -
În Fiul Său ca jertfă dat.

Când ați venit pe astă lume
El mâini, picioare, ochi v-a dat
Şi cuget, şi frumosul nume
Pe care toate l-ați pătat.

Voi ați vorbit de Kutaşevici,
Dar eu vă rog să cântăriți
Cum ați ajuns cu cei nemernici
Aici de lege pedepsiți.

Gândiți-vă acuma toate,
Unde e locul potrivit?
Aşa ființe depravate,
Cât marea care au greşit,

La care țărm să fie duse?
Cu cea domniță ce să faci
În față mamei care puse
Călcâiul şi strigase — taci?

Ce oare merită o fată
La tata care a țipat
Şi rău nu-i pare niciodată
Că are cugetul pătat?

Cu cinstea care de vânzare
Ieşise neavând regret
Să facă târg în ziua mare
Fără ruşine şi preget?

Spuneți, de nu-i acesta locul
Din toate cel mai potrivit,
Aici să-şi secere norocul
La Kutaşevici liniştit?

Şi totuşi Dumnezeu mai are
Un viitor şi pentru voi,
În mila fără de hotare
A voastră stare de noroi

Vrea sa o schimbe în onoare
Prin jertfa Domnului Isus,
Primind în dar a Lui iertare!
Se face simplu, el a spus:

E necesară pocăința
Până viața nu s-a stins,
Ca rugul unde au şedința
Şi asta, poate, le-a convins.

Apoi a zis: „La revedere!"
Şi înspre lagăr a plecat,
Probabil, de a lor căderе
Le este gândul ocupat.

Şi s-au pornit prea încărcate
În suflet de a lor poveri,
Spre lagăr capete plecate
Mergeau lipsite de puteri.

Leafa şi „nunțile"

Când la sfârşit au fost de lună
De Kutaşevici e chemat,
A spus că leafa nu e bună
Şi cazul nu e de lăsat.

— Mai trebuie de scris procente!
La toți mărite cu optzeci
Să fie norme eminente:
De nu, atunci la lucru pleci.

Vei fi ca ceilalți de zăpadă
Cuprins frumos până la brâu:
Eu nu accept la noi să scadă
Din normă, nici nu vreau să ştiu!

Vladîkin din nefericire
Va fi sortit la mare chin.
Bărbați vânjoşi, voinici din fire
În lagăr seara greu revin.

Merg cu spinarea-ncovoiată
Şi umerii plini de puteri,
Înalți şi falnici altădată
Striviți sunt astăzi de poveri.

Şi Pavel va porni de mâine
În acest rând încovoiat,
Apoi, cu timpul va rămâne
Ca pomul ce a fost tăiat.

Se anunțase o mişcare...
Stahanov numele avea,
Şi după asta fiecare
Salariul mărit primea.

Era o mare „libertate”
În ziua leafa când se da —
Cei arestaţi mergeau la toate,
Adulterul îi poseda.

În voia firii degradate
Baraca lor se zguduia
De multe nunţi recent jucate
Şi totul se îngăduia.

Cei din birou ştiau de toate.
Femeile aici veneau
Cu drepturi de „soţii” luate
Şi pentru noapte rămâneau.

Aşa perechile formate,
De „miere” timpul îşi trăiau,
Stau paturile aranjate
Frumos cu cele ce aveau.

În lagăr, la bucătărie
Puţin acum norod venea,
La chioşc şi multă gălăgie,
Şi îmbulzeală se făcea.

Veniseră în rând şi hoţii
Şi se certau, se împingeau,
Stârneau dezordine cu toţii
Din practică aşa ştiau

Că vor putea mulţi bani culege.
Când seara-n lagăr a venit
Era dezmăţ... fărădelege!
Adulter fără de sfârşit.

Lipseau bărbaţii jumătate,
În locul lor erau femei
În zi de leafă „măritate”.
Bărbaţii se aflau şi ei

Duşi în baraca feminină
Şi tot de leafă „însuraţi” —
Aşa tablou o să se ţină
Până când banii câştigaţi

Se vor goli din buzunare,
Apoi din nou vor reveni
La baştina lui fiecare —
Aşa a fost şi va mai fi.

Această mare sărbătoare
De Pavel nici nu s-a atins,
Venit flămând când totul doare,
De groază încă e cuprins.

Se începea doar veselia
În orice loc şedeau perechi,
Părea că e împărăţia
Sodomei şi Gomorei vechi.

Numai câţiva îşi izolase
Cu plapume a lor pătuc,
În restul tot deschis rămase.
Cum boii la măcel se duc,

Şi ei trăiesc a lor pierzare.
„O, Doamne, milă vreau să ai
Suspină Pavel, unde oare
Să fug să scap de acest «rai»?

El vrea un loc de rugăciune,
Dar tot în jur e ocupat.
Afară iese unde spune
O rugă, dar a îngheţat.

Pe urmă noaptea se trezeşte,
Vrea să se roage neapărat,
Dar când în jurul său priveşte
Din toţi nu-i nimenea calmat.

Erau la ora lor de miere...
Ei sunt bărbaţi de la soţii
De comisarii la putere
Aici aduşi cu mii de mii.

Femeile şi ele-s mame
Mult aşteptate de copii,
Loviţi de foarte multe drame
Adevărate tragedii!

„O, Doamne! Milă ai de mine”,
El pe genunchi s-a ridicat,
Acoperise capul bine
Cu plapuma şi s-a rugat.

„Când Daniel a fost în groapă
Spre el, Tu, Doamne, Te-ai plecat
Şi lui Ilie carne, apă
Lângă Cherit la timp i-ai dat.

Cuptorul când ardea cu pară
Ai mers cu tinerii în foc.
Când aştepta întreaga ţară
Să fie mistuiţi pe loc.

Prin mila Ta a fost la vreme
Şi Lot de la Sodoma scos.
Vezi, Doamne, sufletul îmi geme,
Aici în lumea cea de jos.

Sunt în adânc, se teme chitul
Să se coboare pe aici,
El pe Iona l-a dus pâţitul
În adâncimi cu mult mai mici.

Coboară-Te până la mine
Când ceasul este cel mai greu,
Speranţa mea e doar la Tine,
În mâna Ta e sorţul meu”.

Când pâinea, zahărul şi untul
La arestaţi s-a terminat,
E reversiv la ei trecutul...
Perechile au divorţat.

Femeile îşi lasă „soţii”
Şi pleacă în clădirea lor,
La loc bărbaţii vin cu toţii,
Deja iubire nu mai vor.

Şi oare la sfârşit de lună
Ce-a fost se va mai repeta?
„O, Doamne, mila Ta cea bună...
Te rog, de mine nu uita!”

Cerinţa este ascultată
Şi de Străjerul Cel de sus
A fost decizia luată:
Să fie în alt lagăr dus.

Zina Kaplina bolnavă

Obluce se numeşte locul
Vladîkin unde revenit.
Nestins, găseşte-n vatră focul
Cu vechi prieteni întâlnit.

Serbare fac în astă seară.
El are douăzeci şi doi,
Şi toţi sunt fericiţi că iară
Venise Pavel înapoi.

Kasian e promovat, lucrează
Contabil şi neapărat
Doreşte, caută, visează
Să-l vadă iar aici aflat.

Ermak prea mult îl căutase,
Dar nicăieri nu l-a găsit
Şi foarte întristat rămase.
El despre Pavel a vorbit

Recunoştinţi din cele rare,
Cum nu mai spuse nimănui,
Era cuprins de dorul mare
Pe care nu-l împarţi oricui.

La urmă, Kaplina bolnavă,
E noutatea ce i-au spus,
Stă în Obluce foarte gravă,
Uscată, are puls redus.

De grea tuberculoză parte
Sărmana are şi de toţi
Lăsată e pe pat de moarte,
De şefi, prieteni şi de „soţ".

Statistica - serviciu are
Vladîkin lui încredinţat,
Colegii toţi felicitare
Şi mult respect i-au arătat.

Minune este prea curată
Că Evanghelia-n ascuns,
Oricând a fost de el păstrată,
Cu dânsa e aici ajuns.

Şi pe furiş, în taina nopţii,
Atunci când nimeni nu vedea,
Atent să nu îl afle hoţii
Cu mare sete o citea.

Când a ştiut de Zinaida,
Memoria nu l-a lăsat
Şi hotărâse în pofida
La toate câte a răbdat

Să meargă să o viziteze,
Duminică a şi plecat.
Şi unde sunt azi cele teze
Pe care Kaplina a stat?

Când prăpădea în jur pământul,
În lagăr şefă cât a fost,
Iar astăzi vede doar mormântul
Cu viaţa fără niciun rost.

Trecea cărarea prin troiene,
Se vede că puţini mergeau,
Prin vânturi mari siberiene
Doar două urme se zăreau.

El delicat bătu la uşă,
Dar nu degrabă i-au răspuns,
Iar când deschise o mătuşă,
Îngândurată l-a pătruns.

Având regrete în privire,
A zis: — E Kaplina la pat,
Ca moartă fără puls şi fire…
Că aţi venit, vă spun curat,

Nu-i sens, căci şefa nu primeşte
Pe nimenea în jurul său,
Numai aceasta mă priveşte
Să-ţi spun şi ţie, dragul meu.

— Vladîkin mă numesc, probabil,
Când îi veţi spune, va dori,
Îi zise Pavel ei amabil,
Cu mine poate va vorbi.

Închise uşa, dar îndată
Paşi repezi Pavel auzi,
Cu faţa foarte luminată
Mătuşa iarăşi îi vorbi.

— Ştiți, Zinaida bucuroasă
Cât ai clipi a devenit,
La față s-a făcut voioasă
„Vladîkin" când a auzit.

La ea demult eu sunt dădacă
Şi nu permite nimănui,
De oameni casa e săracă,
Te rog, fără preget, să-mi spui,

Nu eşti cu doamna Zina frate?
Căci dânsa lung a tresărit,
A înviat pe jumătate
Vladîkin... când i-am pomenit.

— Interesant, cu dânsa frate
Să facă bunul Dumnezeu...
Deja doar în eternitate
Să fiu mult aş dori şi eu.

E camera destul de mare
Şi nu-i niciun obiect în plus,
Impresie că de plecare
Pe toate e accentul pus.

Prin semiîntuneric fața
Un palid craniu prezenta,
La şefă se sfârşeşte viața —
Exteriorul relata.

Şi se mai răsfrângea-n privire
O luptă din interior,
Vorbind că-n ea a doua fire
Îşi spune ultimul ei dor.

— Şi totuşi ai venit, Pavluşa,
Să ştii că eu te aşteptam,
În suflet pentru tine uşa
Deschisă orice zi țineam.

Şi chiar am hotărât în sine
Să nu mor până voi vedea
Pe tânărul care divine
Idei şi crez şi trai avea.

Tu să mă ierți că foarte simplu
Cu tine azi aşa mă port,
Emoțiile mii acum mă umplu -
În tine văd un bun suport.

Nu-mi zice „şefă", e scârboasă
Poziția în care-am fost,
E straşnică şi urâcioasă,
Aş vrea să uit de răul post...

Să mă numeşti, doar scurt pe nume,
Dacă mai poți aşa ceva,
Căci vrednică nu sunt pe lume:
Nu cred să fie cineva

Ca mine mare păcătoasă.
A zis bolnava cu regret,
Tuberculoza o apasă
Şi spuse vorbele încet.

— Din timpul când ne despărțisem
Cu întâmplarea de la pod,
Îi spune Pavel, nu-mi permisem
Să uit, să tac, să nu mă rog...

— De cea nebună întâmplare —
Imediat l-a întrerupt,
— Te rog, nu-mi aminti, mă doare,
Ea creierii din cap mi-a supt.

— Mă frământa o întrebare
Şi gânduri multe am avut,
Probabil, ca şi orişicare,
Un adevăr ați cunoscut...

Nu mai aveţi acea valoare.
Decât să fii un leu, dar mort,
Mai bine miel şi pe picioare,
A leului neavând confort.

Sunteţi acum ca fiecare
La noi câţi s-au îmbolnăvit,
Şi mai ales, când omul moare,
De nimeni nu e preţuit.

Şi este în singurătate
De toţi prietenii uitat,
În astă azi realitate
Şi dumneavoastră aţi intrat.

Am vrut şi eu de mângâiere
Cuvinte măcar câteva
În perioada de tăcere
Să vă aduc, apoi ceva...

De leac vă dau puţină miere,
Un lucru foarte de folos
Acum când nu aveţi putere…
Ca din picurătoare jos

Cădeau la Zinaida lacrimi,
Apoi, în bocet izbucni.
Cu strigăte din grele patimi
În suflet care îi mocni.

Mătuşa să o liniştească
Ca şi Vladîkin s-a gândit,
Dar nu cumva să îndrăznească
Ea strigă: — Timpul mi-a venit

Să plâng, să strig cu bocet tare
În sufletul meu blestemat,
Eu toată viaţa lipsă mare
Aveam după Cuvântul dat.

Tu sufletul din amorţire
Din neagră beznă mi-ai trezit!
Lăsaţi ca în a mea mâhnire
Să-mi plâng păcatul săvârşit.

Mătuşa să nu-i curgă sânge
Din gură tare se temea,
Văzând cum ea cu hohot plânge,
Apoi când plânsul se trecea

A zis: — Acum de nu-ţi e silă
Alături rog să te aşezi,
Ştergându-şi lacrima umilă
Îi tot explică: să mă crezi...

Te-aş fi uitat, a spus în faţă,
Dar avu loc acel moment
De mare rol în a mea viaţă,...
La pod ai procedat decent.

Când pulbere-am făcut din tine,
Coletul când s-a rătăcit,
Şocată am rămas în sine,
Mirată pân' la infinit.

Nevinovat să ceri iertare...
Cum ai putut? m-am întrebat —
Ce fel de om să fii tu oare?
Neordinar ai procedat.

Ca şi la inimă tăiată
De sabie atunci am fost
Şi poruncisem ca îndată
Coletul să fie la post...

Când am simţit că sunt bolnavă
Îndată toţi m-au părăsit
Şi „soţul" fără de zăbavă
De alta s-a îndrăgostit.

Am scris la Moscova acasă
La ei că nu voi reveni,
M-au blestemat că nu le pasă,
Altfel nici nu se cuveni.

Iar când se agravase boala
Şi am căzut să fiu la pat,
Am înţeles grozava şcoală:
Prietenii m-au lepădat.

Aveam o lume de făţarnici
Ce mişunau în jurul meu,
La crime şi adulter grabnici,
Moral de mici căzuţi în hău.

Mătuşa Iulia foarte bine
Mă îngijeşte necurmat,
Ca mamă este pentru mine,
Ca înger sfânt, adevărat.

Pe patul morţii azi culcată
Am meditat şi m-am convins
Că sunt fiinţă depravată…
Un dor demult aveam nestins...

Un gând: oare în lumea toată
Nu-i vreo persoană de alt fel,
Să fie sfântă şi curată,
Şi fără vină ca un miel?

Aş vrea să văd persoana dată
Şi după asta pot să mor,
În lume pe cel fără de pată —
E ultimul din suflet dor.

Pe mulţi enumeram în sine...
Dar numai tu în faţa mea
Ai stat în haine albe, fine,
Mai luminos decât o stea.

Şi mă gândeam încă o dată
Să te mai văd şi am crezut
Că vei veni: dorinţa toată
De tine mintea mi-a umplut.

Când ai vorbit ce sentimente
Te-au pus spre mine să păşeşti,
Trăiesc în inimă momente
De sus, din sferele cereşti.

Cuiva mai sunt de trebuinţă,
Dar nu ştiu cine este El,
Îţi spun aceasta cu credinţă
Cu focul inimii, cu zel.

— Există Cel ce vă iubeşte
Şi numai Lui îi trebuiţi,
Acum, când viaţa se sfârşeşte,
Când mai că nici nu mai trăiţi.

Isus oferă azi iertare
Şi cerul este pregătit
Credinţă celui care are…
—Cred, Zinaida a vorbit.

Şi pe genunchi căzu îndată:
— Mântuitorule iubit!
Să mă primeşti la Tine, Tată,
Azi prima dată am rostit,

Rugându-mă cuvântul „iartă”…
Apoi, căzu umilă-n pat,
Trecută prin îngustă poartă
Din pacea sfântă a gustat.

Mătuşa îi ştersese faţa
De sânge ce a izbucnit.
„O, Doamne, când îşi pierde viaţa,
Te rog, unde ai pregătit

În cer locaş, la înviere
Să o primeşti în slava Ta,
În starea cea de înfiere
Prin jertfa de la Golgota!"

Aşa în camera vecină
Acum Vladîkin s-a rugat,
Degrabă e chemat să vină
Când liniştită sta pe pat.

Avea o faţă luminată,
Dar de pe pernă n-a putut
A se mai ridica odată:
— Tu astăzi, Pavel, m-ai făcut,

Îi zise Kaplina voioasă,
Să fiu a Domnului Isus!
Ce sărbătoare glorioasă
Cu prelungiri în ceruri sus!

Îţi mulţumesc de Salvatorul
Acum la care m-ai adus,
Prin cruce Răscumpărătorul!
Eu plec în ţara mea de sus.

Cu drag, îţi spun „La revedere!"
Şi la plecare te sărut
Ca soră scoasă din cădere!..
Mătuşa Iulia a avut

Şi ea cuvânt la încheiere:
— Ca mamă, Pavel, te cuprind
Cu un cuvânt de mângâiere,
Ca tine sunt la crez şi gând.

Pentru credinţă arestată
Şi eu al cincilea sunt an,
Rămân în suflet fascinată
De-al mântuirii veşnic plan.

Degrabă Pavel iar venise,
Dar când la uşă a bătut
Pe Zina nu o mai găsise.
Stăpânul nou necunoscut

A zis: — Curat ca o mireasă
Ce somnul dulce îşi făcea
Se duse Kaplina acasă
Pe veci în cer vă veţi vedea!

Zi onomastică la Magda

Mergând pe drum, din întâmplare,
Cu Magda el s-a întâlnit,
Schimbat exteriorul are
Şi arăta sărbătorit.

Kasian la sine îl invită,
Având prilej de ziua lui,
Vladîkin când îl felicită
Găseşte cum la nimeni nu-i

O masă bine pregătită,
Mâncare... numai raritaţi,
Dar sărbătoarea sus numită
Avea şi mari neclarităţi.

Era cu ei o domnişoară,
Chemată dintre arestaţi,
În costumaţie vulgară.
Apoi din ştiri să mai aflaţi

De Haim, şi încă de Evghenii,
Chemaţi, căci sunt prieteni noi,
Aproape deveniţi rudenii
Cu Magda în a lui nevoi.

Stăpânul serii lămurire
La tot ce trebuie a dat
Că Haim şi Jenea de uimire
Ca îngerii l-au încântat.

— E lucrul cel mai de onoare
Să fii cu dânşii orişicând,
Sunt ambii rupți de lângă soare...
Tu singur vei vedea curând!

Toată mâncarea ce o are,
Îi spuse Magda fericit:
Pachet el de peste hotare
La sărbătoare a primit.

Iar când au stat deja la masă,
La toți Haim a propus cu vin
Din ascunziş o sticlă scoasă
Să dea serbării bun pocin.

Dar Pavel o aşa idee
Respinge mult curaj având,
Spunând că rugăciunea-cheie
La el în viață e oricând.

De alcool a sa părere,
A spus că nici în cazul dat,
Nici altă dată vin şi bere
El un pahar nu a luat.

— Atunci să înmânăm paharul
Respins, Evghenii a propus,
Domniței, astăzi fie darul
Din partea noastră ei adus.

Dar Pavel nu îşi dă acordul
La masa din această zi,
El nu găseşte care-i podul
De legătură ei a fi.

Magda dădu de fâsticeală
Polemica când s-a aprins,
Privea la Pavel cu sfială,
Pe față de ruşine prins.

Şi totuşi Haim apoi dăduse
Din vin la toți, şi mai târziu,
În sânge vinul când trecuse,
Găsi aşa un interviu:

— Pe plan de mică întrebare
Rog Pavel, ca să discutăm,
Văd că poziție ai tare
Şi vrem azi să te ascultăm.

Din ceea ce ne povestise
De tine Magda, noi te ştim
Că eşti duhovnic şi când zise
Că azi la masă o să fim,

Am acceptat şi cunoştință
Noi de acuma am făcut,
Din lucrurile de credință
Azi nu puține am văzut.

Dar totuşi Magda e mai mare,
În preoție are cin,
Înalt de tot şi studii are
Şi e adus aici la chin.

Îl respectăm la scară 'naltă
Deoarece e dezvoltat,
Istoria îți spune-ndată:
În liturghii e antrenat,

Mai are şi filozofie
Şi rugăciuni am ascultat,
Frumos le dă ortografie —
Rămâi de ele încântat.

Dar nu văd că se deranjează
Când noi paharele ciocnim,
Din contra, se aliniază
Şi împreună le golim.

Ca preot, de bunăvoinţă
Dispune în proporţii mari,
Îi spunem azi recunoştinţă:
Ca Magda teologi sunt rari!

El foarte mult ne fascinează
Femeile la sărbători,
Ca dânsul nimeni nu dansează
Dintre ai noştri dansatori.

Şi de invidii ne aprinde
Căci este foarte creativ,
Cu vorba doamnele cuprinde,
Vorbeşte semnificativ.

Iar tu eşti altfel şi te credem,
Duhovnic te vedem că eşti,
Dar noi la Magda o să mergem
Cu întrebări bisericeşti —

Căci el enorm ne aranjează.
Doar toţi aici sunt păcătoşi
Ştii... fiecare aiurează
După femei şi vin setoşi!

Casian ca preot mult ne place,
Dar tu eşti altul, cum vedem,
Cu lucrurile n-ai a face
Cu el de care ne ţinem.

Când Haim la margine venise
Cu multele dovezi la rând,
La toate câte auzise
Îşi spuse Pavel al său gând:

— Cum păcătoşii toţi diferă,
Aşa şi preoţii la fel,
Un păcătos se roagă, speră,
Smerit la fire ca un miel.

Şi preot lui îi trebuieşte,
Nu cel beţiv şi dansator,
Dar care îl călăuzeşte
La Dumnezeu, la Salvator.

Alt păcătos se răcoreşte
Când săvârşeşte un păcat
Şi satisfacţie găseşte
Când sfânta lege a călcat.

De preot el are nevoie
Ce liturghia şi-a cântat,
Apoi păcătuieşte-n voie,
Plecând la bal sau la dansat.

Aici concluzia se cere:
Să bem cu Magda vin sau nu?
E întrebare de veghere,
De cuget de creştini, iar tu

Şi Jenea, ca oricare,
Desigur, ne apreciaţi
Ca preoţi cu acea valoare,
Cum veţi fi cointeresaţi.

Trecu puţin şi ei plecase
Iar Pavel, Magda au rămas.
În doi serios continuase
Spunând părerile în glas.

— Sunt foarte bucuros, frăţică,
Azi ne-am văzut şi întâlnit,
Dar nu am aşteptat să zică
De tine tot ce s-a rostit.

— „Interesantă" ai serbare,
Îi spuse Pavel în sfârşit.
Şi câte lucruri de mirare!
De tine Haim a povestit.

A încercat în apărare
Şi Magda a rosti ceva
Că nici balet, nici bal nu are
În obiceiuri careva.

Deschis, el n-a ciocnit paharul,
La Haim dăunăzi a venit
Soţia şi atunci hotarul
A fost de Magda depăşit.

Haim a organizat o seară,
Prietenii au fost chemaţi,
Iar doamnele de viţă rară
Erau lipsite de bărbaţi.

Cu ele a dansat prea tare
Călugăria lui uitând,
Dar îşi simţi azi vina mare
Pe Pavel seara ascultând.

— Desigur, nici îndreptăţire,
Nici scuză nu pot să găsesc —
Îi zice Magda cu căire —
Căci îmi permisem să greşesc.

De preoţi când tu pomenisei
Şi despre omul păcătos
În mine toate răscolisei
Până la măduva din os!

În viaţa mea eu niciodată
Aşa cuvânt n-am auzit,
Îmi e fiinţa cercetată,
Şi sunt de cuget osândit.

În inimă azi prima dată
Aşa ceva deci am simţit,
Dar ce va fi la judecată,
La urmă când voi fi venit?

Aici unde-i Golgota lumii
La înălţime nu am fost,
Cedând în viforul furtunii,
Ca cel căzut fiind la post.

Cel rău mă duse în ispită:
Nu slăvile acestei lumi,
Nici bobăţia ei dorită
Cu preaînaltele ei culmi

Au fost în faţa mea aduse,
Ci zâmbete doar de femei,
Şi vin pe masă el îmi puse.
Sunt preot, dar fără temei.

Căci i-am adus închinăciune,
Şi am făcut ce a dorit,
Lipsit sunt de înţelepciune
În toate ce am săvârşit.

Tu, Pavel, ai spus adevărul,
Fiind cu tine de acord,
Aude ce îţi spun şi cerul
Degeaba sunt adus la Nord!

Sunt gata, Pavel, pentru tine
Să fac cu sute rugăciuni,
Eşti tată, înger pentru mine,
Îţi fac şi multe plecăciuni.

Şi mâinile sărut trudite,
Şi hainele de arestat,
Cât nu ar fi azi de mânjite,
Prin tine multe am aflat.

Nu sunt destoinic nici de tine,
Nici de statutul preoțesc,
Să mă dezic de el nu-i bine:
Sunt gata toate să pățesc.

Voi duce crucea înainte,
Şi Domnul mă va milui.
Mă voi purta deja cuminte
Şi, poate, mă va mântui.

Eu totul înțeleg prea bine,
Dar n-am puteri nimic să fac.
Îmi plânge inima în mine
Şi gura îmi închid şi tac.

— Nu voi fi înger pentru tine,
Sunt doar un păcătos iertat,
Îi spuse Pavel, şi în sine
Sunt, Magda, foarte indignat.

Nu îți voi da de sărutare
Nici mâini, nici haine ce îmbrac...
E asta erezie mare
Ce nu e Domnului pe plac!

Tu caută de te pocăieşte,
Fii împăcat cu Dumnezeu
Şi Evanghelia trăieşte,
Te rog fierbinte, dragul meu.

Îmbrățişat înspre baracă
Îl duce Magda lăcrimând,
Puțin timp mai urma să treacă
Şi se vor despărți curând.

Camera cu ploşnițe

Era aprilie afară,
Dar iarna mai avea puteri
În părțile de Nord în țară
Şi da la oameni noi poveri.

Venise într-o dimineață
După Vladîkin un soldat
Să-l ducă la o altă viață,
Venea din Centru lucrul dat.

Priveau colegii în tăcere
Cum grabnic acte întocmeau,
Aşa pe drumul de durere
Creştinii mii acum mergeau.

Cum pasărea e speriată
La dânsul inima bătea,
NKVD de astă dată
Grozave lucruri îi urzea.

Când a venit la închisoare,
Fierbinte Pavel s-a rugat,
De Evanghelie îl doare,
Atunci când va fi controlat

Ca nu cumva să o găsească
În Domnul s-a încredințat,
În providența Lui cerească
Ce până azi l-a protejat.

O mare cameră, dar goală
Jandarmul în curând i-a dat,
Aici e următoarea şcoală
Cu un program prea încărcat.

Când Pavel singurel rămase
Cu multe lacrimi s-a rugat,
Apoi pe laviță urcase
Trudit, de somn împovărat.

Şi nu se ştie cât dormise,
Dar se trezi ca opărit
Sau îi părea, arsuri primise,
Se simte grav îmbolnăvit.

Avea în corp o mâncărime,
Sărind, la sine a privit,
Pe sub cămaşă o mulțime
De ploşnițe l-au năpădit.

Îndată Pavel se dezbracă
Şi hainele şi-a scuturat,
Gândi durerea o să treacă,
Dar ploşnițele n-au cedat.

Simțea arsuri şi la picioare,
Oriunde ploşnițe mergeau,
Ba îl mâncau mult pe spinare,
Apoi la piept şi cap treceau.

Şi nu putea nicicum să scape
De ele cât nu stăruia,
Aşa el nu avu etape
În viață anii câți trăia.

Şi începu în disperare
Să umble camera, crezând
Că va obține uşurare,
Dar corpul îşi simțea arzând.

Privi atent cu mare groază
Din pod cu ploşnițe ploua
Şi observa cum se aşază,
Apoi iar mersul îşi lua.

Erau pereții în mişcare
De ploşnițele ce mergeau
Şi nu găsea nicio scăpare,
Căci sânge toate căutau.

El insistent bătu la uşă,
Dar nu a fost niciun răspuns,
Securitatea cu mănuşă
De fier îl ține-aici ascuns.

Şi poate pe la miez de noapte,
Extenuat de tot răpus,
El rugăciuni spunea în şoapte,
Apoi dormi ca mortul dus.

Când se trezi avea în oase
Dureri, şi corpul opărit.
„O, Doamne!" deznădejdea scoase
Din el un strigăt amețit.

Insectele ca o armată
Spre țintă tot înaintau
Îl atacau cu forța toată
Când sângele din el sorbeau.

Nu mai avea nicio răbdare,
Căci fără pară grav ardea,
A vrut să strige cât mai tare
Pe limbă bocetul venea.

Dar uşa grea i se deschise,
La el jandarmul a intrat,
Privind: — Eşti viu sau mort? îi zise,
Acum e timpul de plimbat!

Pe Magda Pavel întâlneşte
În curte, dar inconştient
Aude, vede şi vorbeşte,
Aproape doarme pe moment.

Ceva i-au aşternut îndată
Şi el în curte doarme dus,
Când au sfârşit plimbarea toată
În altă cameră e pus.

La maximum i-a fost mirarea
Pe Magda iar când l-a văzut,
E minunată întâmplarea,
Şi mângâierea l-a umplut.

Din Moscova o hotărâre
Au scris ca ei să fie duşi
În punctul de desăvârşire —
La muncă grea să fie puşi.

Evadarea tătucului

În curte se formau coloane
Din arestaţii pedepsiţi,
Adevărate eşaloane
Cu şefii foarte înrăiţi.

E până la genunchi zăpada,
Cu viscolul prea agitat,
Dar mers aveau ca şi cireada
Şi rânduri nu s-au mai păstrat.

Jandarmi şi câini lătrau mulţime,
Căci hoţii ce sunt adunaţi
Pe categorii şi mărime,
Erau cei mai calificaţi.

El până azi în a sa viaţă
Aşa persoane n-a ştiut,
Ei primul loc ţineau pe piaţă,
E prea mirat când i-a văzut.

Mergea cu Magda împreună
„Cireada" lor când s-a oprit,
Pe nişte şefi cu ziua bună
Toţi hoţii i-au blagoslovit.

Un oarecare Laznea — mare
Şef cu valoare între ei,
A zis de n-au vreo întrebare
La el sau la colegii săi.

A întrebat de sănătate,
De viaţă; le-a compus urări
De fericire, bunătate
Şi minunate întâmplări.

— Prin rugăciunea dumitale,
Cu toţii au strigat în cor,
Pe comunistă mergem cale,
Să ştii că meriţi mult onor!

— Nu mai aveţi nicio cerinţă?
Le zise Laznea la sfârşit,
Spuneţi a inimii dorinţă
De care încă n-aţi vorbit.

Şi au răspuns: — Vrem toţi, părinte,
Să te vedem de patru inşi
Dus cu picioare înainte,
Cu inima şi ochii stinşi —

Şi fie asta mai degrabă!
În unanim toţi i-au dorit.
Cu strigăt că e şef de treabă
De dânşii onorat, iubit.

Avu loc o învălmăşală
Că hoţii parcă se certau,
În cerc făceau mişcări năvală,
Se împingeau, se confruntau.

Apoi imediat la pace,
În liniște au revenit,
Prea bine hoții ştiu să joace
Cel rol pe care l-au voit.

Când mai târziu sunt duşi la baie
La timp să fie numărați,
Escorta deveni văpaie —
Nu-i unul dintre arestați.

Câțiva jandarmi şi câini îndată
În căutări au alergat,
Dar ştearsă a fost urma toată,
Fugarul nu s-a mai aflat.

Lipsea din hoți acel mai mare,
Pe urmă Pavel a aflat
Şi mult mirat de întâmplare
A fost de hoți în cazul dat.

În şoaptă Magda povestise
Pe drum când hoții s-au „certat",
O groapă la moment găsise
În care l-au „înmormântat"

„Tătucul" lor în libertate,
Apoi îndată a păşit.
Experienți acumulate
Au hoții număr nesfârşit.

După mai multă necăjeală,
Controale şi enumerări,
Cu gălăgii, învălmăşeală,
La tren îi duc spre alte zări.

Când în vagon urcau, ceruse
Să fie Pavel ajutat,
Greu geamantan cu el avuse,
Întinse zeci de mâini au stat
Şi geamantanul lui îndată
În gloata lor a dispărut,
Iar Pavel încerca să poată
Urca şi el, dar n-a putut.

Apoi găseşte geamantanul,
Deschis şi bine curățit
De haine inclusiv şi banul
Imediat de hoți găsit.

Doar Evanghelia lăsată
Îl face a fi bucuros
Cu forța şi dorința toată
Să meargă drumul cel spinos.

Împărăția hoților

În altă şcoală de răbdare
Îl duce trenul mai la Nord.
După fereastră vântul tare
Îşi cântă marele acord.

La Esaulovka îi duse —
Un lagăr pentru arestați,
Cum cineva pe drum le spuse,
În el stau cei mai îngâmfați.

Sunt ucigaşi care de lege
Nu ştiu nimic şi nici nu vreau,
Aici cuțitul îi culege
Pe şefii oaspeți ce veneau.

Hoții trăiau în desfătare,
Din lagăr pe cărări ieşeau,
Mergeau să caute mâncare
Şi trenurile jefuiau.

Ceilalţi, afară de elită,
În marele necaz trăiau,
De frig şi foamete cosită
Mulţime oamenii mureau!

La lucru puţintei cu totul
Ieşeau, încet păşind la drum,
Cu ei alături hoţii votul
Nu-şi dau să fie nicidecum.

Avuse loc o întâmplare
Pe Pavel care l-a şocat,
Un şef venise foarte mare
Să dea la brazdă lucrul dat.

El începuse dialogul
Prin crăpăturile din gard,
Dar hoţii i-au tăiat prologul,
Căci pentru şefi de ură ard.

Din hoţi unul sportiv urcase
Pe umeri la colegul său
Şi peste gard îşi aruncase
Toporul ascuţit şi greu.

Pe şef el dintr-o lovitură
Îl prăvălise la pământ,
În craniu cu o tăietură
Căzu, sărmanul, în mormânt.

Ca dânsul au aceeaşi soartă
Mai mulţi şefi pe la ei veniţi,
De asta hoţii grijă poartă,
Fiind enorm de iscusiţi.

După aceasta să adoarmă
Pavel şi Magda nu puteau,
Trăiau în stare de alarmă,
Ceva să facă se gândeau.

Au hotărât să stea la pază
Să doarmă noaptea, dar pe rând.
Un lucru mult îi deranjează —
Nu ştiu ce hoţii au de gând.

Baraca când se liniştise,
Pavel genunchii a plecat
Şi rugăciuni fierbinţi vorbise,
Cum până azi nu s-a rugat.

Din hoţi pe unul observase
Care atent îl urmărea,
Genunchii Pavel când plecase
De la distanţă îl privea.

Iar dimineaţa hoţul vine
La dânsul şi l-a întrebat
Din care arestaţi provine
Şi pe genunchi de ce a stat.

În loc să doarmă timp de noapte;
La Pavel mult el s-a uitat
Că pronunţa ceva în şoapte
Şi multe lacrimi a vărsat.

Vladîkin de a lui credinţă
A explicat că s-a rugat
Şi că la mare suferinţă
De comisari e judecat.

— Să fiţi cu liniştea cea mare
Aici în inimă şi gând,
Tu şi colegul tău mâncare
O să aveţi la noi oricând.

Şi a mai spus la urmă hoţul,
La lucru nici să nu ieşiţi,
La noi vi se permite totul,
Veţi fi stimaţi, bineveniţi.

De bani să nu vă fie teamă
Puteți orice să cumpărați,
Ca şi copilul lângă mamă
Aşa cu noi să vă aflați.

Vladîkin mulțumise hoțul,
Apoi de lacrimi s-a spălat,
La Dumnezeu îi este sorțul
Pe vremuri de furtuni păstrat.

Când s-a întors, la rugăciune
Cu Magda pe genunchi au stat,
Vedeau un lucru de minune
În faptul ce s-a întâmplat.

Simțise parcă o trezire
În suflet Magda cercetat,
În anii de la mănăstire
El ca acum nu s-a rugat.

Vladîkin încă îi mai zise,
Probabil, mila Domnului,
Atunci nu mult o prețuise
Ca azi când mâna hoțului

Câte ceva din ea oferă.
Şi Magda nici nu s-a contrat,
E de acord, în astă sferă
El până azi nu a intrat.

— În lagăr te învață hoții,
Îi spuse Pavel, în sfârşit,
Cum să te rogi plin de emoții,
Cu sufletul mai pocăit!

Apoi la lucru împreună
Să iasă totuşi au decis.
Era o zi cu soare, bună,
Pentru Siberia de vis.

Când seara intră în baracă
Pe paturi plapume găsi,
Aici viața lor săracă
Puțin, dar se îmbogățți.

Acelaşi hoț le oferise
La cald să doarmă amândoi,
S-a comportat aşa cum zise —
E lup, dar simte pentru oi.

* * *

Trecu din timp o săptămână
Şi Pavel este anunțat:
NKVD din nou îl mână
Pe unde încă n-a umblat.

Cei mai bătrâni — la împuşcare
Ziceau, probabil, va fi dus
Sau unde gerul e mai mare
La hrană cu meniu redus.

Cu lacrimi mari la despărțire,
Când Magda l-a îmbrățişat,
La gradul ultim de mâhnire
Nici nu găsi cuvântul dat

Să poată Domnului da slavă
Că ei cândva s-au întâlnit.
Acum la despărțirea gravă,
E ca în inimă lovit.

— Cu tine Cartea veşnic vie
Am învățat să o citesc
Şi, după cum Scriptura scrie,
Viața sfântă să trăiesc.

Iar când şi-au zis „la revedere”
Din ei niciunul n-a ştiut
Că doar la prima înviere
Se vor vedea, cum e crezut,

Dacă şi Magda pocăința
Cu fapta lui o va uni
Şi va trăi având credința
Când Domnul iar va reveni.

Târziu, când noaptea este plină,
În fine, trenul s-a pornit
Cu arestații mai cu vină —
Precum e ordinul venit.

* * *

El se trezi de vorbă multă,
Căci oamenii de pe peron,
Ba strigă tare, ba insultă
Alături de a lui vagon.

La Izvestkovîi — lagăr mare —
Vladîkin iarăşi s-a întors
În locul zilelor amare
De foame când fusese stors.

Dar în direcția opusă,
Pe lângă calea cea de fier
Coloana e acuma dusă —
Doar lagăre mai sunt sub cer.

Reîntâlnirea cu Ermak

Aici, din simplă întâmplare,
Ceva aflase de Ermak
Şi îi transmite o scrisoare,
Ades cum arestații fac.

Îi bate inima puternic
Lui Pavel în a doua zi
Când raze inundau energic
Şi zarea împrejur trezi.

„Va vrea Ermak să vină oare?”
Când din baracă a ieşit
În lumea vede de sub soare:
Minunile nu s-au sfârşit!

Ermak grăbit, dinspre pădure,
Spre lagăr îndrăzneț păşea
Având emoțiile pure
La şef să intre se grăbea.

Lui Pavel câteva cuvinte
Din mers vorbi acum atent,
Conspirativ, să țină minte,
Să fie orişice moment.

Apoi pe Pavel îl ajunse
Deja la lucru când mergea,
Acum nimica nu ascunse,
A spus că mare dor avea.

Şi începu să îi explice:
— Cu şeful eu m-am înțeles,
Te sfătui foarte mult, amice,
În zece zile mai ales,

O sută cincizeci de procente
Să ai în fiecare zi;
Atunci el nişte documente
Imediat va întocmi.

Apoi o să te iau la mine,
Cum şi ai fost mai în trecut —
Tu stăruieşte mult şi bine!
Spunând, de cale şi-a văzut.

A zecea zi ajuns în seară,
Flămând şi foarte obosit,
De viaţa lui aici amară,
Ca mortul tare a dormit.

Dar auzi vecinul strigă:
— Ermak în lagăr a venit!
La şef el intră şi câştigă,
Tot planul ce-l avea urzit.

Ca ameţit de bucurie
Vladîkin după el mergea
Localitatea „Venerie"
Unde a fost o părăsea.

Avea grozavă denumire,
De ce aici a fost adus?
Doar Moscova avea de ştire
În ce regim să fie pus.

Când au ajuns trecuţi de zare,
Ermak din mână i-a luat
Şi duse geamantanul mare
De tata pentru lagăr dat.

Cu tremur sfânt trecu „Cheritul",
Apoi puţin chiar s-a oprit
În locul când plecase capul
De Kaplina batjocorit.

Ea de acum nici nu există,
Deşi un an doar a trecut,
Înfăţişare foarte tristă
Ermak la dânsul a văzut.

— Ce visuri te cuprind, băiete?
Ce dor şi alte nostalgii
Te copleşesc de stai perete
Şi greu din gânduri îţi revii?

În casa bine-amenajată,
În cameră când au intrat,
Ermak îl bucură îndată
— Aici se află al tău pat!

Era al lui apartamentul,
În care Pavel va trăi
De har şi milă e momentul
Ermak când astfel îi grăi.

Pavel în regulă aduse
Tot ce avea şi-a aranjat,
Apoi, la râuleţ se duse
Cu plânset unde s-a rugat.

A mulţumit de izbăvire,
Iar seara au sărbătorit
Acum a doua întâlnire
Şi teme multe au vorbit.

Trecuse după de miezul nopţii,
Iar ei încă mai povesteau,
Din nou e scos din gura morţii
Şi ambii bucuroşi erau.

În liniştea la culmi dorită
Acuma zilele treceau,
Atâtea chinuri şi ispită
Din vremi în vremi îl abordau.

Avea grozavă amintire
De ploşniţi, Kutaşevici, hoţi,
Când nu vedea nicio ieşire
De la pierzare, ca şi toţi.

Ca topograf, mult la desene
Lucra voios şi fericit,
Neobosit fără de lene,
Ades putea fi auzit

Cântând atunci când liniază
Asupra mesei aplecat,
Apoi în rugă des veghează,
La râuleţ fiind aflat.

Odată au luat dejunul,
Apoi la masă aşezaţi,
Lucrau aparte câte unul
Atenţi şi bine concentraţi.

Un cânt încet de mângâiere,
Parcă din cer venit de sus,
În atmosfera de tăcere
De har nuanţe le-a adus.

Plecat fiind asupra mesei,
Vladîkin cu un glas duios
Gonea minutele tristeţii
Cântându-şi cântul de mai jos:

„Să nu fii trist, o, frate dragă,
Să nu laşi mâinile în jos..."
Şi auzi cum vocea leagă
Un tenor liric măiestuos.

Şi la pătrat i-a fost mirarea,
Când vede că Ermak plecat
Asupra foilor cântarea
Cânta cu el pe gând lăsat,

Fără greşeli, cu voce plină,
Ermak frumos continua
Cântarea inimi ce alină,
Pe-aripi de îngeri te lua:

„În viaţă valuri ca pe mare
Cu mari furtuni ne îngrozesc,
Dar Domnul azi la fiecare
Ne spune: «Vezi, Eu te iubesc!»"

Când au sfârşit a lor cântare
Aveau de lacrimi ochi scăldaţi,
Minunea sta alături mare:
Pot să devină astăzi fraţi!

Şi Pavel în continuare,
Fără să pună întrebări,
A treia începu cântare
Pe tema despre încercări:

„Vuieşte straşnic marea vieţii"
Şi a cântat din rândul doi
Ermak cuvintele tristeţii:
„Trec uragane peste noi."

Cântau de parcă viaţa toată
În adunare au cântat
Când au sfârşit, Ermak îndată
Propune, de continuat:

„Ce scumpe Domnul dă minute!
Când întâlnim pe fraţi, surori..."
Dar s-a blocat lovit de multe,
Prea grele amintiri... erori.

Imediat căzu pe masă
Şi se zbătea în chin cumplit,
Cel rău pe suflet îl apasă
Din morţi să nu fie trezit.

Şi iarăşi ca întotdeauna
Vladîkin singur a cântat.
De când e soarele şi luna
E devărul constatat —

Nu-i fără luptă biruinţă
Şi Paştele-i după Calvar,
În viaţa noastră de credinţă —
Aşa formula e de har.

Şi Pavel, ca să înţeleagă,
A îndrăznit, a întrebat:
— Cum vă gândiţi, de ce ne leagă
Cântările ce le-am cântat?

Cine sunteţi şi care taine
Povara vieţii azi vă sunt?
Că sufletul e plin de spaime
Şi doborât stă la pământ.

— Nici sfat nu vreau, nici întrebare,
Mă lasă cu trecutul meu,
Nu-mi picura pe rană sare
Să mă gândesc ce-a fost e greu!

Această pagină închisă
Pentru Vladîkin a rămas,
Posibil că va fi deschisă
Doar în al judecăţii ceas.

Iar după câteva minute
Ermak în sine s-a închis
Şi fără ca să mai discute,
Ce-a fost dispare ca un vis.

Poate, în marea disperare,
Un salt, o încercare-a fost
A sufletului fără soare,
O revoltare fără rost.

Musea îl declară muiere

Cu sărbători şi gălăgie
O nouă şefă a venit,
E curvă de categorie
Avea şi numele vestit.

Ea şi-a ales a fi vecină
Cu Pavel, care se mâhni
Şi se gândea din ce pricină
La asta şefa conveni.

A înţeles că se sfârşeşte
Cu asta bunăstarea lui,
Căci sigur, şefa nu glumeşte,
Şi pofta nu-şi va ţine-n cui.

În toată ziua următoare
Pentru ea camera găteau,
Podoabe — flori mirositoare
Ferestrele împodobeau.

Podeaua toată şi pereţii
Cu grijă multă se spălau,
Iar patul ei — tot sensul vieţii
Să fie puhav îl făceau.

În colţ, un brad de frumuseţe
Stă pentru şefă pregătit
„Vor fi priviri spre el semeţe",
Stăpâna nouă s-a gândit.

În fine, şefa când soseşte,
Ca o mireasă s-a gătit,
Dar cineva aici lipseşte:
— De ce Vladîkin nu-i venit?

Lângă „Cherit" el astă seară
La multe rugăciuni a stat,
Neobservând cum timpul zboară,
În jur demult a înoptat.

Târziu, el a intrat în casă
Şi de culcare pregătit
Era când, prea gălăgioasă,
La dânsul şefa a venit

Cu bănuieli că îl aşteaptă
Demult ca oaspete dorit.
În stilul ei prea înţeleaptă,
Îndată a şi poruncit:

— Hai, mergem, azi eu „casă nouă",
Deşi n-am vin, sărbătoresc,
Dar pentru-a noastre inimi două
Ceva, desigur că găsesc.

El încerca să se refuze,
Să spună că e arestat,
Interveni cu mii de scuze,
Dar ea de mână l-a luat.

L-a tras în camera vecină
Spunând din mers: — Să mă numeşti
Doar Musea, şi cu voce lină
Vorbea ca zâna din poveşti.

Surprinderea a fost prea mare
Prin care Musea l-a luat,
Dar a avut piciorul tare,
În prag oprit imediat.

Şi plin în suflet de mânie
Îşi trage mâna înapoi
Şi spune hotărât să ştie
Că nu va rămânea în doi

— Oricând în stradă sau acasă,
În lagăr şefă îmi sunteţi,
Vladîkin astfel nu se lasă,
Gândiţi, a spus el, tot ce vreţi!

Acuma este miezul nopţii
Şi vorbă nici nu poate fi
De „casă nouă", ştim cu toţii —
Prilej aţi vrut doar a găsi.

Eu cavalerul dumneavoastre
Să mor că nu voi deveni,
Să piară tot, să cadă astre...
La asta nu voi conveni.

Deschise Musea ochii tare,
Mirată foarte îl privea,
Ce poate fi? În disperare
Nimic să facă nu putea.

Cu mâinile în jos căzute
Pe scaun puţintel a stat.
Ideile recent avute
Oare de tot s-au spulberat?

Îşi reveni şi vrea îndată
Să-l mai încerce cu ceva,
Nu scapă el de astă dată
Cu noi invenţii câteva...

Dar Pavel de acum plecase
Şi la „Cheritul" cunoscut
Întreaga noapte se aflase
Pe Dumnezeu având ca scut.

Peste o zi îl întâlneşte,
Ca totdeauna concentrat,
Trecând bănuitor vorbeşte
În stilul ei demult stricat:

— Eşti slab de fire, eşti muiere,
Dar, sper, la minte o să prinzi,
Vezi!.. Bată-te!.. Ce lumea cere...
Şi timpul mult să nu întinzi.

Vecin nu vei mai fi cu mine,
În viaţă noi ne încurcăm,
În alt loc o să-ţi şadă bine,
Uşor aceasta rezolvăm.

* * *

De râu era aproape casa
În care Pavel a trecut.
Căminul, scaunul şi masa
Din prima dată i-au plăcut.

O linişte atât de mare
Aici Vladîkin a găsit,
După enormă încercare
Mai mult nimic nu a dorit!

Dar nu prea repede cedează
Cel rău, încă ispite noi
Se va vedea cum îi creează
De cel mai greu şi straşnic soi.

Odată, când venea acasă,
Din urmă şefa l-a ajuns
A spus că este curioasă,
Un gând în minte i-a pătruns

Să vadă Pavel cum trăieşte.
Ea vrea acum, imediat!
Voioasă, foarte mult vorbeşte,
Băuse ţuică neapărat.

Colegul lui era acasă
Şi Pavel este fericit,
Acest fapt cât au stat la masă,
Îl proteja de ea vădit.

Dar şefa i-a trimis îndată
Colegul înspre orăşel,
Apoi, cu Pavel doar aflată,
Trecu la planul ei mişel.

Pe pat se pleacă alintată
Şi cu obraz neruşinat
Ciubotele să i le scoată
Pe Pavel dulce l-a rugat...

— Eu sunt creştin; în astă sferă
Cu niciun preţ nu voi călca,
Voi fi în a mea atmosferă
Oricine nu ar încerca.

Aşa am legea şi credinţa
De care sufletul e plin
Şi cât de grea n-ar fi sentinţa,
Rămân cu traiul meu divin!

— Ah! Chiar aşa?! ca înţepată
Îndată ea s-a ridicat
Şi ca o fiară supărată,
Ameninţându-l a plecat.

Din timp ceva când mai trecuse
La uşă paşi el auzi,
La asta Pavel presupuse
Colegul că deja veni.

Şi să se odihnească merse,
Colegul însă reveni
Urma pe rând să îşi reverse
Tot ce aflase şi zări:

— În timpul cât am stat la masă,
Apoi în doi când aţi rămas
Ai fost pândit din pod la casă
La orice acţiuni şi pas.

Ai fi plătit, posibil, viaţa
Ispitei de te-ai fi supus,
Păzească-te în veci măreaţa
Putere veşnică de sus.

A fost chemat la ea colegul
De unde foarte trist veni,
Le taie Musea azi întregul
Confort în care au trăit.

La arestaţii din baracă
Acuma trebuie urgent
Să lase casa şi să treacă —
E răzbunare evident.

Dar Dumnezeu, a Lui putere
Pe Pavel iar l-a protejat,
Cu tot ce are, cu avere,
De sus a fost un ordin dat

Şi Musea e pe veci plecată
De unde nu a revenit...
Mai mult Vladîkin niciodată
De dânsa nu a auzit.

La noi pedepse

Dar vremi de linişte puţine
Avem în viaţa de creştini
Şi greul iarăşi intervine
Purtând cu el pelin şi spini.

Departe de părinţi şi rude,
În mari aici singurătăţi
Sunt luptele cele mai crude,
Mereu cu grele noutăţi.

În lagăr a venit scrisoare
Să fie Pavel pedepsit —
E tot NKVD ce are
Pentru Vladîkin pregătit.

În locul nou, la un oficiu
Un şef sta bine cunoscut,
Cândva un mare beneficiu
Din partea lui el a avut.

Petrov era persoana dată,
Cum îl văzu l-a întrebat:
— De ce pedeapsă îndesată,
Vladîkin, iar ai câştigat?

Cap sec şi prost, să-mi spui când oare
Ai să ajungi să înţelegi? —
Te-a dus credinţa în eroare
Şi azi amarul ei culegi!

Ai fi putut ieşi în lume,
Te văd cu minte înzestrat,
Să ai carieră şi renume,
Dar eşti ajuns în locul dat.

— Stimate şef, pentru măreţe
Idei sunteţi în Răsărit,
La suferinţi şi mari tristeţe,
Şi totuşi nu le-aţi părăsit.

Gândiţi, cum să îmi las credinţa?
În viaţă ea atâtea ori
M-a ridicat din locuinţa
De spaimă plină şi fiori.

Credinţa asta din milenii
Mărturisită orişicând
A fost de învăţaţi şi genii,
De omul muncitor de rând.

Petrov imediat răspunde:
— Te mustru, dar sunt deacord,
Aici ei vor să te înfunde
Să nu te mai întorci din Nord.

Am reţinut de prima dată
Cum la pedeapsă ai venit,
Cu inima stau întristată
De toate cât ai suferit.

Ei tinereţea ta frumoasă
Şi sănătatea îţi distrug,
Sunteţi azi nimiciţi în masă,
Ca cei din Roma arşi pe rug.

Cât eşti aici nu voi permite
Să fii cumva nedreptăţit,
Nu dispera şi mergi ’nainte,
Cum până azi te-ai străduit!

* * *

Era baraca încălzită
Şi, după frigul suferit,
Dormi o noapte odihnită
Cu somn adânc şi liniştit,

De lucru nu avu trei zile,
Petrov aşa îl proteja:
— Mai odihneşte-te, copile!
Dar Pavel tot îl deranja,

Fără de lucru el nu poate.
Atunci Petrov l-a angajat:
Rezervele pădurii toate
Şi lemnul a fi numărat.

L-a măsurat în diametru,
Apoi făcuse un raport
De fiecare decimetru
Înscris cu lemnul după sort.

Cai mari căruţele lungite
Cu lemnul încărcat duceau,
Aceste vite istovite
Pe gheaţă foarte lunecau.

Odată o căruţă lungă
Din deal cu lemne s-a pornit,
Şi începuse să ajungă
Pe prima cu un mers grăbit.

Striga isteric căruţaşul,
De groază mare s-a pierdut
Pe drum de gheaţă calul marşul —
La moarte numai a avut.

El cu potcoavele măşcate
Toată puterea îşi punea,
Spera căruţa lungă, poate,
Supusă că o va ţinea.

Greu lemnul îl mâna la vale
Atunci el a mai încercat
Să deruleze de pe cale,
Făgaşul însă prea lăsat

Şi brazdele de gheaţă 'nalte
Pe calea morţii l-au blocat,
Deşi a încercat să salte
Să fugă, însă a cedat.

Mulţi alergaseră şi-ndată
Pe drum nisipul pregătit
Îl aruncau cu forţa toată
Să fie carul greu oprit.

Dar el cu marea lui viteză
În jur văzduhul sfâşia
Şi nu există altă teză —
El doar secundele trăia

Acelea care sunt la urmă,
Scăpare când nu poate fi,
Când groaznicul moment le curmă
În care totul se sfârşi.

Un trăsnet se extinse mare
Şi totul s-a amestecat:
Bucăţi de carne ca-n vâltoare
Prin lemne s-au împrăştiat.

Cu oase, sânge mestecate
Şi bubuit ţinut în lanţ
Zburau, apoi aterizate
Direct şi lemnele în şanţ.

* * *

Veni aprilie în ţară,
Petrov îi spuse într-o zi:
— Nu-i pentru tine primăvară,
Degrabă ne vom despărţi.

Te-am protejat cât în putinţă
Mi-a fost, şi sincer îţi vorbesc,
Din suflet cu recunoştinţă,
Îţi spun: Vladîkin, te iubesc!

Fii mai departe în voinţă
Puternic, vrednic pentru cer,
Învinge orice suferinţă
În drum spre ţara de mister.

Mai am o taină pentru tine
La despărţire azi o spun,
Ideile ce ai creştine
În duh şi suflet mă răpun...

Viaţa ta m-a pus pe gânduri —
Că ai un mare Dumnezeu
Eu am văzut în multe rânduri
Şi m-am convins că sunt ateu.

Gândesc o reanalizare
Să fac la ceea ce trăiesc,
Sunt încântat şi simt onoare
La tine, Pavel, când privesc.

Apoi a zis: „La revedere!"
Când în sfârşit s-au despărţit.
E plin Vladîkin de durere,
Adânc în inimă rănit.

* * *

În tren el stă lângă fereastră,
Mergând încet spre Răsărit,
Frumoasă zarea e albastră
Întinsă pân' la infinit...

Trec multe lagăre în urmă,
În ele cât a suferit
Din amintire nu se curmă —
Aici pământul e stropit

Cu lacrimi grele, mult vărsate,
Şi sânge curse omenesc
Din răni adânci şi mari formate
Pe marele întins rusesc.

Şi totuşi de aici el pleacă
În duh şi suflet neînvins,
Nici apa mării nu-l îneacă,
De foc nu poate fi cuprins.

Ades pe drum el vede gloate
De arestaţi la feţe trişti
În lagărele aranjate
În rânduri lungi de comunişti.

Au securişti şi câini de pază
Şi cimitire sunt la ei,
Cât ochii văd spre Nord-amiază,
Pe deal, coline şi pe văi.

În cameră cu demnitarii de stat

Vladivostok era oraşul
Când au venit pe litoral,
Li se oferă nou sălaşul —
Un lagăr sus aflat pe deal.

Când uşa camerei deschise
În care-a fost repartizat,
Puţin Vladîkin se oprise
În prag, adânc fiind şocat.

Şedeau mai mulţi boieri la masă
În haine scumpe îmbrăcaţi,
Mâncarea le era aleasă
Ca şi la marii împăraţi.

Un general din ei mai mare
Îi spuse: — Treci să fii cu noi,
Suntem ca tine fiecare,
Deşi mai ieri eram eroi.

Şi ca acasă, fără teamă,
Aşază-te unde doreşti,
Apoi ne spune cum te cheamă
Şi pentru ce în lagăr eşti.

— Eu sunt creştin şi astă vină
A fost la comisari de-ajuns
Să mă aducă, să mă ţină
În lagăre aici ascuns.

— Duceam cu toţi doar lipsa voastră,
Răspunse unul agitat,
Vreau să-ţi prezint echipa noastră:
Aici vezi oamenii de stat.

E dumnealui în medicină
Profesor bun, dar arestat,
Iar domnul are mintea fină,
La teatru regizor a stat.

Reprezentant de la armată
E generalul printre noi,
Iar din partid ne este dată
Chiar floarea astăzi la gunoi.

Apoi stă ungurul; e membru
La sfatul dintre naţiuni,
Nu ştie limba, dar integru
Cu noi e-n orice versiuni.

Alături este polonezul,
La comunişti în subteran
El secretar a fost şi crezul
Îşi ţine ferm cu an de an.

Priveşte şi lituanianul,
Tot secretar şi el a fost,
Comsomolist cu tot elanul,
Fidel şi mândru sta la post.

Din comsomol încă mai este
Unul leton — tot secretar,
Umil cu noi şi el serveşte
Din „dulcele" la ruşi nectar.

Director în metalurgie
E următorul nostru domn,
Prins de o mare nostalgie,
Cu noi se află ca prin somn.

Şi mai avem din cei de vază
Un secretar de la partid,
O regiune antrenează,
Vezi, liber tainele deschid.

Iar eu dreptatea ţării noastre
O reprezint — sunt procuror,
Vă rog, măria dumneavoastră,
Luaţi loc cu acest popor.

Acum să ştiţi, noi facem lecţii,
Aici e ca la institut
Dezbateri, cuvântări, obiecţii;
Aşa cum fiecare-a vrut.

Câte o temă ne alegem
După profesii şi profil,
Avem orar pe care mergem
Şi timpul folosim util.

Dar de acum şi plictiseală
Să vezi toţi la major avem,
Implică-te fără sfială
Şi tu cu lecţii să vedem,

Noi căutăm diversitate
În veştedul de azi buchet,
Uscat deja pe jumătate
Va fi poate un alt portret.

Să înverzim echipa noastră,
Cu schimburi multe de păreri,
Vom şti şi de credinţa voastră,
Bogaţi cu multe noi vederi.

Însă îndată regizorul
A spus că despre rugăciuni
El roagă pentru tot onorul,
Adânc cu multe plecăciuni,

Vladîkin nici să nu citească,
Nici veşnicile pomeniri
De ele să nu amintească:
— Pardon, cu ale voastre ştiri,

Trăim epoca cea modernă
Când nu există Dumnezeu,
Nici viaţa de apoi eternă —
Eu sunt născut a fi ateu.

Dar intervine profesorul
Spunând că este prea puţin
Ce ştie domnul regizorul,
El cere un răspuns mai plin.

Şi vrea echipa lor să ştie
Cum Pavel deveni creştin
Şi de ce astăzi reînvie
Credinţa-n Spiritul Divin.

Vladîkin trece mai aproape,
În duh se roagă concentrat,
Dorea să spună de Agape
La foştii demnitari de stat.

— Domnule regizor, el spuse,
Concluzie ai tras grăbit,
Dovezile recent aduse
Că sunt pe drumul cel greşit,

Puţine sunt şi slab gândite.
Credinţa noastră-n Dumnezeu
Din vremuri vine învechite
Şi Biblia a fost mereu

În timp de veacuri şi milenii
Cel mai puternic cod moral
La care-au apelat şi genii,
Şi taţii clanului regal.

Acum, dacă aveţi răbdare,
Să nu rămâneţi ofensaţi,
Un adevăr vă spun ce-i mare:
Vă rog să îl memorizaţi.

În Sfânta Carte se vorbeşte:
Făpturile de pe pământ
Ca iarba sunt ce se coseşte,
Uscată repede de vânt.

Şi numai pururi în picioare
Rămâne Veşnicul Cuvânt,
Puternic, vrednic de onoare,
Demn de încredere şi sfânt.

— Yes! Bravo! strigă generalul,
Bătând din palme amuzat.
— Corect! exclamă secretarul,
Cu şeful de la combinat.

Noi în viaţă niciodată
Aşa ceva n-am întâlnit:
— O lovitură minunată!
Ea munţii sfarmă de granit!

El cu o singură mişcare
Pe toţi frumos ne-a măturat,
Ca iarba pusă la uscare
Grămadă, la gunoi ne-a dat!

Iar focul ne vor pune alţii,
Căci un destin cu toţi avem
Prescris cu grijă de înalţii
Şefi ai Sovietului Suprem.

De la recepţie îndată
Cel de serviciu a strigat:
—Vladîkin, cu valiza toată
În curte treci neapărat.

O lungă între ei tăcere
În cameră s-a instalat,
Vladîkin când la revedere
Spunând îndată a plecat.

După o vreme generalul
A spus că totuşi sunt minuni:
— Cum noaptea luminează farul
Pe timp de ceaţă, ploi, furtuni.

Priviţi şi el cum radiază,
Ca meteorul a zburat
Lăsându-ne la toţi o rază
În noaptea ce s-a conturat.

Suntem în plină disperare,
Dar el viteaz s-a ridicat
Ca mirele-n speranţa mare
În ziua când e cununat.

Credinţa — opiu declarată
Din faşă de noi toţi a fost,
Iar în realitatea dată
Ateul crez e fără rost.

El vorba când îşi terminase
Blând capul coborî în jos,
Căci deznădejdea-l afectase
Trecând şi măduva din os.

Iar secretarul regiunii
A spus că ieri toţi zei au fost
Sub steagul roş al Uniunii
Cu bună viaţă, bani şi post,

Dar azi mai fericit văcarul
Se duce pe imaş la vaci,
Iar tu aici îţi urci calvarul
Şi trebuie pe drum să taci...

La masa dragostei creştine

Fiind acum în aşteptare,
Privea Vladîkin concentrat
Vapoarele cum vin pe mare
În golful lângă ei aflat.

— Te uiţi cum „Djurma"[1] ne aşteaptă?
Un om în vorbă a intrat.
Din vis cum tata te deşteaptă
Aşa şi Pavel, încântat

De mari vapoare, îşi revine
Şi omul a mai întrebat
Din credincioşi de nu provine,
Şi asta îl făcu mirat.

— Prin ce m-aţi cunoscut? Desigur,
Eu sunt creştin dintre baptişti.
— Fii bucuros că nu eşti singur
Şi ochii să nu-ţi fie trişti!

Şi l-a cuprins cu sărutare
Cu drag acel necunoscut.
Sunt frate de al tău mai mare,
Te-ador, copile, te salut!

După puţină cunoştinţă,
De fraţi Vladîkin a aflat
Persecutaţi pentru credinţă
Precum şi el e condamnat.

Se întâlnesc toţi în baracă
La masa dragostei a fi
Şi este limba lui săracă
Să poată a ne povesti

[1] „Djurma" – denumire de vapor.

Impresii îngereşti formate
Cu fraţii când s-a întâlnit
Cu perii albi şi frunţi brăzdate,
Cu numărul de ani mărit,

Demult aflaţi la închisoare...
Privind la dânşii îi părea
Că sunt cu feţe lucitoare
Şi tot ca ei să fie vrea.

Privirile aveau senine
Şi între dânşii se stimau,
Iar vorbele la toţi divine
Precum şi faptele erau.

În ei Vladîkin etalonul
Credinţei noastre îl vedea,
Căliţi de Eurachilonul
Acum prin ţară ce trecea.

La culme îşi avu mirarea
Când a văzut cum împărţeau
Aproapelui dând bani şi darea
Din hainele ce îi lipseau.

Şi tot aşa făceau cu hrana
Rezervă care o aveau,
Cum văduva a dat, sărmana,
Bănuţii ce puţini erau.

Iar când vorbise fiecare
Pe cât timp este arestat,
Nu se vedea nici regretare,
Nici semn că e înspăimântat.

De lagăre ce îi aşteaptă
Prin munţii de la Kolîma —
La chinuri următoarea treaptă
Şi asta nu va amâna.

Îmbarcarea

A doua zi au stat în curte
Cinci mii de oameni arestaţi.
O zi întreagă să asculte
Pe liste când vor fi chemaţi.

Spre Kolîma se pregăteşte
Plecare-n masă pe vapor,
Sub munţi, pe unde aur creşte,
Acolo să-i coboare vor.

Apelul începu îndată
Şi toată ziua a durat,
Vladîkin tresări când, iată,
La rând şi el a fost chemat.

Lătrau isterici câini de pază
Spre golf când gloată coborau,
Puţin doar luna luminează,
Căci noaptea pe vapor intrau

Ca animalele cireadă,
Fără lumină coborâţi
La prim' etaj cu toţi grămadă
Moral şi fizic doborâţi.

Degrabă Pavel adormise
Pe geamantan epuizat,
După o vreme se trezise
Şi vede bordul luminat.

Pe „Djurma" ard lumini mulţime
Spre Kolîma deja pluteau,
În jur doar stele în ´nălţime
Deasupra mării se vedeau.

După vreo patru sau cinci zile,
Mulți oameni se îmbolnăveau,
Iar câte au în față mile
Din ei niciunul nu știau.

Vladîkin noaptea auzise
Sirene cum vaporul da
Şi cineva îi lămurise:
— Aici ele pot însemna

Decese şi înmormântare.
Erau în pânză înfăşați
Cei morți cu pietre la picioare
Apoi în mare aruncați.

Odată Pavel numărase
Sirene multe pe vapor,
În suflet groaza îi intrase —
Prea mulți acuma oameni mor.

A fost cuprins de mare frică,
Încât cu plânset s-a rugat
Credința să nu-i fie mică
Pe mare cât va fi aflat.

O melodie mult plăcută,
Mergând, odată auzi;
De mic îi este cunoscută —
În suflet Pavel tresări.

Cântau acum de nemți o grupă,
Erau creştinii menoniți,
Ca şi Vladîkin, ei ocupă
Azi rândul celor prigoniți.

Dezastrul cât au mers pe mare
Atât în inimi i-a unit,
Că Pavel de la deşteptare
Oricând la dânşii s-a găsit.

A noua zi mureau în masă
De boli şi foame pe vapor,
Dar nimănui nimic nu-i pasă,
Căci asta comisarii vor.

Adesea, nopți în rugăciune,
El de la Dumnezeu cerea,
În jur viața când apune —
Credință şi nădejde vrea.

Ruta Magadan-Nord

Deşi e iunie afară,
Mai peste tot la Magadan,
În calendar când este vară
Zăpada stă pe primul plan,

Iar golful e un câmp de gheață
Şi vântul bântuia pe deal.
Un cer străin ascuns în ceață
În zare se lipea de mal.

Îi duc în țara cea severă,
Mai sus de cercul cel polar,
De unde „zecul"[1] nu mai speră
Să treacă iar acest hotar

Cândva, în viitor spre casă,
Mergând de ani îmbătrânit,
Cu-ai săi din nou să stea la masă —
De mare dor fiind gonit.

Pe gheață, prin omăt coloană
Cu alți el merge condamnat
Ca chipul cel de pe icoană
Curând, toți vor slăbi treptat.

[1]Zec – persoană pedepsită printr-o sentință judecătorească.

Şi s-a rugat: „O, Doamne mare,
Aici cât timp voi fi cernut
Nu ştiu, dar dă-mi încredinţare
De Tine că voi fi văzut!

În lupta ce îmi stă în faţă,
Te rog, Stăpâne, ca să vii
Cu noi puteri, cu sfat, povaţă,
Cu Duhul Tău să mă susţii".

* * *

Au mers timp de o săptămână
Cu camioane şi pe jos;
În calea grea mereu suspină
Şi omul cel mai curajos.

După o vreme arestaţii
Tot mai greoi prin munţi mergeau.
Se odihneau mai mult la staţii,
Apoi încet din nou porneau.

Iar cei rămaşi de câini de pază
Erau siliţi, grozav muşcaţi —
Aşa sovieticii lucrează
Cu drepturi mari nelimitaţi.

Căzu răpus de oboseală
Din ei un arestat pe drum,
Escorta repezi năvală,
Părea că îl va face scrum.

Au investit în el bătaie,
Blestem, sudalme şi ocări
— Că sângele curgea şiroaie
Din gură, ochi, urechi şi nări.

Aşa un sentiment de frică
În toţi ceilalţi implementau
Că nici împotrivire mică,
Nimic, sărmanii, nu visau.

Coloana merse înainte,
Dar el rămas pe drum culcat...
Vladîkin se gândea în minte
Că îşi va reveni treptat.

Şi va ajunge iar coloana,
Dar cineva i-a explicat:
— Nu va trăi deja persoana
Măsuri cu care s-a luat!

Sunt cei ce merg în patrulare.
Şi poate că vei auzi,
De nu vom fi în depărtare,
Cum împuşcat curând va fi.

Puţin trecu şi răsunase
Împuşcătura printre văi,
Călăii îl eliberase
De foame, frig şi vânătăi.

* * *

La Sredne-Şturmovoi e mina
Vladîkin unde va intra
Şi aur va lua cu mâna
Un timp aici cât va lucra.

Când au ajuns, a scris îndată
Scrisoare mamei detailat,
Cum calea o parcurse toată.
Apoi în jur s-a mai uitat.

În deosebi, el defileul
Privind, în sine medita:
„Vor trece ani de foame, greul
Şi toate ce-l vor afecta

Şi îi vor astupa tot cerul.
Spre continent când va păşi,
Lăsând şi aurul, şi greul
Când vina îşi va ispăşi?"

Şi doar plecat deja acasă
Va şti de mai sunt printre vii
Mulţi arestaţi ca el în masă,
Creştini cu sutele şi mii.

Degrabă cineva scrisoare
Din partea mamei i-a trimis,
O veste foarte tristă are —
Şi tata e la fel închis,

Iar mama e pe patul morţii,
Bolnavă fără ajutor,
Copiii au rămas cu toţii
În grija şi pe seama lor.

Flămând şi cu puteri zdrobite,
El se simţi de tot stingher,
Trecând prin astfel de ispite
Ar trebui să fii de fier.

Ducea cu targa minereuri.
Odată, lunecând, căzu
Cu tot cu targă, cu deşeuri.
Un gardian când îl văzu

A reacţionat îndată.
Cât vocea ţine a strigat
Cu ura de pe lume toată,
Din suflet mult l-a blestemat.

Cu pumnii spinteca văzduhul
Asupra lui plecat zbiera:
— Să zbori imediat ca puful,
Brigada nu împovăra!

În alta să te duci brigadă,
Cu moartea să te întâlneşti,
Acolo oasele să-ţi cadă,
Căci vierme, om deja nu eşti!

Încet de tot se duse-n vale
La râuleţ şi s-a spălat,
Apoi păşi aceeaşi cale
Şi lângă targa lui a stat.

Turna o ploaie cu găleata
Până la piele l-a pătruns,
Stropi mari loveau ca şi săgeata
Sub targă unii s-au ascuns.

Altfel nu poate fi scăpare
Când ploaia totul a spălat
De aur boabe lucitoare
Sclipeau cât vezi în lung şi lat

Vladîkin cu dispreţ priveşte
Pe lut metalul revărsat:
— Enorm, a zis el, preţuieşte
De toţi în lagăr blestemat.

* * *

În lacrimi şi pe ger scăldată
Comoara lumii e aici
De om cu sânge îmbibată
E în bobiţele ei mici.

* * *

La drum privea câteodată
Cum zile, nopţi la rând veneau
Cei arestaţi din lumea toată,
Cu miile în lanţ mergeau.

Şi se vedea în ei pe sine,
Căci tot ca dânşii a venit,
El feţe căuta creştine
Prin rândurile ce-au sosit.

Dar profesori treceau şi doctori,
Artişti mai mulţi şi ingineri,
Inteligenţi erau, directori
Şi din armată ofiţeri.

Ei barter căutau să facă,
Pe pâine hainele vindeau,
Prin mare foamete să-i treacă
Din Centru şefii plănuiau.

O lume-aici cu minţi pierdute
De muncă, foame, ger era
În suferinţi, dureri acute
Mâncarea multă se fura.

Când pâinea aduceau odată,
De după colţ a plănuit
O năvălire neaşteptată
Un om flămând şi zdrenţuit.

În gură pâine încleştase
Ştiind ce mult va fi lovit
Pe cap o haină îşi luase
De lovituri a fi scutit

Cinci oameni dintre cei de pază
Cu mare ură îl băteau —
Aşa în lagăr adaptează
Pe cei de foame ce mureau.

Cu mâinile însângerate
În timpul cela el mânca
Din pâinile recent furate,
Bătaia nu îl deranja.

I-au smuls din mâini doar o bucată
De sânge plină cu pământ,
Şi înapoi lui aruncată,
Dar nu din bun consimţământ.

Bătut e de a lor picioare
Putere cât în ele-aveau,
Iar el mânca şi vina-i care
Acestea că se petreceau?

Foamea şi înghețul în masă

În lunile cele de iarnă
Până la minus şaptezeci
Ajunse viforul să cearnă
Înghețuri mari, cumplit de reci.

S-a început îngheț în masă,
În lagăr focul nu făceau,
Iar haine ce aveau de-acasă
Căldură multă nu dădeau.

La mâini, la față şi picioare
Mulți dintre ei au degerat,
Schilozi sunt la înfățişare
Şi zeci deja au decedat.

Mureau mai mulți pe zi ce trece
Vladîkin a fost mult şocat
Pe arestați când iar să plece
În dimineață i-au strigat:

— La lucru; aurul aşteaptă!
Dar unul rămânea pe pat.
Strigau de ce nu se deşteaptă,
L-au înjurat şi blestemat,

Însă n-a fost nici o mişcare
Din partea celui arestat.
Un şef cu energie mare
Se repezi spre a lui pat,

Dar decedat în somn, sărmanul,
Cu totul frica i-a trecut
De şeful ce striga că planul
Şi astăzi trebuie făcut.

Ținea în mână pâinea strânsă
De ieri ca normă ce le-au dat,
Puțin mâncată, apoi linsă,
Căci în putere nu i-a stat

Sărmanul să-şi mănânce cina.
Pe dimineață a lăsat
După odihnă plină mâna
Să aibă cu ce-i de mâncat.

Ca în împărăția morții,
Dezastrul peste tot creştea
La maximum deja proporții —
E poate iarna cea mai grea...

În sine Pavel decăzuse,
Rămase fără rugăciuni
Cum la „Cherit" cândva avuse
Cu psalmi ca şi în anii buni.

El doar la pâine azi gândeşte,
Ea devenise visul lui,
Cu dor de pâine se trezeşte,
În lagăr, însă, pâine nu-i.

Un singur lucru, o cerință
La Domnul Pavel mai avea —
Salvare de la suferință,
El moartea singur îşi cerea.

* * *

Duminică era cu soare.
Vladîkin lemne a pornit
Pe deal a strânge pe mâncare
Să schimbe-n lagăr revenit.

Dar nicio creangă nu găseşte,
Fiind deja extenuat,
I se părea că dealul creşte,
Se răzgândi şi a cedat.

Mergând spre lagăr pe cărare,
După un dâmb el auzi
O melodie, o cântare
Şi drept acolo se porni.

Mâhniţi, el vede patru cântă
În jurul unui rug micuţ,
La ei şi feţele cuvântă
De suferinţe sunt avuţi.

Cântau cu triste sentimente,
Fiind la feţe înnegriţi
De cele foarte reci segmente
De timp de iarnă greu loviţi.

Vladîkin între dânşii locul
Îndată şi l-a ocupat,
Arzând în inimă cu focul
Din cer la cinci repartizat.

Şi ochii inundaţi de lacrimi
Spre zări cereşti şi-a ridicat
Îndurerat de grele patimi
Încet cu dânşii a cântat:

„Te-ndură, milă ai de mine,
O luptă straşnică eu duc,
O, Doamne, vreau puteri divine,
Ascultă ruga ce-Ţi aduc...”

Era o mică adunare
De sus la care se credea
Că Salvatorul cu ardoare
Pe fiecare îl privea.

Gândea Vladîkin, mii de îngeri
La cânt cu dânşii se uneau,
Au mare preţ aceste plângeri
Şi chinul ce îl sufereau.

Un paradox există mare,
În inimi ei acum trăiau
Deplin confort şi desfătare,
Deşi toţi arestaţi erau.

Şi Duhul Sfânt le-a dat putere
Când unul în a lui cuvânt
A spus că Domnul în vedere,
Pe vremi de negură şi vânt

Ne are-n marea îndurare,
Deşi la moarte azi sortiţi
Suntem să mergem fiecare
De frig şi foamete loviţi.

El cum pe Ştefan îl văzuse
Şi pe Ioan la Patmos dus
Sau daţi la lei, cum alţi căzuse,
A Lui ochi ne privesc de sus.

„Noi steagul Lui de biruinţă
Să-l ţinem şi în suferinţi,
Destin El veşnic, prin credinţă,
Ne dă cu miile de sfinţi.”

La urmă asta e cântarea
Prin care şi-au însufleţit
Credinţa, dragostea, răbdarea
Pe drumul greu de suferit.

Cu capetele jos plecate
În cel timp nişte arestaţi
Treceau un ţol având în spate.
Flămânzi şi prea împovăraţi,

Duceau un regizor din teatrul
De stat de la SanktPetersburg,
El nu a suferit dezastrul,
Cum treburile lui decurg,

Se duse şi el după lemne,
Ca toţi, pe pâine să le dea,
Dar îngheţat a fost, pe semne,
Sărmanul, când se încălzea.

Fără de foc, în oboseală,
Se zice, ei se încălzesc
Când biruiţi sunt de răceală
Şi gerul nu îl mai simţesc.

Un alt grup doi pe deal găsise,
În sanie îi aduceau,
Pe ambii mintea-i părăsise,
Şi vorba ambii încurcau.

Privind la ei cu mulţumire
Ai noştri fraţi s-au închinat,
Lui Dumnezeu de izbăvire
Că zilnic grija le-a purtat.

Ei masa dragostei întinse —
Un peşte cineva avea —
Pe drum făină altul strânse
La brutărie când mergea.

Din sân al treilea pâine scoase,
Făina fiartă e la foc,
Demult Vladîkin nu mâncase.
Lui astăzi marele noroc

Îi răsări pe a sa cale
Cu fraţii când s-a întâlnit,
Şi sacul încărcat cu jale
Azi mai uşor a devenit.

La urmă au cerut cu toţii
Credinţă până la sfârşit,
Apoi cu lacrimi şi emoţii,
Cu dor de cer s-au despărţit.

Şi iar spre valea umbrei morţii
Păşeşte el posomorât,
Unde sunt duşi să moară hoţii.
În suflet foarte amărât,

Văzându-şi lagărul în faţă,
Vladîkin iarăşi s-a rugat:
„Nu vreau nimic, nici zile, viaţă,
Sunt, Doamne, prea împovărat.

Speranţele îmi sunt pierdute
Şi orice vis e spulberat,
Ca sulul zilele avute
Se strâng, le pierd neapărat.

Te rog, prin Kolîma trecută
A mea credinţă la sfârşit
Să fie cerului plăcută,
Mai mult nimic nu am dorit!"

„Rîjii" căzut la „datorie"

În lagăr se schimbase şeful,
Porecla „Rîjii" o avea.
Cu dânsul se negri relieful
La toate câte se făcea.

El îşi făcuse o tribună
La care fiecare zi,
Oricând pe ploaie, ger, furtună
Cu noaptea-n cap el porunci

Tot lagărul să se adune.
Apoi cu toţii aşteptau
Ce Rîjii iarăşi le va spune
De planurile ce se dau.

Ades când iarna viscoleşte
Şi gerul minus e cincizeci,
El doarme şi se odihneşte
Şi este interzis să pleci

Sau poate înadins o oră
Să fie că s-a reţinut,
La dânsul regula majoră
E ura pentru deţinut.

Şi când venea, întotdeauna
Departe mirosea că-i beat,
Apoi tuna ca şi furtuna,
O oră foarte mâniat.

Striga ameninţări de-a rândul:
— Vă poruncesc toţi fericiţi!
Să vă simţiţi; reţineţi gândul —
De stat aici sunteţi hrăniţi

Şi de la ei recunoştinţă
El cere că sunt îngrijiţi.
— Să nu dormiţi în conştiinţă
Decât aşa — vă rog, muriţi!

Şi încă multă mulţumire
De lagărul în care staţi
Ţoţi să aveţi — le dă de ştire —
Şi cât mai bine să lucraţi.

Se întâmpla câteodată
Că cineva din rând cerea
Să mai scurteze Rîjii toată
Povestea care o zicea.

— E frig şi lumea nu rezistă,
Afară minus e cincizeci,
Sunt limitele ce există
Acum pe vremurile reci.

Cel ce aceasta îşi permise
Apoi din lagăr dispărea,
Pe şef doar el aşa jignise,
În alt mod Rîjii nu putea.

Lipsit Vladîkin de putere
Din zi în zi tot rămânea,
Să moară... Ţara de tăcere
Ades pe gânduri îi venea.

Aproape toţi inteligenţii
De foame, frig au decedat,
Prea grele locuri de detenţii
Din Kolîma lor li s-a dat.

Cuprins de multă disperare,
La lucru Pavel jos căzu
Şi începu un bocet mare
De care încă nu avu:

„O, Dumnezeule, Preasfinte,
Ce vină am de m-ai lăsat,
Când oare vei lua aminte
La tot ce mi s-a întâmplat?”

— Băiete, treci la rug degrabă,
Deasupra lui el auzi
Cum gardianul îl întreabă
Aici ce are de a fi?

L-a ridicat! Îl sprijineşte
Şi când la rug a fost adus,
Aude — cineva vorbeşte
Cum Rîjii a căzut de sus...

— Nu dispera, va fi mai bine,
Îi spuse cel ce povestea
Lui Pavel care îşi revine
Adus la foc, la cald să stea.

— Rîjii a fost control să facă,
Să vadă ieri cât plan au dat,
Pământul unde toți descarcă
Şi alergând a lunecat.

De şapte metri adâncime
Prăpastia sub el a fost
Unde căzut din înălțime
A decedat, fiind la „post".

S-a întâmplat în sol rămase
Un lom[1] care l-a spintecat —
Până la barbă îi intrase
De jos când peste el a dat.

Ieşit era din gât afară
Tot sângele i s-a vărsat —
O întâmplare foarte rară!
Pe loc aşa a fost lăsat

Să vină trebuie să vadă
Şefi, doctori cum s-a întâmplat
Să scrie de deces dovadă
Că nu a fost asasinat.

Se simte la un kilometru
Mirosul spirtului din el,
Cum o să-l ierte sfântul Petru
Acum pe marele mişel?

Când l-au căutat prin buzunare,
Ducea cu spirt un bidonaş
Ca talisman purtat, pe care
Conta ca pe un îngeraş.

Şi spuse cineva: — Grozavă
Viață şeful a avut,
Dar moartea e cu mult mai gravă
De care încă n-am văzut.

Să ştii: tâlharul de pe cruce,
Posibil că a fost ca el,
Însă în veşnicii se duce
Iertat, curat ca şi un miel.

Căci a avut de pocăință
Un timp la urmă rezervat
În care plin de umilință
De vorbă cu Isus a stat.

Vladîkin a răspuns că este
Adevărat acest cuvânt,
Numai că Biblia vesteşte
Că ultimele clipe sunt

Nu ale celui care moare:
— Stăpân pe timp e Dumnezeu,
Vreau să întreb de unde oare
Scriptura ştiți, cum ştiu şi eu?

— M-au arestat pentru credință,
La zece ani sunt condamnat
Şi Kolîma ca reşedință
Mi-au dat organele de stat.

Şi nu primesc nicio scrisoare
De la soție şi copii,
Securitatea grijă are
Să nu ştiu de sunt printre vii.

Aici epuizat cu totul,
Sleit de foame sunt şi ger,
Aştept unde să am norocul
Să cad, să mor; sunt prea stingher.

Destoinic nu mai sunt ca frate,
Căci mintea mi s-a închegat,
Un gând doar creierul îmi zbate
Demult că pâine n-am mâncat.

[1]Lom – rangă specială folosită pentru aranjarea şinelor de cale ferată.

Am fost odată la brigadă
Şi eu mâncare să aduc
Şi-am reuşit, să nu mă vadă,
Puțin din porții să reduc.

Din pâinea ce era tăiată
Fărâmituri mi-am scuturat
Acuma cugetul meu iată,
Mă mustră, frate, necurmat.

Şi a mai fost încă o dată...
Dar Pavel a intervenit,
A spus: — Şi eu aceeaşi soartă
Aici o am de suferit.

Opreşte din mărturisire,
Eu nici botezul n-am primit
Şi nu-s perfect în a mea fire,
În viață cine n-a greşit?

Atât doar, frate, eu pot spune
Ai noştri critici pe aici
Să vină viața când apune
Cu normele de hrană mici

Şi viu exemplu să ne fie,
Astfel ne vor îmbărbăta
Când vom vedea a lor făclie
Arzând şi noi mai tari vom sta!

Garanin – îngerul morții

Garanin! Peste tot ecoul
Ca valul repede creştea,
El e persoana ce tempoul
În Kolîma la tot dădea.

Imediat toți arestații
În fugă rugul părăseau
Şi brusc pe lucru, ca argații,
Pe şantier cu toți cădeau.

Şi nu departe Pavel vede
Cum şeful de pe mal privea...
Pe unde el venea, se crede,
Că moartea dânsul aducea.

Cu sute împuşcați sărmanii
Erau după venirea lui,
Acum sunt vremurile stranii
Dreptate când în țară nu-i.

Vladîkin mulți fiori avuse
Gigant călăul când privi,
De mare tremur se umpluse
Şi frica inima-i strivi.

„O, Doamne, plin de mângâiere
Să vii şi să mă liniştești,
În clipele când am durere
Şi lupte mari duc sufletești."

Aşa el se ruga în sine
Şi timp nu mult a mai trecut
De la recepție când vine
Trimisul care l-a făcut

Total ca să se îngrozească,
A spus ca el imediat,
Rapid spre lagăr să pornească,
Căci e acolo aşteptat.

Îndată şeful îi vorbeşte
În lagăr când a fost venit:
— Vladîkin, mergi te pregăteşte,
Urgent la drum vei fi pornit!

Care să fie astăzi planul
De dânşii repede urzit?
Din tot ce are geamantanul
Cândva de tata dăruit

El îşi luă. Şi din baracă
Ieşi cu sufletul mâhnit,
Şi limba e a lui săracă
Să spună cât e de trudit.

A mers să caute un frate —
Ivan Platonov se numea —
Era la vârstă în etate
Şi des la dânsul se ducea.

Avea privirea speriată
Când cu Platonov a vorbit:
— Nu eşti cu cei de după poartă
Ales la drum a fi pornit?

Bătrânul cu îngrijorare
Îndată a şi întrebat,
În adevăr, în rândul mare
Şi lui un loc i-au rezervat.

— Bunelule... la despărțire
Am vrut să vin să ne rugăm,
Din cazul dat nu văd ieşire
Şi nu ştiu de ne mai vedem.

Platonov îl privea cu lacrimi,
Din buzunar grăbit a scos,
Pentru momentele de patimi,
O bucățică zahăr tos.

Trei ruble i-a mai pus în mână,
Rezerva toată ce avea,
Spunând: — Cu tine să rămână
În suferinți, iubirea mea!

Şi când au stat la rugăciune
Pe Pavel l-a cuprins lipit
De piept, căci inima îi spune
La moarte azi a fost sortit!

La urmă Pavel geamantanul
Din întâmplare a deschis
Şi a citit pe el, sărmanul,
Un vers de tatăl său înscris.

Zicând: — Bunelule, probabil,
Mai mult el nu îmi va servi,
Ți-l dau cu sufletul amabil,
Şi-n ochi cu lacrimi îl privi.

Iar plânsul îi tăia vorbirea
Şi dese pauze făcea,
Cu greu ducându-şi convorbirea,
Căci altfel astăzi nu putea.

— Vla-dî-kin! îl striga afară
Jandarmul foarte supărat,
Împrăştiind în jur ocară,
Căci timpul este limitat.

Trecuse prânzul când coloana
Pentru plecare o făceau
Şi totul se striga cu goana,
Jandarmii foarte se grăbeau.

Din arestaţi mai mulţi întreabă
De hainele ce au rămas.
Răspunsul a fost: — N-aveţi treabă
De ele în supremul ceas.

Acolo unde astăzi mergeţi
Nici frig, nici foame nu va fi
În loc ca lacrima să ştergeţi,
În pace vă veţi odihni.

Acolo cei supuşi în drepturi
Egali cu şefii sunt făcuţi,
Nu strigă nimeni, fără certuri,
Ca fraţii toţi trăiesc plăcuţi.

— 'Nainte, mar-r-rş! a fost strigarea...
Îndată câinii ridicaţi,
Urlând se agitau ca marea
În jurul celor arestaţi.

Plecând,Vladîkin observase
Cum sta Platonov şi privea,
El în baracă nu intrase,
De lacrimi faţa îşi ştergea.

Pe ceilalţi nimeni cu durere
În acest drum nu-i petrecea,
Mergeau ducându-şi în tăcere
Povara, jugul, soarta grea.

Pe drum trecuse o maşină,
Ducea în lagăr şapte hoţi.
Din mers cei şapte se închină
Strigând ca să audă toţi:

— Măi fraţilor, veţi fi pe lună
Toţi de la „Nijnii" deplasaţi.
Din cei de ieri — ecou răsună —
Doar şapte, noi am fost cruţaţi.

Aşa la hoţi era jargonul
Şi totuşi seama toţi şi-au dat:
Adevărat se dase zvonul —
Vor fi duşi toţi la împuşcat.

Când şi-au strigat cei şapte versul
Îndată totul s-a schimbat,
Coloana îşi blochează mersul,
Apoi în drum s-a aşezat.

Şi vede Pavel cum vecinul
Din spate sacul şi-a zvârlit,
Era evreu şi tot pelinul
Din inima lui grămădit

Cu lacrimi îi curgea afară.
El de Vladîkin rezemat
Din agonia cea mai rară
Un bocet lung a prezentat.

Ceilalţi cu capuri toţi plecate
Pe-a lor genunchi nu se mişcau,
Escorta vorbe blestemate
În jurul lor mereu strigau.

Nici câinii nu i-au scos din boală,
Lătratul nu îi spăimântau,
Pământul i-a ţinut de poală
Şi astfel nu se ridicau.

Văzând jandarmii că asaltul
Cu mari sudălmi nu ajuta,
Încearcă unul după altul
La vorbe dulci a se muta.

Dar nu a fost nicio ieşire
Din cazul care s-a creat,
O variantă de-nlesnire
A fost atunci când au chemat

Urgent să vină o maşină
În care toţi sunt încărcaţi,
Mergea cu dânşii arhiplină
La Nijnii a fi deşertaţi.

Loc pentru toţi a fost în curte
Lăsaţi să şadă pe pământ,
Mai au doar nişte ore scurte
Din cele ultime ce sunt.

Vladîkin în vecinătate
Văzu că stau deja cincizeci
De oameni cu priviri plecate,
Cu ochi şi feţele lor seci.

Ca oaia la măcelărie
De silă dusă de stăpâni
Şi ei veniţi aici să fie
Au fost mânaţi de şefi şi câini.

Cu capetele toţi plecate
Între genunchi umili şedeau,
Iar măcelarii duc în rate,
În grupuri mici îi alegeau.

Urmau pe lună să-i plaseze —
Cum ordinul e întocmit
Cu scop ca să le uşureze
De stat destinul dăruit.

Zborurile spre lună

De ei stătea mai la distanţă
Un tânăr îmbrăcat frumos,
El nu era în alianţă
Cu toţi aflaţi acuma jos.

Porecla lui era „Monahul ”
În lagăre prin Kolîma,
El este hoţul-ucigaşul
Şi fierul care sfărâma.

— Monahule, unde ţii drumul?
Din gloată a fost întrebat,
— Aici din drumuri e doar unul...
Cu zâmbet trist s-a exprimat.

— Spre lună toată lumea zboară,
Nimic nu poate fi schimbat
Inevitabil! până-n seară
Şi startul nostru va fi dat.

Vladîkin, spre a sa mirare,
La faţa lui când s-a uitat,
Văzuse trăsături că are
De om normal, civilizat.

Din intelectuali provine,
Dar încă de adolescent
De hoţi şi ucigaşi se ţine
Şi toate le făcea atent.

Nu au ştiut nimic părinţii
Cu dânşii cum se întâlnea,
Înfăptuind a lor ambiţii
Când tainic la furat mergea.

Acum, în agonia morţii,
Sub sine loc el nu găsea,
Ţigări mulţimi, în mari proporţii
În jur fumate le avea.

Din mucurile aruncate
Întreţesu jos un covor
Urât şi fără calitate,
Strivit de-al hoţului picior.

Se observa în zbucium groaznic
Cum sufletul se sfâşia,
În agonii, în chinul straşnic
De moarte se apropia.

Şi oare casa părintească
Ce-a fost că lui nu i-a plăcut,
Părinţii când au vrut să-l crească
Inteligent, dar n-au putut?

El începu cu o ţigară
În taină pusă între dinţi,
Gândind că ţine o comoară
Neînţeleasă de părinţi.

Apoi o rublă-avea furată
Şi după asta se gândea
Cum să repete fapta dată,
Căci pofta repede creştea.

Vladîkin şi-a retras privirea
De la Monah spre cei veniţi
Şi vede că deosebirea
Crescuse — toţi sunt ofiliţi.

Cincizeci şedeau lipsiţi de viaţă,
Deja nici nu se mai mişcau,
Ca omul mort erau la faţă,
Aproape nici nu existau.

Al doilea grup îşi pironise
Spre uşa cea de la birou
Priviri până acum nestinse,
Ca focul înteţit din nou.

Erau la ultima speranţă
Şi între ei se întrebau,
Vorbeau de „veşnica vacanţă"
Ce şefii în birou semnau.

Şi se făcea o tensiune
În inimi dintre cele mari,
Sperau cu toţii la minune,
Dorinţi având de viaţă tari.

La un moment Vladîkin vede
Cum din birou a fost ieşit
De la NKVD, el crede,
Un mare şef acum venit.

Era Garanin colonelul
Ieşit; el prada îşi privea
Aici adusă la măcelul
În ţară care se făcea.

El negrăbit pe fiecare
Cu „drag" trecând l-a admirat,
Implementând un tremur mare
La rând în orice arestat.

La un moment a lui privire
Şi pe Vladîkin l-a lovit,
L-a îngheţat, l-a frânt în fire
Sau altfel, l-a înţepenit.

Şi mâinile în jos căzute
I-au fost la el când a privit
Şi de puterile avute
În totalment e părăsit.

Dar la moment el îşi revine
Când marea luptă s-a pornit
Între priviri şi el devine
Voinicul ca din morţi trezit,

Care în crunta bătălie,
În scurte clipe ce s-a dat,
Biruitor a fost să fie —
Şi iată cum a câştigat:

Când mâna fără de putere
Încet în jos a lui cădea,
Atinse mica sa avere —
Zahărul care îl avea!

Atunci Platonov apăruse
În gând cu vocea de mister,
Cuvintele de dânsul spuse
I-au dat tăria cea de fier.

Şi mare foc în conştiinţă
Plin de speranţă izbucni
Când el cuvinte de credinţă,
Privind spre şef, lui îşi vorbi:

„Sunt bucuros că nu ţigara
Copil fiind m-a încălzit
Şi azi, când tânăr duc ocara
Gulagului, sunt fericit,

Căci sufletul îmi încălzeşte
Iubirea Domnului Isus,
Şi-a fratelui ce mă serveşte
Cu zahărul ce mi-a adus!

Şi la moment, când urc Calvarul
Şi glontele ca toţi aştept,
În dulce îmi prefaci amarul
Din suflet, inimă şi piept".

Şi vede Pavel cum se stinge
Din ochii şefului numit
Mânia care totul frânge;
Privirea i s-a domolit.

Şi în birou iar se închide
Cu moartea stând un timp la sfat,
Apoi sentinţi la toţi decide
Pe-a ei păreri fiind bazat.

Iar când se începu apelul
A fost momentul culminant,
Dovezi aduse, de tot felul
Erau mulţimi în mod constant.

Strigaţi la rând, fiind pe listă,
În faţa şefului veneau
Cu inimi şi cu faţa tristă
Şi îl rugau, îi explicau...

Că sunt curaţi şi nicio crimă
De când trăiesc n-au săvârşit,
Şi astăzi demn de orice stimă
E fiecare, negreşit.

Asemeni ca la rugăciune
Umili în faţa lui stăteau,
Dar n-a urmat nicio minune,
Degeaba şeful îşi rugau.

El om era fără impresii
Şi fiecărui îi zicea
Să treacă fără de sugestii
La rândul care se făcea.

— Vladîkin! a urmat strigarea
În faţă Pavel când a stat
Îi pune şeful întrebarea
De ce e dânsul arestat.

— Sunt condamnat pentru credinţă,
Persoana Domnului Isus
Mi-a captivat a mea fiinţă!
În faţa şefului a spus.

— Cu dânşii treci; patru aparte
Lângă soldatul cela staţi.
După Vladîkin mai departe
De şef puţin au fost lăsaţi.

Şi în birou iar pe o vreme
S-a dus ca poate mai stresaţi
Mai mult să-i facă a se teme
Pe toţi în curtea lor aflaţi.

Şi iarăşi întrebări o mie
Toţi arestaţii îşi puneau.
Ce după asta o să fie?
Încet mai mulţi din ei plângeau.

Deja Necazul toţi cel Mare
Din plin în curte îl trăiau,
Monahul doar sta în picioare,
Ceilalţi au fost care şedeau.

Iar alţii se culcau cum seara
Se culcă omul obosit,
Din umeri jos lăsând povara,
Având căminul fericit.

Li se părea că sunt acasă
Aduşi din groaznicele zări
Pe-aripi de pasăre miloasă,
Pe lungi şi straşnice cărări.

Acuma dânşii fiecare
Sub el pătucul îşi făcea
Din rufele ce le mai are,
Iar altul zdrenţe aşternea.

Şi toţi aveau voluminoasă
O casă fără pod, pereţi
Cu uşa şi fereastra scoasă
De care peste tot „vedeţi".

Şi se vedea cum umbra morţii
Tot cerul îi întuneca
Asupra gardului şi porţii
Oricui care cel ţărm călca.

Simţea în suflet amorţire
Vladîkin toate când vedea,
Căuta puteri şi întărire,
Dar nicăieri nu le găsea.

El se gândi la rugăciune
Că astăzi mult ar da folos,
Dar nu trecu la acţiune,
Căci arma lui demult e jos!

Tot ce a fost mai înainte
Ca pasărea în al ei zbor
A dispărut, lăsând în minte
Doar nostalgie, lacrimi, dor…

Îl părăsi acea scânteie
Şi focul inimii aprins
Când zahărul era la cheie
A fost de umbra morţii stins.

Un bocet poate cel mai mare
În inimă i se năştea,
Iar el cu greu, cu mână tare,
Închisă gura îşi ţinea.

Şi nu a observat, sărmanul,
Cum şeful iar apel făcea,
Îndeplinind pe astăzi planul
Cu lista care o citea.

Când a văzut cum stau cei patru:
— Cu dânşii, marş! el a strigat
Soldatului cu sunet aspru;
În lagăr mergi imediat.

* * *

El îi făcu să se grăbească
Şi poarta după ei a-nchis,
Urma spre lagăr să pornească,
Dar sunt în starea cea de vis.

Şi neputând să se trezească,
Stau patru fără de puteri
Din loc nu pot să se urnească
Atâtea duc pe ei poveri.

A fost găsită o maşină
În lagăr ce i-a transportat
Dar nu sunt aşteptaţi să vină,
Le spune şeful speriat.

La timp a fost că telefonul
În cel moment a răsunat
Şi el vorbind îşi schimbă tonul,
Devine mai echilibrat.

Dar mult la receptor întreabă,
Apoi: — De-acord sunt — spune des
La întrebări răspunde-n grabă:
— Am înţeles! Am înţeles!

— Băieţi! el după asta strigă.
Voi ştiţi de unde aţi venit?
De după ultima verigă
Când este omul adormit.

Apoi în veci nu se mai scoală
Milenii de ar trece ani
Această lecţie sau şcoală
La noi se trece fără bani.

Acum doar normă, calitate,
Vă rog, iubiţii mei, să ştiţi
Şi pentru astă bunătate
Ca robi o viaţă să munciţi!

A doua zi de dimineaţă
Tot lagărul e anunţat:
— Cei patruzeci s-au stins din viaţă,
Au fost la Nijnii împuşcaţi!

În faţa Patriei de vină
Toţi sunt că au organizat
Un mare sabotaj să ţină,
Făcând o crimă pentru stat.

Şi dacă cineva mai poartă
Aşa idei sau gând şi dor,
I se va da aceeaşi soartă —
Spre lună va pleca în zbor.

Subconştient o întrebare
Sărmanul Pavel mai avea:
„De ce-mpuşcaţi au fost ei oare
Şi care va fi soarta mea?”

* * *

— Pavluşa! Ai venit copile?
Platonov când l-a întâlnit
Îl vede încărcat de zile
Sau altfel spus: îmbătrânit.

Aşa enormă transformare!
Doar nişte ore au trecut!
La Nijnii fără de schimbare?!
Când oare asta s-a văzut?

Se clătina pe drum băiatul
Platonov când l-a întâlnit
A mers s-a prăbuşit în patul
Călduț, în suflet mulțumit.

Şi zahărul atunci căzuse,
Căci el nici nu l-a folosit
Paharul morții când băuse
De şefi la Nijnii pregătit.

Ca picăturile de rouă,
Din ochii astăzi înnegriți,
I-au izvorât curate două,
Semnând obrajii necăjiți.

Spre el, plecându-se bătrânul,
Adânc din suflet s-a rugat
Ca Dumnezeu să-i dea alinul
Văzând cât este de stresat.

* * *

La rug şedea fără mişcare,
Privind la tot indiferent;
Că îl muncea o întrebare
Era un lucru evident.

El nu putea să cântărească,
Să înțeleagă ce a fost,
Cum e lăsat să mai trăiască
În viață când nu vede rost.

Mergeau încet precum o turmă
Toți după lucrul terminat,
Venit în lagăr el din urmă
A fost de cineva strigat:

— Pavluşa!.. Plec... La revedere!..
Era bunelul cel bărbat,
Dea Domnul ca să ai putere...
De azi eu sunt eliberat!

În port deja îmi stă vaporul...
Spunând căciula flutura,
Durerea exprimându-şi dorul —
Cred Domnul se va îndura...

Şi a strigat: — Mă laşi, bunele?!
Vladîkin ca din somn trezit,
Să fiu răpus în zile grele?
Şi înspre gard a mers grăbit.

În sârma chiar de e ghimpoasă
Cu mâinile s-a încleştat,
E clipa foarte dureroasă
Şi lacrimi fața i-au brăzdat...

Termenul a expirat

Era o zi cu ger de iarnă,
Venise anul patruzeci...
Ca totdeauna cerul toarnă
Omăt pe drumuri şi poteci.

E trist cât vezi până în zare,
În lagăre şi mari, şi mici
Toţi pun aceeaşi întrebare:
Când oare vor pleca de-aici?

— Pavel Petrovici! prima dată
Aflat aici de şase ani
A fost numit şi după tată
Vladîkin de ai săi duşmani.

Un şef zâmbind îi relatează
Că termenul a expirat
Şi statul îl eliberează —
Cu asta l-a felicitat!

Dar inima rămasă rece
A fost la Pavel şi acum,
În jur ce astăzi se petrece
Nu-l bucură pe el nicicum.

Vladîkin se gândi cum oare
Se face că un arestat
De vestea de eliberare
E absolut neafectat.

Şi asta lui i-a spus vecinul:
— E pentru că deplin convins
Eşti că îţi vei urma destinul
Aici pe multă vreme prins.

Dar ce vei spune dacă mâine
O lege nouă vor semna
Şi zece ani vei mai rămâne
La frig să fii pe Kolâma?

— Ar fi de tot insuportabil!
Răspunse Pavel la vecin,
Iar el îi zise blând, amabil
Că mii dispun aşa destin.

A doua zi la cârmuirea
Gulagului local a fost.
Nu-şi sătura şeful privirea,
Oare să-nveţe pe de rost?

Atent a lui citea dosarul
Zicând: — Ce mult ai suferit!
Şi ai băut de chin paharul,
Cum oare de nu ai murit?

Se vede, maică-ta, în fine,
Te ţine viu prin rugăciuni!
Au biruit a ei suspine
Şi astăzi, vezi, mai sunt minuni!

Puţin Vladîkin tresărise
Când liber a fost declarat
Şi „mulţumesc" încet vorbise,
Iar gânduri multe îl străbat.

— Vă rog, eu vreau să plec acasă.
Dar şeful astfel i-a vorbit:
— NKVD azi nu te lasă,
O vreme vei mai fi oprit.

La Moscova se află sceptrul
Decretul ei când vor semna...
La noi aşa se face dreptul,
Atunci te vom elibera.

De mâine eşti în „libertate”
În regiunea Kolîma,
Când actele vor fi semnate
Neapărat te vom chema.

Acum găseşte şantierul
În care să fii angajat,
La noi sunt ele de tot felul
Sau în sovhoz poți fi plecat.

Trecea pe lângă fierărie
Spre lagăr Pavel când mergea
— Vladîkin! Cine oare-l ştie?
În urma lui se auzea.

Şi îl chema la el să vină,
Dar omul e necunoscut,
Memorie neavând să țină
În care loc l-ar fi văzut.

O față prea schimonosită
Avea fierarul de aici,
Cu soarta, inima rănită,
Că nici nu ştii ce să mai zici.

El îndelung îl tot privise,
Apoi cu greu îşi aminti,
Majoritatea nici prin vise
Acele vremuri nu trăi.

Fierarul din cei patru este
La Nijnii ce au fost lăsați,
Atunci când pe neprins de veste
În lagăr iar au fost plasați.

— Ce s-a făcut cu tine, dragă?
Întreabă Pavel prea mirat
Pe rând fierarul îi dezleagă:
A fost întâi paralizat.

Apoi puțin îşi revenise,
Dar fața nu i s-a schimbat.
De ceilalți doi când pomenise
Vladîkin a rămas şocat.

Cel tânăr, de tuberculoză
Îmbolnăvindu-se muri,
Iar celalt are şi scleroză,
Şi mințile îl părăsi.

Grozavă este amintirea
Şi el să plece s-a grăbit,
Ştiind şi de nenorocirea
Prin care cei trei au păşit.

La urmă îi vorbi fierarul:
— Să mulțumeşti lui Dumnezeu
Că ai putut să urci Calvarul
Păzindu-te în ceasul greu.

Şi dintre noi eliberarea
Doar numai tu azi o primeşti,
Să-ți fie veselă plecarea
Doar tu din patru mai trăieşti.

Întâlnirea cu Maica

Tascan — oraşul e pe hartă
Vladîkin unde a plecat.
Sovhozul Mîlga nume poartă
De el alături situat.

Femei şi fete condamnate
Mulțime în sovhoz lucrau.
Majoritatea desfrânate,
În marele dezmăț trăiau.

Se răspândi îndată vestea
De tânărul recent venit
Aşa se începu povestea —
„Mirese" multe s-au ivit.

În drum îi stau din „întâmplare",
În haine ca la sărbători,
Iar altele îi fac onoare
Cu un buchet veneau de flori.

Ba să îi mături prin casă,
Să spele alte căutau
Îi aşterneau pe pat şi masă —
Servicii multe propuneau.

Dar nu pentru aceste clipe
El de la moarte e salvat,
Ca de a fetelor ispite
Aici să cadă în păcat.

El căuta poate să vadă
Surori creştine pe aici,
La lucru se uita, în stradă,
Speranţe dar având prea mici.

Pe una o vedea modestă
Că e creştină s-a gândit,
Căci orişiunde manifestă
Un caracter deosebit.

Şi inima de ea legată
Îndată a şi devenit,
Dar se greşi în fapta dată,
Cu gândul Pavel s-a grăbit.

Şi se făcu din întâmplare
Domniţa s-a îmbolnăvit
Şi nu a mers în dezvoltare
Cel sentiment în el ivit.

Doar des o vizita bolnavă,
Când internată în spital
A fost în stare foarte gravă,
Aproape de eternul mal.

Aşa venind la ea odată
De dânsul s-a apropiat
O bunicuţă delicată
Şi iată ce i-a relatat:

— Mă uit de fiecare dată
De când pe ea o vizitaţi
Dorind un dialog odată
Să ţinem dacă acceptaţi.

Vă rog, de ştiţi aşa familii:
Daţko şi Pavlov, Odinţov,
Baratov şi Paşkov Vasilii
Sau Timoşenko, Deleakov?

El o privise melancolic
Văzând la ea câte ceva
Din neamul mare apostolic —
Prea semăna cu cineva!

Vladîkin un răspuns cucernic
Fără zăbavă i-a adus:
— Ei sunt din neamul cel puternic
Şi viţa toţi îşi trag de sus.

Sunt preoţia-mpărătească
Instituită pe pământ
Cu dor de Patria cerească
De Domnul vieţii, Mielul sfânt.

Când marile furtuni şi valuri
Au zguduit acest pământ
Şi marea a ieşit din maluri
Să şteargă tot ce este sfânt;

Din cer ei au primit putere
Şi în credința lor eroi
Au devenit, răpiți de-avere,
De hrană, duşi la mari nevoi.

— Eu pot mai mult să spun, băiete,
Din ei sunt că au decedat
Răpuşi de friguri, foame, sete,
Iar Odințov e împuşcat.

De astă zi sunt fericită
Că te-am văzut şi am vorbit.
Dar ce pricină şi ispită
La ea te face des venit?

Oare nu vezi că e lumească
Sau poate arma ai pus jos?
Şi nu a fost să îndrăznească
Cumva să fie curajos.

A stat o vreme în tăcere
Şi capul îşi ținea plecat,
În clipele de neveghere
La dânsa calea a urmat.

Bătrâna îi vorbi Agape,
Cum el nici nu s-a aşteptat,
La rădăcini cum simte ape
Copacul foarte însetat.

Şi după asta înverzeşte —
Aşa Vladîkin se simți,
Iar frunza care ofileşte
Din nou în verde se vopsi.

— Voi îndrăzni de astăzi „mamă"
Să vă numesc cu cel cuvânt
Care în clipele de dramă
Întrece totul pe pământ.

Pe scurt Vladîkin despre toate
Din viața sa îi povesti,
Din suflet multe taine scoate,
Căci vremea astăzi le veni.

— De multe ori am fost în viață
De Domnul binecuvântat,
În vremi de cernere şi ceață,
Pe-aripi de vultur m-a purtat.

Dar azi greşeli mă tot apasă,
Deşi am zel şi cu avânt
Mă lupt, dar Dumnezeu mă lasă
Şi prada neputinței sunt.

Aştept şi strig, şi cer salvare,
Dar n-am acele rugăciuni
De la „Cherit" cu focul mare,
Ca în trecut, în anii buni!

Ea cu atenția cea mare
L-a ascultat şi, în sfârşit,
Îi dă o simplă întrebare —
Botezul dacă a primit.

Vladîkin povesti îndată
Că după ce s-a pocăit
A fost luat la judecată
Şi astfel nu a reuşit

Să vină cu sfânt legământul
În apă a fi botezat…
Ea de aici luă cuvântul
Şi îi explică imediat:

— Motivul, după cum se vede,
Începe din momentul dat.
Isus a zis că cine crede
Apoi să fie botezat.

Căci Legământul Nou putere
Ne dă în lupte să avem,
Când să-l trăim avem plăcere,
Atunci biruitori suntem.

Nu ştii că numai jurământul
Îl face vrednic pe soldat
Să i se dea echipamentul
Când este la război plecat?

— Mai am încă o întrebare
La care mă gândesc mereu —
Cum Dumnezeu se uită oare
La greşuri; ce statut am eu?

Ea gingăşia cea de mamă
Avea când iarăşi i-a vorbit
Că adevărul cel de seamă
E clar şi foarte limpezit.

— Cum pe elevi învăţătorul,
Aşa pe tine Dumnezeu
Pe banca şcolii prins de dorul
Te vede să înveţi mereu.

Şi de greşelile făcute
Doar foile ce-s în caiet
La urmă vor fi scoase, rupte
Sub sentimente de regret.

Dar inginer când la uzină
În viitor vei deveni,
Atunci, dacă vei fi de vină,
Fii sigur: mulţi vor suferi.

Şi numai şcoala când termină,
Cu-al ei examen susţinut,
Se duce omul la uzină,
Lăsând greşeala în trecut.

Acest examen te aşteaptă,
Dar astăzi tu elev mai eşti.
Vezi! Fii cu mintea înţeleaptă
Şi lecţia să însuşeşti!

Să ştii, găsesc de cuviinţă
De unele împrejurări,
Au fost aici la suferinţă
Surori din multe adunări.

Şi toate tinere creştine
Tărie, caracter aveau,
Pentru ideile divine
Mai tari ca stâncile erau.

Din ele mai ales Taniuşa —
Era o fată de la sat,
Cum creşte prin omăt brânduşa
Când solul este îngheţat.

Şi ea cu noi în sol sălbatic
La ger ca floarea înflorea,
Avea credinţă cu jăratic,
Dar foarte multe suferea.

Cel rău cu marea lui putere
Asupra ei s-a năpustit,
Căci de bărbaţi neavând plăcere,
Un zâmbet nu le-a oferit!

Nu s-a lăsat îndrăgostită
Cu ei să cadă în păcat,
Ca rezultat, a fost lovită,
Bătută, însă, n-a cedat.

La lucru greu să taie lemne
Pe ger adesea o puneau,
Avea tot corpul numai semne
De vânătăi cât o băteau.

Un mare şef, din întâmplare,
Cum o femeie o lovea,
Văzând, veni în apărare
La frig când lemnele tăia.

Nici să ridice ferăstrăul,
Neavând putere a căzut...
Mai mult, mai tare ca călăul,
Femeia tot ce a ştiut —

Înjurături, ocări, blesteme
În gura mare îi striga
Şi se vedea că nu se teme
Să-şi facă voia sa cu ea.

Taniuşa, fără cunoştinţă,
Era căzută la pământ,
Dar ea în marea ei silinţă
Cu toate forţele ce sunt,

Bătea fără de milă fata,
Cu o nuia mult o lovea
Şi astfel îşi mărea răsplata
De la bărbaţi ce o avea.

— La sediu, marş! îi strigă şeful.
Pedeapsa 'colo să primeşti
Să vezi cum îţi va trece cheful
Aşa în ea să mai loveşti.

În lagăr a fost controlată
Taniuşa în amănunţit,
De starea gravă constatată
Pe şefi el i-a învinuit.

Şi medicului poruncise
Să aibă tratament serios,
Ca nu cumva, îl prevenise,
Să meargă lucrurile-n jos.

A spus de lucru să-i găsească
Ceva uşor şi liniştit
Şi foarte bine s-o hrănească,
Ameninţând a poruncit.

Iar când la data următoare
El pe aici va reveni,
Va controla şi a ei stare —
Pe şefi serios îi preveni.

Aici îşi lasă povestirea
De cel trecut îndurerat
Şi spre fereastră cu privirea
Bătrâna timp mai lung a stat.

Apoi a zis: — De cele fete
Ce în credinţă tari au fost
În suflet astăzi port regrete,
Mă rog şi sunt ades în post.

După o luptă încruntată
În anii grei de suferinţi,
Cu viaţa lui Isus predată
În rândul miilor de sfinţi,

Au părăsit a lor speranţă
În căutări după plăceri...
Vai! Ce idei şi cutezanţă
Găsite-n vremi de nevegheri.

Văzând cum seacă rafinarea
Ca floarea de la ger şi vânt
În jur când bântuie teroarea
Şi-au stins în inimi crezul sfânt.

Iar termenul de condamnare
Când în sfârşit a expirat
Nu s-au întors în adunare,
Pe continent nu au plecat.

S-au măritat cu soţi din lume,
Crezând că fericirea lor
Cu ei se va urca la culme
După bărbaţi murind de dor.

Dar astăzi trist îşi au destinul —
Unii din soţi le-au lepădat,
Iar alţii sunt legaţi cu vinul,
Ducându-şi traiul depravat.

Cu alte umblă desfrânate,
Dar asta ele şi-au ales —
Bătute sunt şi alungate
Şi vin plângând la mine des.

Taniuşa e şi azi creştină
Aşa precum la început,
De Domnul ştie să se ţină
Ca sfinţii vrednici din trecut.

Stau lângă ea şi eu, bătrână,
Cu ale mele neputinţi,
Cu sufletul şi viaţa plină
De foarte grele suferinţi.

În două ducem împreună
Pe frig mireasma lui Hristos,
Iar fapta ta nu este bună
Că arma ai depus-o jos.

Aşa cu dragoste de mamă
Ea adevărul îi vorbi,
Încet îl mustră şi îl cheamă
La Domnul de a se gândi.

A mai vorbit de sensul vieţii
De el în astă zi uitat,
Se pare, zorii dimineţii
La vocea ei l-au luminat.

Cu ochii inundaţi în lacrimi,
El tema ei înţelegea,
Dureri şi suferinţi şi patimi
Prea multe maica le avea.

— Te rog — Vladîkin îi vorbeşte —
Să-mi spui de unde, cine eşti?
Şi care numele îţi este
Şi ce pedeapsă ispăşeşti?

Cu voce blândă şi duioasă,
Ea cu răspunsul a venit:
— Prin vârsta tânără, frumoasă
Şi eu în viaţă am păşit.

Erau din neamul de elită
Din Petersburg ai mei părinţi,
Aveam viaţă strălucită
Cu mari niveluri de cerinţi.

Şi studii am avut înalte,
Şi educaţie la fel,
Şi aş mai număra şi alte
Eu merite de ´nalt nivel.

Pe când Paşkov şi Korf din ţară
Pentru credinţă expulzaţi —
Din partea ţarului ocară
La care ei au fost trataţi,

Pe cele vremi eu pocăinţa
Cu mama, tata fericiţi
Trăisem şi aveam dorinţa
Să fim de Domnul alipiţi.

Trăiam deplina consacrare,
La adunare traduceam
Pe fraţii de peste hotare,
Căci limbi mai multe cunoşteam.

Participam şi la congrese
Unde adesea Odinţov,
Balihin cuvântări alese
Rosteau cu Pavlov, Ivanov.

Mergeam ades în misiune
Cu Marţinkovski, Cekmariov,
Prin mari oraşe sau cătune
Duceam cărţi ca şi Deleakov.

Un frate filozof - Bedeker
Venea la noi, la Petersburg,
Zidar — cum scrie Pavel — meşter
Lucra din zori şi în amurg.

Eram cu Şalie şi Kruze
Surori prietene de jug,
Ne-nsufleţeau divine muze
Ardeam în inimi ca în rug.

Cu ele cărţi, literatură
În limba rusă traduceam,
De studiu, clasică, lectură
Din alte limbi ce alegeam.

Şi în lucrarea cu studenţii
Am fost chiar de la început,
Îi invitam la noi la lecţii
Şi mulţi au fost că au crezut.

Din cei numiţi acum de mine
Pe unii îi vei întâlni,
În părtăşiile divine
Neapărat şi ei vor fi.

Am fost la mulţi din ei ca mamă
Şi alţii soră mă numeau,
Aveam acelaşi cânt şi gamă
Furtuni în faţă când băteau.

De mare ajutor la unii
Pe frig şi foamete eram,
Cu alţii singură genunii
Şi lipsuri grele înduram.

Aveam credinţă, voie bună,
Uniţi cu inime fierbinţi,
Apoi cu toţii împreună
Am fost aduşi la suferinţi.

Şi dacă peste vremi odată
Şi despre mine întrebat
Vei fi, să spui că viaţa toată
Aceeaşi orişicând am stat.

Şi soră, mamă, pân' la moarte
Am fost aşa ca în trecut,
De-acuma Domnul să îi poarte
În grija Lui mult am cerut.

Pe-acest pământ a mea şedere,
Să ştii, deja a expirat.
Ca unui fiu „La revedere"
I-a zis cu glas îndurerat.

— Pavluşa, ai venit la mine?
Bolnava lui a întrebat,
Dar el azi nu se mai reţine,
Îndată Pavel a plecat.

Privind la ei, bătrâna mamă
Vorbirea toată auzi,
Apoi cu-atenţie de seamă
Bolnavei astfel ea vorbi:

— Copilă, cine este dânsul,
Trăieşti cu el sau care sunt
Relaţiile şi cuprinsul
A celui poate legământ

Nescris, care pe voi vă leagă,
Că el aici e des venit;
Vrea maica să le înțeleagă
Relațiile desluşit.

La întrebările acestea
A spus bolnava că nimic
Nu altceva decât — doar vestea,
În care crede el de mic,

Că este viață după moarte
Şi pentru omul muritor,
E scris demult în Sfânta Carte,
Veni din cer un Salvator.

— El mi-a aprins în suflet focul
Şi dorul după cerul sfânt.
Aş vrea oriunde, în tot locul
Să-l am aprins pe ger şi vânt.

Doresc şi eu să am iertarea
Dar unde, cum să o găsesc?
Căci mi se taie răsuflarea
Şi zilele mi se sfârşesc.

— La Dumnezeu e accesibil
În orice zi cel păcătos,
Cu pocăința e posibil
Prin jertfa lui Isus Hristos.

Eu pe genunchi voi sta plecată,
Iar tu din suflet să vorbeşti —
„Te rog, Isuse, astăzi toată
Iertarea să îmi dăruieşti!"

Se pocăi cu ea bolnava:
„Mântuitorule Divin,
Mă iartă... vreau, Te rog, în slava
În care eşti şi eu să vin..."

Ea se trezi la miez de noapte,
Obrajii îi erau fierbinți,
Cu greu rostea ceva în şoapte
Că vede îngeri, ceruri, sfinți…

A vrut din pat să se ridice
La toți cu zel de a vesti
Că numai cela e ferice
Cu Domnul ce se întâlni.

Dar a căzut fără putere —
Era momentul când murea,
De la mizerii şi durere
În veşnicie când trecea.

Taniuşa

Încet venise primăvara,
Dar nu se desprimăvăra
Pe inimi, grea fiind povara
Vladîkin trist ades era.

Odată, revenind acasă,
El pe Taniuşa o găsi
Făcându-i camera frumoasă,
Podele, colbul curăți.

Administrația locală
I-a dat să spele în cămin,
Să facă ordine totală
La sărbătorile ce vin.

Lucrând, ea nici nu observase
Cum el pe uşă a intrat,
Trecu spre pat şi se lăsase
În linişte puțin culcat.

Taniuşa sta lângă fereastră,
Spălând cânta încetişor,
Părea că pasărea măiastră
Îşi plânge cântecul de dor.

Era o tristă melodie
De viaţa dincolo de nor
Creştinii când o să învie
Spre ceruri toţi plecând în zbor.

Că uraganele vor trece
Şi marea se va domoli,
Iar Kolîma cu timpul rece
Nici nu se va mai pomeni.

Şi a rămas puţină vreme
Când anii grei se vor sfârşi,
Iar sufletul ce astăzi geme
Pe străzi de aur va păşi...

— Vai!... tresări apoi mirată
Cum oare nu am observat?
Eram cu lucrul concentrată
Şi n-am văzut când aţi intrat.

— Taniuşa! Cântul de onoare
Să te susţină ne-ncetat,
Când zilele sunt fără soare,
Şi cerul stă înnourat.

Cu inspiraţie măreaţă
Cândva şi eu ades cântam,
Însă pe drum cu nori şi ceaţă
Aşa cânt astăzi nu mai am,

Dar totuşi melodia sfântă
Nici în Gulag nu a murit,
Prin nori spre ceruri ne avântă
La noi de unde a venit.

— Ceva vorbiţi? Observ pe buze,
Dar ştiţi eu nu aud nimic.
A spus cerând Taniuşa scuze,
Din buzunar luând un plic.

— Am fost în cap ades bătută,
De-atunci pot numai să vorbesc,
Deşi la caracter tăcută
Sunt toată viaţa cât trăiesc.

Apoi ea îi întinde plicul
Spunând: — Ieri maica a murit
Culeasă ca şi toamna spicul
De roadă plin îngălbenit.

A scris la urmă o scrisoare
Rugându-mă să îţi transmit
Ce maica scrie ‘colo oare
De gânduri multe copleşit.

El începuse să citească:
„Copile drag! Eu am plecat
Pe veci în Patria cerească
În cel mai luminos regat!

Tu singurul vei fi pe lume
A mele taine ce vei şti,
În cel moment când nu pe nume,
Când mamă-ai spus mă vei numi.

Un vis ascuns atunci de vreme
În viaţă mi s-a împlinit
Mă rog, ca Domnul să te cheme
Să fii ce mult timp am dorit.

Un fiu am vrut de-a lungul vieţii
Să am, dar nu-mi imaginam...
Acum, în anii bătrâneţii,
Ideile ce le aveam

În tine azi sunt împlinite,
Eşti fiul cel enorm dorit!
În lungul anilor în minte
Purtat până te-am întâlnit.

Desigur, de o altă mamă
Pe astă lume eşti născut,
Eu însă într-o mare dramă,
În Kolîma când te-am văzut,

Zăceai în propriul tău sânge
Pe câmp siberic aruncat (Ezec. 16. 5)[1],
De haine dezgolit când ninge,
Respins de lume şi uitat.

Murind, eu voi fi bucuroasă
De Dumnezeu să fii chemat
La o slujire glorioasă
Doar Lui pe lume consacrat.

Această binecuvântare
Ca moştenire îți transmit...
Să fii din cer adusă floare
Cu duh şi sufletul trezit.

Taniuşa doar aici rămâne,
Prin ea să-ți spună Dumnezeu
Un adevăr ce azi şi mâine
În veci puternic e mereu

Că fericirea cea supremă
E dată celor pe pământ
Pe inimă ce au emblemă
Cel veşnic tainic legământ.

Cu viața pentru cer pierdută —
Aşa e adevărul sfânt —
Un bob murind aduce-o sută
Când falnic iese din pământ".

Adus la sfântă cercetare,
Era Vladîkin copleşit
De gânduri extraordinare
În duh şi suflet răscolit.

El izbucni în plâns amarnic
Din cele rare care sunt,
În suflet sentimentul jalnic
Răpus îl pune la pământ.

Pierdută pe moment în fire
La el Taniuşa s-a uitat,
Înțelegând că astă ştire
Pe ambii grav i-a afectat.

Ei îşi pierduse ambii sora,
Consilieră-n suferinți,
Cum şi Maria sau Debora
Au fost odată printre sfinți.

Ca doi orfani ei sunt acuma
Rămaşi în straşnicul Gulag,
Când de la ei plecase muma
Lăsând lor al credinței steag.

Un sentiment din cel de rudă —
Taniuşa — pentru el simți
Mult necesar în lupta crudă,
Prigoana când se înteți.

Văzând cum el întruna plânge
Stând pe genunchi umil plecat,
Încet pe umăr îl atinge
Zicând: — Nu fi prea agitat.

[1]Ezec. 16. 5 — „a luat şi din sămânța țării şi a pus-o într-un pământ roditor; a pus-o lângă o apă mare şi a sădit-o ca pe o salcie."

Şi eu de plâns epuizată
Am fost când ea a decedat,
Aşa măicuţă viaţa toată
De când exist nu am aflat.

Va fi un lucru de onoare
Exemplul ei să îl urmăm
Şi steagul sfânt prin nor şi soare
În lume azi să-l înălţăm.

* * *

Curând a revenit bărbatul
Unei surori ce a lăsat
Credinţa când cu măritatul
Cu „soţ" din lume s-a legat.

Iar mai pe urmă divorţase,
Căci el mereu o tot bătea,
Aceasta când se întâmplase
În bocet părul îşi smulgea.

În '38 înştiinţată
A fost că el e împuşcat,
Făcu Garanin fapta dată
Minţind, aşa i-au declarat.

El judecat pentru credinţă
A fost cu ea să fie puşi,
În temniţi, lagăr, suferinţă
A fi în suflete răpuşi.

Acum el se eliberase
La termen şi aici veni.
De viu că îl „înmormântase"
În suflet ea se pocăi,

Cu plânset care se sfârşeşte
Atunci când omul de puteri
Căzut în somn se prăbuşeşte,
Uitând de ziua cea de ieri.

Toţi au aflat că ea la pace
Cu soţul ei a revenit
Şi în Tascan de-atunci încoace
În pocăinţă au trăit.

A fost Taniuşa invitată
Cu mare dragoste şi dor
Să vină chiar pe viaţa toată
Cu traiul ei în casa lor.

Vladîkin la a ei plecare
A zis că glasuri tari au fost,
Cu amplitudini uimitoare
Şi preţ major la sinecost[1].

Se auzeau răsunătoare,
Făcând ecou în adunări,
Cu o vorbire curgătoare
Mereu cu pilde şi chemări.

Părea că vin acele graiuri
De undeva de peste mări,
Din veşnice frumoase plaiuri
Cu stele lucitoare-n zări.

Acum a lor încântătoare
Vorbire-aici a amuţit
Sub vânturi înspăimântătoare
Ce munţii sfarmă de granit.

Dar vocea ta şi azi se-aude,
În ciuda anilor de chin
Sub vijelii pe sfinte unde
Ne cântă cântecul divin.

[1]Sinecost – Autoapreciere.

Pavel Vladîkin

Epopee creştină

Volumul II

Ilie Ciobanu

Chişinău 2020

Prefață

Volumul II prezintă persecuția bisericii din Taşkent, adunările în clandestin, arestarea multor frați, inclusiv a lui Evghenii Komarov, drumul spre Magadan, Atka, Butîgîciag, foamea organizată, teroarea şi înghețul în masă.

Reluarea istoriei lui Pavel Vladîkin continuă cu înnoirea corespondenței cu familia sa, întâlnirea cu Evghenii Komarov şi micile adunări în taiga.

Apoi în fața cititorului este prezentat Mihail Şpak în câteva repere biografice: viața din Gulag, eliberarea, venirea în Taşkent şi perioada de înviorare între creştini.

În acel timp biserica vede clar devierile de la adevăr, colaborarea cu NKVD[1] a liderilor VSEHB[2], şi le respinge propunerile.

Dar „libertatea" este provizorie. Păstorii ieşiți din ascunzişuri reuşesc să captureze adunarea sub legea cultelor, şi aceasta a dus la arestarea lui Mihail Şpak pentru al doilea termen.

Relația de prietenie dintre Nataşa Kabaeva şi Lida Komarova, plecarea acesteia la soț în Kolîma lasă o urmă adâncă în inima Nataşei.

Apoi evenimentele duc la apariția corespondenței dintre Pavel Vladîkin şi Nataşa Kabaeva, evoluând cu eliberarea permisului pentru plecare pe termen de şase luni pe continent.

---

[1]NKVD — securitatea sovietică în anii '30-'40 ai secolului trecut.
[2]VSEHB — termenul în limba română UCEB — Uniunea Creştinilor Evanghelici Baptişti.

Jenea Komarov

Evghenii Komarov provine
Din lumea de comercianți
Cu străbunei ajunşi în fine,
În sfera de comerț savanți.

Tăticul şi ceilalți din rude
Erau cu toți religioşi
Ades la noi cum se aude:
Corecți, de treabă şi pioşi.

Dar cele calități înalte
Pe tata nu l-au protejat,
Curând s-a încurcat cu alte
Femei de care s-a legat.

Şi asta îl făcu să-şi lase
Soția şi a divorțat.
În urma lui de îi rămase
Copii orfani, nu i-a păsat.

La Jenea însă caracterul
Din fire este mai ales:
Onest, urmează adevărul,
Pe mama o ajută des.

Şi nu vrea în comerț să fie,
La el se văd capacități —
De mic iubeşte cartea, scrie…
Şi sute alte calități.

Cu rude în Taşkent el vine
În anii tulburi, în '30,
În țară ştie orişicine
De anii cei mai grei şi seci.

Aici găseşte adunarea
De care bine ataşat,
Cu drag îndeplini lucrarea
La care Domnul l-a chemat.

În '33 prigoană mare
Şi în Taşkent se înteți,
Trădări şi lacrimi, disperare
Creştinii mult vor suferi.

Evghenii la o adunare
Îndeosebi tristeți simți —
În predici, poezii, cântare
Şi se gândi: „ce poate fi?"

Dar la sfârşit o lămurire,
La tot ce este s-a şi dat:
„Au provocat o uneltire
Acum organele de stat".

Deşi e casa cumpărată,
În care ei s-au adunat,
Brutal e astăzi confiscată
Să fie un obiect de stat.

Ieşeau încet din încăpere
Creştinii întristați, oftând
Cu inimi pline de durere,
Şi lacrimi fețele brăzdând.

Doar unul sta fără emoții —
Fiind la dânşii slujitor;
El nu plângea în rând cu toții:
Era în taină trădător.

Cu o privire rătăcită,
De la amvon el tot privi
Cum adunarea exercită
Ce statul azi le stabili.

În suflet Jenea se căieşte,
Acum când totul e stopat
Că nu a fost cel ce rodeşte
Şi n-are duh înflăcărat.

În acel drastic timp, creştinii
Pe prag trecând s-au concentrat,
Şi cântul, care pelerinii
Ades îl cântă, au cântat.

Evghenii simte o putere
În melodia de la prag,
Ce îi îndeamnă la veghere
Pe toţi sub al credinţei steag!

Şi lacrimi îi curgeau pe faţă
La dânşii când şi el veni,
Aici se hotărî pe viaţă
Cu ei un monolit a fi.

Curând şi arestări în masă
Au suportat cei din Taşkent
Şi de la lucru, de acasă
Luaţi, sărmanii, sunt urgent.

De cincisprezece merge vestea —
Cu ei Baratov arestat
A fost tot zilele acestea,
Şi arestări au mai urmat!

Krîjanovski la tejghea

Trecând pe la un chioşc odată,
Evghenii cumpără un ziar,
Întinde banii pentru plată,
Dar ce văzu nu i-a fost clar.

I se păru că sta păstorul
Vânzând ziare la tejghea:
E Krîjanovschi vânzătorul,
Dar greş ca nu cumva să dea —

Evghenii suta de procente
Să fie vrea încredinţat.
De lucrurile precedente
Uşor nu este de uitat.

Când îl văzu lipsit de lacrimi
Şi cu privirea ancheta
Pe toţi în ziua cea de patimi,
Iar singur el nu regreta.

Şi totuşi nu a fost greşeală,
E Krîjanovschi la tejghea.
Vindea. Lucra fără sfială.
Mirat Evghenii îl privea.

Îl deranja o întrebare:
„De ce cu cincisprezece-n rând
El nu e dus la închisoare?
De ce în chioşc îl vede stând?"

Şi doar când pe furiş, în şoaptă
I-au spus, atunci a înţeles:
Cei cincisprezece-s a lui faptă,
Trădaţi au fost în stil expres.

Biserica fiind închisă,
În clandestin se adunau
Cei tineri, căci cu legea scrisă
De-acord să fie nu puteau.

Acum anume se formează
Cu ei Evghenii ca creştin,
Râvneşte, speră, nu cedează
În faţa luptelor ce vin.

În ´34 vrea botezul,
Căci e cu sufletul aprins
Văzând la cincisprezece crezul
Puternic, tare, neînvins.

Pe dânşii să-i înlocuiască
Evghenii se simţi dator,
Aşa-i poziţia frăţească
De vrei să vezi un viitor!

Cu importanta întrebare
La Krîjanovschi el veni:
— Botez! — ceva mai de valoare,
În creştinism nu poate fi!

„Din pod oare avu căderе
Sau ce sărmanul a păţit?"
Gândi păstorul în tăcere
Mult indignat, nedumerit.

„Sau poate este orb, nu vede
Că timpuri grele au venit..."
Şi Krîjanovschi speră, crede
Că tânărul îmbolnăvit

De dorul cel de botezare
Îndată va fi vindecat,
Când va vedea în ce vâltoare
De persecuţii au intrat!

El începu să-i lămurească
Lui Jenea despre consecinţi,
Că statul o să-l urmărească.
Îl speria cu suferinţi.

Că floarea tinereţii sale
Va fi uscată ca de vânt,
La urmă, în minor de jale,
Din ce a fost va fi un cânt.

Evghenii însă, nu cedează.
Şi chiar mai mult ca în trecut
Cu gândul său înaintează
La maximum cât a putut.

Păstorul dar la încheiere
A spus: — Botezul nu va fi!
Căci Jenea doar necaz îşi cere —
La asta el nu se uni.

Botez în noapte

A fost o noapte neuitată
Cu martie în calendar,
Biserica persecutată
Se adunase la Burdjar —

Aşa canalul se numeşte
Evghenii unde botezat
A fost când mărul înfloreşte
Şi câmpul e de flori pătat.

În clandestin la sărbătoare
Prietenii toţi au venit
Să vadă actul de onoare
În grele timpuri împlinit.

O inimă la toţi se zbate
Şi Jenea astăzi botezat
A fost în astă unitate
Cu duh şi suflet ei predat.

Au hotărât ca să rămână
O regulă pe viitor —
De două ori pe săptămână
Toţi tinerii şi cei ce vor

Să facă adunări prin case,
Chiar de vor fi ameninţaţi,
În prigoniri să nu se lase
Intimidaţi şi speriaţi.

Toţi fraţii cu experienţă
Ce liberi încă au rămas,
Înfricoşaţi sunt în esenţă
Şi din slujire s-au retras.

În „cuiburi" stau bine ascunse,
Sub un pretext aproape „sfânt"
Sunt înţelepţi; şi mai propuse:
„Nu provocaţi furtuni şi vânt".

De predici e necesitate!
Şi fraţii tineri au decis:
Deşi în ilegalitate
O şcoală biblică-au deschis.

Veneau perseverenţi băieţii
După ce lucrul terminau.
Cu pasiune pentru lecţii,
Şi seara toată studiau.

Deja în predici hrană tare
Din tineri unii aduceau,
Trezire, farmec, devotare
Aceste cursuri produceau.

Dar nu a zăbovit prigoana
Şi tinerii sunt încercaţi —
Foarte curând de spini coroana
La fii va trece de la taţi.

Evghenii la o adunare
În predica lui a vorbit:
— Acum să vadă fiecare
În ce direcţie-a pornit!

Şi pe genunchi, la rugăciune
Umili, smeriţi au stat plecaţi,
Când cineva în grabă spune:
— Prieteni, azi suntem trădaţi!

NKVD fac raid pe stradă...
La rând maşini mai multe stau,
Iar securiştii fug să vadă
Corect dacă îi informau.

Surorile au mers îndată...
Un cerc la poartă au format,
Ca fraţii prin grădini să poată
Fugi urgent din locul dat.

A fost că unii noaptea-ntreagă
Tot urmăriţi de securişti
Ajunseră să înţeleagă:
Informatorii sunt baptişti!

NKVD în urmărire
Aşa pe tineri i-a luat,
Pe mulţi creştini această ştire
Mai bine i-a consolidat.

În conspiraţie majoră
Cu toţii s-au organizat,
Atenţi a fi în orice oră,
Dar nu pe mult le-a ajutat.

* * *

După botez, târziu acasă
Evghenii foarte des venea,
Iar mama, aşteptând la masă,
În orice seară nu dormea.

El aducea dovezi majore —
Cu tinerii e ocupat —
Treceau în şir nocturne ore,
Aşa ea mult l-a aşteptat.

Atunci el hotărî la sine
Să cheme tineri fraţi, surori,
Iar mama le ură de bine
Văzând curatele valori.

— Pe fete eu le văd oneste
Şi multă gingăşie au,
Acum tu, Jenea, din aceste,
Un sfat ca mamă vreau să-ţi dau.

Alege una ce îţi place,
Cu ea să te căsătoreşti.
Şi Dumnezeu să-ţi dea şi pace,
Şi toate câte mai doreşti.

Să nu uiţi că ispititorul
Mulţi oameni buni a ruşinat,
Nu bănui, dar fă-mi onorul
Să fiu cu sufletul calmat!

El n-a răspuns nimic îndată;
Şi singur nu a observat
Se întâmplase că odată,
Apoi din nou s-a repetat...

Că dintre fete-a lui privire
A început a-i captiva
O soră gingaşă din fire,
Şi are cazuri câteva.

E Lida Grubova — aleasă
La suflet şi în caracter,
Timidă, harnică, pioasă,
Iar vorba e curat mister.

Părinţii ei vedeau că vine
Evghenii pe la dânşii des,
La urmă le-au urat de bine
Şi Domnul să le dea succes.

În ´35 căsătoria
Pe toată viaţă i-a unit,
Din cer primindu-şi cununia
Aşa în doi au şi pornit.

* * *

Trezirea a luat amploare
Şi focul dragostei ardea
În fiecare adunare,
Dar şi prigoana se-ntetea.

Din propria experienţă
Ai noştri tineri îşi păstrau
În taină a lor existenţă —
De securişti se protejau!

Puneau pe drumuri santinele
La intersecţii şi la porţi,
Căci zilele sunt cele rele
Şi asta le căzu la sorţi.

A fost în anul ´37:
Vorbeau de nişte mijlociri.
Se auzea spunând în şoapte
Că statul face „înlesniri" —

Răspuns la cererile scrise
De „cineva" dintre creştini.
Şi vorbă multă se pornise
Că drumul presărat cu spini

Pentru biserici se sfârşeşte,
Că „unul" a redobândit
Cel drept ce astăzi stabileşte
Un privilegiu mult dorit:

Vor face iarăşi adunare
Doar încăpere a găsi
Problema este cea mai mare,
În rest „el" toate reuşi.

Dar s-a găsit şi încăperea —
E Ivanov acel creştin
Dispus de a jertfi averea
Să dea bisericii alin.

Enorm ce sunt miraţi creştinii
Că statul asta le-a permis;
Deja în pace pelerinii
Vor fi lăsaţi — ce dulce vis!

O lună doar şi jumătate
Creştinii mult s-au bucurat,
Prigoanele mai ieri lansate
În ţară s-au diminuat.

Rumeanţev Trifan e degrabă
Păstor în unanim ales,
Considerat e om de treabă
Şi lucrurile mult s-au dres.

Creştinii se aliniază,
În membri se restabilesc,
Căci totul iarăşi funcţionează —
Şi pare tot a fi firesc.

Triumf e orice adunare,
Dar mai ales vin la botez
Mulţimi în plină sărbătoare,
Toţi oameni de acelaşi crez.

Însă această „libertate"
Pentru creştini a devenit
O cursă din securitate
Întinsă foarte iscusit.

E casa iarăşi confiscată,
Iar Ivanov e arestat
Şi zece ani la judecată
NKVD din plin i-a dat.

Biserica e lichidată —
Din tineri şi părinţi au fost
O mare parte arestată...
Veghează mulţi cu rugi şi post.

La moarte li s-a dat sentinţa
La unii din feciori şi taţi.
Ca niciodată suferinţa
Atacă în Taşkent pe fraţi.

Prigoana cea din ´37
Avuse scopul definit —
Un creştinism adus la moarte
NKVD a plănuit.

Veni şi lui Evghenii timpul —
Pe 1 aprilie — arestat
A fost cu alţi creştini în ritmul
De arestări în ţară dat.

Mai jalnică n-a fost nici veste,
Nici noutate în Taşkent,
Mai dificil doar în poveste
Se relatează vreun moment!

* * *

Evghenii dus în subterană

Când Jenea Komarov intrase
În temnița de sub pământ,
În camere întunecoase
E dus pentru a fi înfrânt!

NKVD îl are-n seamă,
Şi când va fi interogat
În duh să-i introducă teamă
Au primul scop neapărat!

La percheziție luase
Tot ce avea şi geanta lui,
Din piept şi inima îi scoase,
Şi haina care sta în cui.

Apoi îl duse gardianul
Să fie Komarov cazat
Unde se taie tot elanul
Un cer de a vedea curat!

Pe coridor, mergând agale,
Forțat, jandarmul îl opri,
Făcuse doar un sfert din cale
Când tensiunea se mări.

L-a pus cu fața la perete,
— Cu ochii strict închişi, i-a spus,
Şi auzi pe după spete
Pe cineva grăbit l-au dus.

De gardieni el diferite
Ştia cum oameni chinuiau,
De-aceea aştepta ispite
În Evul Mediu cum erau.

Cu uşi de fier, la rând, celule
Stau vizavi pe coridor,
De viață cu condiții nule
Să-i treacă omului de dor...

I s-a deschis şi lui Evghenii
O cameră cu greu decor,
Cu pat de fier şi noi rudenii
Şi fum mai gros decât în nor.

În primul rând, la rugăciune,
Plecând genunchii lângă pat,
A stat Evghenii de a spune
Acele gânduri ce-l străbat.

„O, Doamne, unde nu-i lumină
De dragul Tău am fost adus!
Te rog, ca mila Ta să vină
În locul unde stau ascuns.

Cu har şi binecuvântare,
Să vii şi să mă întăreşti,
Prin valea plângerii cărare
Să am spre zările cereşti.

Îți mulțumesc că am onoare
Să fiu de lume prigonit
Şi nume rău să port sub soare,
Căci Te-am iubit, Te-am prețuit!”

Apoi a salutat colegii
Şi se ceru în rândul lor
Că-i arestat în baza legii
Cu-aceleaşi drepturi şi onor.

* * *

Cu arestaţii un redactor
Al său „păcat" îşi isprăvea,
El a văzut ce fel de martor
E Jenea din ce le vorbea.

„Baptist — predicator înseamnă,
Idealist e omul dat,
Vorbeşte elocvent, îndeamnă…
La toţi povaţă dă şi sfat."

Imediat, tot mai aproape
De Jenea el s-a aşezat
Şi stropi căzându-i din pleoape,
Vorbi cu suflet disperat:

— Kughel familia îmi este.
Ziare nu demult scriam...
Vreau să asculţi a mea poveste
Din relatarea ce o am.

Te văd cu faţa luminată
Şi scop ai bine definit,
Aşa eram şi eu odată
Până aici când am venit.

Îmi amintesc şi eu ca tine,
Am fost atât de inspirat
De Lenin, Marx şi, vai de mine,
Eram enorm de ocupat.

Le-am consacrat viaţa toată —
Uitam de sine şi părinţi,
Eram făptura înarmată
Cu scop mai 'nalt decât la sfinţi.

Lucram mai tare decât sclavul,
Iar idealul comunist
În suflet mi-a format moravul
De om ateu, pur Leninist.

Şi care este rezultatul?
Eu astăzi sunt învinuit
Că am trădat partidul, statul,
Dar ştii, stau „frate" uluit!

Mai ieri îmi acordau onoare,
Am fost adesea decorat,
Iar azi mă calcă în picioare
Şi sunt de viu înmormântat!

Pentru popor eu sunt duşmanul!
Şi oare când am reuşit
Să fiu ce zic ei? Off, sărmanul
De mine, unde-am nimerit?

În ce să cred? Căci nu mai este
Nimic ce ar putea fi sfânt...
A comisarilor poveste
Mă pune astăzi în mormânt!

Grozav, grozav! şi se boceşte,
Îmi este capul ameţit!
Mergând spre pat se prăbuşeşte,
În mine totul a murit!

A fost Belkovski omul care
Lui Kughel i s-a adresat
Imediat, cu indignare:
— Să taci, a spus, neapărat!

Te-ai înmuiat curat ca baba,
Utopic eşti idealist!
Atunci când îţi mersese treaba
Ai vrut să fii comsomolist!

Aveai şi funcţie înaltă,
Şi mai deştept ca toţi erai,
Simţeai cum inima tresaltă
Deasupra noastră când zburai,

Dar când îţi este încercată
Ideea — eşti un pesimist!
De ce nu zbori ca altă dată?!
Rămâi acelaşi — Leninist!

Vezi, Komarov... ideea sfântă
Cât Stalin nu s-a străduit,
Nicicum nu poate fi înfrântă,
Ca stânca tare-i de granit...

Cuvinte de înviorare,
Vorbea Evghenii zi de zi,
Lumină pentru închisoare
Cinci ani el în Gulag va fi!

Şi anchetat n-a fost îndată.
Metodă au la securişti
Cu mare ură inventată
De a lucra printre baptişti.

La început anchetatorul
Vorbea blajin, compătimea,
De parcă Jenea-i frăţiorul
De cruce care îl avea.

Şi se gândea atunci Evghenii
Că după cele convorbiri
Cu ceai ales, cum fac slovenii,
Vor fi şi multe înlesniri!

Un etalon plin de iubire
El vede în anchetator,
În orice vorbă, gând, privire,
Ca la un frate plin de dor.

Dar după multă duioşie,
Anchetatorul calm, treptat
De Mişa Şpak a spus că ştie
Şi de Baratov a-ntrebat.

Acum Evghenii vede bine
Că şeful alt chip a luat
Şi încrezut deplin în sine
Ancheta a continuat.

Iar Komarov, pierdut în fire,
Stă absolut nedumerit
Când şeful îi mai dă de ştire,
Îi povesti amănunţit

De tinerii din adunare
Cum merg a lor activităţi...
Pe Jenea inima îl doare,
Prea grele sunt stranietăţi!

„De unde oare şeful ştie
Ce se vorbi la adunări?
Informatori urmau să fie..."
Şi s-a gândit: „deci sunt trădări!"

Revin detalii austere
Pe care el le-a confirmat,
Trăind aceste clipe grele,
E greu să fii echilibrat!

Apoi, de nume diferite
E şeful cointeresat,
Zicând: — Idile împletite
Degeaba, vezi, mi-ai prezentat.

Deja ai dat adeverire
Cum adunările au mers.
Urmează, deci să-mi dai ştire
De predici, rugi, cântări şi vers.

Control total asupra voastră
Noi trebuie să instalăm.
E comunism în ţara noastră!
Deci trebuie să conlucrăm!

Anchetatorul devenise
Sever şi foarte iritat,
Seninul zâmbet îi pierise,
La faţă s-a întunecat.

Iar Jenea sta ca surdo-mutul,
În acel timp el se ruga:
„O, Doamne, să nu fiu pierdutul —
Tot sufletul din piept striga.

Păzeşte-mi limba de trădare
Să nu devin informator
De fraţi şi scumpa adunare,
Decât să spun mai bine mor!"

În acel timp şi telefonul
În cabinet a răsunat,
După ce şeful schimbă tonul
Devine şi mai agitat.

Dar totuşi astăzi anchetarea
La Komarov s-a terminat
Fără a fi cooperarea
Cum şeful şi-a imaginat.

„Minuni, când Domnul intervine
Se fac, Evghenii s-a gândit,
El are căile divine
Pentru creştinul obosit."

Doar noaptea anchetat Evghenii
Era de către securişti,
La persecuţie toţi genii
Când merge vorba de baptişti.

Deja ştia: curând acasă
Din temniţă nu va pleca...
În jurul lui cu ceaţă deasă
Tot cerul se întuneca.

De la anchetator el vine
Se pare pe aripi zburând,
Ştiind în orice zi se ţine
Atent la vorbă şi la gând.

Căci biruinţa cea de veacuri
Biserica a dobândit
Trecând furtuni pe mări şi lacuri
Sub cer de nori acoperit.

În cameră toţi arestaţii
La Jenea vin cu întrebări,
Aşa cândva veneau şi fraţii
La vorbă după adunări.

Pe unii chiar şi rugăciunea
A reuşit, i-a învăţat —
Vedea cu ochii săi minunea
Lucrând cu omul arestat!

Mai multe luni Evghenii este
De comisari interogat,
La urmă, pe neprins de veste:
Ancheta lui s-a terminat!

E dus în altă închisoare.
Din cameră cei arestaţi
Plecând şi stimă, şi onoare
I-au dat aproape ca la fraţi.

* * *

— Băiete, dă încoace sacul!
Intrând Evghenii auzi.
Aşa e întâlnit săracul.
Aici stau hoţii şi de zi!

E camera încăpătoare.
Podeaua toată de beton
E ca şi dată cu unsoare,
Iar glasuri multe, sfadă, zvon.

De la ţigările fumate
Şi fumul negru otrăvit,
Au mintea unii afectată
Şi graiul foarte răguşit.

Un ungheraş găsi Evghenii
Genunchii unde a plecat,
Aşa la Domnul sunt oştenii;
În primul rând, el s-a rugat!

Un grup era lângă fereastră,
Pe aşternuturi moi şedeau,
Ar fi atras privirea noastră
De modul cum se comportau!

Ei toţi se uită la Evghenii
Cât timp în ruga lui a stat.
În meseria lor mulţi genii
Hoţi de elită s-au marcat.

Aşa că lipsă niciodată
De bani, produse nu duceau,
Şi haina pe ei îmbrăcată
Niciunul veche nu aveau.

Pe corp desene tatuate
Unii purtau cu răstigniri,
Sau şerpi cu limbile-nfocate
Şi rugi compuse de martiri.

Evghenii, după rugăciune,
De ei îndată e chemat
Să poată explica ori spune
Ce este că-n genunchi a stat.

Venit la ei, îşi vede sacul,
Dar de acum e deşertat,
Aşa în temniţe de-a veacul
A fost, dar nu s-a deranjat.

Le povesti el de credinţă;
Şi că era echilibrat
E pentru ei adeverinţă
A fi creştin adevărat!

În cameră au dat mâncarea
Şi un miros s-a răspândit
Specific, ce trăda valoarea
La borşul ce s-a împărţit.

Ceva la Jenea mai rămase
În geantă fructe şi posmagi...
Pe hoţi cu asta îi mirase
Că i-a servit cu ochii dragi.

* * *

Un arestat culcat sub laiţă
Părea de tot nenorocit,
De sânge petele pe faţă
Vorbeau ceva că a păţit.

Şi lui Evghenii îi întinse
Pesmeţi şi ce a mai rămas,
În ochi sărmanul se aprinse.
S-a scuturat un pic, s-a tras;

Dorea şi el mai la lumină —
Încă puţin s-a mai mişcat
Şi un cuvânt avea să ţină
În voce tare supărat!

— Sunt indignat mai sus de culme
De vorbă cum de te-ai luat
Cu ultimii pierduți pe lume?
Consider că faci un păcat!

Având aşa inteligență
Prea jos, eu cred, te-ai coborât,
Ei — animale în esență
Au devenit, spun hotărât.

Vorbindu-le de omenie
Şi de credință-n Dumnezeu,
Nimic mai mult — doar o prostie
Faci prin aceasta, dragul meu.

Cu paiele societății,
Cu pleava lumii să vorbeşti...
Te rog, în numele dreptății,
Mai ține minte cine eşti.

Priveşte, ei ce fac din mine?!
Am învățat, sunt astronom,
Dar uite că nici nu revine
Să spună cineva că-s om.

Când ieri în cameră ca tine
Am fost de comisari adus,
Cămaşa, fracul de pe mine
Să le cedez urgent au spus.

Şi sigur, eu plin de revoltă,
Imediat m-am răsculat!
Dar am avut... vezi ce recoltă? —
Tot chipul mi l-au deformat!

Nu-i om niciunul, sunt omidă!
Să-i fi văzut cum au pornit,
Credeam că au să mă ucidă
Asupra când s-au năpustit.

M-au pus să stau în vizuină,
Ca în bârlog aici închis,
Din astronomul fără vină,
Să facă, vezi ce au decis!

În închisoare, la Soviete,
Grozav ce mi s-a întâmplat...
Şi după asta tu, băiete,
De frați cu dânşii te-ai luat?

— Ia lucrurile, controlează!
Pe Jenea hoții l-au strigat,
Căci după legea lor de bază
Nimic din sac n-au consumat.

Şi loc îi dau pentru cazare —
Vecin cu cel mai mare hoț,
Atâta cinste şi onoare
Ei nu împrăştie la toți.

Apoi, pe astronom îl strigă
Un hoț, pe corp cu tăieturi.
Din vizuină îl obligă,
Cu foarte mari înjurături,

Să nu cumva să scoată dinții,
Căci greu de tot va fi tratat
De mărturie cheamă sfinții
Pe loc va fi decapitat.

— Evghenii, vezi, e ca şi tine
Om educat şi învățat,
De rufe însă nu se ține
Mortal să fie încleştat.

Lui i s-a dat şi loc de treabă,
Ca la un om de noi stimat,
Vezi, din bârlogul tău degrabă
Să ştii că nu vei fi plecat!

Evghenii din compătimire
Pe astronom l-a apărat,
Cu hoţii de a lui greşire
Încet vorbind i-a mai calmat.

Spre seară ei deja uitase
De astronomul cu păcat,
Aşa el din bârlog îl scoase
Către un spaţiu mai curat.

— Impresii mi-ai făcut o mie,
Spunea sărmanul astronom,
În viaţa sa, pe cât el ştie,
Nu întâlni un aşa om.

Când singur, osândit de lege,
Ca noi fără de vină eşti...
Să poţi pe altul înţelege,
Impresii am că înger eşti!

— Nu-i chiar aşa, a zis Evghenii,
Acel ce crede-n Dumnezeu,
Un adevăr stă din milenii —
E bun la inimă mereu!

Există posibilitate
Să fii şi tu acum salvat
De vechile şi noi păcate,
De tot ce este întinat.

Şi vei primi o pace sfântă
În suflet şi în duhul tău.
Aşa cum Biblia cuvântă —
Vei fi născut din Dumnezeu.

* * *

În alt bloc de la închisoare
Evghenii Komarov e dus,
În cameră avu onoare
A fi cu şase oameni pus.

De vârstă toţi înaintată
Şi se vedea că sunt agenţi.
Unii economişti arată —
În general, inteligenţi.

Deşi e camera curată
Şi fumul nu e aşa des,
Moral în atmosfera dată
Ajungi degrabă la deces.

Lipsiţi de suflet, în esenţă,
Evghenii e dezamăgit
De marea lor inteligenţă
De Dumnezeu când a vorbit.

Venea la Jenea fiecare
Şi de comerţul său vorbea,
Îndemn şi sfat, verificare
Afacerilor lui cerea.

Şi îi spuneau că nu-s de vină,
Degeaba că sunt arestaţi;
Durerea li se mai alină
De Jenea când sunt ascultaţi.

Din ei doar unul sta aparte,
Din când în când gemea din greu
Ca cel deja sortit la moarte,
Ajuns la poarta celui rău.

Evghenii se gândi la dânsul
Că poate-l va interesa
Cuvântul vieţii; atunci plânsul
Atât de grav îl va lăsa.

Dar când făcuse cunoştinţă
Evghenii l-a apreciat
Străin de orice pocăinţă –
În suflet omul e blocat.

A spus că suma lui furată
A depăşit un milion
Şi toată e documentată
De comisarii de pe tron.

Şi el nimic nu mai aşteaptă
Decât că fi va împuşcat,
I se va da sentinţa dreaptă,
Deja e preîntâmpinat.

— Puterea veşnică supremă,
A spus Evghenii — Dumnezeu,
Din veşnicii, fără dilemă,
O ţine doar în braţul Său.

L-a întrebat dacă regretă
De toate ce a săvârşit.
În caz de timpul se repetă
Ce-ar face? Cum ar fi trăit?

El a răspuns că marea vină
E doar că n-a fost pregătit
Că statul o să intervină
În modul cum nu s-a gândit.

Iar mâine el în libertate
În caz de se va pomeni…
Vai! Ce atent va fi la toate...
De comisari se va păzi.

Greşeala sa, precum se vede,
E că în oameni a crezut,
Însă la anchetat cât şede,
Atât de mult a prevăzut!

Şi la afaceri numai singur
Va merge peste tot secret,
NKVD atunci, desigur,
Nu-i va pricinui regret.

E omul fără de credinţă
Şi nici să creadă nu dorea,
Preocupat doar de sentinţă
Pe Jenea nici nu îl vedea.

* * *

Atunci Evghenii la fereastră
Trecu în suflet disperat,
Privind spre bolta cea albastră
În curte mult timp s-a uitat.

Acolo, duşi sunt la plimbare
Întemniţaţi de orice neam.
Să-l vadă clar pe fiecare
El faţa îşi lipi de geam.

Un gând îl tresări îndată
Că poate printre ei pe fraţi
Îi va vedea cu lumea toată
Aduşi pentru a fi plimbaţi.

Şi îi veneau în minte gânduri...
Îşi aminti de fraţi, surori
Alături cum mergeau în rânduri,
Având în inimă fiori.

Acele adunări ca vise
În unde scurte apăreau
Pe tabla inimii înscrise,
Acuma mult îl întăreau.

El la Baratov se gândeşte...
Atunci, cu tinerii vorbind,
Păstorul drag lor părinteşte
La urmă foarte gingaş, blând

A spus la toţi: „La revedere,
De-acum noi nu ne vom vedea
Decât la marea înviere,
Isus cu noi când o să stea..."

La geam el stă şi meditează
Cuvântul de Baratov spus,
Acum impresii îi creează
Că inspirat a fost de sus.

Păstorul despărţit de turmă
A încercat a-i pregăti
Pentru necazul cel din urmă
Când mulţi din ei vor suferi.

Posibil, ca şi el să fie
Închis aici de securişti,
În subteran, în vreo „chilie"
Cu alţi predicatori baptişti.

Şi îl privea atent Evghenii
Pe fiecare ce trecea,
Aşa ajungi şi la vedenii:
Baratov — iată el ce vrea!

De ar vedea acum păstorul!
E dorul mare infinit
Când stă grozav de ceaţă norul
În uşa casei lui venit.

Privea atent, privea întruna
Când mulţi în curte au ieşit,
Apoi a zis: „Nu totdeauna
Se-ntâmplă tot ce ai dorit".

Iluzii se gândi că toate
A lui sunt astăzi aşteptări,
Din mii aşa să fie, poate,
Doar una-două întâmplări.

Ultima întâlnire cu Baratov

El trist zâmbi, apoi să plece
De lângă geam deja gândi,
Când la moment văzu că trece
Baratov; Jenea tresări!

Cu el mai vede pe un frate —
Morokov — tot întemniţat,
Evghenii a strigat cât poate
Să strige cel de dor presat:

— Frate Baratov! Sunt Evghenii,
Închis în camera treizeci!
Dar curtea şi cu ea curtenii
Strigau cu sutele de zăci[1].

Şi din atâta gălăgie
E imposibil să extragi
Cuvântul adresat doar ţie
De rude sau prieteni dragi.

Şi se zbătea tot mai puternic
La Jenea inima în piept
Privind pe fratele cucernic,
Croind la tineri drumul drept.

Când inima lui sângerează,
La dânşii uşa s-a deschis,
Iar cel ce îi supraveghează:
— În curte toţi ieşiţi, a zis.

[1]Zăci — deţinuţi în jargonul din penitenciar.

Evghenii fuge şi îndată
La el ajuns în curte jos,
L-a strâns la piept ca niciodată
Solemn, fierbinte, curajos.

— Sunteţi încă la anchetare?
Şi când veţi trece judecat?
Recent pe mulţi din adunare
NKVD i-a arestat!

— Lăsaţi orice comunicare,
Aici e totul interzis!
Strigau jandarmii fiecare
Şi lui Baratov: — Treci! i-au zis.

Expiră timpul de plimbare
Şi el cu grupul său e dus
În subterană la răcoare
Unde e soarele apus.

Avea privirea liniştită
Baratov când se depărta.
Încrederea nezguduită
Din ochi frumos îi reflecta!

— Care articol vă aplică?
Din mers Evghenii a strigat.
Păstorul degetul ridică:
— Spre cer! a fost răspunsul dat.

Evghenii a văzut îndată
În gestul fratelui păstor
O predică de cer legată,
Cu ton expusă la major.

Dar mai avea lăuntric, tainic,
Un simţ puternic ce-i şoptea
Mesaj pe lume cel mai jalnic:
De astăzi nu-l vei mai vedea.

Şi doar când în subsol păşise
Evghenii clar a înţeles
Prin semn Baratov ce vorbise,
Doar nu vorbeau aşa prea des!

I-a scris NKVD sentinţă
Să fie dânsul împuşcat
Cu grupul ce de reşedinţă
Aceeaşi cameră i-au dat.

Iar scurta lor întrevedere
A fost aceea pe pământ
Ce are loc la încheiere,
Cum lebedele au un cânt.

Şi a oftat mâhnit Evghenii,
E greu păstorul să-ţi petreci.
La moarte dus; în cursul vremii,
Grozav e când prin asta treci!

Ceva se întâmpla cu dânsul;
Din cer emoţii l-au cuprins
Mai tari ca temniţa şi plânsul
În duh de care s-a aprins.

El hotărî acum: drapelul,
Purtat prin ceaţă, nori şi vânt
Cu braţ mai tare ca oţelul
De-acest martir cu zel şi-avânt,

Să-l ducă prin oraşe, sate,
Prin marele întins rusesc
Cu simplă dragoste de frate,
Cu duh şi suflet creştinesc.

Şi spre subsolul închisorii
Unde Baratov este dus,
Privind, a zis: — Revin şi zorii
Odată cu al tău apus!

Tu ți-ai pierdut a ta viață,
Cu dânsa alta câştigând,
N-a fost lucrare mai măreață
Şi nu va fi ca ea nicicând!

* * *

Cinci ani va fi la închisoare —
NKVD atât i-a dat,
Conform cu legea în vigoare
Şi cu politica de stat.

În „corbul negru"[1] arestații
Brutal de tot sunt încărcați,
Despre aceste informații
Din presă nu o să aflați.

Mulți gardieni cu chip sălbatic
Au fost de comisari aduşi
Să facă mediul dramatic,
Cum e în temniță la ruşi.

Adus în altă închisoare,
În cameră păşi stingher
Prin fumul straniu de culoare
Ca norii deşi când sunt pe cer.

În ea, ajuns la jumătate,
Îndată Jenea e strigat
Cu gingăşie de un frate
Sub laviță aici cazat.

E Feofanov! E păstorul!
Cu el şi Kovtun din Taşkent!
Zăceau mult afectați de norul
Cu iadul drept echivalent.

La Kovtun petreceau acasă
De mulți ani scumpe adunări,
Şi pentru asta azi în masă
Se fac la dânşii arestări.

Evghenii primele secunde
Rămase fără de cuvânt.
A lui mirare nu-şi ascunde,
Cum nu poți să te-ascunzi de vânt,

Când nici nu ştii de unde vine,
Apoi spre cine a plecat,
Deşi auzi cum suflă bine
De om dar nu e dirijat! (Ioan 3. 8)

O noapte-aproape ei întreagă
În părtăşie s-au aflat:
Credința în comun îi leagă
A fi un monolit format.

În trei vorbeau de mângâiere,
Slujire, dragoste, avânt,
De lupte, rugăciuni, veghere,
De ajutor prin Duhul Sfânt.

Despre Baratov când vorbise
Toți trei au stat un timp mâhniți
De gest când Jenea amintise
În inimi grav au fost răniți.

De perioadele trecute —
De Pavlov multe au vorbit,
Kalweit... a lor dureri acute,
Şi sfinții ce au suferit.

Ei au lăsat exemplu mare
Pe Dolorosa cum să treci
Adus la cele reci hotare
Înghețul unde stă de veci.

1 „Corbul negru" – camion special în care erau transportați prizonierii în URSS.

Gavril Mazaev

La fel ca ei în închisoare
Era închis un bătrânel.
Oriunde predici de valoare
În camere rosteşte el.

Mazaev ar putea să fie —
Vorbesc de fratele Gavril
Că predica lui reînvie
Pe om ca soarele de-april.

Ieşind odată la plimbare,
Evghenii prea mirat văzu
Cum bătrânelul cuvântare
În faţa hoţilor avu.

Toţi goi până la jumătate,
Pe piept şi spate tatuaţi,
Cu capete spre el plecate
Stau hoţii bine aranjaţi.

E ca şi Daniel cu leii
În groapă de beton aflaţi
Numai că blânzi erau ca mieii
De oaie când sunt alăptaţi.

Evghenii încă niciodată
Cu dânsul nu s-a întâlnit
Şi nici nu ştie cum arată,
Dar... „E Mazaev" s-a gândit.

În faţa lui stă slujitorul,
În trei de care au vorbit,
Stimat în ţară de poporul
Pentru credinţă prigonit.

Vorbea bătrânul cu putere
Şi predica lui cuceri
Pe hoţi până la os şi fiere...
Din mers Evghenii se opri.

La urmă zise: — Frate dragă,
Din suflet vreau să vă salut
În Numele care ne leagă
Şi fraţi în Domnul ne-a făcut!

Nenumărate ori bunelul
A fost de Jenea sărutat,
În creştinism aşa e felul
Să fie fratele stimat.

— Drăguţule, a zis bunelul,
Prin mila Domnului aici
De unde vii? Să-ţi fie cerul
Suport în lucruri mari şi mici!

— Evghenii este al meu nume,
Sunt din Taşkent şi arestat
Ca şi mai mulţi creştini pe lume.
NKVD cinci ani mi-a dat.

La noi câţiva din adunare
Au fost acuma arestaţi,
Am întâlnit în închisoare
Recent pe doi din ai mei fraţi.

— Slăvit în veci să fie Domnul,
Sunt foarte impresionat,
Nu totdeauna ştie omul
Că Dumnezeu e minunat!

Sunt bucuros să văd un frate
Frumos ca îngerii de sus,
Lipsit cinci ani de libertate
Pentru credinţa în Isus.

Să te sărut, încă o dată
Dă-mi voie, copilaşul meu,
Vezi şi acum şi viaţa toată
Fii credincios lui Dumnezeu!

Şi a mai zis în prelungire:
— Eu sunt baptist şi mă numesc
Gavril Mazaev — dă de ştire
La fraţi şi spune că-i iubesc.

— Părinte, vezi, degrabă-i prânzul —
A zis dintre cei tatuaţi
Un hoţ ce îngrijea de dânsul,
Veniţi ceva ca să mâncaţi!

Pe-nvelitoare de mătasă
Aveau meniul rar găsit,
Serveau cu ceai copturi de casă,
În stilul cel din Răsărit.

Mazaev în această vreme
Avea fără un an optzeci,
Cu hoţii de credinţă teme
Deja el abordase zeci!

Când în comun îşi iau dejunul
Îndată a lui protectori
Îl deservesc cu drag din bunul
Lipsit la toţi din închisori.

— Acum, deci, copilaşi, le spune
Bătrânul, dacă mă stimaţi
Un lucru demn am a propune:
Cu Jenea ştiţi că suntem fraţi,

Chemaţi-l la dejunul nostru,
Vedeţi, săracul, flămânzit
Se uită la avutul vostru
Cu cel mai mare apetit.

Au fost dispuşi la asta hoţii.
La masă Jenea e chemat,
Apoi l-au întrebat cu toţii
Să spună cum l-au arestat.

Iubit, stimat ca şi bunelul
E Komarov la fel de hoţi.
Respect şi cinste de tot felul
Avea oriunde de la toţi.

* * *

Enorm de scumpă-i întâlnirea
La fraţii duşi în închisori,
În temniţe la ei iubirea
Crescută e mai sus de nori.

Şi la cel preţ e părtăşia
La care încă n-au ajuns
Nici aurul şi nici moşia
La om în piept când s-au ascuns.

Pe loc din dragoste divină
Evghenii l-a şi invitat
Pe fratele Gavril să vină
La ei în cameră cazat

A fi cu fraţii împreună...
Însă poporul tatuat
Nici în discuţie să pună
Nu vrea deloc subiectul dat.

Ei pe Mazaev îl stimează,
Îl ocrotesc şi îl iubesc,
Şi nicidecum nu-i aranjează
Ce fraţii între ei gândesc.

Bunelul însă cu răbdare,
Destul de îngăduitor,
Cu iscusinţă foarte mare,
Câte puţin, încetişor,

Le-a spus la hoţi că necesară
Plecarea lui e pentru fraţi,
Iar timpul când era spre seară
Rugând a repetat: — Cedaţi!

Şi îi cedează tatuaţii...
Numai că dânşii au cerut
La rând, ca să cedeze fraţii,
Şi altfel nici nu s-a putut!

Ei cer Mazaev să promită
La dânşii că va reveni —
Soluţie mult chibzuită
Ambele părţi la fel găsi.

Mazaev cu a lui venire
Înviorează mult pe fraţi
În inimi, suflete, simţire
Îi face pe toţi trei bogaţi.

Cuvânt şi sfat, păreri şi gânduri
Expun cu îndrăzneală trei,
Apoi în repetate rânduri
Vorbea bătrânul între ei.

Avea Mazaev şi răbdare,
Şi multă grijă pentru fraţi,
Simţea cu ei, cu fiecare,
Cum simt creştinii arestaţi.

În sine se gândi bunelul
Să spună şi mesajul sfânt,
Căci doar acesta este ţelul
Ce îl trăieşte pe pământ.

În rugăciune el cu fraţii
Putere au cerut de sus
Să cucerească arestaţii
Cuvântul de Mazaev spus.

De lacrimi feţele brăzdate
Cu timpul s-au înseninat
Şi ieri încă întunecate,
Azi predica le-a luminat.

Un mare râu de apă vie
La ei prin rânduri s-a pornit
Să ude şi să reînvie
La viaţă duhul amorţit.

Mazaev, de iubirea sfântă
Din cer venită pe pământ,
Cu abnegaţie cuvântă,
Cu duhul plin de vers şi cânt.

Şi se opreau din mers vecinii
La uşă stând pe coridor,
Să vadă ce mai spun creştinii,
Şi unii ascultau cu dor...

A fost aici o domnişoară!
NKVD a constatat:
Cum este piatra de la moară,
E vina ei faţă de stat;

De spionaj învinuită —
În magazin a deservit,
În limba nu aici vorbită,
În ţară un turist venit.

A fost sentinţa prea grozavă,
De pesimism nemaivăzut.
Domniţa se făcu bolnavă,
Prin toate câte a trecut.

Acum ea asculta cuvântul
Cu sufletul deschis, atent
Că iartă Dumnezeu Preasfântul
Pe om în orişice moment.

Şi izbucni în lacrimi fata
După atâtea frământări,
În ziua asta „vinovata"
Se linişti de-a ei poveri.

Aici unde crescu păcatul,
Trecând mai sus de apogeu,
Ea a venit şi cere pactul
De milă de la Dumnezeu.

La Domnul îşi găsi alinul
Venind cu pocăinţa ei,
Apoi s-a mai rugat bătrânul
În rugă susţinut de trei.

Însă, curând, această soră
A fost luată în Gulag
A fi la patima majoră
Departe pe un alt meleag.

Şi nu se mai văzu vreodată
Cu fraţii, dar s-a constatat:
Oriunde în Gulag aflată
Credinţa fermă şi-a păstrat.

A fost Mazaev zece zile
În astă cameră cu ei,
Pentru Evghenii — zece file
De lecţii pline de scântei.

Un har măreţ — comori de gânduri,
Cuvinte cu idei cereşti
Se aşterneau în dese rânduri
Pe a lui table sufleteşti.

Şi nu ştiau că nu va trece
Mult timp şi ei vor deveni
Grăunte în pământul rece
Când împuşcaţi pe rând vor fi.

Iar Jenea linia polară
Plângând cu alţi va depăşi:
Excepţie sau cinste rară
NKVD îi oferi!

Mazaev după zece zile
A fost din temniţă luat
Şi dus la aspre, dificile
Măsuri intens a fi tratat.

Cu mare dor la despărţire
Pe Jenea l-a îmbrăţişat,
Zicând: — Deja în nemurire
Ne vom vedea! şi a plecat...

Când toamna rece şi târzie
În '37 a venit
Prietenii i-au scris să ştie:
Gavril Mazaev a murit

În Kustanai la închisoare,
Ajuns la vârsta de optzeci,
Cu ochii pironiţi spre Soare
Păşi în gloria de veci!

Spre Kolîma

Şi iarăşi deportări în masă
Spre Răsăritul depărtat
Din populaţia rămasă
Se pregăteau cu pas forţat.

A fost prea tristă despărţirea...
Trei fraţi la urmă s-au rugat
Să fie slava şi mărirea
Lui Dumnezeu în drumul dat.

De întristarea cea de moarte
În suflet Jenea e cuprins,
Acum de fraţi va fi departe,
Şi asta foarte l-a atins.

Spre Kolîma mergea vagonul
Umplut cu oameni arestaţi.
Îi urmărea la staţii zvonul
Că sunt de vii înmormântaţi!

Un viitor fără speranţă,
Cum fiecare-şi relata,
La kilometri mii distanţă
Întunecos îi aştepta.

La staţii lungi siberiene,
Cu mari ninsori când viscolea,
Erau formate mari troiene
Lângă vagon cât se vedea.

Şi tremura la ger vagonul
Cu oamenii aduşi aici,
De la Taşkent unde-i raionul
Cu rezistenţi la friguri mici.

În jurul sobei toţi grămadă
Şedeau strânşi ca în monolit,
Negrit de fum, ca de pomadă,
Oricine fără bani vopsit.

La posibilităţi, o dată
În drum, sărmanii, sunt hrăniţi
Cu supă făr' cartofi, curată
Să fie toţi la rând slăbiţi.

Şi semănau cu nişte duhuri
Din chin ieşite pe pământ.
Au programat aceste lucruri
De sus, de la guvernământ.

„Nahodka" se numeşte portul
În care fost-au descărcaţi
Să-şi tragă mai departe sorţul
Spre Kolîma a fi plasaţi.

Reacţia la ei pierise
La strigăt şi înjurături,
Pe drum cu toţii devenise
Pe jumătate vii făpturi.

Cu mare greu îi duc la baie,
Păreau schelete de bărbaţi
Când dezbrăcaţi au fost de straie,
Sărmanii, de a fi spălaţi.

De pesimism şi disperare
Evghenii e acuma plin,
Pe drumul cel de încercare
Cu foame, sete, ger şi chin.

El căuta atent să vadă
Ca el pe fraţi creştini veniţi
Prin miile aici daţi pradă
De moarte în curând cosiţi.

Dar e străin în lumea mare...
Şi asta l-a făcut a fi
Îndurerat prea mult, prea tare,
Cât nu se poate a vorbi.

Nici două mări nu sunt în stare
Cu panorama lor de vis
Să-l smulgă din această stare:
În inimă a stat închis.

Fetiţa, tânăra soţie
De care este despărţit,
Aduc tristeţi, melancolie,
Îl fac să fie prea mâhnit.

El îşi mobiliza puterea
Să nu se lase biruit
De sentimente dulci ca mierea,
Căci grele timpuri au venit.

Însă, nu mai uşoare gânduri,
De tinerii de la Taşkent,
Tablou se aşterneau în rânduri
În faţă foarte abundent.

Apoi Baratov… amintirea
Cu Feofanov – vis plăcut –
Şi alţi sfinţi... inima şi firea
Peste măsură i-au umplut.

Covor de gheaţă fără margini
E marea de la Magadan.
Spărgând gheţari cu grele sarcini,
Veneau vapoare an de an.

În ele mii, fără de număr
Sunt deţinuţi aici aduşi,
Oftând cu greu, umăr la umăr,
Merg în Gulag să fie puşi.

Record a fost în ’37
Pentru CK[1] — revelion —
Prin Magadan şi zi, şi noapte,
Au dus aşa un milion.

Pân’ la o mie kilometri
Prin munţi, păduri mergeau pe jos,
Zăpada unde stă în metri,
Iar frigul intră şi în os.

Şi nu o dată, deţinuţii
Cu şefi, jandarmi, de pază câini
Mureau scriindu-şi rezoluţii
Prin munţi, pe stânci, pe brazi şi pini.

Doi preoţi... baptişti

Era decembrie afară...
Cu o posomorâtă zi,
La marginea Nord-Est de ţară
Vaporul nostru se trezi.

Nagaievo numit e portul
Cu malul bine îngheţat,
Vaporul unde-şi dă efortul
Să intre liniştit, treptat.

Sub razele plăpânzi de lună
Coloane lungi de arestaţi
La Magadan greu se adună
Spre Nord a fi repartizaţi.

La ultima sunt azi distanţă,
De unde că vor reveni
Puţini din ei mai au speranţă,
Şi Jenea tot aşa gândi.

[1]CK — Comisia extraordinară a securităţii.

Pe unii şefi el îi întreabă
De ştiu ceva de fraţi creştini;
Un administrator de treabă
Văzu doi preoţi pelerini.

Erau baptişti, credinţa sfântă
La ei pe faţă se citea.
Apoi, la Atka îi cuvântă:
— Sunt duşi la chin şi muncă grea.

El s-a rugat cu stăruinţă
Să facă Bunul Dumnezeu,
Cu jar şi lacrimi cu credinţă,
Să-şi vadă vrea păstorul său.

Recent, din cele auzite,
„E Feofanov", a decis.
„De cer aceste căi urzite
Sunt pentru mine", el a zis.

Butîghiceag e mina care
Va fi întâiul lui popas
Cu nopţi şi zilele amare
Ades cu plâns, fără de glas.

* * *

La Atka, fără de zăbavă
Îi vor aduce cu maşini,
Iar mai departe stă grozavă
Taigaua presărată-n spini.

Pe ceruri sta frumoasă luna,
În lagăr seara au ajuns
Şi el doreşte numai una —
Tot visul inimii ascuns.

Pe Feofanov să îl vadă
A vrut! A mers, a întrebat
De a venit cu alţi grămadă...
Afirmativ răspuns i-au dat.

Toţi dorm acuma în baracă
Evghenii unde este dus.
E limba omului săracă —
El vede colţ de rai de sus!

Prinvind în colţ, la rugăciune,
În faţa lui stau doi plecaţi
Şi alta n-ar dori minune:
Sunt din Taşkent ai noştri fraţi.

Şi umilinţa cea supremă
Din cer în duh s-a revărsat,
Genunchi plecând, în a lor temă
Îndată s-a aliniat.

Curgeau la el şiroaie lacrimi
Când Feofanov s-a rugat.
Pe drum siberian de patimi
E mult acum îmbărbătat.

După a lui „amin" Evghenii
Cu mari suspine s-a rugat —
David când numără oştenii
De trei enorm s-a bucurat!

Probabil, din acea pleiadă
Sunt fraţii noştri din Taşkent!
De ar putea David să-i vadă -
Azi cei trei au echivalent!

La urmă, Feofanov iarăşi
S-a mai rugat, a mulţumit
De Jenea, frate şi tovarăş,
La jug cu ei acum unit.

Le-a fost apoi îmbrăţişarea
Fierbinte fără de cuvânt,
Simţeau cu toţi în inimi starea
Prea rar trăită pe pământ.

Era mult după miez de noapte,
Dar fraţii încă mai vorbeau
De suferinţe, chin în şoapte
Pe drum venind îşi aminteau.

Şi Feofanov, ca Evghenii,
A fost scris la Butîghiceag
La criză, muncă, drepturi, premii
Şi alte bunuri din Gulag.

Dar drumul greu e prin zăpadă
Şi defileurile mari
O să-l răpună, o să cadă,
Pe ger şi vânturile tari.

De-aceea e lăsat bătrânul
Aici, căci s-a mai constatat
Că e bolnav răpus de chinul
Prea greu de a fi suportat.

Un ochi şi Kovtun îşi pierduse
Pe drum, şi astfel amândoi
În Atka stau şi, cum le spuse,
Sentinţe le vor scrie noi.

Câteva zile împreună
Trecu ca pasărea în zbor,
Urma ca fraţii să-şi mai spună
Vederi ce au de viitor.

— Până acum aveam speranţă
Că soarele-a ieşi din nor,
Visam isprăvi şi cutezanţă
Cu suflet încărcat de dor.

E Feofanov cel ce spune
La cei doi fraţi a lui cuvânt.
— Dar văd că viaţa-mi va apune
Pe-acest îndepărtat pământ.

Şi am o clară mărturie
Că despărţirea de acum
E înainte de vecie,
E ultima ce stă pe drum.

Acum, vă rog, la despărţire,
Când peste ani eliberaţi...
Când veţi avea din Nord ieşire
Şi la Taşkent o să zburaţi,

Vă rog, spuneţi şi despre mine
La fraţi acasă şi surori:
„El crucea o purtase bine
Pe vânt şi geruri şi ninsori".

Pentru frăţietatea rusă
Să spuneţi că de el va fi
Şi ruga ultima adusă
Al morţii ceas când va sosi.

Şi de familia mea dragă,
Şi de biserică am fost
În rugăciuni viaţa-ntreagă
Cu zilele la rând de post.

Drapelul dragostei divine
Cu sânge scris să-l ţineţi sus,
La generaţia de mâine
Curat şi sfânt să fie dus.

În mâini străine niciodată
Să fiţi atenţi să nu îl daţi!
Eu, Feofanov, frate, tată,
Păstor — aminte, rog, luaţi!

Doresc să te cuprind, la urmă,
Lui Jenea el cu drag i-a spus.
Şi nu teme, mică turmă,
Dă slavă Domnului Isus!

Voi cere ca în suflet focul
De fraţi bătrâni la noi adus
La tine să-şi găsească locul,
Arzând pentru poporul rus.

Vedeţi, nicicând să nu se stingă,
Să fie proaspăt pe altar
Şi noi proporţii să atingă
Cu pară, cu al doilea har.

Apoi, el nouă ruble scoate
Şi le împarte câte trei.
— E cazul cel din urmă, poate,
Când pot sluji pe fraţii mei.

Luaţi! Şi fie ca-n Sarepta,
La noi cât foamea va ţinea
Să vă ajute bine lepta
Adusă azi din partea mea.

Şi când au stat la rugăciune
Pe fraţi i-a binecuvântat
Cu cel mai scump cuvânt pe lume,
Cu drag rostit şi respectat.

* * *

Trei sute numără brigada
Pornită spre Butâghiciag.
Se duc sărmanii cu grămada
Spre cel mai blestemat meleag.

Mari geamantane aruncate
Şi alte lucruri stau pe drum
Cu griji la început luate,
Dar fără de folos acum.

Din zori până-n târziu, o lună
Vor merge fiecare zi,
Au sănii, cai… în jur răsună
Sudălmi cât rusul poate şti.

Dar tot mai greu păşeau pe cale
Prin grele treceri, printre stânci
Şi între munţi mergeau pe vale,
Prăpăstii unde stau adânci.

Spun căruţaşii: — Cât e iarnă
Pe cel drum soare nu va fi,
Din munţi zăpada o să cearnă
Cât vântul poate risipi.

— O vale înspăimântătoare,
Rosti Evghenii, e aici,
Iar atmosfera — muritoare —
De viaţă şansele dă mici.

Şi oare câte mii cu cârdul,
Ca animalele aduşi,
Au fost degrab să-şi vadă rândul
La cimitir să fie duşi?

El s-a rugat: — O, Doamne Sfinte,
Când văzul e de lacrimi plin,
Te rog, în mila Ta, Părinte,
Suport să-mi fii pe drum de chin!

Şi s-a gândit: „Oare ce taină,
Aici în umbrele de veci —
Păstrată e sub albă haină,
În straturile veşnic reci?”

Ajuns la „zero" în putere
Mergea încet cu rândul lui
Când cineva în adiere
Vorbea de Lacul Soarelui.

E denumire din poveste...
Şi ce minuni prezintă el
Pentru Evghenii astă veste
Speranță însemna şi zel.

Degrabă le va sta în față
Cu frumusețea lui de vis,
Cu oglindiri de suprafață
Şi mult peisaj pe ele scris.

Şi s-au îmbărbătat drumeții;
A doua zi, când li s-a spus,
Vor sta în zorii dimineții
Pe malul lacului de sus.

Un grajd era şi o baracă,
În preajma lacului numit,
Popas în care o să facă
Poporul foarte obosit.

Ruta morții

După o noapte odihnită
Imediat îşi aminti
Evghenii tema ieri vorbită
Şi înspre lac în zori porni.

Şi a văzut: el corespunde
Acelui nume ce i-au dat,
Când de la soare mii de unde
Îl fac să fie colorat.

Ca diamante se reflectă
Scântei din apă prin văzduh.
E frumusețea cea perfectă
Aici şi pentru ochi şi duh.

Li s-a permis o zi întreagă
Desagii mari să pună jos.
Evghenii vrea să înțeleagă,
Un gând îi vine curajos:

„Ce sens a fost şi cine oare
E cel care a meritat
Acest loc minunat sub soare
La margini de pământ creat?

De el doar arestatul ştie
Şi crescătorul cel de reni
Văzând în apa străvezie
Înalții munți siberieni.

Şi cine ar putea da slavă
Lui Dumnezeu de ce-a creat?
O minte iscusită, bravă
De ar vedea acest „regat"!

Să vină şi să stea poetul
Cu darul şi cu pana lui
Pe mal să scrie epitetul
Extras din Lacul Soarelui."

El s-a plecat în rugăciune.
Lipsit de un aşa răspuns,
A doua azi văzând minune
În faptul că-i aici ajuns.

Din cei trei sute jumătate
Deja de frig au decedat;
Cu mâini, picioare înghețate
Pe drum escorta i-a lăsat.

A fost şi o coincidenţă —
Pe mal el face Anul Nou,
E '38 venit în zdrenţă
Cu foame, moarte în ecou...

Evghenii scrie la plecare,
În locul unde au dormit,
Un vers pentru îmbărbătare,
Din psalmi adesea pomenit:

„Încredinţează a ta soartă
Oricând numai lui Dumnezeu.
El pe ai Săi copii îi poartă
În orice zi în carul Său!" 2 Cor 2. 14[1]

Evghenii Komarov — autorul —
Puţin mai jos a iscălit
Acest vers pentru ajutorul
Oricui în acest loc venit.

Ghetoul Butîghiceag

Când la Butîghiceag venise,
Erau rămaşi de toţi cincizeci
Din care mulţi pe drum bolise,
Inapţi zăceau sărmanii „zăci";

E iarna-n amintiri rămasă
Când şefii au preconizat
Îngheţuri în Gulag în masă
Şi zeci de mii au decedat.

Prea mulţi din ei aveau destinul
Duşmani a fi clasificaţi
Surpând sovietele, Kremlinul...
Au fost sărmanii împuşcaţi.

Era Garanin — legendară,
Şef, criminal peste Gulag,
Fiinţă printre oameni rară
În genocid din fire — mag.

La Jenea sănătatea-i slabă,
Dar totuşi lucru i s-a dat —
Pământ să care cu o roabă.
Flămând, în zdrenţe îmbrăcat...

Cu 200 grame pâine
Şi supă doar odată-n zi
De hrană norma îi revine -
Mai mult nimic nu poate fi.

Cădeau morţi unii din picioare,
Iar alţii de păduchi mâncaţi
Zăceau în mare disperare
Şi mulţi dintre ai noştri fraţi.

Evghenii faţa deformată
Avea de gerul suferit.
Era schelet la vremea dată,
De foame zilnic chinuit.

Comisia lor medicală
Inapt de muncă l-a găsit,
Iar viaţa lui spirituală
Trecuse după asfinţit.

E limitat în conştiinţă,
Doar suspina ades din greu,
Părea lipsit şi de credinţă,
Şi lepădat de Dumnezeu...

[1]2 Cor 2. 14 — „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă..."

Fără puteri să se ridice,
Dormea pe laviţa de sus,
Nici să coboare... Faptul zice:
Va fi-n mormânt degrabă pus!

Cuprins de criza deznădejdii,
Odată noaptea s-a rugat
Răpus de boală şi primejdii:
— De ce sunt, Doamne, lepădat?

Şi undeva la tron, în ceruri,
Această şoaptă nimeri,
Din straşnice venită geruri
Încât tot cerul se uimi.

I-a fost cerinţa ascultată.
Şi dimineaţa este dus
În punctul medical îndată
La un control urgent supus.

— Concluzie avem fatală,
La urmă doctorul a zis,
Aici viaţa nu-i reală...
Din analize a decis.

La întrebări tăcea Evghenii,
Privea la tot indiferent,
Ca sfântul care în vedenii
Departe este la moment.

Fără putere să vorbească,
Să meargă singur nu putea,
Să judece şi să gândească
Capacitatea îi lipsea.

—Nu pot să aflu cum trăieşte,
La urmă doctorul a spus,
Când energia-n el lipseşte
La noi degeaba e adus.

Ştiu că există energie
Rezervă-n orice organism.
La el n-a mai rămas să fie
Nici gram, nici strop de optimism.

La strict control şi hrană bună
E felul cum au încercat
La punctul medical să-l pună
Pe termen mai îndelungat.

Când iarăşi doctorul îl vede
Rămâne-adânc impresionat
Se pare, nici nu poate crede
Cum lucrurile s-au schimbat!

— Ţi-ai revenit! Ai soartă-aleasă!
Eşti o excepţie să ştii!
Din miile ce mor în masă
Te ţine cerul printre vii!

Acum alege şi lucrează:
Gunoiştea să îngrijeşti
Sau poate morga te-aranjează?
Te duci unde mai mult doreşti.

— Vă mulţumesc! şi se gândeşte:
„La morgă morţi voi deservi...
Sărmanul mai se prăbuşeşte
Propunerea când auzi.

Gunoiştea e mult mai bine
Decide el în gând urgent
Gunoi mă duc... căci pentru mine
Mai bun nimic nu-i la moment."

În schimbul doi şi trei gunoiul
Căra la sanie-nhămat
În locul calului, în toiul
Troienilor ce s-au lăsat.

E lucrul ce îl aranjează.
El noaptea stă şi liniştit,
Repetă psalmi şi meditează
Asupra versului numit.

„Nudnîi"

Odată la bucătărie
Să facă peste tot curat
Îi duse „Nudnîi"[1] — cum se scrie —
Aşa şi este şeful dat.

Avea deosebită ură.
Pe arestaţi când îi bătea,
La fiecare lovitură
În satisfacţie creştea.

Când Jenea lucrul terminase
Ajunse foarte obosit,
Căci multă vreme nu mâncase,
Şi mai era de frig zdrobit.

Dorea cu Nudnîi să vorbească,
Spunând pe rând ce a făcut,
Dar ura şefului să crească
Începe ca şi în trecut.

— Că ai lucrat, îţi spun cum este,
Eu mare brânză-aici nu văd,
Tu eşti dator — altă poveste
Cu arestaţii nu prevăd.

Evghenii nu îl înţelese
Cu el cum Nudnîi a vorbit
Sau conştiinţa lui reiese
De frig şi foame a slăbit.

Şi după câteva minute
La uşa iarăşi a bătut.
Avea-n stomac dureri acute,
De foame altfel n-a putut.

Când şeful mâniat îl vede:
—Marş-ş-ş-ş de aici! a explodat,
Dar Jenea pur şi simplu crede
Că Nudnîi nu s-a descurcat.

Nu ştie că el vrea mâncare
Şi spune: —Tare sunt flămând,
Vă rog, ceva din îndurare
Să-mi daţi, rosti cu glas plăpând!

— Acuş-ş-ş-ş drăguţule, aşteaptă,
Imediat te voi hrăni-i-i-i!
Şi după colţ grăbit se-ndreaptă,
Însă grozav cum reveni!

Fugea cu un dulău de pază,
Din ochi mânie fulgera,
Părea văzduhul că trasează —
Atât de agitat era!

Evghenii se umplu de groază:
În faţă moartea i-a venit!
În ghem se strânge, se aşază
Şi faţa şi-a acoperit.

„O, Doamne, milă ai de mine!"
El nu o dată a văzut
Cum câinii sfâşiau, în fine,
Pe cel în dinţii lor căzut.

Dar are loc ceva fantastic!
Dulăul s-a apropiat
Şi dispăru momentul drastic...
Cu botul l-a adulmecat,

[1] „Nudnîi" - din l. rusă: plictisitor.

Apoi, la Nudnîi la picioare
În linişte s-a aşezat,
Dar e lovit de dânsul tare
De felul cum s-a comportat!

A scheunat de grea durere
Şi marele dulău culcat
Până la urmă, în tăcere,
De la pământ nu s-a mişcat.

De ură plin turba stăpânul
Şi nu se lasă biruit,
De câine ruşinat păgânul
Devine mult mai înrăit.

Atunci cu pumnul drept în faţă,
Cu toată forţa l-a lovit.
Evghenii, ca şi dus pe gheaţă,
Căzut, pe sânge a plutit...

Apoi s-a sters. — Îmi cer iertare
Că foarte mult v-am supărat,
A spus deja stând în picioare
Şi spre baracă a plecat.

E înhămat şi greu păşeşte,
Încet se clatină mereu,
Părea că iar se prăvăleşte...
Să-l întărească Dumnezeu!

De jale a scâncit dulăul,
Iar Nudnîi ca pe loc crescut,
Fără mişcări a stat călăul
De porţi pân' Jenea a trecut;

Ajuns în valea umbrei morţii
Vedea că mor mai mulţi pe zi.
Târziu odată-n toiul nopţii
Înspre gunoişte porni.

Şi lângă sanie căzuse.
În rugă tristă pe genunchi
Un bocet jalnic îl răpuse
Cu mare de dureri mănunchi.

„O, Doamne, sunt sătul de groază!
Dispreţul, foamea mă răpun.
De frig nici minte nu am trează
Şi vorba greu de tot o spun.

Te rog, fii milostiv, Stăpâne,
Sau pune zilelor sfârşit
Ca începând cu cea de mâine
Să fiu la tine odihnit…"

Îndată nişte paşi aude
Şi capul când şi-a ridicat...
Grozav! Ce vede ar include
Răspunsul cel imediat!

Alături Nudnîi se găseşte,
Desigur, moartea a venit!
Văzându-l Jenea se gândeşte
La timpul cel mai potrivit.

— Ce ai păţit? Prieteneşte
Vorbind spre Jenea s-a plecat.
Şi grijuliu la el priveşte,
Apoi de jos l-a ridicat!

Care povară te apasă?
Poţi liber să îmi povesteşti!
Ceva s-a întâmplat acasă
Sau pare că flămând prea eşti?

Ei, lasă... mergi acum la mine!
De sanie a apucat,
O trage-n lagăr după sine,
Cum Jenea nu s-a aşteptat.

— Daţi sania! Vai! Nu se poate
Un şef să fie înhămat!
De când Sovietele sunt toate
În ţară nu s-a întâmplat...

Mergeau pe drum fără cuvinte
Suspect Evghenii se gândea
Ca nu cumva, ca mai 'nainte,
Istoria să se reia.

Şi iată-i în bucătărie.
Aici deschis şeful a spus:
— De mine frică nu îţi fie,
Căci punct la ce a fost am pus!

Dezbracă-te şi stai la masă!
Şi mare strachină i-a dat —
Era cu carne supa deasă,
La care a adăugat:

— Eu pâine îţi voi da puţină,
Ca nu cumva să-ţi fie rău,
Iar totul ce o să rămână,
Stai fără grijă, e al tău!

Mânca Evghenii ca hapsânul,
Iar Nudnîi mult înduioşat
Îşi deserveşte pelerinul -
Un caz la el nerepetat!

Şi cine ar putea să ştie?
Ce îl făcu pe cel tiran
În simţământ să reînvie
Dând hrană omului sărman?

La urmă Nudnîi jumătate
De pâine pentru drum i-a dat.
Duios zicând, ca unui frate:
— Pe mâine ţine de mâncat!

Să vii în fiecare seară,
Eu clandestin te voi hrăni!
— Vă mulţumesc de cinste rară,
Iar Domnul vă va răsplăti!

Evghenii plin de mari tristeţe
Privea cum oamenii mureau,
Când începea să se dezgheţe
La cele veşnice plecau.

* * *

Îndeosebi, văzu odată
Un muribund cum greu mergea.
De patimi faţa inundată
Cu ochii rătăciţi privea...

Era tot vânăt la culoare,
Vesta şi pantalonii rupţi
Avea pe el, ca orişicare,
Din cei aici de foame supţi.

Acesta-i doctorul Gorelik,
Ca mii de mii executat
Adus la viscolul coleric,
Conform politicii de stat.

Tocmai căzuse când Evghenii
De dânsul s-a apropiat.
Părea că ambii sunt rudenii,
Era ca Jenea îmbrăcat.

A încercat să îl ridice.
— Şi cine eşti? l-a întrebat.
Ce vină ispăşeşti, amice?
De unde-n lagăr te-ai luat?

— Stai să mă concentrez de unde-e-e-e...
O voce stranie avea,
Treceau minute, nu secunde,
Dar să răspundă nu putea.

— Nici nu mai ştiu, şi nu ţin minte...
Da... sunt Gorelik, doar a spus.
Lucrasem doctor înainte...
La asta vorba şi-a redus.

— Haidem să-ţi dau ceva mâncare!
Ca două umbre se pornesc.
A vrut Gorelik, dar nu are
Puteri a spune mulţumesc.

Cu drag Evghenii încălzeşte
Ce în gamelă i-a turnat,
Ca pe un frate îl serveşte -
A dovedit şi l-a salvat.

Acum şi puls avea arteric,
Puterea când îi apărea,
Din lumea de apoi Gorelik
Încet, dar totuşi revenea.

Era sfârşit de primăvară,
Şi soarele de se ivea
Ieşeau sărmanii toţi afară
Pământul când se încălzea.

Puţini rămaseră în viaţă.
Şi undeva a dispărut
Gorelik într-o dimineaţă
Că nimeni nu l-a mai văzut.

Oare i-au scris şi lui sentinţa
A fi cu alţii împuşcat
Şi astfel dânsul suferinţa
De pe pământ şi-a terminat?

Evghenii mult îl căutase,
Dar în zadar, nu l-a găsit.
Spuneau că şefii îl chemase...
Apoi, nu l-au mai întâlnit!

După un timp, Evghenii vede
Gorelik este revenit.
În alb, lângă baracă şede,
Curat, călcat şi odihnit.

El doctor de acum lucrează
În altă parte transferat.
În amintire des oftează
De chinul mare suportat.

I-au dat săracului mâncare
Şi după ce a fost scăldat
Doar multe pete astăzi are
Pe corp în locul degerat.

Încet a revenit la viaţă,
Şi, cum vedeţi, îşi aminti
De Komarov... având isteaţă
Propunere la el veni.

— Aruncă sania, băiete,
Şi lasă lumea de gunoi!
Cu mine mergi să scrii reţete
În straie îmbrăcate moi.

Pricepi ceva în medicină?
El a răspuns că pe călcâi
Când a răcit, ştia să ţină
Muştar... şi apă cu lămâi.

Vai, ce mizer de cunoştinţă!
Să nu zâmbească n-a putut.
Depinde, totuşi, de voinţă,
Gorelik asta a ştiut.

* * *

Komarov – lucrător medical

După o mare insistență,
În fine, scopul şi-a atins,
Căci azi e om cu influență
Şi nu se dă a fi învins.

Începe Jenea cu latina —
Perseverent a studiat.
Pe orice lucru pune mâna,
Rezolvă totul imediat.

Cu pasiune şi plăcere
Putea alături de bolnav
Să stea şi noaptea în veghere
Când starea e în punctul grav.

Şi chiar Gorelik de mirare
E plin… ca omul cel şocat
La un succes atât de mare,
Oricum, dar nu s-a aşteptat.

El dovedise să citească
De cărți un vast asortiment.
Rețetele să întocmească
Când doctorul era absent.

De mult în piept la el se zbate
O inimă şi caracter
Aproapelui în totul date
Cu dragoste şi mult mister.

* * *

Era o seară prea târzie
Când „Nudnîi" la spital adus
A fost examinat să fie,
De boală grea fiind răpus.

În starea lui periculoasă
El trebuieşte operat,
Cu şansa cea miraculoasă –
Toți doctorii au constatat.

La operație trei ore
Evghenii mult a ajutat,
Depune forțele majore,
Cum nimeni nu s-a aşteptat.

Iar când după anestezie
Îşi reveni, duios i-a spus
În pace liniştit să fie,
Pericolul deja s-a dus.

Atent, cu mare gingăşie
De dânsul bine îngrijea,
De toate întreba să ştie
Şi des moral îl susținea.

Zicând odată noapte bună
La stingere văzu ceva...
Sta Nudnîi gata să îi spună
Din grele gânduri câteva.

Pe față lacrimi curg la vale,
Căci sacul i s-a dezlegat,
Acuma arhiplin de jale
Izvorul pare nesecat.

„S-a întâmplat ceva probabil",
Gândi Evghenii neapărat
Şi îi vorbi din nou amabil:
— Ce gând acum v-a deranjat?

Neputincios el greu vorbeşte,
Cu vocea întreruptă des,
De lacrimi plin mărturiseşte
În suflet ce-l durea ades.

— Mă chinuie o întâmplare!...
Dulăul că l-am îndreptat
Spre tine, când cereai mâncare;
Dar eu teribil te-am tratat.

Îmi cer, de cel moment, iertare
Să fiu în suflet dezlegat!
Aceasta-i rana cea mai mare
De care sunt preocupat...

Aşa se biruieşte răul
În urma binelui făcut,
Vedeți că plânge şi călăul
Exemplul sfânt când a văzut...

* * *

Un doctor cu experiență
Curând la dânşii a venit,
În chirurgie cu licență,
Atent la vorbă, erudit.

Dar mai întâi, în fiecare
Din pacienți, un criminal
Din clipa cea de internare
Vedea din „alfa" în final.

În secția de informare
Din start e preîntâmpinat,
La caracter ca orişicare
Din şefi să fie neapărat.

De Jenea bune-avea impresii
Şi se gândi: „Cei arestați
Poate afară de agresii
Mai sunt cu altceva dotați!"

A mai aflat şi de credință,
Dar să se schimbe n-a putut
E ateist în conştiință
Sau poate că nici nu a vrut.

Prieteni n-au ajuns să fie...
Era nevoie de ceva
Pe mort ce-l face să învie
În vremuri, cum a fost cândva...

Un caz urgent de operare
Relații alte le-a adus.
Îngrijorat chirurgul tare
Era de timpul prea redus.

Avea în voce tensiune
Cerând tampon sau bisturiu
Şi toate Jenea i le pune
În mâini la timp şi grijuliu.

Dar bisturiul astă dată
N-a fost destul de ascuțit.
Cu ochi şi fața încruntată
La Jenea şeful a privit.

Şi instrumentul cu putere
L-a aruncat imediat.
Urgent, Evghenii în tăcere
Un bisturiu mai nou i-a dat.

Dar a oftat prin dinți o clipă
Şi vinovat a pronunțat:
— Iertați-mă, cuvânt în pripă,
Găsit pentru momentul dat.

Chirurgul obosit, în fine,
Sfârşeşte lucrul cu succes.
Lui Jenea rana îi revine
Să-nchidă, cum făcea ades.

Când şeful gata e să plece
În jurul lui s-a mai uitat
Şi se făcu în sine rece
De cazul ce s-a întâmplat.

Când bisturiul aruncase
Căzu lui Jenea în picior,
Înfipt până acum rămase
Făcând de sânge un izvor.

Deja şi palid e la faţă,
Dar ca soldatul de la post
A stat în slujba lui măreaţă,
Făcându-şi lucrul pe de rost.

— Cer mii de scuze, băieţele,
Piciorul vezi să prelucrezi
Cu spirt şi, gânduri nu-ţi fă rele,
N-am vrut, fii sigur, să mă crezi!

El în birou a mers în grabă,
De a lui faptă indignat.
A inimii vedere slabă,
În cel moment s-a vindecat.

Mahrama de pe ochi îi cade,
Din inimă căzu treptat
Pereţi şi multe baricade,
Cum singur nu s-a aşteptat.

— Puteţi considera minune,
Lui Jenea el acum i-a spus,
La tine crezul nu apune
Să fii chiar şi pe rug adus.

De revelaţia divină
Prin tine multe am aflat
Şi lumea sinceră creştină
Tot dorul azi mi-a captivat.

Curând cei doi devin la cruce
Nu doar prieteni, dar şi fraţi,
Tot sensul vieţii se reduce —
La asta doar suntem chemaţi!

* * *

În Vest continua războiul,
Dezastrul nemaipomenit,
Venise peste tot şuvoiul
De foame şi în Răsărit.

„Gulagul" e în avangardă
Cu lista oamenilor morţi,
Pe „zăci" partidul nu-i dezmiardă,
Căci asta le-a căzut la sorţi.

Când termenul de închisoare
La Komarov a expirat,
De şeful pe Gulag mai mare
A fost la timp felicitat.

— Dar niciun act pentru plecare,
A spus, noi nu eliberăm.
În Kolîma, în aşteptare,
La frig un timp te mai păstrăm.

În suflet multă nostalgie
Această ştire i-a adus —
Cinci ani de fiică şi soţie
Niciun cuvânt nu i s-a spus.

De fapt, nimic, nicio schimbare
La Komarov nu a urmat,
Tot la spital, în închisoare
Şi mai departe a lucrat.

S-a spulberat a lui speranţă
Că într-o zi eliberat
Va deveni, fără restanţă,
Cum astăzi i-au comunicat.

În marea lui singurătate,
Cu sufletul cuprins de dor,
El află că deja se poate
Coresponda pe viitor.

Acest drept iar îl reînvie,
Curând scrisoare a primit
De Lida scrisă, de soţie,
Momentul mult de el dorit.

Atâta dor şi nostalgie
La ea cu timpul, an de an,
S-au adunat ca flori pe glie –
Se vede scris pe primul plan!

Îşi creşte fiica fără tată
Şi asta-i arta cea mai grea,
Numai de mama educată
Să fie când e ziua rea.

De mulţi din fraţi, doar asta ştie,
Gulagul că i-a înghiţit
Şi n-au niciunul drept a scrie
La ce tortură e sortit.

De tinerii din adunare
A scris de multe opţiuni,
În clandestin, cu riscul mare,
Se duc mereu la rugăciuni.

Iar cei mai cu experienţă
Păstori la zero şi-au redus
În adunări a lor frecvenţă:
Program de GPU impus.

Evghenii, din scrisori, fereastră
Spre fraţi îşi face din Taşkent,
Cum scrie în credinţa noastră
În duh a fi cu ei prezent.

Scrisorile îi dau speranţă
Că cerul astăzi plin de nor
O altă va avea nuanţă
De care el e frânt de dor.

* * *

În ‘42 esenţiale
Schimbări viaţa i-au marcat,
La Ust-Omciug prin legi penale
Urma să fie transferat...

Spre Magadan în rând cu alţii
Vladîkin în sfârşit păşea,
Mii de speranţe şi senzaţii
Pe umeri obosiţi ducea.

Răpus de mare dor de casă,
Acolo el va stărui
Să pună şefilor pe masă
Dovezi... aşa va birui!

Şi astfel va obţine dreptul
Să plece din acest hotar,
De care sufletul şi pieptul
E inundat de gust amar.

Dar Magadanul cu tristeţe
În duh şi suflet la umplut,
La şefi, la toţi, priviri semeţe,
Dispreţ şi ură a văzut!

I-au spus imediat să plece —
Taiga e locul destinat
În care cinci ani vor mai trece
Până va fi de-aici plecat!

Spre Lacul Soarelui

Un sat la margine pe hartă,
În colţul lumii situat,
Miaundja numele îl poartă
E lui Vladîkin destinat!

El întretaie ruta morţii
Din Atca spre Butîghiciag;
Pe ea bunicii, fii, nepoţii
Cinci ani la rând au mers şirag.

În loc de semne stau morminte
Ades la margine de drum
Să poată „zăcul" înainte
Umil să meargă şi acum.

Bocanci mucegăiţi de vreme
Şi sticle, bănci pe drum vorbeau
De suferinţă iarăşi teme
Cum deţinuţii mii mureau

Şi poate unuia din fraţii
Duşi înspre Nord aparţineau.
Aceste lucruri — informaţii
În viaţă câte mai aveau...

Aşa gândea şi de morminte
El pentru fraţi ar pune flori
Din stimă şi emoţii sfinte
Crescute până la fiori.

Prin grele trecători urmează
Vladîkin calea zi de zi.
În drum un lac îl fascinează
Pe mal din gânduri se trezi.

Cu apă lină, arămie
În faţă — Lacul Soarelui!
De apele eterne — adie
Captivilor Gulagului.

Ades, în asfinţit de soare,
El după muncă se oprea
Pentru odihnă, relaxare
Şi lacul cu minuni privea.

În expediţie odată
Vladîkin singur e trimis
Pe mal, într-o cocioabă aflată
Să doarmă noaptea a decis.

Timid, păşind cu traista-n spate,
Când în bojdeucă a intrat
De fân miros pe jumătate
Cu fum simţi amestecat.

În sobă el aprinde focul
Şi cât e zi s-a dus pe mal
De raze unde stă potopul
Cu cerul în lumini egal.

Când se trezi în dimineaţă
Pereţii scrişi i-a observat —
Cuvânt dramatic despre viaţă,
Gulag şi visul spulberat.

Citind la rând un text, el vede
De dânsul bine cunoscut,
Doar cel în adevăr ce crede,
Aşa să scrie a putut:

„Încredinţează a ta soartă
Oricând numai lui Dumnezeu.
El pe copiii Săi îi poartă
În orice zi în carul Său" 2 Cor 2. 14[1]

Evghenii Komarov — autorul
Mai jos de vers s-a iscălit.
Cuvânt să fie ajutorul
Oricui în acest loc venit.

Vladîkin mai citi o dată,
Apoi din nou câteva ori.
„Aşa inscripţie bogată!"
Simţi în inimă fiori!

Şi cine-i oare cel Evghenii
E viu sau poate decedat?
Îngheţul unde stă milenii
Cu mii de mii înmormântat…

În orice caz, el e creştinul
Pentru credinţă arestat,
Adus la Nord să-i fie chinul
Mărit, mai greu de suportat!

Acest eveniment în viaţă
Uitării nu va fi predat,
El pentru Pavel fortăreaţă
Va deveni neapărat.

Prin mlaştini, stânci, desiş de munte,
Cărări când ochiul nu vedea…
De la Evghenii cel grăunte
Din text luat lăstar dădea!

Şi o deplină mângâiere
În inimă se revărsa,
Căci Domnul este în veghere
Şi singur nu îl va lăsa.

Din Ust-Omciug odată-n lună
Căruţa lor le aducea
Produse doar pe vreme bună,
În rest, tot monoton mergea!

În timp, de mare plictiseală
Vladîkin s-a „îmbolnăvit",
Cum poate viaţa fi normală
Când el total e părăsit?!

Niciun răspuns, nicio scrisoare
Din '37 n-a primit —
Cinci ani în plină izolare
E tot ce Pavel a trăit!

Şi de părinţi în sine crede
Deja că ambii au murit.
Şi asta orişicând se vede —
Căci este trist la infinit.

* * *

[1]2 Cor 2. 14 — „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă..."

Din Ust-Omciug veni scrisoare
Că Pavel este transferat.
În expediția următoare
E Bublikov şef anunțat

Pentru lucrări de exploatare
În partea cea de Răsărit.
Trimis a fost în deplasare
Cu studii bine pregătit.

Pe continent ce se mai face,
La început el povesti
De noutăți, război şi pace,
De toate câte-şi aminti.

Şi Pavel povestiri alege
Despre Gulag şi Magadan,
De Kolîma minor culege
Cântat şi plâns din an în an.

Produsele când le aduse
Lui Bublikov un teanc veni —
Scrisori cât Pavel nu văzuse
Şi până azi nu întâlni!

El cu invidie priveşte
La Bublikov şi la scrisori,
În dor de casă se topeşte,
De frați, părinți şi de surori...

Privindu-l, Bublikov îi zice:
— Chiar nimeni nu-i pe continent
Să-ți fie rudă sau amice
În viață încă la moment?

Vezi şi trimite o scrisoare,
Nu fi retras şi izolat!
Rămas barbar în lumea mare
Fii îndrăzneț în cazul dat.

— Da... poate, cineva există!
Răspunse el exagerat,
Vorbind cu fire pesimistă,
În tonul cel mai disperat.

Dar mama este decedată,
Iar ceilalți s-au împrăştiat,
De şase ani e îngropată!
Cu asta el a terminat.

— Mă uit la tine plin de jale,
Îi spuse Bublikov la rând,
În doi uşor „țara la cale"
Se pune — vei vedea curând!

Începe cu o telegramă
Insistă el — imediat!
Birjarul caii pân' înhamă
Vei dovedi neapărat!

Aşa se-ncepe noua „piesă"
El ca prin vis şi-a amintit —
Mai ține minte o adresă
Şi repede a iscălit:

„Vă rog, scrieți, tanti Polina,
De sunt băieții noştri vii!
Vladîkin." Va veni lumina
Şi pentru el cu-a ei făclii!

Reînnoirea corespondenței

Cu Bublikov trăiau ca frații:
Singurătatea i-a unit!
În caractere şi relații
Nuanțe noi le-a dăruit.

În lucru are mari succese,
Având capacități şi dar,
Uşor secretele prinsese
Pentru desenul liniar!

La sediul de expediții
Aceste lucruri au aflat
Şi au semnat a lor petiții —
În funcție e avansat!

Pe munte sus lucra odată,
Trăsura iarăşi când veni,
Deşi speranța-i îngropată
La rude Pavel se gândi!

— Vladîkin! Vino şi dansează!
Îl strigă şeful agitat
Şi explicații mai urmează:
Ai tăi de tine n-au uitat!

Îi flutură o telegramă:
Şi când va fi oare să crezi?
E de la frați, surori sau mamă?
Coboară-te urgent şi vezi!

„Suntem toți vii şi mic, şi mare,
Aceeaşi casă o avem.
Vladîkin însă cine-i oare?
Nu ştim şi explicații vrem."

De tanti Polea e semnată
Şi a oraşului natal
Ştampila vede neschimbată
Pe formular — şablon poştal!

Ținea în mână telegrama,
Însă nimic n-a înțeles —
În '37 scrise mama
Fiind aproape de deces!

„Suntem toți vii şi mic, şi mare…
Ceva aici au încurcat!
Ori au glumit de a mea stare?"
Vorbeşte el îngrijorat,

Dar toate a lăsat şi scrie:
„Tanti Polina, mulțumesc
De vestea ce din „morți" învie
Când ştiu că rudele trăiesc.

Dar nu-nțeleg cine sunt „viii"?
Ştiam că mama a murit.
Şi unde sunt, ce fac copiii?
Vă rog, scrieți-mi explicit!

Dacă sunt vii, eu şapte sute
De ruble vreau să le ofer,
Ca în nevoi să le ajute
În asta eu — Vladîkin — sper!

Sunt Pavel cel care vă scrie,
Mai mult nimic — aştept răspuns!"
Iar gândul ce tristeți adie
În suflet iarăşi i-a pătruns.

În adevăr, să înțeleagă
E greu tot ce s-a întâmplat!
Colegul însă îi dezleagă
Ce poate fi în cazul dat:

— Am auzit mai multe vorbe
Că se aruncă din vapor
În mare saci — scrisori şi torbe
Ba chiar şi oamenii când mor.

Şi poate până astăzi marea
Păstrează mama ce a scris...
Probabil, asta-i întâmplarea
Sau lucrul pe vapor permis.

* * *

Era octombrie afară,
În Ust-Omcing se întorceau
Din expediţia de vară...
Cei doi prieteni se grăbeau.

În suflet multă de bucurie
Trăieşte Pavel evident
El în oraş visa să fie
Atât ca şi pe continent.

În inimă avea speranţă
Că fraţi aici el va găsi —
De foarte mare importanţă
În viaţă asta îi va fi!

Prin cineva înviorare
El aştepta şi ajutor!
Altfel în plină disperare
Va fi şi fără viitor,

Căci inima lui este rece,
De foc lipsită şi scântei
În duh era pe zi ce trece
Mai slab decât un pui de tei!

Mergând aşa ei văd în seară
Şi lacul minunat lucind
Când soarele aici coboară
Şi apele în el se-aprind.

Găsesc cocioaba încălzită —
După tradiţie plecând
O lasă oaspeţii gătită
Pentru cazare orişicând.

A vrut Vladîkin pe perete
Să vadă iarăşi textul sfânt
De care sufletul de sete
Şi foame orice zi e frânt,

Dar, cum se vede, ateismul
Şi la cocioabă a ajuns
E versul şters: deci creştinismul
A fost şi din bojdeucă smuls!

Însă nici Pavel nu se lasă
De râvnă-n inimă cuprins
Reface versul lângă masă
În scrisul liniar aprins.

Apoi se culcă călătorii.
Fiind egal de obosiţi
Şi se trezesc în rând cu zorii
De cale iarăşi pregătiţi.

Vladîkin mai citi odată
De Komarov cel vers înscris —
El drumul înspre culmi arată,
Spre viaţa mai presus de vis!

„Ajută-mi, Doamne, drumul vieţii
Să-l văd în marile furtuni,
Stropit cu lacrimi de drumeţii,
Scăpaţi de moarte prin minuni!"

* * *

În Ust-Omciug bunăvoinţă
Drumeţii noştri întâlnesc,
Cu noi colegi fac cunoştinţă
Discută mult şi povestesc...

La sediul de expediţii
Vladîkin este angajat,
Aici au vechile tradiţii —
E fiecare om stimat.

Şi des aveau compătimire
În caz de cineva primea
De la cei dragi grozava ştire
Că cineva pe front murea.

În '43 la sediu vine
Un om să fie angajat,
Îl întâlnise şeful bine
Şi tot ce-i necesar i-a dat.

În scurtă e decolorată,
Cusută-n stilul învechit
Şi faţa lui înfometată
Vorbesc: e din Gulag venit.

Şi pare afectat de boală,
Cu graiul însă captivant,
Luat din cea mai bună şcoală,
Cu ton smerit, dar elegant.

Privirea ochilor blajină
Pe toţi din jur îi dispunea
Cu forţa inimi ce alină,
Fără cuvinte mult vorbea.

* * *

Întrând în secţie o dată
Pe masă Pavel a văzut
Scrisori — corespondenţa toată!
Şi de speranţe s-a umplut.

El printre primii controlează
Grămada mare de scrisori,
Degeaba însă îşi creează
Speranţe pe lângă fiori.

Lui Bublikov în disperare
I-a spus: — Nimic nu am primit,
Nici telegramă, nici scrisoare…
Ţi-am spus atunci: doar au glumit,

Că cineva din veselie
De mine vrând să-şi bată joc
A hotărât urgent să-mi scrie
O telegramă de pe loc.

A fost o simplă imitare —
Ştampila au falsificat,
Acuma râd în gura mare
Cât de naiv m-am bucurat!

— Răbdare şi din nou răbdare,
Îi spune Bublikov, să ai
Şi luni întregi în aşteptare,
Băiete, trebuie să stai!

Scrisorile trec selectarea,
Apoi stau teancuri aşteptând
Să-şi pună „Stalin" aprobarea —
Se face asta-n primul rând.

După această procedură
Pornesc încet spre Răsărit
Cu tren, maşini, vapor, trăsură
În ritmul cel mai negrăbit.

Tu te-ai „aprins”, dar te calmează,
Mai pune poftele în cui,
Vezi, drumul pân' la noi, durează,
Mai mult pretenții să nu-mi spui.

— Sunt şase luni în aşteptare
Şi nu am voie să vorbesc?!
— Ba da, a spus cu indignare
Colegul — eu nu te opresc.

Pavel şi Jenea se întâlnesc

Venise şi o funcționară,
Scrisori târzii a mai adus,
Ocazie destul de rară
Şi să audă toți, a spus:

— Sunt pentru Komarov Evghenii,
Vin tocmai din Butîghiciag,
Nu sunt uitați „siberienii”
Cei din Taşkent vă scriu cu drag!

Vladîkin şi-a adus aminte
De lac, cocioabă, versul scris,
Bocanci, la margine morminte
Pe drum... şi fără glas a zis:

— Să fie el acel Evghenii?
Şi sediul a părăsit...
„Aşa în vis şi în vedenii
Doar se întâmplă”, s-a gândit.

Neliniştea în el crescuse
Ca valul ce dă peste mal,
Pricini sunt două ce-l făcuse
Vizibil mai emoțional.

În primul rând, el de acasă
Nicio scrisoare n-a primit,
În rândul doi, alt gând nu-l lasă —
Cocioaba, versul amintit...

Şi negreşit, autorul este
Bărbatul nou la ei venit —
Mai blând ca sfântul din poveste,
De mii de ori mai nimerit.

Tristeți şi multă bucurie
În suflet s-au amestecat,
Pe Jenea Komorov îl ştie —
Minune la momentul dat!

Dar lipsa de corespondență
Se pare că l-a sfâşiat
Că el devine în esență
Închis în sine, izolat!

Şi tot ce viața azi include
Prieteni, oamenii din jur,
Nimic Vladîkin nu aude —
E timpul azi cel mai obscur.

La uşă Bublikov îi bate:
— În secție scrisoare ai!
— Dacă-i aşa, de ce, măi frate,
Nu ai luat-o să mi-o dai?

— Lucheria — nu-i muma oare?
Prenumele şi nume scris
E în adresă pe scrisoare,
Eşti Toma... eu demult am zis!

Am vrut să faci o mică fugă,
De aceea numai m-am uitat,
Aleargă n-aştepta nici rugă
Nici alte lămuriri, nici sfat…

El se grăbi cu alergarea,
Dar la ieşire din cămin
I-a dat colega lui scrisoarea
Cu un reproş curat, senin.

— Vezi Toma... câtă bănuială!
Dar totuşi rudele ţi-au scris!
Vin sentimentele năvală
La el grămadă ca în vis.

Un tremur i-a cuprins fiinţa
Când scrisul mamei a văzut.
Veni cu el şi pocăinţa —
E vinovat că n-a crezut!

Şi zguduit de mari emoţii
Pe pat a stat puţin căzut.
În creier, inimă comoţii
Au explodat făr' să fi vrut.

Când bocetul puţin îi trece
Deschide plicul şi citi
La sânge devenit mai rece,
Copilăria-şi aminti:

„Mă iartă, fecioraş, mă iartă,
De când scrisoarea am primit,
Picioarele abia mă poartă
Şi te bocesc necontenit…

În lacrimi a venit scăldată
Polina, toată tremurând,
Scrisoarea, rublele arată,
Ca babele striga bocind:

— Vezi, Luşa, Pavel mai trăieşte,
Îl ţin până acum ascuns
Pământul unde se sfârşeşte
Şi niciodată n-au ajuns

Nici luna, soarele, nici stele
Doar deţinuţi ca oi mânaţi
Sunt duşi acolo fără jele,
De vii să fie îngropaţi!

Bunică-ta se nimiceşte,
Aproape şi-a ieşit din minţi,
Îşi smulge părul, te boceşte
Ades cu scrâşnete de dinţi…

De eşti tu, iartă-mi o prostie,
Pe cap, de când erai micuţ,
Ai semne, rog, mi le descrie,
Căci simţ a crede am slăbuţ!

Eşti tu — feciorul sau eşti tata?
Să-mi scrii, să ştiu, să mă calmez,
În suflet gândul «Maranata»
Să-ţi fie orice vreme crez!"

Aşa atac de bucurie
Demult Vladîkin n-a trăit,
Îndată el răspuns îi scrie
În modul cel mai explicit:

„Vezi, mamă, singură gândeşte,
La bătrâneţe să primeşti
Atâtea ruble, cântăreşte
Cui ai putea să trebuieşti?

Sunt Pavel — fiul; cele semne
Şi azi le am…" şi le-a descris,
Apoi pe „foc mai pune lemne" —
O mie ruble i-a trimis!

Iar despre tata el nu ştie
În toţi cei şase ani — nimic.
Şi pe bunica s-o mângâie
A scris că vrea măcar un pic.

„Spuneți-i rugăciuni să facă
Şi să aştepte buna zi,
Când norii negri o să treacă
Şi-n prag cu Pavel s-a trezi."

Mai sus de nori i-a fost mirarea —
Cu ultimul veni vapor
De-acasă pentru el scrisoarea —
Cuvântul mamei plin de dor!

„Drăguțul meu eşti bun ca mierea!
Eşti sensul vieții — spun pe drept,
Eşti pentru mine mângâierea!
Îmi sare inima din piept!

Să fii tu viu!!! — atâta fiere,
Oțet ți-au dat şi ai băut!
Ca sclavul cel de la galere
Ai fost adeseori bătut!

Ca o prostuță cu scrisoarea
Pe la vecini am alergat:
Să vezi tu cât le-a fost mirarea!
De tine veşti când au aflat.

S-au pus creştinii în mişcare
Cu nerăbdări te aşteptăm…
La vremuri de înviorare
În adunare toți sperăm!

Acum bunica e bolnavă
Adusă la Pocink în sat.
E foamete aici grozavă!
De când de tine a aflat —

Stă în ungher şi la icoană,
Cu fruntea bate în pământ
Mătănii, sute, mii, sărmană!
În fața chipului preasfânt.

Noi, fecioraşule, cu toții
Suntem deja reînviați!
Ne-am reîntors din gura morții
Bunica, eu, surori şi frați.

De la Gulag înştiințată
Am fost că tata este mort,
Dar sper va reveni odată,
Căci viu în inimă îl port!

La rând, copiii fiecare
Scrisori de bucurii au scris,
Iar sora dintre ei mai mare
Cu scris şi poze a trimis!

Din şase ani de izolare
Vladîkini iese fericit,
Considerând orice scrisoare
Un har de ceruri dăruit.

* * *

În timp scurt Komarov devine
În Ust — Omciug de toți stimat,
Magnific şi vorbit de bine
În lucru foarte avansat!

Cu toți făcuse cunoştință,
Un tânăr doar a mai rămas
De care nu avea ştiință,
Cu stil de viață mai retras.

În sediu el câteva mese
De Jenea înainte stă
Proiecte, desenează piese —
În asta lucrul îi constă.

Şi Komarov îl studiază:
Om cu virtute, dezvoltat,
Lumină ochii radiază,
Comunicabil, mult dotat.

Iar brazdele adânci pe faţă
De multe suferinţe spun,
Dureri şi plânset greu în viaţă:
Istoria de sfinţi compun.

La pauza de prânz, el pleacă
În margine de orăşel,
Acolo timpul să petreacă
De toţi aparte, singurel.

La râuleţul cel de munte,
Pe mal de ape străvezii
El caută ieşire, punte,
Spre casa visurilor vii.

Acolo Jenea îl găseşte:
— Vă rog, să nu vă supăraţi,
Vreau cunoştinţă, îi vorbeşte,
Să facem, dacă acceptaţi!

Evghenii Komarov îmi spune,
Mihailovici mai sunt numit,
Conform cu datini vechi, străbune,
De veci cum e la ruşi primit!

Dar spune-mi Jenea: e mai bine
Relaţii simple să avem.
Sunt din Taşkent, baptişti, în fine,
A spus: cu rudele suntem.

Şi ultima mea întrebare —
De nu sunteţi dintre creştini?
Nu des au fraţii sărbătoare
Pe drumul presărat cu spini!

— Sunt tot baptist, cu tine frate,
Vladîkin Pavel mă numesc,
Cinci ani — privat de libertate
Ca toţi ceilalţi aici muncesc.

Şi s-au cuprins cei doi ca fraţii
Din alte lumi azi reveniţi,
Din reci îngrozitoare spaţii
Ca miile de mii sortiţi!

Şi Pavel în continuare
A spus în inimă aprins
Demult că dor de dânsul are
Şi arde până azi nestins.

De Lacul Soarelui întreabă
De-a fost cândva, de l-a văzut
Şi Jenea a răspuns în grabă:
— Îmi este bine cunoscut!

Probabil, în cocioabă versul
De mine scris tu ai citit.
— El mie inima şi mersul
În ceasul greu mi-a întărit!

Când valurile disperării,
Cât cerul 'nalte m-au cuprins,
Şi în momentul revărsării
De ape mari eram învins.

Cel vers aripile credinţei
Mi-a dat puternice să zbor
Mai sus de valul suferinţei,
Mai sus de tot ce-i muritor!

Te rog, amice, povesteşte
Când ai ajuns de-a fi pe lac?
— Ah! Pavel! — cu fior vorbeşte -
Vocabularul mi-e sărac!

Spunea de valea umbrei morţii
Din Atca spre Butîghiciag,
Pe care-a mers în pas cu hoţii,
În aur pur bogat meleag.

Localităţi enumerate
Şi lagăre au fost la rând,
Din ele unele lăsate,
Iar alte-n creştere mergând.

Privirea tot mai serioasă
Avea Vladîkin spre sfârşit
Şi capul mai plecat se lasă,
De grele amintiri lovit.

Şi îi găsi la ape şeful
Pe fiecare concentrat
La dialog când relieful
Pe scară sta mai ridicat.

— Eu văd, e tema foarte lungă
La care azi v-aţi referit,
Pe mult timp o să vă ajungă
Posibil, n-are nici sfârşit!

Şi i-a cuprins şi le vorbeşte
Zâmbind: — E timpul expirat!
Vladîkin însă îndrăzneşte:
— Deşi e prânzul terminat

Noi astăzi iarăşi la viaţă
Cu el din morţi am revenit,
La noi şi seara-i dimineaţă
Cu cer şi soare aurit!

Ei după lucru împreună
La râuleţ pe mal revin
Ca unul altuia să spună
Istoria de unde vin.

Era, probabil, miezul nopţii...
Deşi de friguri înghеţaţi,
Bogaţi în gânduri şi emoţii
Pe mal se roagă cei doi fraţi.

La urmă o destăinuire
Lui Pavel Jenea i-a adus:
— Aveam un vis de fericire
În suflet coborât de sus.

Am vrut să am prieten, frate,
Şi azi pe tine te-am găsit!
A inimii dorinţe toate
În astă zi mi-ai împlinit!

Însă trecut prin suferinţă,
Doresc un lucru să mai ştii,
E şubredă a mea credinţă
După aceste grozăvii!

De starea mea îmi e ruşine,
Nu sunt destoinic de-ai mei fraţi;
Vladîkin însă intervine:
— De Domnul nu suntem lăsaţi!

Te voi numi, desigur, frate!
Destoinici totuşi noi suntem
Unul de altul cât se poate
Tangenţă multă — vezi — avem!

Cu fraţii cei din libertate
Puţin noi poate semănăm,
Dar în Gulag — singurătate
Ca noi cu miile avem.

Şi Domnul ne va da izvorul
Curat, bogat de ape vii
Şi fraţii ne vor duce dorul
În Kiev, la Taşkent, să ştii.

* * *

Rugul se aprinde la Paşte

În Ust-Omciug se răspândise
Că trei creştini mai sunt veniți,
Toți din Gulag, cu nume scrise,
Ca şi Vladâkin osândiți.

La părtăşii fără putere
Acuma cinci se adunau
La multe amintiri severe
Şi alte vremuri aşteptau.

Era aprilie. La Paşte
Toți la un rug s-au adunat
Când primul ghiocel se naşte
De frig şi vânturi atacat.

Mâhniri, tristeți, melancolie
Din ochi şi suflet reflectau.
Veniți din marea bătălie
Pe jumătate morți erau.

Şi aşteptau cine va spune
Cuvântul de la început
Menit să fie foc, cărbune
Demult în inimi dispărut.

Doar Komarov găsi curajul
Spunând că în această zi,
Acasă chiar şi anturajul
De sărbătoare va vorbi.

— La Paşte, noi în adunare
Aveam la rând participări:
Versete, poezii, cântare
Cu domre[1], mandolini, chitări…

Şi astăzi, sigur, se adună.
Dar altul a continuat
Durerea inimii să spună
Şi gândurile ce-l străbat.

— Da, Jenea, poate se adună,
Dar eu nu ştiu măcar un pic,
Nici veste rea, nici ştire bună
Despre familie — nimic!

Probabil, astăzi se vor strânge
Dar unde? Poate ca şi noi
Soția şi copilul plânge
Departe dusă de convoi

Sau porci i-au pus ca să păzească,
Ori sunt de genocid rusesc
Demult sortiți să putrezească
În vreun mormânt de cel frățesc.

Alt frate sută-a spus la sută:
— Ca soarta lui e şi a mea,
De ani durerea e acută
Şi cât aşa va rămânea?

— La mine cred că şi mai rele
Sunt ştirile decât la voi,
O bombă, locul casei mele,
Căzând, îl şterse în război.

Să fi rămas ai mei în viață?
Până acum n-am auzit…
Din trei mai tânăr e la față,
Însă enorm a pătimit!

Uitaseră de foc şi lemne
Atât de mult îndurerați,
Remediu aşteptau, pe semne,
Lângă cel rug ai noştri frați.

[1]Domra – instrument muzical cu coarde de origine rusească.

A încercat să răscolească
Evghenii lemnele pe foc
Şi fraţilor să le vorbească
De ajutorul reciproc.

— Cum lemnele rămân cenuşă
Şi rugul nu mai stă aprins,
Aşa al nostru stă la uşă
Final de necredinţă stins.

Vedeţi ce mare e necazul
Sub care toţi suntem striviţi?
Se pare ne-au zdrobit grumazul
Când în Gulag am fost loviţi!

Ai noştri cunoscuţi şi rude
În inimi ne-au înmormântat,
Ştiind ce suferinţe crude
NKVD ne-a programat.

Din criticii creştini vreunul
Să vadă ne va critica:
Serbăm doar Paşte şi Crăciunul,
Dar Domnul ne va ridica!

El pe Ioan Botezătorul
Nu îl numi necredincios —
I-a dat răspuns Mântuitorul,
L-a susţinut pe drum spinos!

Şi nici Ilie sub ienupăr
N-a fost de ceruri osândit,
Mai mult nimic nu vă enumăr,
Aceste lucruri le-aţi citit!

Şi dacă duh de rugăciune
Şi predici gata nu avem,
Putem cânta cu plecăciune,
Cu sentiment smerit, de vrem!

Şi au cântat „Pe marea vieţii
Înalte valuri ne lovesc...”
Ca ei să cânte doar profeţii
Cu simţ ar fi putut ceresc.

Şi la sfârşit căzu în lacrimi
Din ei Evghenii pe genunchi,
Se zgudui de multe patimi
La os ajunse, la rărunchi:

— Te rog să ne priveşti cu milă,
Cinci fraţi venim din cel cuptor
În care duşi am fost de silă;
A noastră moarte mii o vor!

Cei patru i-au urmat exemplul
Şi rugul deveni altar.
Pe cinci stâlpi se formase Templul
De fum, tămâie plin şi har.

Şi Preotul veni cel Mare
Cu brâu de aur îmbrăcat,
În haină până la picioare
Şi noi puteri la toţi le-a dat!

Aveau atunci în ţara rusă
Creştinii datină la fraţi —
O regulă din cer adusă
De drag să fie sărutaţi!

Şi s-au cuprins acuma fraţii
Cu cel sărut temeinic pus,
Aşa sunt sfintele relaţii
Aduse pe pământ de sus.

La urmă, Jenea le propune
Un psalm recent de el compus:
— În premieră să răsune
Doresc spre slava lui Isus:

„Ca păsări, azi, mai sus de stele,
Creştini, e timpul să zburaţi!
Refren: Aripile să n-aveţi grele,
De praf să le eliberaţi.

În ceruri, dincolo de stele
Sunteţi acasă aşteptaţi!
Refren: Aripile să n-aveţi grele,
De praf să le eliberaţi..."

În lacrimi au cântat şi fraţii
Cu Jenea ultimul refren,
Cu dor mai sus de constelaţii
Şi inimi de acelaşi gen.

Erau cu toţi de o părere
Că imnul a fost dăruit
Din cer, ca fraţii să prospere,
Să fie de nebiruit!

Cu sentiment de înrudire
Toţi de la rug s-au despărţit:
Credinţă, dragoste, jertfire
Mai mult ca toate şi-au dorit

* * *

Înstrăinaţi de casă, dorul
La oameni creşte nesfârşit,
Şi de iubire sfânt izvorul
În timp e bine curăţit!

Evghenii când a scris acasă
A povestit amănunţit
Pe fraţi ce lucruri îi apasă,
De rug şi Paştele sfinţit.

În şapte ani de despărţire
Soţia Lida îi scria
Cu permanenţă şi jertfire
Cum fiica singură creştea!

Această lungă despărţire
Pe ambii i-a consolidat.
De dor uscaţi, plini de iubire —
Sfânt legământul n-au călcat!

Cu dor aprins de aşteptare
Evghenii că va reveni
Se roagă Lida cu răbdare.
Şi-n asta mulţi o întări!

Deşi multe soţii şi mame
Nu-şi mai aşteaptă soţii lor,
Nici fii — adevărate drame
Cele mai dese în popor!

În expediţie pe vară
Plecând, Evghenii l-a rugat
Pe şef să scrie prima oară
Demers la comisariat

Ca Lidei să i se permită
La el cu fiica a veni.
Şi cauza era găsită:
Familia a reuni!

Cu mari dovezi şi rezoluţii,
Din stimă şeful a trecut
Instanţele cu atribuţii
Pentru demersul apărut.

Şi, în curând, întreg pachetul
De acte a fost întocmit
Ca Moscova să-şi pună dreptul —
Proces nicicând neocolit!

* * *

Din deplasarea sa de vară
Vladîkin este revenit
Când toamna rece se coboară
Şi vânturile bat cumplit.

Din toţi întâi îl întâlneşte
Pe Komarov, tot revenit,
Şi ambii simt că sufleteşte
E fiecare mai călit!

De principala noutate
Îndată Jenea i-a vorbit
Că Moscova a scris: „Se poate!"
Pe cel demers de şef tocmit.

Şi Lida e preocupată
De pregătirile la drum,
Ştiind că radical schimbată
Va fi viaţa ei acum!

Nataşa — cea mai bună soră
Cu ajutor a convenit
Şi atribuţie majoră
Cu vorba şi la pregătit.

Pe Jenea în Taşkent ea cere
De Lida iarăşi readus
A fi fără întârziere...
— Doar toţi aceasta vor… a spus.

Şi la serviciu sărbătoare
Din asta şefii lui făceau
Cu Jenea bucurie mare
Că Lida vine toţi aveau.

Dar nici Vladîkin nu rămâne
În pierdere sau ofensat,
El pentru ziua cea de mâine
La studii e recomandat

Pentru lucrări de proiectare,
Conform strategicului plan,
La curs de perfecţionare
Va fi plecat la Magadan!

E greu acum a-l recunoaşte,
Oraş cu zece ani crescut,
Memoria la el renaşte
Imagini grele din trecut!

Locuitori — majoritatea
Sunt ca şi el eliberaţi,
Dar le-a prescris securitatea
Aici de a mai fi păstraţi!

Şi ani de-a rândul să aştepte
O directivă-n recital
Târziu emisă să-i „deştepte"
Făceau aceasta special!

Din golf vapoarele pe mare
Ei cu durere le priveau
Cum dispăreau departe-n zare,
Spre continent, cum toţi ziceau.

Acolo, peste tot în ţară
Copii şi mame pribegesc,
Duc viaţa ca la soţi amară
Ce mare vină ispăşesc!

Şi tot în cele zări departe
Se varsă sânge omenesc.
Războiul morţi în jur împarte —
Orfanii mii se înmulţesc.

Iar cei ce de aici să plece
Orice speranţă şi-au pierdut,
Văzând că timpul, viaţa trece
Au degradat cât au putut.

Soţii de demnitari — crăiese
Crescute-n lux şi gingăşii,
Acum la hoţi umblau mirese,
Făcând cu miile prostii.

Deşi avea compătimire,
Enorm e Pavel indignat:
În asta el o răsplătire
Vedea că Domnul i-a lăsat.

Copii duşi în Gulag

Dar fapta cea mai izbitoare
A fost când tot în Magadan,
Sub viscole sfâşietoare
Se pare însuşi că Satan

Mâna pe străzi în eşaloane
Fetiţe mici şi băieţei
La chip ca cei de pe icoane,
Slăbuţi, cu ochi fără scântei…

Aveau hăinuţe subţirele
Şi căutau a-şi încălzi
Mânuţele de frig sub ele.
Din rând şi gemet auzi:

— Îi duc la „mari blagoslovenii"
În modul cel mai osebit,
Gulagul în cele decenii
Şi lor un loc le-a pregătit.

Şi care este a lor vină?
Desigur, Pavel nu ştia,
Dar se gândi: „A lor pricină
Din ei rar cine cunoştea!"

Privind coloanele de-a rândul
Escorte şi adolescenţi
Cine-a lansat în ţară gândul?
În loc de şcoală, cărţi şi genţi

Să schimbe vectorul vieţii
De la părinţii lor „furaţi"
Să fie-n vârsta dimineţii
Copiii în coloane-aflaţi?

În amintiri îi vine gândul
Cum tot ca ei, pe cele străzi
A mers flămând, păzit în rândul
De-atunci ca azi „bogatei prăzi"!

În iarna care se coboară
Puţini din ei vor rămânea
Să strângă flori de primăvară,
Dar asta nimeni nu ştia!

El s-a rugat: „O, Doamne Sfinte,
Te rog, cu milă să-i priveşti…"
Apoi cu lacrimi făr' cuvinte
A zis: „Căci Tată azi le eşti…"

Mihail Şpak

Iar Mişa Şpak adus pe lume
A fost când ura pe baptişti
Trecuse dincolo de culme —
Porecla le era ştundişti!

Terenti Şpak era tăticul
Bogat în cele pământeşti,
Ca şi de grâu cum este spicul
În toamnă când la el priveşti!

Ades era în deplasare,
Avea o moară în Kubani,
Venind acolo fiecare
Lăsa pentru servicii bani.

Erau invidioşi sătenii,
Dar totuşi ura de ştundişti
A „proslăvit" atunci slovenii
Ajunşi să fie extremişti!

Să ardă blestemata ştundă
A fost mai mulţi că s-au jurat
Şi au rămas pe astă undă
Pân' foc la casă nu le-au dat.

Când soţul nu era acasă,
O seară neagră la culori
A fost de consăteni aleasă
Pe Şpak să-l umple de fiori.

Nişte copii strigau pe stradă:
— Sări-i-i-iţi! La ştundă e pojar!
Dar negrăbiţi porneau să vadă
Având sătenii pasul rar!

Şi în fereastră o bătaie
La Şpak soţia auzi,
Iar când privi văzu văpaie
În geamurile vizavi.

În foc era acoperişul,
Uscate grinzile făceau
Un mare zgomot când desişul
De limbi de foc le mistuiau.

Pe stradă, peste tot lumină
De la pojar se răspândea
Ca ziua cea de soare plină
În noapte totul se vedea!

Cu Mişa repede în braţe
Din casă mama a fugit
De dânşii focul să se-agaţe
În fuga ei n-a îndrăznit.

Miros de scrum avea văzduhul,
De haine arse răspândit
Din podul casei şi năduful
De smoala care s-a topit.

„O, Dumnezeule Preasfinte!"
În agonie a strigat
Femeia două — trei cuvinte,
Apoi în sine s-a blocat.

Sătenii strânşi de la distanţă
Indiferenţi la foc priveau,
De cuget mari şi mici vacanţă
În astă seară toţi aveau.

Lipit de piept micuţul mamei
Mişutca nu înţelegea
Şi nu ştia esenţa dramei
În viaţă care se năştea.

Femeia sta încremenită
Ca sticla ochii şi-a făcut.
Părea destul de liniştită
În cazul foarte neplăcut.

Şi a mai zis apoi în şoaptă:
— O, Doamne, Dumnezeul meu!
Mai mult nici gând n-a fost, nici faptă
Doar suspina încet şi greu.

În timp se face o minune
De unde focul s-a extins:
Se dă-n retragere, apune
De mână nevăzută stins!

Dar se răsti la toţi primarul:
— Ce gură cască 'colo staţi?!
Vedeţi că s-a oprit pojarul
Acuma singuri să lucraţi

Din temelie astă ştundă
Luaţi în drum şi o căraţi!
Nu staţi pe loc nici o secundă,
Vă rog, să nu mă supăraţi!

Atunci s-au năpustit cu toţii
Şi dărâmau ce a rămas
Părinţi, bunicii şi nepoţii
Nici unul nu s-a dat retras.

La urmă au luat o masă,
La ea primarul aşezat
Vorbea de-acest pojar la casă
Că focul nu străini au dat.

— De vină e aici femeia
La cele ce s-au întâmplat!
În mâna ei se află cheia,
Deci foc la casă ea a dat!

Orice ar fi, dar numai asta
Se vede că n-a aşteptat,
Şi straniu tresări nevasta,
Căzând pe spate s-a lăsat.

Dar nimeni n-a sărit în grabă
Să-i dea la vreme ajutor
Ca neavând la asta treabă
Căci pentru ştundă moarte vor!

Încet îi lunecase mâna
Pe capul micului băiat
Când pulsul îşi pierduse vâna,
Iar graiul s-a întretăiat,

Doar două mai găsi cuvinte:
— Mişutca, roagă-te, a spus,
La patru ani el ţine minte
Din viaţă mama cum s-a dus!

Şi cineva de lângă gloată
Prin întuneric de acum
A tras femeia nemişcată
Sub gard, la margine de drum.

În sat se răspândise fumul
În calea sa acoperind
Ogrăzile, grădini şi drumul
Miros de jertfă aducând.

De după nori venise luna
Şi mii de raze şi-a plecat
Înspre femeia care una
De lângă gard nu s-a mişcat.

Doar pentru cea din urmă clipă
Ea ochii larg a mai deschis,
Dar lacrimi izvorâte-n pripă
Vederea toată i-a închis.

Şi o adâncă răsuflare
Spre cer plecarea i-a marcat
Pe veci în lumea viitoare,
Lăsându-l singur pe băiat!

La pieptul ei îşi face somnul...
După un plâns îndelungat
Îi linişti, pe ambii Domnul,
După ce crucea şi-au purtat!

Dar milă îşi făcu vecinul,
Dormind în braţe l-a luat
Şi casa lui i-a fost căminul
Pân' zorile s-au revărsat!

Terentii Şpak spre dimineaţă
Din deplasare reveni…
De lacrimi s-a umplut pe faţă
Ruine casa când găsi.

Lângă soţia răposată,
În primul rând, el s-a rugat
Mai lung ca orişicare dată
În duh pân' la pământ plecat!

Pe Mişa l-a adus vecinul
Şi corpul mort l-au pus în car,
Apoi cu fiul pelerinul
A părăsit acest hotar.

Doar a privit încă odată
La urmă iarăşi înspre sat
De unde ştunda blestemată
E scoasă-n mod organizat.

În marele necaz, durere
Terentii e adăpostit
De fraţii din apropiere —
Au plâns şi l-au compătimit!

Iar a soţiei decedare
Şi lui decesul i-a adus,
Curând la Domnul, prin urmare,
Şi el de la copii s-a dus.

Orfanii duşi la moară

Mişutca cu-a lui surioară
La fraţi doi ani mai sunt rămaşi,
Apoi trimişi au fost la moară
Să le slujească de sălaş.

Şi trebuia ca lucrătorii
Din bani o parte să le dea —
Să fie întreţinătorii:
Aşa contractul le spunea.

Degrabă dar arendatorii
Cu tot cu bani au dispărut,
Atunci curând de foame norii
Asupra lor au apărut.

Şi surioara lui mai mare
În orăşelul cel vecin
S-a dus a căuta salvare
Sub cer deasupra mai senin.

Iar Mişa, fără să-nţeleagă,
În jur mai câte se făcea
La vârsta mică să aleagă
Nici rău, nici bine nu putea.

În mila Domnului rămâne
Băiatul fără de a şti
Cum ziua va trăi de mâine,
Dar bine nu putea a fi.

La cei care tăiau pădure
Pe timp de foame angajat
S-a dus la lucru să îndure
Înghețul peste tot lăsat.

Până la brâu lucra-n zăpadă —
Bani însă nimeni nu-i plătea
Doar de la prânz ce o să-i cadă
Cu resturi micul se hrănea.

Iar hainele prea învechite
Pe-a locuri zdrențe se făceau.
În februarie ispite,
Idei grămadă îi veneau.

La drumul ce ducea în zare
Ades cu lacrimi el privea,
Îl studia pe fiecare
La orizont când apărea.

Un moş cu bani avea să vină,
Din foştii mulți arendatori,
Să-i dea finanțe, să-l susțină —
Îl aştepta de mii de ori.

Din trecători n-a fost nici unul
Să fie „Moşul" cu valori
Să vină măcar cu „Crăciunul"
Şi lui să-i facă sărbători.

Un gând l-a vizitat o dată
Să meargă singur la cel moş
Şi, controlând valiza toată,
Bocanci găsi, dar, mari şi roşi

Genunchi, picioarele afară
Prin găuri de la pantaloni
Se văd încă din astă vară
Ca doi micuți şi slabi piloni.

El în bocanci îşi pune paie,
La găuri petici şi-a legat
Să fie în aceste straie
De ger şi vânt mai protejat.

Iar cuşmulița, ochii, nasul
Şi gura îi acoperea
Şi se gândi: „Sosit e ceasul!"
Deşi afară viscolea.

Era deja după-amiază
Şi între timp încredințat
La drum se binecuvântează
Trecând în faptă gândul dat.

Spera sărmanul că în seară
Va fi în satul respectiv,
Salvat de foamete şi moară,
Mergea pe drum intuitiv.

Cât ochii pot privi în zare
El caută doritul sat
La orizont în depărtare
Pe dâmb sau vale situat.

Dar intuiția săracă
În astă zi de tot i-a fost,
Orice ar încerca să facă
Mergea micuțul fără rost.

Şi un amurg în jur se lasă
Lipsit de stele de pe cer,
Puternic dorul cel de casă
Îi spune: sunt lăsat stingher!

A început să-i fie frică,
La mâini, picioare înghețat,
Cu anevoie se ridică
Din mers când e alunecat.

Îl doare că-i deşert stomacul,
Şi nu odată s-a gândit
Să meargă înapoi, săracul,
Dar nu e cazul potrivit.

El pe un braț în drum de paie
Din oboseli s-a aşezat
Îngheț e pân' la măruntaie
Şi găuri iarăşi s-au format.

Genunchii iar ca două beţe
Din pantalonii rupți se văd,
Încep şi mâinile să-nghețe
În marele ajuns prăpăd!

Ca cleştele cum strânge fierul
Nu-i dă nici clipă de răgaz,
Puternic tare este gerul,
L-a înțepat şi de obraz.

De undeva, de jos, căldură
La un moment Mihai simți:
Simptome ca şi de arsură
În corp uşor se răspândi.

În acel timp o lumânare
Arzând puțin a dispărut
Şi nechezat de cal din zare
Pe la ureche i-a trecut.

El s-a uitat; şi înainte
Se pare satul a văzut,
Dar slab picioarele îşi simte —
Să se ridice n-a putut.

Atunci se prăvăli pe-o parte,
Încet pe mâini s-a ridicat,
Durere la nivel de moarte
Îi ține corpul încleştat.

Cu greu, el s-a pornit, iar cade...
Şi de omătul înghețat
Genunchiul pân' la os îşi roade,
Dar asta l-a mobilizat;

Deşi mergând se prăbuşeşte —
În mari troiene de pe drum
El nu se dă bătut, păşeşte,
Altfel nu poate fi acum!

În loc de sat, un stog de paie
În fața lui s-a conturat
Acum a inimii bătaie
Cu mare forță s-a dublat.

Bărbați cu furcile lucrează
Clădesc în sănii pai cu pai.
De frig alăturea nechează
În aşteptare câțiva cai.

Mâini şi picioare nu mai simte,
De ger aproape leşinat
Un gând îi apăru în minte,
De cineva s-a agățat!

Şi a sărit din loc bărbatul
În întunerec speriat,
Dar de picior legat băiatul
Ca mortul ține încleştat.

Atunci el a țipat: — Încoace!
Băieți, urgent lumină dați!
Nu ştiu ce la picior se face,
Vă rog, veniți mă dezlegați!

Sub cuşmă capul pân' la buze
Era de tot acoperit,
Pictat de ale iernii muze…
— La stog cum oare ai venit?

Mânuțele înțepenite
De cea salvare se țineau,
Prin găurile mult mărite
Genunchi în sânge se vedeau…

— E băiețelul de la moară,
Din oameni unul a strigat,
Putea de frig pe drum să piară
Sărmanul, unde a plecat?

Puțin masaj, luând zăpadă,
La mâini îndată i-au făcut,
Apoi într-un cojoc să şadă
La cald să fie l-au ținut.

Şi s-au grăbit cu toți acasă
Să-l ducă repede în sat…
Aşa de iarna friguroasă
Mişutca deveni salvat.

În sat, la arendaşi el creşte,
Amabil deveni, deştept,
Învață bine şi slujeşte
Cu zelul inimii din piept.

Dar până ce ajunge mare
Sărmanul mult a mai băut
Din ierburi pregătite-amare
Acel pahar demult făcut.

Un dor avea — credința vie
La el în suflet a rămas,
Adusă din copilărie
Prezentă e la orice pas.

Avea memorie perfectă:
Cântări, versete, povestiri...
Ca prin transmisie directă
Vin de la mama amintiri.

Istorii, oameni de credință
Iosif, Moise, mulți din ei
Ocupă loc în conştiință
Şi îl ajută-n anii grei.

Ceva din gingăşia mamei
Ca vis prin minte îi trecea,
Incendiul din seara dramei
Şi strada care forfotea,

Decesul mamei, şi mulțimea
Sătenilor veniți în drum,
Primarul, vorba lui... cruzimea...
Îl înfioră şi acum!

Desigur, mult s-a şters cu anii
Din toate câte a răbdat
La moară... foametea şi banii —
Ce arendaşii nu i-au dat...

Credința însă dreaptă, sfântă
Crescând cu anii l-a format
Prin fapte, care mult cuvântă
Exemplu de a fi urmat.

Tânărul predicator

Când se făcu băiatul mare
În Kerci cu traiul a trecut,
În primul rând de adunare
Dorință multă a avut.

De predici şi cântări creştine,
De părtăşie însetat,
Ca şi părinții săi devine
Şi el de ştundă[1] ataşat.

Curând Mihai se pocăieşte
Şi renăscut din Dumnezeu
La darul predicii râvneşte,
Având metoda, stilul său.

Creştinii însă, din păcate,
De lucrurile pământeşti
Erau cu suflete legate,
Cu năzuințe pur fireşti…

Serviciul, strada, adunarea
Sunt mediul în care el
Realiza cu drag chemarea
A fi predicator fidel.

Dar s-au aprins invidioşii
Bătrânii frați predicatori
Se lăudau ba cu strămoşii,
Ba singuri că sunt lucrători:

„Noi ani şirag în aşteptare
După botez cu toți am stat
Până am obținut onoare
Şi puțintel am predicat….”

Mult bănuiau că prea devreme
El stă în față la amvon
Vorbeşte liber, nu se teme,
Prea tânăr s-a urcat pe tron!

De-a lor însă vorbeau de predici
Că sunt cu sens bogat, gândit,
Ca ei perfecți, destoinici clerici
În lume nu s-ar fi găsit!

Şi lung vorbeau, ținea o oră
Mesajul lor plictisitor,
Iar dacă ațipea o soră
Urma pe loc ocara lor:

„O, soră! Somnul e dovadă
Că Diavolul indiferent
Când predic nu se dă să şadă!
Auzi? Trezeşte-te urgent!”

Şi grele au urmat relații
Între Mihai şi farisei,
De-aceea nu puteau ca frații
Să fie una între ei.

Din Kerci curând el se decide
Să emigreze în Caucaz.
Aşa invidia ucide
În frați lovind fără răgaz.

Dar Domnul binecuvântează
Dorința de a predica
Şi faptul că Mihai cedează,
În ceartă nu se implica.

* * *

[1]Ştundă – aşa erau porecliți creştinii în Rusia.

În Kislovodsk la adunare
De fraţi cu drag a fost primit,
Mergea la evanghelizare
De predici bine pregătit.

NKVD însă veghează
Şi este Mişa urmărit —
În orice loc se deplasează
De ei în grabă e găsit.

Din comisariat primeşte
Avizul pentru recrutaţi.
În rugăciuni se pregăteşte
Şi mult e susţinut de fraţi.

În cabinet, strânşi laolaltă,
Câţiva din şefi îl aşteptau,
Cu grad şi funcţie înaltă
De care mândri toţi erau.

Învinuirile tornadă
Asupra lui Mihai cădeau:
Cu caracter abil de sfadă
Cuvântul şefii îşi spuneau.

Iar Mişa radia lumină
Cu ochii paşnici ca un miel
Adus făcut să fie vină
De comisari în mod mişel.

Dar Dumnezeu îi dă putere
La întrebări convingător
Îşi exprima a sa părere:
Clar, înţelept, biruitor!

În fine totuşi comisarul
A spus: — Vei trece judecat!
Şi astăzi ştunda şi pojarul
Le fac politica de stat.

Când se sfârşi interogarea
Un şef pe Mişa l-a chemat
Să mai discute întrebarea
În doi ceva mai detailat.

Din prinţi e a sa descendenţă,
Volkonski e a lui strămoş,
Sovietele în decadenţă
L-au pus agent să fie roş.

În cabinet, cu uşa-nchisă
A spus: — Am fost impresionat,
Îmi este inima deschisă
Şi sufletul e încântat!

În viaţă pentru prima dată
Aşa ceva am auzit,
Idei ca lacrima curată
Eu nicăieri n-am întâlnit.

M-ai cucerit cu idealuri
Străine-n veacul de acum,
Vezi câte azi în faţă valuri
Îţi stau perete 'nalt pe drum!

Sunt bucuros de-a ta tărie
Şi nu am scop să te conving,
La comisari, de când se ştie,
Religiile se resping.

De nu-ţi reanalizezi ideea
Şi nu te conformezi cu ei
Te-aşteaptă spre Gulag aleea
Cu străji mai răi ca nişte lei!

Eu am văzut multe probleme
Ajuns la comisariat:
De multă spaimă omul geme
Când psihic bine e tratat!

Pe ce contezi şi câtă bază
Ai pentru întrebarea ta?
Gândeşte-te la ce urmează,
Ascultă ce-ți voi relata!

Cât este vreme întreprinde
Ceva ca să te protejezi,
Azi om pe om la noi se vinde,
Cred, singur acest lucru vezi!

Eu de încredere puțină
Mă bucur azi din partea lor,
Cu-atât mai mult în a ta vină
Nu pot să fiu mijlocitor!

— Pentru această convorbire
Vă spun, din suflet, mulțumesc!
Ați zis că tare sunt de fire,
Dar nu-i aşa — vă lămuresc:

Tăria mea din ceruri vine —
E Domnul cel care mi-a dat
La timp cuvintele divine
Când şefii m-au audiat.

În El creştinii au izvorul!
Până la urmă veți vedea
Cum va veni cu ajutorul
În ceasul greu în viața mea!

Şi neavând la despărțire
Cel şef mai mult ceva de spus
A zis: — Succes, însuflețire,
La tribunal când vei fi dus.

Şi după convorbirea asta,
Precum e preîntâmpinat,
Din Simferopol vine casta
Ce face azi prăpăd în stat.

Refuzul ca să poarte arma
Pe toți din castă[1] i-a şocat
Şi strigă, sună, bat alarma
Să fie Mişa împuşcat!

Aşa comisia decide
Şi după şase convorbiri
Proces verbal i se deschide
Fără de scuze, înlesniri…

Mihai cu post şi rugăciune
În inimă s-a pregătit
Crescând în a sa pasiune
Să fie Domnul proslăvit!

Trădarea Patriei — articol
Mai greu nicicând nu poate fi,
Mihai e marele pericol,
Judecătorul defini.

Şi după pauză în sală
Cu sufletul la gură toți
Aşteaptă azi medievală
Mai rea sentință ca la hoți.

— Trei ani lipsit de libertate!
În cor uşor au răsuflat
Vrăjmaş satisfăcut şi frate
Au fost sentința când s-a dat.

Căci aşteptau un termen mare,
Dar totuşi compătimitor
Se uită la a lui plecare
Duşmani şi frații plini de dor.

[1] Castă – grup social exclusivist.

Mihai la închisoare

La închisoare arhiplină
E camera unde l-au dus.
„Atâta lume e de vină?!"
El singur lui în gând şi-a spus.

Era interiorul straşnic,
Dar asta nu l-a speriat
De mic lipsit de luxul casnic
Uşor aici s-a adaptat.

Găseşte loc chiar la intrare,
Apoi de sine-a povestit.
Privind în jur pe fiecare
Un bătrânel a îndrăgit.

— De ce eşti arestat, bunele?
Privind Mihai a întrebat.
După optzeci cu zile rele
Să fii aşa de încărcat?!

Cu mâna numai os şi piele
Al deznădejdii face semn,
În gură fără dinţi, măsele,
Dar de respect şi stimă demn.

— Era poate la miez de noapte
Când au venit, m-au arestat
Să controleze nişte fapte
Urgent la comisariat.

Au spus că straşnică am vină
Pe Kir sau Kirov am ucis...
Scriind că totul se combină
Eveniment şi timp ca-n vis!

De unde se luă să fie
Cel Kir? Mă crezi, idee n-am!
Dar statul lucrurile ştie,
La tribunal au spus când stam.

Bunelul trista povestire
Cu faţa-n lacrimi a sfârşit
Optzeci de ani! — nedumerire,
Grozav! Dar asta am păţit!

Din buzunar o cârpă scoasă,
E tot sărmanul ce avea
De săruri sau de vreme roasă...
Cu dânsa lacrima ştergea…

Respect enorm, compătimire
Pentru bătrân Mihai avea,
De fapt o ţară-n amorţire
Acuma tânărul vedea.

Şi ca bătrânul, scrişi asemeni,
Sunt cei în temniţă aflaţi,
La crime predispuşi toţi gemeni
De comisari consideraţi.

Mihai cu firea lui plăpândă
În minte calcule făcea,
Informatori cu mii la pândă
Sens unic rezultat dădea.

— De ce atâta reprimare,
O, Doamne bun? el a vorbit,
Osândă fără de hotare
Când oare va avea sfârşit?

Şi să vedeţi: nu-i vechi tabloul
Văzut cândva la patru ani,
În minte reveni ecoul —
Pojarul — casa din Kubani!

Norodul adunat la poartă
Şi el de mamă agăţat
Când ea zăcea în stradă moartă...
Primarul foarte agitat...

Doar Dumnezeu judecătorul
Cunoaşte dacă este sens
În tot ce suferă poporul,
Căci ritmul de torturi e dens.

* * *

Curând e dus cu alţi la gară
A fi în lagăr transportat,
Dispreţul unde stă pe scară
Înalt, la culme instalat!

Cum stau chibritele-n în cutie
În tren sunt hoţii încărcaţi,
În Asia îi duc, se ştie,
Să fie 'colo „dezmierdaţi".

Mihai e pentru prima dată
În aşa mediu aruncat,
Vagonul plin nu se dilată
Şi este greu de respirat.

Stau dezbrăcaţi de haine hoţii,
Căldură mare s-a făcut
Şi transpiraseră cu toţii
Chiar încă de la început.

Mai mulţi din faţă şi pe spate
Erau tot corpul tatuaţi —
Balauri — speciile toate
Din lumea-ntreagă adunaţi.

Iar alţii plini de răstignire –
Hristos, coroana Lui de spini,
Dar depărtaţi de mântuire,
În fire toţi de El străini.

Şi fumegau ţigări aprinse
În dinţi de ele coloraţi
De fum şi soarele se stinse
La toţi în tren acum aflaţi.

Sudălmi şi vorbe violente,
Mergeau poreclele în şir,
Strigau... şi alte incidente:
Părea că iadul e pe fir.

Îngenunchind în rugăciune,
Urechile şi-a astupat
Şi-n voce tare Mişa spune:
— O, Doamne, să nu fiu lăsat...

Iar cei din jur făcu îndată
Lângă Mihai un coridor
Îngust ca hoţii mari să-l poată
Privi după dorinţa lor.

— Ce face el, ce liturghie?
Toţi hoţii privilegiaţi
Ridică capuri, vor să ştie
Fiind vizibil agitaţi.

Boroda

— Băiete! Mişcă-te încoace!
Aude Mişa răguşit
Un glas răstit să îi provoace
În suflet spaimă negreşit.

El când privirea îşi ridică —
Lângă fereastră sta un hoţ
De care-n suflet simte frică,
De fapt se tem de dânsul toţi.

Orgolios... te iau fiorii,
Cu o jiletcă îmbrăcat,
La hoţi aşa superiorii
Puterea, dreptul şi-au marcat.

De sub jiletcă un balaur
Se vede mare tatuat,
Al inimii de hoţ tezaur
În loc de talisman luat.

Pe capul ras purta batistă
Frumos brodată la gherghef,
Cum nicăieri nu mai există
Decât în temniţă la „şef".

Şi o adâncă tăietură
Lângă sprânceană mai avea,
În orice caz, aşa gravură
La faţă demon îl făcea.

Bărbuţa blondă pieptănată
Pe gât puţin îi ascundea
De la balaur desenată
Codiţa care sus venea.

Toţi în vagon îl iau în seamă
Şi titlul Boroda i-au dat,
Căci numele adus de mamă
De el în taină e păstrat.

I-au curăţit lui Mişa drumul
Spre el, pe laviţa de sus,
Aici lângă fereastră fumul
În densitate e redus.

De aerul şuvoi de-afară
Mihai e foarte mulţumit,
Căci nu suportă din ţigară
Nici fumul, nici miros ieşit.

Şi mare i-a mai fost mirarea
Aici cum omul se prăda
De-acum trecuse confiscarea
Şi geanta lui la Boroda.

E aşezat ca musulmanii,
În faţă traista lui avea
Din care se luase banii,
Produse şi ce bun părea.

Cu ochi pătrunzători întreabă:
— Ce vină, băieţele, ai?
Te văd cu rezistenţă slabă
În mediul de fum să stai.

Cu dragoste din cer venită
La hoţul şef el s-a uitat
Şi faţa lui schimonosită
Deloc nu l-a înspăimântat.

„De azi ne face statul rude"
În sine Mişa s-a gândit,
În tren ce vede şi aude
Mirat îl face negreşit.

— Sunt credincios şi străduința
Aveau să-mi scrie — împuşcat,
La urmă au găsit sentința:
Trei ani în lagăr condamnat.

Dar tu, ce stai după zăbrele?
Şi Boroda n-a aşteptat
De viață, faptele rebele
Cumva să fie întrebat.

— Eu, ştii, pentru nimica toată
În temniță am nimerit,
A fost... o doamnă prea bogată,
În față strada a păşit

În blană scumpă îmbrăcată,
Mi s-a părut că greu mergea,
Vedeam că trebuie-ajutată
Şi repede am mers la ea.

Dar care-au fost a ei păcate,
Nu ştiu, căci s-a alunecat,
Iar eu cu simțul „demnitate"
Pe loc am reacționat!

Deşi de blană liberată!...
De jos nu s-a mai ridicat,
Fac povestirea prescurtată:
La zece ani sunt judecat!

Ai înțeles? De nu... vei creşte
Şi te vei face priceput,
Acum, mai bine povesteşte:
Cum bogomoleț[1] te-ai făcut?

Căci noi doar de călugărie
Am fost mai mult preocupați,
De preoți nevoiți să fie
Din partea noastră achitați.

Degeaba cauți adevărul
Şi alte lucruri despre noi,
Tu reprezinți acuma cerul
Deci, spune, ce aveți la voi?

* * *

El din a sa copilărie
La anii grei se referi
Însă această tragedie
Pe hoți deloc nu-i cuceri.

Probabil, drumul prin zăpadă
De mici şi ei au cunoscut,
Uniți în marea lor pleiadă
Gulagul astăzi au umplut.

Ajunşi la stog ei altă lume
În noapte au descoperit
Cu şerpi, balauri sub costume,
De-acolo totul s-a pornit.

Şi a trecut el cu mesajul
La viața Domnului Isus,
Vorbea Mihai cu tot curajul —
Luând cuvintele de sus!

A predicat despre tâlharul
Pe cruce pocăit, iertat…
În tren vizibil este harul
Şi fețele s-au luminat.

Din orice glumă tatuații
Erau de Boroda opriți.
Cum stau în adunare frații
De el să stea erau siliți.

[1]Bogomoleț — în l. rusă populară: omul ce se roagă Domnului.

Şi de femeia la fântână
De vorbă cu Isus cum sta,
De fariseii-lupi în stână
Atent vagonul asculta.

Balaurii bătrâni, nepoții,
Jos capetele au aplecat
Şi cozile inel cu toții
În ghemuri şi le-au aşezat.

Iar tema cea mai de valoare,
De fiul cel risipitor,
Balsam pe răni usturătoare
A fost în sufletele lor.

De glume, strigăt, ironie
Încet se lasă Boroda
Şi nimeni nu putea să ştie
Ce luptă-n suflet i se da!

Acum el stă şi meditează
E impresionat nespus,
Pe gânduri dus se concentrează
Referitor la ce-a fost spus

O mică pauză urmase,
Apoi revine Boroda
La predica ce ascultase
De parcă gândul acorda.

— Pur adevăr, mărturiseşte,
Că fiul cel risipitor
E tema care ne priveşte,
Noi toți suntem acel fecior!

Şi nu prea tare, ştiți, importă
Părinții când ai părăsit,
Căci toți aceeaşi au recoltă
La porci, vedeți, am nimerit.

Numai că stilul fiecare
Şi calea singur şi-a brăzdat
Pe față unul semne are
Că ieri în lume a plecat.

Iar altul, zic la întâmplare,
A fost de viață aruncat
La viscol şi zăpadă mare
Sau ca şi tu la moară dat.

Şi mulți suntem de la ospețe
Direct în temniță luați.
Aici se jură să ne-nvețe
Să fim ceva mai educați!

Dar adevărul astăzi este
Că nimănui nu trebuim
Alte idei sunt doar poveste
Pe care bine toți o ştim.

Şi numai mama la icoană
Când îi aprinde lumânări
Deplânge mult a ta persoană
În permanență, făr' cedări.

De câte ori venit acasă
Ca fiul cel risipitor,
Din nou primit am fost la masă
Şi eu cu dragoste şi dor.

Cu cel mai sfânt cuvânt pe lume
În prag de mama întâlnit,
Mă auzeam chemat pe nume
Cuprins duios, enorm iubit.

Şi de s-ar aduna odată
Cu scopul să mă facă om
De dânsa lacrima vărsată...
Dar, cum vedeți, eu sunt alt pom!

Răbdare pe o săptămână
Să fiu acasă doar aveam,
Apoi ţigări, cuţit în mână...
Şi calea largă o luam!

Petreceri, chef, destrăbălare,
Dezmăţ cât nu mai poate fi,
Desfrâu şi hoţ de drumul mare...
În suflet tot ce-i viu muri!

Acum, deja, am prins la minte!
Dar ani atâţia am pierdut...
Am vrut şi eu să fiu cuminte,
Dar nimeni nu m-a susţinut.

De câte ori setos de viaţă
Alt sens şi eu am căutat,
De fapta lui Isus măreaţă
Peste măsură sunt mirat!

Am fost şi eu în aşa stare,
Numai că nu Isus Hristos,
Dar „fratele" veni mai mare
Din pildă: cel supărăcios.

Era în haine lucitoare —
— Cocardă, secere, ciocan,
Chipiul roşu la culoare,
Cum spuneţi voi — miliţian!

Dar n-a zis ca Isus că iartă,
Nici, vezi, să nu păcătuieşti,
Cu silă m-a luat la ceartă
Că nu ştiai de unde eşti.

Cu mâinile-n cătuşi la spate
M-a dus la comisariat
Şi iar lipsit de libertate
Sunt fără a fi vinovat.

Un furt le frământase capul
La care n-am participat,
De ispăşire însă ţapul
Am fost ales în cazul dat.

De vină eşti sau fără vină,
Tu hoţ ai fost, deci hai la noi,
Le fie ţărâna mai fină
Aş vrea în veacul de apoi!

Mă simt jignit până la moarte
În loc ca să fiu înţeles
Să am şi eu de viaţă parte,
Vezi ce sentinţă mi-au ales!

În faţă am din nou Gulagul
Când aşteptam un ajutor
Sunt pus în rândul, în şiragul
Numit de lege infractor!

Cu ură fără de hotare
Pe „fraţii" mari am să-i urăsc,
Căci de acum din închisoare
Spre casă n-am să mai păşesc.

Tu eşti mai fericit ca mine...
Când noaptea stogul ai găsit
În palma vânturilor line
Din viscole ai nimerit.

De „fraţii" mari stai fără teamă —
Să n-ai cu ei colaborări.
Rămâi ca noi, băiat de seamă,
Cu braţ de fier în încercări!

Iar eu voi arde cât se vede
Cu demonii într-un cuptor,
Ca tine greu este a crede:
Voi neam sunteţi nemuritor.

— Nu, dragul meu! Iubirea sfântă
Şi azi mai stă cu braţ întins
Şi 2000 de ani cuvântă —
Poţi fi şi tu de ea cuprins!

De „fraţii" mari şi eu am parte,
Şi nu-s mai buni decât ai tăi,
Aceleaşi au în lucru arte
Şi strâns legaţi sunt între ei.

Numai diverse au costume:
Cu stih din Biblie vorbesc,
Pretind că sunt din altă lume,
Străini de tot cei pământesc.

Când voi ieşi din închisoare,
Ştiu bine: mă vor prigoni!
Acuma îngeri la culoare,
Năpârci atunci vor deveni.

Fiind răpus de oboseală,
Ca mortul Mişa doarme dus,
Iar noaptea, când toţi dorm, se scoală
Şi somnul, visul şi-a redus.

Ba sforăit în jur, scrâşnire,
Ba aiureli şi melodii...
Câţi hoţi atâtea sunt şi lire
La număr nu poţi să le ştii.

„La arestaţi greu merge somnul"
În sine Mişa se gândi
Şi-n rugăciune către Domnul
Acum cu lacrimi reveni.

Doar 24 ani el are,
Iar viitorul după nori
Ascuns e, negru la culoare,
Cu orizontul fără zori.

Anume azi la rugăciune,
Ca niciodată în trecut,
El vede clară viziune
Despre acest norod pierdut –

Lipsit de adevăr, lumină,
Pe calea largă rătăcit,
În cuget încărcat cu vină
Cu trenul spre Gulag pornit.

Iar Mişa — far ce luminează
La hoţi de Domnul e trimis
Cu vestea oameni ce salvează
Şi, cum vedeţi, a fost admis!

Lipsit de zilele senine
Când va păşi al său calvar
Puteri el a cerut divine
Din primul şi al doilea har.

* * *

Încet se ridica pe dealuri!
Acest tren supraîncărcat
La noi concepţii, idealuri
Creştinul azi e judecat.

Lângă Taşkent, între canale,
Cu apă pentru irigat
Se află lagărul pe vale,
Aparte, singur situat.

De primăvară prima iarbă
Şi flori pe câmpuri se ivesc,
Văzduhul începu să fiarbă
De tril şi zgomot păsăresc.

Resursele de energie
La Mişa s-au epuizat
În lunga lor călătorie,
Dar Dumnezeu l-a ajutat!

Văzduhul de pe câmp floristic
După duhoarea cea din tren
Îi pare aer magic, mistic,
Din altă lume oxigen.

I se lărgi de aer pieptul
E mulțumit că judecat
N-a fost să i se taie dreptul
La primăveri... şi respirat.

„Un plai în plină frumusețe
Fii, Doamne, binecuvântat
Pentru lucrările mărețe!"
A spus Mihai când s-a rugat.

Biserica subterană din Taşkent

În zilele care urmează
A fost mecanic angajat
În timp din şefi îl studiază —
Băiat deştept, organizat,

Nu minte, vorba controlează,
În caracter echilibrat,
Cu zel, calitativ lucrează,
În orice ramură dotat.

I-au scris permis — încredințare
Ca singur în oraş lucrând
Să meargă fără patrulare
De lucru când va fi oricând.

Mihai cu mare stăruință,
Cu interes a căutat
Să-şi afle frații de credință
Din lagăr când era plecat.

Închisă este adunarea
De tineri însă e mirat
Cum îşi mențin organizarea
În creştinismul dizolvat.

La multe părtăşii el vine
Cu duh şi suflet înfocat,
La rugi şi predici clandestine
În grupul bine închegat.

Cu Jenea des şi mult discută
Au devenit adevărați
Prieteni care se ajută
La bine şi nevoi ca frați.

Desigur că experiență
Mihai mai mult ca toți avea
Şi lucrurile în esență
Mai clar ca Jenea le vedea.

De frații mari nu doar odată
El în Crimeea şi Caucaz
De-a lor invidie ciudată
Lovit a fost peste obraz.

În tineret curând devine
Fără excepție stimat,
Prieten drag, vorbit de bine,
În duh mai mult ca toți dotat.

Cu Jenea ambii împreună
Fac planul de activități
Păstori cu turma prin furtună...
Vor fi trădări, penalități.

Un seceriş atât de mare,
Dar ambii nu sunt ordinaţi
Şi caută fraţi mai cu valoare
Să fie-n slujbă implicaţi.

Botezul, cina, cununie
Mărturisiri şi întrebări
Au tinerii de azi o mie
Şi anii trec în aşteptări.

Căci după arestări în masă
Păstorii care au rămas
Se tem. Duminica din casă
Nu fac sărmanii nici un pas.

O dată, prins în cugetare,
Vorbea Evghenii indignat
De toate ce în adunare
La ei recent s-au întâmplat.

— Sunt unii fraţi fiind lumină,
Exemplu demn de-a fi urmat
S-au străduit mereu să ţină
Credinţa, cugetul curat!

Lăsând moşii, familii, casă
Şi-au pus viaţa pe altar
Şi predicând au mers în masă
Cu zel în inimă şi jar.

Acum în timpul de prigoană
Sunt arestaţi şi li s-a pus
Pe cap şi lor de spini coroană,
Aşa ca Domnului Isus!

Iar alţii s-au ascuns îndată
Când legea cultelor s-a dat
Şi nicăieri nu se arată
Ca cel deja înmormântat.

Ba mai pretind la titlul mare:
S-au pocăit de la Zukkau,
Şi Iancenko le-a dat crezare —
Botezul de la dânsul au.

Şi chipurile că prin sate
Într-o teleagă se duceau
Cu el să dăruie pliante
Şi evanghelizări făceau...

— Mai mult ca asta, ţine minte,
Ei de creştinii arestaţi
Denaturate spun cuvinte,
Disprețuind mereu pe fraţi!

Iar Jenea tocmai se revoltă:
— Vai! Ce va fi la seceriş
Cu-a lor când vor veni recoltă —
Trădări şi ură pe furiş?!

— Un lucru grav se mai prevede
Când libertatea va veni —
Din ascunzişuri Mişa crede:
În masă ei vor reveni.

Şi drumul iarăşi spre amvoane
În primul rând vor căuta,
Pe capuri îmbrăcând coroane,
Mari predici ne vor cuvânta!

— Am înţeles: prea mizerabil,
A spus Evghenii, eu gândesc
Să derapezi aşa — capabil
E cel cu spiritul lumesc.

Dar ce soluţie găsită
Ar fi în cazul de acum
Când turma este părăsită,
Lăsată de păstori în drum?...

* * *

Şi totuşi tineretul vine
Ca şi cândva la adunări,
Setoşi de părtăşii divine
Trăind şi riscuri, şi trădări...

De hrana lor spirituală
Noi grijă azi suntem datori
Să ducem fără oboseală
Când fraţii sunt în închisori!

Pe Jenea l-au luat fiorii
De fraţii mari ce s-au ascuns.
— Voi trece pe la toţi păstorii
În care spaima a pătruns.

Şi le voi spune adevărul
Că pentru rangul de păstori
Va cere socoteală cerul
În viaţa dincolo de nori

Mihai însă vorbi îndată:
— Ceva din gând să mai cedezi
Desigur, râvnă ai curată,
Dar bine trebuie să vezi!

În primul rând, cu astă faptă
Găteşte-ţi traista cu pesmeţi,
În rândul doi nu te aşteaptă
Niciun păstor să-i dai poveţi!

— Aşteaptă ei sau nu, voi merge
La Krîjanovski şi ceilalţi...
Să zboare-i gata, să alerge
La fraţi mai mari ca el, mai 'nalţi

— Posibil că la închisoare
Direct vei merge de la ei,
Vorbeai doar singur de trădare
Că lupii îmbrăcaţi sunt miei.

Aşa Mihai îl mai deşteaptă,
Apoi fierbinte s-au rugat
Cerând credinţă înţeleaptă
Şi caracter imaculat.

* * *

A fost de tot pe neaşteptate,
Baratov şi Sedîh, doi fraţi —
Provoacă marea noutate:
Sunt de acum eliberaţi!

Şi aşteptaţi la părtăşie
Cu ei sunt Jenea şi Mihai,
Moment de scumpă bucurie
Un sentiment adus din rai.

Li se părea pe străzi că zboară
Goniţi de dorul pentru fraţi
De tineret a câta oară
Doriţi în cercul lor, visaţi!

De lacrimi feţele udate
Aveau cei patru întâlniţi —
Semnal de mare unitate
De vremi în care sunt căliţi.

În primul rând, de închisoare
Sedîh, Baratov au vorbit,
Din prima zi de arestate,
Cum Dumnezeu i-a întărit!

Dar la exterior schimbarea
E prea vizibilă la fraţi
Tortura, foamea şi teroarea
La feţe i-a făcut uscaţi.

Trăind ades mare tristeţe,
Trântiţi jos, dar nu sfărâmaţi,
Forţaţi sunt astăzi să înveţe
Vânzarea pusă între fraţi.

După a lor mărturisire
Evghenii le-a istorisit
De tineret şi de slujire,
Cu Mişa cum s-au întâlnit,

De planurile stabilite,
Programul pentru adunări,
De la NKVD ispite
Cum vin şirag de întâmplări.

Baratov, plin de mulţumire,
A fost că bunul Dumnezeu
În vreme grea de prigonire
Nu părăsi poporul Său.

Deşi în ascunziş păstorii
Ca de taifun s-au speriat,
Asupra tinerilor zorii
Din cer lumini au revărsat.

Şi vremuri de înviorare
Vin la pachet cu prigoniri
Când pe cântar e fiecare
Şi niciun fel de înlesniri.

— Scumpi fraţi, o mare întrebare,
A spus Evghenii, noi avem,
Demult suntem în aşteptare:
Botez şi Sfânta Cină vrem!

Baratov a răspuns cu lacrimi
La întrebarea de botez,
Venit din patria de patimi
Nu va ceda din sfântul crez.

— Prieteni dragi, iar mă aşteaptă
Un termen nou de arestat...
De săvârşesc această faptă
Voi fi vizat neapărat.

Doar Dumnezeu Preasfântul ştie
Ce simţ acum îl mistuia.
Gulagul poate reînvie
Cu vechi imagini să-l preia.

La despărţire, el propune
Ca până ce se vor vedea,
Pentru botez, în rugăciune,
Să fie toţi cât vor putea!

Când s-au văzut la adunare,
Cu Jenea şi cu alţi vorbind,
Baratov astă întrebare
La toţi o dă, în primul rând!

— Cine sunt cei ce vor botezul
Mai mult ca toate pe pământ?
Le fie totdeauna crezul
Înalt, în flăcări, viu şi sfânt!

Eu m-am decis, deci cum se cere:
Să împlinim tot ce e scris
Şi Domnul ne va da putere
Va fi cu noi cum a promis!

Puţin voi fi la libertate,
Mi-a fost aşa descoperit,
În tineret, vreau cât se poate,
De Domnul să fiu folosit!

Cinci fraţi, surori sunt doritorii
Spre ceruri astăzi pelerini
Ca fraţii lor premergătorii
De dragoste, credinţă plini!

Baratov, ca şi botezaţii,
De strălucire emana,
În suflet plin de veneraţii
Cu vechi apostoli semăna.

Şi nu ştia botezătorul
Că e la ultimul botez,
Căci supărat judecătorul
Va fi de tineret şi crez!

Şi pentru asta martirajul
I se va scrie ca destin,
Căci prea crescut i-a fost curajul...
Doar glontele din mare chin

Îi va aduce liberare.
În apă stând el nu ştia
Că generaţia în floare
Viaţa toată-i copia.

Cei botezaţi vor fi pleiada
Adevăraţilor creştini
Căliţi, nesperiaţi de spada
Ravagiilor în mulţimi.

* * *

Era sfârşit de ’36,
Noiembrie în calendar,
Un grup micuţ se adunase,
Având o seară cu mult har.

Pe-ascuns la unchiul lui Evghenii
Veniţi au fost din credincioşi
Cu sentimente de rudenii
Surori şi fraţii curajoşi.

Au început cu Sfânta Cină
Apoi cuvânt, mărturisiri...
Şi cântul care mult alină
Dorinţe, sfaturi, amintiri...

Şi se părea că de plecare
E tot mesajul concentrat
Că cineva la drumul mare
De fraţi e azi îmbărbătat!

E tema foarte serioasă
Şi timpul pare că a stat,
O despărţire dureroasă
Presimt că au de suportat!

Când se aflau la miezul nopţii,
Un imn Baratov a cântat,
În glas l-au susţinut cu toţii,
Fiind solemn interpretat.

Evghenii, de-a lor presimţire,
— Eu suferinţe văd, a spus,
Pe calea înspre nemurire,
Cum sfinţii în trecut au dus.

S-a plănuit o părtăşie
În zilele de sărbători,
NKVD ca să nu ştie
S-au străduit mulţi fraţi, surori...

La margini de oraş aleasă
E casa de după grădini,
Ascunsă în natura deasă —
La Kovtun — scumpi şi dragi creştini.

Sunt scrişi pentru participare
Pe listă şaptezeci şi cinci,
Fac planuri extraordinare —
Afişe, texte şi lozinci…

Pe drum vor fi şi santinele,
Aşa măsuri au întreprins,
Lumini — cu forma cea de stele
Frumos în seară au aprins.

În clandestin, la sărbătoare,
Surori şi fraţii vin grăbiţi,
Puţin au stat în aşteptare —
Baratov, Jenea nu-s veniţi.

Şi care poate fi pricina
Că ambii astăzi se reţin?
Sau cine poartă astăzi vina
De creştinismul în declin?

Dar în sfârşit Evghenii vine
E singur şi posomorât,
Intrând în casă orişicine
În duh îl vede coborât...

După o pauză, spre masă,
Încet păşi, apoi a zis:
— E vremea când cei sfinţi ne lasă,
De parcă am trăi un vis...

Şi a continuat cu lacrimi:
— Baratov, fratele iubit,
Ieri arestat a fost la patimi,
Gulag şi temniţă sortit!

Un mare val de rugăciune
În tineret s-a ridicat
Cu plânset, bocet, plecăciune
Pentru Baratov arestat.

Şi se rugau de consacrare
Şi marele devotament,
Ca la Baratov în lucrare
Cereau acel ataşament.

Istorică e astă seară
Cu predici şi lumini de sus,
O părtăşie foarte rară,
Dar nu suficient e spus!

Aici e fabrica de stele,
Curând pe cerul sclipitor
Vor apărea sclipind şi ele
În veşnicul, eternul zbor!

Evghenii de jandarmi nu tace:
— Ce facem de apar aici?
— Un monolit nu se desface —
În elemente mari sau mici!

Să prelungim în părtăşie...
Şi mila Celui Preaînalt,
La adăpost feriţi să fie
I-a ocrotit de cel asalt.

Într-o evlavie deplină
Programul bine a decurs,
În atmosferă pur divină
În şiruri orele au curs.

Când zorii vin spre dimineaţă
În rugăciuni au terminat,
Cu dor nelimitat de viaţă
Curată, fără de păcat.

* * *

Pe Mişa hoţii îl stimează
Şi clar se vede — îl iubesc,
Alături vin cu el, lucrează,
În timp discret ceva vorbesc.

Şi Boroda despre credinţă
A sale întrebări avea.
Când plănuia în doi şedinţă
Şi ore lungi cu el vorbea

Era dispus şi cu plăcere
De Dumnezeu tot discuta,
Apoi, cum regula le cere,
Pe Mişa bine-l ospăta.

Ca şi în tren, el hoţul mare
În lagăr e considerat,
Cu drepturi fără de hotare
Recunoscut, apreciat.

Dar ştie Dumnezeu Preasfântul
Să facă viu şi lucrător
Ajuns la măduvă cuvântul —
De gând şi simţ judecător.

Încet în adâncimi, departe
O nouă viaţă se năştea,
Pe unde duhul se desparte
De suflet rădăcini prindea.

O Evanghelie odată
De mic format i-a dat Mihai
Şi Boroda cu setea toată
Citea: „Vei fi cu Mine-n rai!"

Ca dânsul este adresatul —
Tâlhar, la moarte condamnat,
Dar demn, iertat pentru regatul
De toţi creştinii aşteptat.

Şi asta ca o pregătire
A fost pe când va fi plecat
La ultima lui despărţire
Curând cu Mişa s-a aflat.

Formau deport fără zăbavă,
Şi Boroda l-a căutat,
Îl duc în temniţă grozavă
Cu scop a fi exterminat.

Mihai aleargă în baracă
În inimă cu dorul sfânt
La ultima, de timp săracă,
Întrevedere pe pământ.

Jandarmul îl scotea afară
Şi Boroda când l-a văzut
A spus: Mihai — cu vorbă rară
Din mers puţin s-a reţinut —

— Îţi mulţumesc, şi-i strânse mâna,
Tu sufletul mi-ai răscolit,
Prin tine am văzut Lumina
Ca magii de la Răsărit.

Şi se grăbi... de lacrimi dese
Probabil că i s-a deschis
Izvorul plin să se reverse,
Dar asta el nu şi-a permis.

Scrisoare de la Boroda

Înspre sfârşit de an scrisoare
Mihai primise şi citi:
„Vreau să te bucur, frăţioare,
O taină îţi voi povesti.

Eşti singurul în astă lume
Pe care l-am apreciat,
Cu suflet nobil, crez-renume,
Superior, nerepetat.

Bolnav sunt de tuberculoză
Degeaba stau într-un spital
Cu straşnica mea diagnoză
Ca marinarul trag la mal.

Pe firmitura vieţii mele
Lumini din cer au răsărit,
Grozav ar fi fără de ele
Când anii mi s-au risipit.

Îţi mulţumesc de Sfânt Cuvântul
În trenul supraîncărcat
Când Dumnezeul tău Preasfântul
Permise să fii aruncat.

Ajuns la ultima suflare,
Eu m-am rugat lui Dumnezeu:
Sunt pocăit! De tot iertare
Ca cel tâlhar azi am şi eu!

Un cer întreg de bucurie
Îmi umple inima acum
Ajuns la porţi de veşnicie,
La marele sfârşit de drum!

Şi minunate sentimente,
Ca fiu venit risipitor,
Trăiesc acum în totalmente
Speranţă pentru viitor.

În fine, îmi semnez scrisoarea
Fără porecla Boroda,
Doar ţie îţi fac relatarea
Ce nume am avut cândva.

Mă scrise mama — Anatolii —
Pe lume când am fost adus,
Şi tot aşa în anii şcolii
Întotdeauna mi s-a spus.

În vis şi astăzi gingaş mama
Mă strigă: «Anatolii — stai!
Ce faci mă doare, rog, dă-ţi seama,
O viaţă doar pe lume ai!»"

Şi inundat de nostalagie
Aproape cade la pământ
De dragoste, melancolie
Mihai de mare dor înfrânt.

Un râuleţ de lacrimi sfinte
Întreaga faţă i-a brăzdat
El mâna Marelui Părinte
Aici o vede garantat.

Numai acel ce-şi pierde viaţa,
În alţii o va regăsi
Când peste noapte dimineaţa
Lumina lui va răsări!

De Boroda îşi aminteşte
De şefi cum ura îl umplea,
Şi azi când viaţa îşi sfârşeşte
Mihai, desigur, mult plângea.

A observat: după decesul
Lui Anatolii, când vedea
Un şef, imediat el mersul
Schimba pe alt drum — ocolea…

Era un şef — vicedirector
În Asia peste Gulag,
La chip sever ca un inspector
Şi dezvoltat în lucru - „mag".

Şi Mişa când îl vede simte
Un sentiment nou apărut,
Cum Boroda avea-nainte
De care singur s-a temut.

Şi s-a rugat din nou: „Iubire
Dă-mi, Doamne, faţă de duşmani,
Cu viaţă plină de jertfire
Pentru aceşti din jur sărmani".

S-a pomenit pe neaşteptate
Că de la şeful pe Gulag
Comenzi primea nenumărate,
La rând, ţinându-se şirag.

A fost mirat când cunoştinţă
De şef mai multă a avut,
Vedea că nu îl ameninţă
În modul cum el a crezut.

Şi nu-i sever din cale-afară,
E mai degrabă transparent,
Concret şi just, nu dă în bară,
Corect şi în temperament.

În ospeţie la marele şef

Având o faţă speriată,
De la recepţie veni
Cel de serviciu şi îndată
Lui Mişa iată ce vorbi:

— Marele şef îţi porunceşte
Să mergi la dânsul în birou…
La multe Mişa se gândeşte
Ce poate fi la mijloc nou?

Îl sfâşia un gând! – trădare!
De unde şeful a aflat
Că Mişa părtăşie are
Când la Taşkent e deplasat?

Sau poate el încă mai ştie
Că la mulţi „zăci" a predicat,
Gândind ce ar putea să fie
În cabinet s-a prezentat.

— Mihai, acum în deplasare
Cu mine trebuie să pleci,
Când vei fi gata de plecare
Lângă maşina mea să treci!

El a răspuns cu pietate:
Am totul gata pregătit,
Deci să plecăm oricând se poate!
Astfel deloc n-au zăbovit.

Doar după câteva minute
La porţi maşina se opri
Şi cele de Mihai văzute
În minte îl nedumeri.

Privelişte armonioasă!
După ogradă, în fundal,
Sta vila şefului frumoasă,
În stil bogat oriental!

Soţia şefului pioasă
Să-i întâlnească se grăbi,
O atmosferă mai luxoasă
Mihai nicicând nu întâlni.

Nu ştie unde să păşească,
Ciubotele de arestat
Şi haina „zăcilor" ruseasc㠄
În care e înveşmântat

Produc în el o stânjeneală
Şi bate pasul doar pe loc,
Cu sufletul plin de sfială
Îi ard obrajii că în foc.

— De ce nu treci? Dezbracă rufa
Ce stai ca un încătuşat?
Păşeşte pragul, ţine cupa
La care azi te-am invitat!

Ca vinovatul se dezbracă
Încet, dar şeful i-a vorbit:
— Aruncă haina şi oleacă
Mai dezgheţat fii în sfârşit!

Trecuţi în sală, prelungeşte:
Azi seara şef nu mă numi
Fii liber, simte şi vorbeşte
Tot ce gândeşti, cât vei dori.

Asemenea a lui soţie
Îi vrea un suflet liniştit
Şi pacea inimii să-i fie
Cât marea fără de sfârşit.

Iar şeful în continuare
Îi spune: Despre tine ştiu:
Biografie, adunare...
Nu pot indiferent să fiu!

...A mamei tale decedare...
Şi tu aveai doar patru ani!
Apoi când şi tăticul moare
Eşti dus la moara din Kubani...

Descătuşează-te, fii liber
Total în suflet relaxat,
Dar cum să fii, vei şti, consider,
După aceşti pereţi aflat.

Apoi porneşte patefonul
Şi e Mihai de tot şocat,
O melodie sfântă zvonul
În sală şi-a împrăştiat:

„Sionul, Doamne, Te slăveşte
Şi nu există nici cuvânt,
Nici cânt ce slava îţi vesteşte
În cerul 'nalt şi pe pământ".

Mihai nedumerit priveşte:
Ascultă şeful concentrat,
Soţia — fericit zâmbeşte
Din melodii a mai urmat.

„Vuieşte straşnic marea vieţii
Înalte valuri ne lovesc..."
La el ca zorii dimineţii
Lumini, scântei în suflet cresc!

Prohanov predică Cuvântul
După cântare lămurit
Pe unde oare astăzi vântul (Ioan 3. 8)
La şef în casă a venit?

Şi după predică la masă
Invită şeful pe Mihai,
Soţia foarte bucuroasă
Gătise toate pân' la ceai.

— Întâi vom sta la rugăciune!
„Vorbeşte ca şi un creştin"
— În rugă ne conduci, mai spune,
La urmă ambii zic: „Amin!"

Miracolul din astă seară
Secret la Mişa a rămas
El să întrebe înconjoară,
Dar şeful tainei nu dă glas.

Şi pe parcurs de convorbire
Cu interes au ascultat
A lui Mihai mărturisire
Pân' miezul nopţii a sunat.

— Sunt programate confiscaţii,
La urmă şeful i-a vorbit,
Te duci şi preîntâmpini fraţii:
Ascundeţi totul, a şoptit.

Mihai, fără întârziere,
Pe fraţi i-a preîntâmpinat,
Dar cei ce n-au fost în veghere
Cu pierderi mari s-au confruntat!

Un val enorm de percheziţii
Curând Taşkentul a cuprins,
Conform cu noile restricţii
Prin care statul s-a distins.

Reviste, Biblii confiscate,
Tot ce vorbea de Dumnezeu,
Vătămător considerate
Fiind în veacul cel ateu!

* * *

Concomitent e agravată
Şi starea fratelui Mihai,
L-au dus în alt oraş îndată
Mai la un greu model de trai!

E şeful de aici obraznic,
Pe Mişa a-l discredita
Se străduia mişel, năvalnic
Pretexte multe căuta.

De sabotaj, diversiune,
La urmă l-a învinuit,
Şi afectat de suspiciune
Atac final a plănuit.

La judecata cea obştească,
Mihai va trece judecat,
Se mai numea „tovărăşească"
Pe vremi în fostul mare stat.

O lovitură ca de moarte
Presimte Mişa că va fi,
Dar Dumnezeu ce har împarte
De termen nou îl va scuti!

El doborât de întristare
Se află zilele la rând,
Cerea din cer eliberare
De tot ce şeful are-n gând.

Dar arestaţii îl stimează
Văd raţiune, intelect
Când stă de vorbă sau lucrează,
Comunică cu toţi corect.

L-au întrebat ce întâmplare
Îl ţine tare întristat,
Căci văd cum sufletul îl doare —
Oricând tăcut, descurajat.

De judecata cea obştească,
Cum şeful este pregătit
În pubic să-l învinuiască,
Pe rând, Mihai le-a povestit,

Că un atac organizează,
Fiind în lagăr sabotor.
Şi deţinuţii meditează,
Căci cazul nu-i deloc uşor.

Pe Mişa ei îl onorează
Şi toţi promit că vor veni,
Iar şeful, azi, de ce visează
El singur mult va suferi.

De şef ei ştiu — e personajul
În zodia celui rău născut,
Un ipocrit având curajul
La alcool neîntrecut.

Curvia, imoralitatea
Se ţin de dânsul ca un scai
Vrăjmaş pe viaţă cu dreptatea —
E modul şefului de trai!

Lagărul revoltat. Eliberarea

În ziua cea de judecată
Tot lagărul e adunat
În club, la ora programată,
Mihai să fie acuzat!

E şeful plin de cutezanţă
Gândea, atunci când va vorbi,
Şi coloniştii în alianţă
De partea lui cu toţi vor fi!

Înfumurat în ofensivă
El trece bine înarmat,
Contra lui Mişa decisivă
Imagine a prezentat:

Minciuni la rând şi „argumente":
— Pericol Şpak e pentru stat!
Daţi să luăm măsuri urgente,
De condamnare nou mandat.

Şpak merită cea mai severă
Irevocabilă a fi
Sentinţă, pentru Mişa speră,
Doar foarte mult se strădui.

Apoi din sală analize
În şir dezbateri au urmat
Şi toţi pe rând aduc „surprize"
Iar şeful deveni şocat:

— Mihai sârguincios lucrează,
Se poartă demn, conştiincios.
Avem dovezi, şi relatează:
E sincer, vrednic, bun, pios.

Iar şefului i-au spus în faţă:
— Eşti hoţ, mişel şi criminal.
Partidul oare te învaţă
Beţiv să fii fără rival?

Un mare flux de acuzaţii
Asupra lui s-a revărsat
Învinuit de „maşinaţii"
Total rămase demascat.

— Să trecem de la analiză,
Dezbaterile terminaţi!
Dar nici oprire, nici repriză
Nu poate fi la arestaţi.

Ei toţi exprimă indignare!
Azi şeful mult i-a mâniat.
E lagărul în revoltare,
Dar Mişa cazul a salvat.

El cere de la şef cuvântul,
Văzându-l, toţi s-au liniştit,
Le-a mulţumit consimţământul
De preţ, frumos la timp găsit.

El consecvent clevetitorul
Demască logic anunţând
Că şeful este protectorul
Învinuirilor la rând.

Nu reuşi să se aşeze,
Când toţi din sală au strigat:
— Clevetitorul să-şi urmeze
Pedeapsa de incriminat!

Revolta a luat amploare,
Strigau tot mai asurzitor,
Iar şeful palid la culoare
A tremurat în faţa lor.

Din ei câţiva în gura mare
I-au spus, l-au preîntâmpinat
Că foc vor da la închisoare,
Iar el va fi decapitat.

Grozav de va mai fi pericol
Pentru Mihai din clevetiri
Din lege-atunci niciun articol
Nu-l scăpă de a lor porniri.

Sărmanul, uşa de rezervă
Găsi prin care a fugit.
Să facă linişte în grevă
Mihai din nou a reuşit.

Şi au trecut de la stihie
La calm şi înţelept cuvânt,
Desigur, va urma să fie
La toate un deznodământ.

— De ferma voastră hotărâre
Să mă susţineţi — mulţumesc!
Voi duce bună amintire,
La toţi succese vă doresc!

De tot ce azi în colonie
Spontan la noi s-a întâmplat,
Fiţi siguri, mâine o să fie
Gulagul tot înştiinţat.

Şi vor veni să cerceteze
De toate cine-i vinovat
Să scrie şi să ancheteze
Revoltei startul cine-a dat.

De mine fiţi cu toţi în pace,
Clevetitorul s-a ascuns
Şi niciun rău nu îmi va face,
A lui păcate l-au ajuns.

A doua zi se întâlneşte
Cu Mişa şeful întristat
Înfăţişarea lui vorbeşte:
În suflet e zdrobit, stresat.

Îi cere milă şi iertare
Precum că l-a învinuit
Fără control, verificare
Când informaţii a primit.

Dar nu putea a fi schimbare...
De la Regie au venit
Curând să facă inspectare
De toate ce s-a auzit.

Şi s-a plecat pe umeri capul
La şef de grele presimţiri,
Deja îşi vede „epitaful"
De slujbă fără înlesniri.

— Şpak! — şeful secţiei speciale
În cabinet l-a invitat.
„Ce voi mai întâlni pe cale?"
E Mişa iarăşi deranjat.

— Mihail Şpak — restabilire
Pe cont în drepturi iar aveţi
Şi vi se dă despăgubire:
De azi eliberat sunteţi!

Vi se întorc din leafă banii
Cei nelegitim confiscaţi,
Luând în calcul asta, anii
Detenţiei sunt expiraţi!

Vă iscăliți de informare,
Iar după masă veți primi
Şi actul de eliberare!
La urmă şeful îi vorbi.

Ce a răspuns nu ține minte
Din cabinet când a ieşit
Pe limbă nu avea cuvinte
Să spună ce i s-a vorbit.

Şi ca din visuri îşi revine…
Când cineva l-a întrebat
De nu-i amenințat şi cine
În cabinet l-a anchetat.

— Să fii pe pace, îi vorbeşte,
Eu astăzi sunt eliberat!
De ştirea nouă clocoteşte
Tot lagărul imediat.

A fost surpriză uimitoare
Şi în Taşkent când au aflat…
Mihai după eliberare
Aici cu traiul s-a plasat!

Prigoanele din 1937

Iar persecuția în masă
Din '37 s-a distins,
Fiind cea mai periculoasă,
Şi țara toată a cuprins.

De când baptiştii ruşi există
Aşa prigoane n-au văzut…
De stat puterea extremistă
Prin foc şi apă i-a trecut!

Erau închişi cu tați şi fiii...
Părinții ambii arestați
Adeseori lăsau copiii
La voia soartei lepădați.

Nici nu putea să fie vorbă
De partăşie, adunări,
Din timp pesmeții puşi în torbă
Țin frații pentru arestări!

În taina cea mai absolută
Doar tinerii au părtăşii,
În deznădejde ferm se luptă
Să treacă marile stihii!

Iar în prigoana declanşată
Încredere în unii frați
Mulți nu aveau ca altă dată.
Creştinii de creştini trădați —

Era obişnuința vremii
Cei din NKVD lucrau
De la nuia trecând la premii
Şi lupta astfel câştigau.

De aceea se fereau de unii
Ca de NKVD mulți frați,
Căci pân' la vârful Uniunii
Sunt de trădare afectați.

Iar când se întâlneau pe stradă,
De frică nu se bucurau,
Căci pe informatori să-i vadă
Din mers, desigur, nu puteau.

Familii fără soți rămase,
De frig şi foame sufereau,
Căci spaima în creştini intrase
Şi banii jertfă nu-şi dădeau.

Ca un pahar de apă rece
Când este omul însetat
Slujirea lui Mihai azi trece
Drept cazul cel mai aşteptat!

Acum, când orice edificiu
De cult pe veci e confiscat
Şi a uitat de sacrificiu
Tot creştinismul disperat.

S-a angajat pe meserie —
Profilul — piesele de fier.
Şi nimănui ca să nu fie
Povară, doarme-n atelier!

În acest mod se izbăvise
De tentative, securişti,
Căci nu odată îl zărise
Fiind cu tinerii baptişti!

Şi urmăriri n-au fost puține,
Din mers, el din tramvai sărea,
Şi noaptea des prin văi, coline
De NKVD se ascundea.

Iar dimineața la serviciu
În atelier ca toți era.
Trăia un mare sacrificiu
În jur când totul spulbera.

Primea salariu mizerabil —
De unt, salam nu ajungea,
A fost bolnav insuportabil,
Dar asta nimeni nu ştia!

Condiții că să facă baie,
Să-şi spele haine nu avea.
Să-şi cumpere un schimb de straie
Sărmanul nu îşi permitea.

Şi capul să îşi odihnească
Pe pat cu pernă mult dorea,
Lipsit de casa părintească
De soartă totuşi nu cârtea.

* * *

Kabaev — casa mângâierii
Pentru Mihai a devenit,
Când veni timpul disperării
A lor credință l-a uimit.

În clandestin, la rugăciune,
Câțiva creştini la ei veneau
Erau ca cei din vremi străbune
Cu vorba faptele uneau!

Mihai aici găsi plăcerea
Şi tot ce inima dori,
Cu ei mai dulce decât mierea
E părtăşia zi de zi.

Gavril Kabaev — om cucernic
În acest grup de toți stimat,
Creştin întotdeauna vrednic
Exemplu de a fi urmat!

Soția lui Ecaterina,
Natașa — fiica — stăruiesc
Mireasma Lui Hristos, lumina
Cu soț şi tată răspândesc.

Şi Lida Komarov — soția
Lui Jenea — frate arestat
Prezentă e la părtăşia
Cu grupul bine închegat.

Şi Ana Kovtun să împartă
Venea acelaş sentiment
Ce toţi în inima îl poartă
De fraţii arestaţi recent.

Nataşa — lucru de onoare,
Ca membră tânără, privea
Să-l însoţească în lucrare
Când Mişa undeva mergea.

În vizită plecând odată
La cineva din tineret,
Stăpâna casei speriată
Îi întâlneşte cu regret.

Şi sunt şocaţi... ea le vorbeşte
Ceva ce nu se potrivea...
Părea că nu e creştineşte
Cel mod în care le vorbea.

Dar au văzut la ea pe palmă
Un scris: NKVD la noi!
Deci cum putea să fie calmă
Creştina în aşa nevoi?

În uşa casei observase
Cum doi urgent au apărut
Pe fiul ce îi arestase...
Deci repede au dispărut.

Mihai cu sfântă admirare
Privea la ce s-a întâmplat:
„Să-i fie cinste şi onoare
De felul cum a procedat!

În starea ei prea disperată,
Când fiul este arestat,
Cu astă faptă inventată
De securişti ne-a protejat!"

* * *

Cu drag sora Ecaterina
Lui Mişa iată ce i-a spus:
— De tac, îmi simt pe suflet vina,
De tine jalea m-a răpus.

Ades cu haina necălcată
Te văd, copile, îmbrăcat
Şi nu ştiu de-i la timp spălată
Şi dacă astăzi ai mâncat.

Avem o adunare plină
De fete — minunate flori.
Şi nu există o grădină
Mai bună cu a ei culori.

Alege una dintre ele
Să-ţi fie de bun ajutor.
Te va hrăni şi o să-ţi spele...
În doi, să ştii, e mai uşor!

— Eu înţeleg, dar azi creştinii
Atât sunt de persecutaţi,
Cum minte nu mai ţin bătrânii
Pe vremi să fie maltrataţi.

Deunăzi uşa închisorii
Mi s-a deschis, dar văd cum vin
Deasupra negri iarăşi norii
Şi rar când cerul e senin.

Acum, cu sfatul dumitale,
În caz de mă căsătoresc,
Mai multe vor fi lacrimi, jale
În lagăr iar de nimeresc.

Eu pe surori le văd în floare,
Plăpânde, ca în luna mai.
Dar ştiţi, în penitenciare
Femeile… cuvânt nu ai.

Sălbatece devin fiinţe...
NKVD le-a transformat,
Severe fabricând sentinţe,
Conform cu legile de stat.

Să nu dea Domnul, orice floare
Acolo de va nimeri,
Necazul din Scripturi cel mare
În cei pereţi îl va trăi…

— Tu altceva înveţi când predici —
De sacrificiu ne vorbeşti,
Să trecem bariere, piedici
Şi nu contează cine eşti.

Indiferent de gen şi anii
Puţini sau mulţi ce îi avem,
Pe-altar să punem viaţa, banii
Spuneai, creştini dacă suntem.

Abigail a ei palate
Pentru David le-a părăsit.
A fost şi în captivitate
Şi mult în peşteri a trăit.

Adânci prăpastii, stânci abrupte
Şi munţi înalţi ades trecea,
În urmăriri neîntrerupte
De Saul când cu el fugea.

Nisipuri mult înfierbântate
Pustiul, setea nu puteau
Să-i rupă din fidelitate
A lui deşert când îl treceau.

„Al Domnului război îl duce
Al meu soţ" — asta ea credea
Cu el păşind pe drum de cruce
Şi nicicum altfel nu putea.

Vorbeai şi de fragilitate,
Dar ştii, adânc s-au prăbuşit
Giganţi puternici, laţi în spate,
Iar tu ai supravieţuit.

Şi eu de fire gingăşie
Eram când m-am căsătorit.
Dar Unul Dumnezeu mă ştie
Cât am avut de suferit!

Copii aveam deja o casă
Când soţul meu captiv luat
A fost, dar Domnul nu ne lasă,
În greu la timp ne-a ajutat.

Avem un Dumnezeu ce ştie
Când istovit eşti de poveri
Şi îţi va da la timp şi ţie
Să lupţi, să birui noi puteri.

Şi doar mă rog să te păzească
De fetele care iubesc
În pas cu moda să trăiască,
În lux şi spiritul lumesc.

În lume ele sunt mulţime,
Dar şi-n biserici le găseşti.
Ferească-te Sfânta Treime
Aşa soţie să doreşti.

Ca mreaja-n locul tainic pusă
Şi ele stau în adunări
Şi cade pradă ei adusă
Creştinul fără cumpătări.

Tatiana sau Dina?

Cel dialog avu urmare.
Acum surorile păreau
Curat păpuşi atrăgătoare
Cu ochi şi feţe ce luceau.

Cu râvnă şi stăruitoare,
Deştepte, caracter creştin
Vedea Mihai la fiecare
Temperament şi graiul fin.

Dar se părea mai credincioasă
Din toate Tanea că era…
Mai sinceră, conştiincioasă,
În greutăţi nu dispera.

De neam sărac e sora dată,
Dar floare e de primăveri
Cu suflet, inimă bogată
Pe cont cu veşnice averi.

Mihai simţi bunăvoinţă
Pentru Tatiana şi respect
Extins până la umilinţă,
De caracterul ei perfect.

În luna mai o părtăşie
Aveau în stepă printre flori,
Atunci el încercă să ştie
Cum vede ea aşa valori:

La pauză o convorbire
Cu ea având a întrebat
De se gândeşte la un mire
Sau „ce zici despre măritat?"

— Când cel predestinat să-mi fie
De Domnul soţ îmi va veni,
În suflet clară mărturie
Sunt sigură că voi primi.

Se miră de aşa credinţă!
Dar că e cel predestinat
Să spună nu avu putinţă,
Mai mult nimic nu a urmat.

Curând o altă adunare
De tineret au mai avut,
Adevărată sărbătoare
Având pe Domnul pază, scut.

Aici pe Mişa altă soră
Enorm l-a mai impresionat
Cu vocea expresiv sonoră
Când versul şi l-a recitat.

Ba şi talentul de cântare
În premieră prezentat
Avu efectul cel mai mare:
Vai! Ce grozav! E încântat!

E Dina sora de onoare.
Şi mai reduc mesajul dat:
Mihai e după adunare
La ea acasă invitat.

E din familie bogată,
Ca alţi venită la Taşkent
Când marea vieţii tulburată
Din cuibul drag i-a smuls recent.

Aici tăticul decedase,
Dar le-a lăsat ceva averi
Şi casa ce o cumpărase
Din banii zilelor de ieri.

Iar mama e religioasă
Şi Dinei nu-i interzicea
Să fie de baptişti atrasă,
La asta pozitiv privea.

Doamna Maria — sfântul nume
Din Biblie şi ea avea,
Ca multe altele pe lume,
Tot credincioasă se vedea.

Până târziu în părtăşie
În trei de multe au vorbit,
Apoi ca să nu întârzie
La staţie a mers grăbit.

Iar gândul de căsătorie
La el acuma des venea:
Problema doar e că nu ştie
Că va găsi o soartă grea.

În acest timp i se desface
În două inima în piept,
Spre Dina una drum îşi face,
La Tanea alta ţine drept.

El rugăciuni făcuse multe
Cu stăruinţă a postit
Ca Domnul ruga să-i asculte.
La urmă iată ce-a gândit!

S-a mai rugat ultima dată,
Crezând că e un lucru sfânt
Ca în dilema complicată
Să meargă la un legământ.

La staţie în aşteptare
Fiind, în cel dintâi tramvai
Se va urca, şi el se pare
Varianta va fi cea de trai.

„Tramvaiul trei de vine primul
Mă duc la Tanea! În sfârşit,
Să-i spun că îmi e soarta, imnul,
Alegerea de negreşit.

Iar eu îi sunt predestinatul
Cu ea să mă căsătoresc.
Şi nu există nimeni altul —
Eu cel mai tare o iubesc.

Tramvaiul doi, în caz de vine,
E celălalt, desigur, semn —
Să merg la Dina se cuvine
Cu pasul încrezut şi demn.

Îşi hotărî aceste semne
Şi pe portiţă a ieşit
Ca cel ce merge după lemne
Când focul e deja pornit.

Doar câţiva paşi făcu şi vede
De după colţ cum s-a ivit
Tramvaiul — după formă crede
Că este trei, şi n-a greşit.

El brusc înspre tramvai se duse,
Dar Dina, mediul de trai
In cel moment îi apăruse
Cu melodiile de rai.

Şi degetele ei pe clape
Fugind şi versul expresiv,
De care nu putea să scape...
Îi fac blocaj definitiv!

În inimă simţi o coardă
Cum i s-a rupt în cel moment,
În schimb a izbucnit să ardă
Al Dinei lemn prea evident.

Uşor din mers mai micşorează,
Iar celor care se grăbesc
Pe trotuar frumos cedează
Uimiți la dânsul când privesc.

Făcu o stație mai lungă
Acum tramvaiul amintit,
Căci aştepta ca să ajungă
Şi pasagerul negrăbit.

Apoi cu uşile deschise
Pe lângă Mişa a trecut
Când vocea inimii şoptise:
Din vina ta s-a reținut.

Sta cu privirea vinovată
Şi gânduri inima în roi
Îi asaltau cu forța toată,
Iar el chema tramvaiul doi.

Dar altele veneau tramvaie
Şi iarăşi trei l-a deranjat,
A inimii schimbând bătaie
Direct în fața lui a stat.

Apoi, încet pornind, cedează,
Căci, în sfârşit, tramvaiul doi
Venit pentru averi pledează
Şi cânt, şi vers, şi haine noi...

Urcând, Mihai adânc respiră —
Tramvaiul doi a câştigat!
Îndată însă mult se miră
Aude — clopotele bat.

Iar sufletul e plin de gânduri:
„Tu cel cu vorba de mister,
Toți anii dispăruți în rânduri
Te-ai educat în stil sever.

Acum însă, copilăreşte,
La stație ai procedat!
Nedemn, ca hoțul, mişeleşte
Cu legământul încălcat...

Aşa rezolvi căsătoria,
Dar unde este Dumnezeu?
Când sarea şi-a pierdut tăria,
Căința e un lucru greu."

El a simțit că sub picioare
Pământ deja nu mai avea.
Ca cel ce cade în vâltoare
Nimic să schimbe nu putea.

Dar brusc a tresărit vagonul
Şi pe o coastă s-a lăsat,
A bubuit... e straşnic zvonul —
Se pare lumea s-a mişcat!

Din mers tramvaiul derulase,
Pe şine curmeziş căzut.
În fine, calea îi tăiase
Oricui să treacă ar fi vrut.

Toți din vagon pe rând coboară
Convinşi că drumul e blocat,
Doar Mişa sub a lui povară
Pe loc sta foarte concentrat.

În fine, iată ce rezultă:
Nu-i de folos în cazul dat
Să fac filozofie multă
Destul, şi a continuat:

„Întâi mă duc la sora Dina
Şi de la poartă, de la prag
Îi cer pentru viață mâna
Cu sufletul dispus şi drag.

În caz că dânsa mă refuză,
Atunci pe loc, imediat,
Îmi cer amabil multă scuză
Şi fug la Tanea neapărat.

Doar mi-a vorbit că mărturie
Cu siguranţă va primi,
Şi asta îmi va da tărie
Spre casa ei când voi porni.

Dar dacă Dina mă acceptă...
Desigur, asta nu va fi,
Ea serioasă şi adeptă
În stil bogat de a trăi,

Cu studii, graţie, cultură..."
Aşa gândind s-a pomenit
Cu sufletul ieşit la gură
La poarta unde s-a pornit.

Şi se făcu din întâmplare
Că Dina l-a văzut întâi:
— Vai! Câtă cinste şi onoare!
Aşa poţi piatră să rămâi!

Vai! Mamă, mamă! Uite cine
La noi azi seară a venit!
Şi mâna de salut îi ţine,
În casă până au păşit.

Şi a mai spus: — Câteva clipe
Trecu de când v-am pomenit.
Se vede că aveţi aripe
Imediat aţi şi venit!

Vă rog, şedeţi… iar obrăjorii
În roş puţin s-au colorat,
Aşa e când vin peţitorii.
Curând şi mama a intrat.

— La început... o rugăciune
A spus Mihai, vreau ca să fac,
Să cerem lucrurile bune
În viaţă ce ne sunt pe plac!

Apoi, cu ele stând la masă,
El vajnic, ca pe gânduri dus…
Sta Dina foarte curioasă
Când serios şi clar a spus:

— În astă seară, sora Dina,
Precum vedeţi am îndrăznit
Să vin să-ţi cer pe viaţă mâna,
Fiind pe veci îndrăgostit.

Să-mi dea prietenă-soţie
Eu m-am rugat lui Dumnezeu,
Ca robi în doi o veşnicie
Să-i fim la bine şi la rău.

Vreau să vă rog, doamna Maria,
Ca să ne binecuvântaţi.
Şi să ne spuneţi mărturia
Acordul de puteţi să-mi daţi.

Ea plină de îngrijorare
La Mişa mult timp s-a uitat,
Apoi la fiica de onoare
Privind, aşa a cuvântat:

— Eu las ca Dina să decidă.
Aceasta va fi soarta ei…
Cu vocea tremurând, timidă,
Răspunse blând privind la ei.

După o vreme de tăcere.
La urmă nu a mai răbdat
Şi mama de la fiică cere:
— Declară!... ce ai rezolvat?

În sine, în ecou, departe,
Mihai o voce auzi:
„Ce «duhul, măduva desparte»,
Cu viaţa, vezi şi nu glumi!"

La Dina inundată firea
Îi sta pe culmi de fericiri
Şi coborând spre el privirea,
Veni cu ultimele ştiri:

— Yes!... De acord!... Căsătoria
În cerc restrâns au celebrat,
Făcând solemnă cununia,
Solemn i-au binecuvântat.

Urmase multă transformare
La Mihail imediat.
La radical transfigurare —
Exteriorul s-a schimbat.

Din prima zi soţia dragă
L-a îngrijit, l-a îmbrăcat.
De-a fost rănit, ea rana leagă
În modul cel mai delicat.

Îl însoţea la adunare,
Chiar dacă cazul e riscant,
Poziţie avuse tare —
Deci niciun lucru alarmant.

Prietenii îi felicită
Şi sunt la culme bucuroşi!
Soţia poezii recită,
Exemplu pentru credincioşi.

Şi doar Kabaev Katerina
De viziune dispunea
Să vadă-n embrion pricina,
Cum nimeni altul nu putea.

— Vreau să întreb, Mihai, odată
I-a spus cu ochi pătrunzători.
Aveţi viaţa consacrată?
Sunteţi străini şi călători?...

El, încercând s-o liniştească
Îi spune ale lui păreri
Că astăzi starea sufletească
Nu e mai rea ca cea de ieri.

Gordeev Fiodor împuşcat

Mai des NKVD încearcă
A recruta conlucrători.
Arhivele demult remarcă —
Au fost creştini informatori.

Acuma victima aleasă
Gordeev Fiodor deveni.
O seară nu veni acasă
La ora când se cuveni.

Şi tocmai după miez de noapte
Posomorât, extenuat,
Tăcut în chinul cel de moarte,
Veni de tot epuizat.

Kabaev Liuba e soţia,
Imediat cu mama ei,
Deşi e vremea prea târzie,
Găsind pricină şi temei

L-au cercetat în amănunte...
Şi el de lacrimi plin a spus:
— La interogatorii crunte
Am fost de securişti supus.

NKVD cu forță cere,
Ca el să dea comunicări
Se are totul în vedere:
Despre creştini şi adunări.

L-au dus în a lor edificiu
La creier de a fi spălat
I-au spus: — cu orişice capriciu
Vei fi la vreme ajutat;

Plasat pe tabla de onoare,
În carieră avansat.
Serviciul de informare
La noi e mult apreciat!

El a respins aşa oferte
Şi-a fost îndată ofensat.
Pe loc au spus că n-au să-l ierte:
Cu statul nu e de jucat!

La un moment, părea... aude
Copiii lui alături plâng.
Ei ştiu că prin metode crude
Şi cei puternici se înfrâng.

I-au spus: — Copiii niciodată
De astăzi nu-i vei mai vedea…
În caz de nu va fi semnată
Convenția ce se cerea.

Şi l-au lăsat mult timp să fie
Într-o celulă separat
Să ia aminte şi să ştie
În ce castel a fost cazat.

Şi Dumnezeu doar Unul ştie
În ce măsuri l-au spăimântat.
Când iarăşi îi propun, el scrie:
— Sunt de acord! Şi a semnat.

Iar cugetul bătea alarma
Şi pentru a se linişti,
El ca şi alți depune arma —
La adunări nu se ivi.

Căci trădător nu vrea să fie,
Aşa spera va izbuti
Să spună: nu a fost, nu ştie,
Cu nimeni nu se întâlni...

— Ne minți! Trântind un pumn în masă
Anchetatorul mâniat
Strigă: Nimic nu o să-ți iasă.
Deja acordul ai semnat!

Şi dacă n-ai avut ruşine,
Nici frică de la Dumnezeu
Când ai semnat; atunci de mine,
Te rog, să-ți fie, dragul meu.

La Kovtun, Grubov — informare
Mi s-a adus — şi tu ai fost!
Deci nu-mi umbla în conspirare.
Nu vezi e totul fără rost?!

În Evanghelie doar scrie:
Neadevăr să nu vorbeşti.
Deci ține minte pe vecie —
Mai mult să nu ne păcăleşti.

Şi Dumnezeu şi statul cere
La adunări să fii prezent!
Iar când mai vii să-mi faci plăcere
Că n-ai avut niciun absent.

Vezi, milă de copii să-ți fie,
Vei termina de tot cu rău
De nu respecți ce legea scrie:
Să te ferească Dumnezeu!

La apogeul disperării
În suflet Fiodor a ajuns.
Supus fiind interogării
Nimic sărmanul n-a ascuns.

Şi s-a rugat cu toţi acasă:
— Să nu fiu, Doamne, trădător.
De misiunea sângeroasă,
Te rog, fii azi izbăvitor...

Iar când a mai avut chemare,
El hotărât nu s-a mai dus.
„Nu poate fi colaborare…"
În sine ferm convins a spus.

A doua zi de dimineaţă
Copiii a îmbrăţişat.
Şi calmul se citea pe faţă
Când de acasă a plecat.

* * *

Era cu sufletul la gură,
De la serviciu alergând,
Vorbea de o împuşcătură
Din prag Nataşa povestind:

— În secţia de chirurgie
Acum e Fiodor internat.
Sta în tramvai, pe câte ştie,
Când cineva l-a împuşcat.

Îndată după internare
A fost sărmanul operat.
Kabaev, rudele-n mişcare
S-au pus cu toţi imediat.

Era după anestezie,
Deja în sine revenit
Când l-a găsit a lui soţie
În conştiinţă, liniştit.

Şi a vorbit de crez, speranţă,
Când lacrimile i-a văzut.
Nu aştepta condoleanţă,
Momentul greu doar a trecut.

O radicală transformare
Acum în el avuse loc.
Dorea totală dedicare
Şi inima cuprinsă-n foc.

Spunea, că după vindecare
Va fi mult mai înflăcărat
Acasă şi la adunare,
Fiind creştinul consacrat.

Dar cele mici scântei de viaţă
Prea repede s-au spulberat,
A doua zi de dimineaţă
În veşnicie a plecat.

Iar la serviciul trist, funebru
Atât norod s-a adunat,
De parcă om vestit, celebru,
Cu merite a decedat.

El din sicriu, fără cuvinte,
Mesaj puternic a ţinut.
Cum niciodată înainte
Să predice nu a putut.

Şi mare puls a dat trezirii.
Prin moartea lui azi deşteptaţi
Creştinii consacraţi Iubirii
De frică nu sunt afectaţi!

Sunt vremuri de înviorare
Acum venite în Taşkent
Cu pocăinţe-n adunare
Şi lider foarte competent.

Crescuse mult necesitatea
Acum de fraţi predicatori.
În lipsa lor, majoritatea
La predici se aflau surori.

* * *

Iar la Mihai de la o vreme
Au apărut întârzieri,
Crescute până la probleme
În disciplină — devieri.

La fiecare adunare
Tot mai târziu el apărea,
Spre bine, fără de schimbare,
Cum fiecare îl vedea.

Dar fără de întârziere
Serviciul toţi încep divin
La timp, precum Scriptura cere
Şi cugetul cu ea creştin.

Odată pe la jumătate
De adunare a venit…
Şi e mirat enorm cum toate
Decurg în ritmul stabilit.

Din tineri predica o soră
Şi pocăinţe au urmat.
Aşa trecu a doua oră,
Iar lui timp nu i-au rezervat.

Şi au venit cu rugă mare
La el prieteni, fraţi, surori.
Îndată după adunare
De veşnice vorbind valori.

— Rugăm a voastră excelenţă,
Biserica nu ignoraţi!
Căci vă vedem în decadenţă
Când prea tîrziu vă prezentaţi...

Noi te iubim: a tale predici
Aici din lume ne-au adus.
Cu Dina vă dorim iar vrednici
Să fiţi de jertfa lui Isus.

Noi nu mai vrem întârziere,
Dar vocea Dinei a urmat:
— O, soră, cu aşa părere
Poţi să ajungi şi la păcat!

Căci nu ştii care e pricina
Că noi aşa ne-am reţinut
Şi dai uşor pe Mişa vina.
Mai bine de ai fi tăcut.

În vizită la o bolnavă,
Cum este spun, cu el am fost.
Iar vina spusă foarte gravă
Vezi că nu are niciun rost?!

— În locul tău, stimată soră,
Eu cu bolnava aş fi stat,
Iar Mişa ar fi fost la oră
La adunare garantat.

Dar vina nu e azi creată.
Deja sunt două sau trei luni,
Întârzierea-i regulată
Pe toate, dacă le aduni...

Mihai şi-a corectat soţia,
Spunând, că sora drept zicea
Găsind în inimă tăria
Azi vina singur îşi vedea.

Cu rugăciuni de umilinţă
Apoi cu Mişa s-au rugat.
Cuvânt şi duh de pocăinţă
Aveau toţi când au terminat.

* * *

Şi s-a extins la ei trezirea,
Încât din ascunziş ieşind
Bătrânii, proclamau jertfirea
Cu toţi la adunări venind.

Chiar şi prigoana mai slăbise.
Deja mai mulţi considerau,
Că altă vreme se ivise,
Ani după care mulţi tânjeau.

Şi se vedea necesitatea
De Casă pentru rugăciuni.
Credeau că vine libertatea
Cu înlesniri şi opţiuni.

Iar când ieşiţi au fost păstorii
Din vizuini mărturiseau,
Că ar fi fost priveghetorii
Ce din culise activau.

Că adevăr şi demnitate
Doar au trăit şi au luptat,
Şi demni sunt de cuvântul „frate"
Cu dor şi lacrimi pronunţat.

Filip Patcovski

În '44 le venise
Un oarecare în Taşkent —
Filip Patcovski se numise,
Din lagăre întors recent.

Cu unii fraţi având relaţii
Pe toţi rapid i-a adunat
Să facă noi comunicaţii
De gradul cel mai avansat!

— Iubiţi fraţi, mare bucurie
Ne-a dăruit azi Dumnezeu,
După un timp de pribegie
A cercetat poporul Său.

Guvernul astăzi ne permite
Să revenim în adunări
De zeci de ani acum oprite…
Vin minunatele schimbări!

Doar cerere de scris urmează
Apoi veţi fi autorizaţi,
Iar după asta se formează
Şi comitetul cel de fraţi.

Înregistrarea precedentă
Emisă-n anii douăzeci
Nu-i actuală, nici curentă
Cu ce avem în patruzeci.

Deci, ea demult e anulată,
Acum doresc să mulţumim
De libertatea astăzi dată,
Apoi de proceduri vorbim.

— Stai, frate! Ce vorbeşti? Aşteaptă!
De cine eşti la noi trimis?
Ce Uniune te îndreaptă?
Of-f-f!... Cerere avem de scris?!

Atâtea întrebări pe dată
Au explodat la cel moment,
Patcovski strânse forța toată
Să fie ager şi atent.

Gavril Kabaev le propune:
— Să fim cu toții liniştiți,
Serios e lucru... şi mai spune,
Prea bine azi să vă gândiți.

Puneți, deci, întrebări ca frații,
Pe rând cu stimă şi respect.
Şi vom afla ce inovații
Vor fi propuse la subiect!

La întrebări acumulate,
Propun, ca fratele răspuns
Să dea, având sinceritate,
Nimic să nu avem ascuns!

Să mulțumim de libertate,
În primul rând, ni s-a propus.
Eu doar îmi spun părerea, frate:
Prigoanele nu s-au redus.

Cu ce scop astă adunare
Ați convocat încă nu ştim…
Dar ne-am rugat, şi prin urmare,
Desigur, vrem să auzim.

La întrebări cu tensiune
Patcovski nu s-a aşteptat.
A încercat o versiune,
Găsită în momentul dat:

— Dintre baptişti sunt, ca şi alții,
Din temniță recent venit.
Trimis am fost la voi de frații,
De care nu v-am pomenit:

Orlov şi Karev, mult stimatul,
Şi de Jidkov; aceştia trei
Sunt stâlpii ce formează sfatul
Cu mine — vrednic ca şi ei.

Deci astăzi iarăşi Uniunea
Lucrează ca şi în trecut.
În asta şi constă minunea
De care să vă spun am vrut!

Ce mai doriți, ce noutate
Mai aşteptați, mai vreți să ştiți?
Din toți s-a ridicat un frate
Şi zice: — Nu cred ce vorbiți!

Ai zis că azi e libertate,
Dar mii de frați stau în Gulag,
Sortiți la foame, ger şi moarte
Pe straşnicul din Nord meleag.

Iar dacă este libertate,
E pentru Karev şi Jidkov;
Cadou de la securitate
Pentru Patcovski şi Orlov.

Să mai vorbim eu nu văd sensul,
Rămâne să ne despărțim,
Căci alt crez voi aveți şi mersul,
De care, vezi, noi ne ferim!

Propun să ne rugăm la urmă,
Să fie Domnul milostiv,
Să ocrotească mica turmă,
Căci lupii sfâşie activ.

S-a întâmplat să se reţină
Mihai la despărţirea lor.
În curtea fără de lumină
Şi ce văzu e uimitor.

Înspre Patcovski o fiinţă
Tiptil prin umbră s-a plasat
Cu vocea — pură umilinţă,
Cu mult regret i-a constatat:

— Prea tare te-ai grăbit, frăţică,
A trebuit mai mo-oder-rat.
Chiar şi greşeala cea mai mică
Aici e greu de cor-r-rectat.

Aceşti baptişti au două feţe.
Vor şi statutul respectat,
Şi în Gulag să nu îngheţe.
— Deci, cum cu ei de procedat?

— Lăsând a lor oraşe, sate,
Toţi în Taşkent au emigrat
Să fugă de securitate
Şi, uite, câţi s-au adunat!…

Mihai a vrut să-şi amintească
Ce frate are aşa glas.
Despre vânzarea cea frăţească
Puţin ştia la acel ceas.

Dar în memorie lipseşte.
Această voce între ei
În premieră fin vorbeşte.
Azi lupul strecurat la miei.

* * *

Iar adunările urmează,
Crescând cu fiecare zi.
Vin mulţi şi se aliniază…
Din asta oare ce va fi?

Şi slujitori sunt peste zece,
Ieşiţi din vizuina lor.
Toţi demni, pretind pe zi ce trece,
Că sunt de numele — păstor.

Iar Ivanov, sărmanul frate,
Propune pentru adunări
Din casa lui o jumătate,
Crezând, că bune vin schimbări.

Şi s-a propus, prin curăţire,
Să fie membri toţi primiţi.
Cu sinceră mărturisire
Şi membrii vechi şi noi veniţi.

Când cei de rând au stat în faţă
A fost de tot evlavios.
Primeau bun sfat, îndemn, povaţă
Cu duh smerit şi cuvios.

Iar când păstori veneau de-a rândul
Au fost şi mari împotriviri,
Când li s-a pus în faţă gândul
Să treacă fără înlesniri.

Căci au comis cu toţi trădare,
Acasă stând în ascunziş,
Când nu veneau la adunare
Nici unul măcar pe furiş.

Spuneau că sunt fără de vină,
Că Iancenko i-a ordinat.
Şi din poziţia creştină
Un centimetru n-au cedat.

Că se strângeau la rugăciune
În doi, în trei adeseori.
Puțin aceasta oare spune
De rare, veşnice valori?

— Pe Iancenko îl ştim, răspunse
Mihai la toată vorba lor,
El nici o zi nu se ascunse,
Nu figurase dezertor.

A fost creştin până la urmă,
Fiind la moarte condamnat…
Păstorul viața pentru turmă
Ca jertfă în Gulag şi-a dat.

Şi voi ați fost în urmărire,
Dar nu că ați fi predicat.
Chiaburi fiind în prigonire
Toți la Taşkent ați emigrat.

Aici, vedeți, că ani de-a rândul
Solarii, roşii, castraveți
V-au posedat ființa, gândul.
Alt scop nici astăzi nu aveți.

Când tinerii cereau botezul,
Fiind fricoşi, i-ați refuzat.
Şi spuneți: sfânt vă este crezul,
Întreg, cu merit, nepătat,

Că v-ați luptat în rugăciune
Cu verişorul la un loc?
Aveți aşa o rațiune,
Că azi de noi vă bateți joc…

— Prea tânăr, spuse slujitorul,
Eşti astfel ca să ne vorbeşti.
Ne calci onoarea, cinstea, dorul...
Ce mare critic, frate, eşti!

Prin rânduri murmur, revoltare
Avu loc la vorbirea lui.
Umelov Pavel în picioare
A stat în fața dumnealui.

Şi l-a calmat: — Frate Savelii,
Ce tot vorbiți? Eşti vinovat!
Încălcători de Evanghelii
Noi toți suntem în cazul dat,

Căci am venit cu toți la gata.
Hai, frate, să ne pocăim!
Şi nu mai căuta răsplata,
Mai mult nu face să vorbim!

— Atunci nimic n-am împotrivă,
Rosti Savelii umilit,
Aceeaşi aspră directivă
Voi împlini şi eu smerit.

Iertați-mă, rog, fiecare
Până la urmă să iertați.
Căci toți suntem cu vina mare,
Vă rog, surorilor şi frați.

Şi tu, Mihai, te rog, mă iartă
Şi pe genunchi imediat
Căzu lăsat de nervi şi ceartă,
Rugându-se înflăcărat.

Şi mulți văzuseră: zadarnic
E lui Savelii să vorbeşti,
Căci e cu inima zăbavnic,
Legat de cele pământeşti.

Dar care va fi rezultatul,
Când el se va încumeta
Cu alți să capete mandatul
Păstor a fi în turma ta?

Defraudarea alegerilor

Când din creştini majoritatea
În membri s-au restabilit,
Crescuse şi necesitatea
Păstorul de a fi găsit.

Savelii Gluhov se decide
Să fie scris în candidaţi.
Poziţii are tari, solide,
E înrudit cu mulţi din fraţi.

Mihai Şpak — lui majoritatea
Îi sunt fideli, nădăjduiesc,
Că votul va ivi dreptatea
Şi idealul creştinesc.

La adunarea următoare
Cu rugăciune şi cu post,
Cu buletine de votare
Toţi membrii înarmaţi au fost.

Când foile sunt adunate,
Comisia prea mult a stat
Enumerând ce rezultate
Alegerile au marcat.

Şi un anunţ, făcut în fine,
A fost de tot neaşteptat:
„Alegerile n-au mers bine,
Deci votul va fi repetat!"

După aşa analizare
Comisia a declarat:
„Incompetenţă de votare
În multe foi s-a constatat.

Începem iarăşi de la capăt,
Fundamental, cu precizări
În suflet cu credinţă-n freamăt,
Cu dialog, recomandări.

Dar s-a aflat... majoritatea
Pe Şpak îl vor neapărat.
Savelii, vrând întâietatea,
Se manifestă revoltat.

A declarat cu a lui rude
Că membrii n-au fost educaţi.
În listă Gluhov îi include
Pe toţi cei lui Mihai predaţi.

A hotărât ca pe la case
Să intre a le explica
Şi biruit să nu se lase
De cei cu care discuta…

Iar adunarea cea membrală
Cu tensiune s-a marcat,
Căci legea au călcat morală,
Acei ce foile au dat.

Comisia avu şedinţa
Mai lungă şi în astă zi.
Cu Gluhov târguind credinţa
La viclenie se uni.

Mihai, din camera vecină
În care târgul se făcea,
O voce auzi blajină,
Părea că îngerul vorbea.

Nectar şi undelemn cu miere
Turna în orişice cuvânt,
Convingător la încheiere
Cum poate spune doar un sfânt.

El undeva îl auzise,
Dar câtă vreme a trecut
În cel moment nu-şi amintise
Să-l ştie unde a putut.

Iar când s-a terminat şedinţa
Şi pentru toţi s-a anunţat:
„Savelii are biruinţa!"
Pe mulţi anunţul i-a şocat.

Comisia aşa decide:
„Păstor e Gluhov declarat.
Acum în rânduri mai solide
Uniţi să fim neapărat..."

Erau ca stupul de albine,
Când e stârnit şi deranjat
La culme agitaţi în sine:
„O, Doamne, ce s-a întâmplat?"

— Va-a-a-ai! Ce alegere e asta?
Lui Mişa spuse cineva,
Cum astăzi ne-a lovit năpasta!
Eu n-am văzut aşa ceva!

— Vezi, unul ani uitând de sine
S-a stăruit... cuvânt şi sfat...
Ca pasărea la pui cum ţine,
Un ceas uitării nu ne-a dat.

A întâlnit mereu pe cale
Primejdii, foamete, furtuni,
Temniţe… chinurile sale
Prea multe sunt să le aduni.

Celalt veni la flori pe masă
Biserica când s-a format.
Atunci şi el ieşi din casă,
Ce mai avem de aşteptat...?

În drum Savelii îl opreşte
Pe Mişa la un dialog.
Despre alegeri îi vorbeşte
Grăbit şi fără de prolog.

— Probabil, straniu ţi se pare
Cum totuşi eu am câştigat.
Ai rezultat cu mult mai mare,
Dar eu păstor sunt declarat.

Mihai, un lucru îţi lipseşte,
Ca şerpii înţelepţi să fiţi
S-a spus, dar voi ţineţi orbeşte
De prigoniri prea mult vorbiţi…

— Al meu sorţ Dumnezeu îl ţine,
Răspunse Mişa liniştit,
Din rândurile pur creştine
Ştiu, locul nu-mi va fi răpit.

Toma Sîc – agent şi „frate"

Tot în acelaşi timp venise
La dânşii membru Toma Sîc.
Pe mulţi aceasta îi uimise,
Căci nu ştiau de el nimic.

Şi indignaţi sunt că devine
El preşedintele ales
În comitet; deci lui revine
Tot dreptul la cuvânt mai des.

Li s-a propus autorizare
Şi când discuţii pe subiect
Aveau cu toţi în adunare,
Sîc Toma le vorbi direct:

— Rog, fără analiză mare
Cerinţele ce s-au adus...
Întâi vă pun o întrebare:
Cine sunt cei ce ni le-au pus?

Condiţiile ce sunt date
De sus vin, de la minister,
Şi de VSEHB[1] sunt aprobate.
Ce armonie şi mister!

— Deci, fiţi atenţi, elaborate
De stat cerinţe azi avem
Şi nu pot fi analizate —
Căci oameni toţi serioşi suntem.

Sunt axiome şi primite
Eu rog să fie unanim
Conştiincios şi împlinite,
Iar Domnului să-I mulţumim.

Un glas plin de nectar şi miere
Avea Sîc, vin şi undelemn
Pentru auz — curat plăcere,
Exterior având solemn.

Lui Mişa însă vocea dată
E cunoscută din trecut.
În curtea când întunecată
Patcovski s-a mai reţinut.

Biserica înregistrată
A fost cu votul cel major
Şi cum istoria arată —
Trădată securiştilor.

Totuşi Mihai şi alţi prin case
La rugăciuni se adunau.
Au hotărât să nu se lase,
Deşi tot mai puţini erau.

NKVD ştia de toate
Câţi de la vot s-au abţinut.
Structurile recent formate
În grijă asta au avut.

La mulţi au spus să se păzească
De Toma Sîc, căci evident
Din ei câţiva au să pătească
De nu se vor purta „decent".

Sîc până la încreştinare
Agent lucrase în CK[2]
Acum fiind în adunare
Tot pe acel tărâm lucra.

Mihai din nou arestat

În '45 pe neaşteptate
Mihai Şpak este arestat,
Deşi de mare libertate
Patcovski i-a încredinţat.

În temniţă numai odată
A fost chemat şi anchetat.
Biserica autorizată
E tema care s-a tratat.

Şi câţi sunt cei ce se adună
Prin case ca şi în trecut.
Anchetatorul strigă, tună,
Detalii în răspuns a vrut

De tinerii din adunare,
Familii de întemniţaţi…
Şi întrebări provocătoare
De viaţa unora din fraţi.

[1]VSEHB – Uniunea Creştinilor Evanghelici Baptişti în URSS.

[2]CK — Comisia extraordinară a securităţii.

Iar când acele rezultate
Ce el spera n-a obţinut,
Atunci la lupta dintre state
Cu nervi pe buze a trecut:

— Eşti gata arma de-apărare
Să iei dacă va fi război?
Să mori pe-a statului hotare?
Ce despre asta spun la voi?

Sau, cum a fost mai înainte,
Sub cel pretext că eşti creştin
Vei spune de principii sfinte,
De Biblie — Cuvânt divin?

— De arme şi militărie
Vorbesc la comisariat,
Dar nu aici la puşcărie,
Mihai aşa răspuns a dat.

Şi a continuat teroarea:
— Voi demasca orice minciuni!
Îi urlă cel cu anchetarea,
Să nu vorbeşti de rugăciuni…

Când se întoarse în celulă,
Sărmanul mult s-a bucurat,
Că a scăpat de strigăt, hulă.
Cu mare greu s-a concentrat:

De unde el de toate ştie,
De fraţii noştri arestaţi,
De tineret şi părtăşie?
Suntem până la os trădaţi!

Vai! Ce totală informare
Despre Patcovski, ce-am vorbit
Când a propus autorizare…
E totul gol, descoperit.

Şi oare de ce necinstirea
E modul pentru compromis?
Savelii Gluhov, Sîc, ruşinea
Puternic astăzi ne-a atins.

Şi cum de nu mai au ruşine
După aceasta la amvon
Să ţină cuvântări divine
Cu lacrimi şi cu mare zvon?

Aici de zece ani mi-e traiul,
Uitând de sine ani la rând,
Ca hrană doar având mălaiul,
Mergeam adeseori flămând.

Grăbit pe drumuri şi străde le,
Strângându-mi Biblia la piept
Sau traversam desculţ vâlcele,
Făcând un lucru sfânt şi drept —

Din casă-n casă vestea bună
Cu zel vesteam şi cu avânt,
Prin grele nopţi fără de lună,
De oboseli şi muncă frânt.

Veneam să stau cu-ai mei la masă,
Cartofi de coajă curăţind,
Căci o mâncare mai aleasă
În cele vremi n-aveam nicicând.

Sau iarna des prin văi, coline,
De securişti mă ascundeam.
Şi doar când oamenii dorm bine
Acasă la copii veneam.

Tot ce aveam mai scump în lume
Eu am dus jertfă pe altar
Pentru un singur veşnic Nume —
Isus — Izvorul meu de har.

Iar în final, agricultorii
Ce roşii, castraveţi plantau
De dimineaţă, cum vin zorii,
Pân' stelele se arătau.

Şi iscusiţi erau la piaţă,
Recunoscuţi ca vânzători
Cu avantaj şi gust de viaţă
Şi marfă până la ninsori.

Şi nu considerau păcate
Să guste-n grupul de beţivi
De litru bere jumătate
A fi în vorbă mai activi.

Iar când Patcovski libertate
A declarat, au venit toţi
Şi caută întâietate:
Bunici, părinţii şi nepoţi.

Şi au înconjurat amvonul,
Şezând pe scaunele moi.
Ascultă ba acordeonul,
Ba cor, cum e primit la noi.

Şi ce le mai lipseşte oare
Decât să fie dezmierdaţi
Cu muzica din adunare
Sătui şi bine îmbrăcaţi?

Eu subterana închisorii
Răsplată astăzi am primit.
Şi des mă scutură fiorii
De tot ce am de suferit.

Mi se năzare, altă dată,
Că stau copiii mei şi plâng,
Rămaşi acasă fără tată,
Făcându-mi sufletul nătâng.

Stau orice zi în aşteptare,
Dar alta ce să mai aştept,
Decât sentinţa următoare —
Un glonte împuşcat în piept.

Dar nu aş vrea să am o moarte,
Ca fiu de iscariotean.
Rog, Domnul, care har împarte,
Să mă susţină cu elan.

De ce Isus a spus odată,
Că porţile ce duc în iad
În lupta lor nu o să poată
Învinge-a sfinţilor şirag?

Pe gânduri dus un timp rămase,
Căzut sub presiunea lor.
Pe mare Petru cum strigase
Şi el striga: „vreau ajutor!"

La un moment văzu departe
Prin geamul mic un colţ de cer,
Cum nu descrie nicio carte
Culori cu gama de mister.

Un gând înaripat de-acolo
Părea să fie chiar un glas.
Prea poate că din cer un solo
Aude el în greul ceas:

„Nu forma şi organizarea
Fac adevărul pe pământ
Ca munţii-cremene, ca marea.
Puternic, tare, neînfrânt.

El e puternic în esenţă,
În Duh e de nebiruit.
Din veşnica Lui existenţă
Nicicând nu poate fi oprit…"

Ca un viteaz rănit pe moarte
Mihai acum şi-a revenit:
„Cum nu ştiam aceste arte!?
Acum doar vede explicit —

Biserica în duh există
Întâi pe plan universal
Biruitoare şi rezistă,
Trecând milenii orice val.

În planul doi e cea locală,
Aflată în oraş ori sat,
Cu o clădire specială
Şi oameni ce s-au botezat.

Cu un statut comun şi sfatul
De fraţi şi un păstor ales.
Cu ea în curs de vreme statul,
Luptând a biruit-o des.

Atunci de fiecare dată
Pustie casa rămânea,
Căci Duhul viaţă fără pată
Sub alte forme îşi găsea.

Acum ştiu care-a fost pricina
Când lui Patcovski i-a vorbit
Cel frate: „Nu vă strângem mâna!"
VSEHB cu statul s-a unit.

Patcovski ne-a adus efodul
De stat Bisericii croit.
Iar el de legătură podul
Să le slujească a dorit.

Şi Însuşi Dumnezeu lucrase
Păstor la ei să nu devin
Pe Gluhov când îl declarase
Comisia cu drept deplin."

A fost chemat după o lună
În secţia de anchetat
Şi s-a mirat când: — Ziua bună,
Îi zise Sâc aici aflat.

— O, frate drag!... şi cu iubire
Ca Iuda l-a cuprins mişel.
Sunt în extaz de fericire!...
Îţi sunt prietenul fidel!

— Tovarăş Sîc! rog cu iubirea,
La noi să nu vă ocupaţi —
Începe şeful convorbirea,
Şi ambii dorul mai calmaţi.

— Mihai, de unde-n cunoştinţă
Cu domnul Toma Sîc sunteţi?
Prieteni, frate de credinţă?
Şi ce relaţii mai aveţi?

Spuneţi de v-aţi certat vre-o dată
Până a nu fi arestat,
Daţi informaţie curată.
Cu mine nu ai de jucat.

— Nu ne-am certat; în adunare
Puţin a fost predicător.
Acum deţine rangul mare.
A devenit şi slujitor.

— Domnule Sîc, anchetatorul
La el sever a apelat.
— Eşti în biserică păstorul
Cum şi Mihai a relatat!

El se refuză automatul
Să ţină din motiv creştin
Să-şi apere poporul, statul…
Aşa idei de unde vin?

Oare doctrina cea baptistă
Şi Biblia aşa ne spun
Sau Mişa are extremistă
Poziție? Vă rog, fiți bun

Şi explicați, căci mi se pare,
Mihai, sub un motiv divin,
Din clasa cea exploatatoare,
Idei ascunde foarte fin.

Eu vreau să ştiu: el e baptistul
Cel biblic şi adevărat
Sau este imperialistul
Ascuns, de mine demascat?

— Mai bune şi mai fericite
Ca asta zile n-am avut,
Când pot să spun ce ne admite
Credința-n care am, crezut.

Mihai e preaiubitul frate,
Ce nu corect a înțeles
Doctrina despre automatul...
Şi a greşit când a ales.

Eu sper, că el va înțelege
Acuma adevărul sfânt
Înscris de mii de ani în lege,
Căci altul n-avem pe pământ.

Deci Biblia aşa vorbeşte
Că orişicare dregător
Cu sabia care slujeşte
La Dumnezeu e slujitor.

Noi, fără a lua în seamă,
Aceste lucruri nu putem,
Căci Patria ne este mamă,
Iar noi a ei copii suntem.

Şi dacă Biblia ne scrie
De sabie, cu mult mai mult,
Mihai ar trebui să fie
Exemplu, căci e om de cult.

Ascultă-mă, te rog, frățică,
Cezarului avem de dat
Din viață a lui bucățică,
Şi dacă nu faci e păcat.

De trebuie automatul
Să ții să lupți, nu refuza,
O-O-O! frate drag, primeşte sfatul
Şi nu te vor mai acuza.

A triumfat anchetatorul
Şi iar la Mişa a privit:
— Vezi, Şpak, ce spune slujitorul?
Mai e ceva de pomenit?

— Cu el ar fi fărădelege
Aici ca să ne judecăm.
În Biblie stă scris în lege:
Aşa noi să nu procedăm.

— Desigur că am ce vă spune,
Dar nu în acest cabinet.
O întrebare doar a pune
Mai am şi eu cu mult regret.

Ce v-a făcut, ce stăruință
La mine astăzi v-a adus
De moarte să-mi semnați sentință
Prin orice vorbă ce ați spus?

Eu am să vă explic: trădare.
— Vai! frate drag, — şi Sîc izbit
A vrut în „dragostea cea mare"
Să îl cuprindă negreşit.

El însă i-a respins iubirea.
— Pe Abel Cain l-a ucis,
Având ca tine denumirea
Tot „frate drag", Mihai a zis.

Imediat anchetatorul
Aici a şi reacţionat,
Eliberând informatorul.
Cu Mişa a continuat:

— Ai auzit ce-a spus păstorul?
Sever de tot vei fi tratat,
Căci Legea nu stimezi, poporul.
Vezi?! Domnul Sîc te-a demascat!

La pedepsire capitală
Curând sentinţa i s-a dat,
Pe cel timp cea primordială
Din toate legile de stat.

Prin mila Domnului schimbată:
La 10 ani i s-a redus.
În lagărul de altă dată,
La muncă silnică supus.

Oratoria lui Toma Sîc

Degrabă, după judecată,
Biserica a şi primit
Statutul de „autorizată",
Emis legal şi iscălit.

Despre condiţii şi cerinţe
Un reportaj a fost făcut
De Sîc, iar despre consecinţe
Ca vulpea el a început:

— Scumpi fraţi, iubite surioare,
Cu comitetul adoptat
Avusem nu demult onoare
Să fim la comisariat.

Şi am primit legalizarea
De care am mai amintit.
Am spus că toată adunarea
Şi-a dat acordul mulţumit.

Pe împuternicit pe culte
Cu fraţii când l-am vizitat,
Având curaj, emoţii multe
Repet ce a fost discutat:

„Să mă iertaţi, o rugăminte
La dumneata, am spus, avem.
Ce trebuie să ţinem minte
În adunare când suntem?"

El a răspuns: „În adunare
Vi s-a permis să vă rugaţi.
Se mai permite şi cântare
Şi dreptul ca să predicaţi.

În alt loc, inclusiv acasă,
Nu se permite niciun pic.
În '29 legea scoasă
A interzis total — nimic!

Şi nu uitaţi colaborare!
Dacă doriti să existaţi
Până la oase informare
De tot ce faceţi să îmi daţi!

„Vă rog, din nou, să am iertare,
Vă mai pun două întrebări:
Se fac demult în adunare
Diverse slujbe şi lucrări.

Sunt tineri, care cu ardoare,
Vor ca să fie botezaţi.
Corect ce viziune oare
Ar trebui a fi la fraţi?

În rândul doi avem colectă
Cu banii care sunt jertfiţi.
Vrem indicaţie directă
Cum pot să fie folosiţi?"

Şi iată, fraţi, surori, la temă
Răspunsul care mi s-a dat:
„La noi ideea cea supremă
E comunismul dezvoltat.

Iar tinerii sunt viitorul
În statul nostru comunist.
Cu iadul, cu Mântuitorul
Şi crezul cultului baptist

Să nu-i dezbateţi de la scopul
Spre viitorul luminos,
Spunând că va veni potopul
De foc şi Regele Hristos…

Să-i botezaţi nu se admite;
Atunci când vor îmbătrâni,
La pensie, le vom permite
În cei ani, dacă vor dori…

Despre colectă — să daţi banii
La Banca de Economii,
Cum a mai fost cândva toţi anii —
De la o rublă pân' la mii.

Şi doar în reguli stabilite
Puteţi ceva să cheltuiţi,
Apoi să-mi daţi îndeplinite
Strict recipisele, să ştiţi!

Deci iată, fraţi, surori, mesajul
De care sincer sunt dispus
Vi l-am adus cu tot curajul…"
La încheiere Sîc a spus.

S-a ridicat o gălăgie,
Şi fiecare ce vorbea
Clar nu putea nicicum să fie.
În zgomot totul dispărea.

Dar gălăgia e curmată
Când Sâc a zis imediat:
— Să mulţumim de vestea dată!
Şi toţi nevrând s-au ridicat...

Mihai în lagărul modernizat

Sunt nouă ani trecuţi din viaţă,
De când Mihai eliberat
A fost; dar lagărul în faţă
Îi stă din nou predestinat.

El binecuvântări o mie
Trăi aici cu Dumnezeu
Şi tot atâtea patimi ştie
Pe drumul cel îngust şi greu.

Din ce-a fost vechi puţin rămase
E lagărul modernizat,
Dar sârmele din jur ghimpoase
Acelaşi titlu i-au păstrat.

Sunt zilele acum prea grele,
Îndeosebi la început.
Jandarmii, şefii, santinele —
Toţi în vedere l-au avut.

Focar — duşman ideologic
Pericol de la asfinţit
Ascuns; mascat bibliologic,
Dar de NKVD găsit.

Şi totuşi despre adunare
Câte ceva în clandestin
El află de autorizare
Şi că s-a interzis deplin

Să se adune pe la case
La rugăciuni şi adunări,
Cum unii fraţi organizase —
Stau jos azi cu a lor păreri.

Şi nu mai este rugăciune
Pentru creştinii arestaţi,
Iar cauza nu li se spune,
Au fost de tot uitării daţi.

Să fie singur-singuratic;
În lagăr Mişa părăsit
De adunare „diplomatic"
Lăsat — aşa e plănuit.

La un moment el zise: „Bine,
Sîc şi Savelii… fac şi dreg…
Dar câţi prieteni… şi nu vine
Nici unul. Cum să înţeleg?

Oare e greu o scrisorică,
Un vers din Biblie luat,
Un cânt, o poezie mică
Să scrii celui întemniţat?

Şi multe astfel de momente
În inima lui astăzi trag.
Şi îl răpun actualmente
Să fie slab şi fără steag.

Cândva, de el necesitate
Simţeau la fiecare pas,
De predici mai înflăcărate,
Expuse la moment şi ceas.

Soţia doar la dânsul vine,
Fidel prieten orişicând,
Menit durere să aline
Din suflet, inimă şi gând.

Dar ea venită, din păcate,
Pe cel morman de pietre mari,
Sub care el căzut se zbate
Aruncă blocuri şi mai tari.

Apoi se caţără pe ele
Şi, obosită, odihnind,
De viaţă şi de zile grele
Pe cei din jur învinuind.

El nu s-a aşteptat să fie
De toţi prietenii lăsat
Ca pasărea în colivie
De care omul a uitat.

Lida pleacă spre Kolîma

La Komarov, cei de acasă
În mare fierbere erau
Când de la Jenea sta pe masă
Scrisoarea — una toţi vorbeau.

Permis acum şi Lida are
Cu fiica a se deplasa
La el în mare-a depărtare,
Şi asta multe griji lăsa.

Cu serioasa întrebare
Ea la Kabaev a venit,
Căci sora Katea îndrumare
Şi sfat ades i-a oferit.

Decizie cât mai corectă
În orice zi ea căuta,
Consilieară-având perfectă,
Gândea: azi o va îndrepta!

„Să plec sau nu?" Dar sora Katea
Un alt răspuns avea gătit:
— În lucrul dat întâietate
Nu mie mi s-a oferit.

Eu am doar un răspuns anume:
Soţii surorile devin!
Şi toată viaţa acest nume
Până la moarte îl deţin.

Un pas doar faci şi eşti soţie,
Însă prietenă a fi
În despărţiri, când nu se ştie
Acasă de va reveni.

Când dus în valea umbrei morţii
E soţul tău pe zeci de ani,
Iar tu acasă, miezul nopţii,
Trăieşti lovită de duşmani.

Când corbul negru e pe stradă,
Noi astăzi ca la cimitir
Trăim, daţi morţii să fim pradă,
Ne-atârnă viaţa de un fir.

Dar Jenea şi alţi fraţi ca dânsul
La adâncimi stă în mormânt...
Tu cauţi azi să ştii răspunsul?
El unu este pe pământ.

Pân' la mormânt ai fost soţie,
Dar ca prietenă să fii,
La el coboară-te de vie,
Aceasta trebuie să ştii!

Şi una fiţi în viaţă-moarte,
Dar asta nu-i doar un avânt
Sau un roman citit din carte,
Idee spulberată-n vânt.

De-aceea singură decide,
Căci nu doar la întrevederi
Prin uşa ce ţi se deschide...
Te duci la aspre privegheri.

Tu pleci la el în ţara morţii
Şi cine pentru soţ vei fi?
Curând noi vom afla cu toţii,
Dar mai întâi doar tu vei şti.

— Mă duc! Şi pe parcurs de vreme,
La faţa locului fiind,
Voi şti în cele mari dileme
Ce-i de făcut, direct vorbind.

— Nu, draga mea, aici gândeşte,
Acum tu să te hotărăşti!
Aşa va fi mai creştineşte,
Apoi la drum să te porneşti!

A trebuit, îţi spun de-a dreptul,
Până la nuntă să gândeşti,
Să n-o faci azi pe înţeleptul:
Soţie când şi mamă eşti.

Căci nunta este legământul
Ce va fi răsplătit în cer,
De nu ţi-ai încălcat cuvântul,
La cununie, mă refer,

Atunci veţi moşteni comună
Cununa vieţii, cum e scris,
De nu i-ai fost de spini cunună…
Aceasta-i tot ce am de zis.

* * *

Acum în penitenciare
De la Taşkent sunt nouă fraţi,
Din ei părinţi cu vârstă mare,
Iar alţii tineri arestaţi.

Şi unica comunicare
Cu ei scrisoarea poate fi,
În dragostea trimisă mare
De cei creştini ce pot iubi.

Avuse Domnul aşa cete
Formate din surori şi fraţi
Ce trimeteau scrisori, colete,
La cei în lagăre aflaţi.

Kabaeva Nataşa râvnă
Având şi noaptea deseori,
Jertfindu-şi propria odihnă
Scria şi trimitea scrisori.

Scria la fraţi în număr mare,
Versete din Scripturi citând
Încuraja pe fiecare
În focul inimii arzând.

O ajuta şi sora Katea
În scrieri dese — mama ei —
Cu fratele Gavril când noaptea
Găteau scrisorile în trei.

Şi Lida Komarova: iată
Cine au fost conlucrători
În lupta importantă dată,
Găsind metoda de scrisori.

* * *

Mulţi fraţi surori veniţi la gară
Au fost când Lida a plecat
Spre Nord, în margine de ţară,
La Jenea în exil aflat.

Nataşa ochi scăldaţi în lacrimi
Avea, căci nu se mai gândea
Că după vremile de patimi
Cândva din nou se vor vedea.

Grozave gânduri şi imagini
Aveau toţi ce s-au adunat
De cel ţinut şi cele margini
A nordului îndepărtat.

Nelinişte sau tulburare
În suflet Lida nu avea.
Exemplu demn pentru urmare
Nataşa azi în ea vedea.

Un caz istoric de onoare,
Cum nu văzuse în trecut,
Un act solemn, o sărbătoare
În faţa ei s-a petrecut.

Pe Lida mare eroină
Nataşa sincer o numea.
În jur, în lumea ei creştină,
Ca ea pe nimeni nu găsea.

* * *

Spărgând gheţari ce-i stau în faţă,
Cu greu mişcându-se la mal,
Sătul de vânt, zăpadă, ceaţă
Da ultimul pe drum semnal.

„Kulu" se denumea vaporul
În portul Magadan sosit
Să-şi făurească viitorul
Pe el şi Lida a venit.

În partea de Nord-Est a ţării,
Pe cel pământ puţin umblat,
Îndepărtat de malul mării
Sălbatec, tare îngheţat.

O lume întâlnea pe alta
În portul prea gălăgios.
Aici de suferinţă arta
„Predată" e minuţios.

Cu un program pe an ce trece
Mai greu, mai supraîncărcat,
Şi totuşi însuşit pe zece
De cel venit ca şi plecat,

Aici în lume peste lume
Evghenii nu s-a aşteptat
Să-l cheme cineva pe nume,
Şi „tata" încă a urmat.

S-au regăsit! Ce fericire!
Dar fiica cum l-a cunoscut?
Nici când au fost mireasă-mire
Aşa emoţii n-au avut.

În Ust-Omciung le-a fost căminul
Lângă acel pârău — Detrin,
În rugăciuni unde alinul
Des Pavel îşi găsea deplin.

Fiind cu cei din jur străină
La început ce poţi să zici?
La geam stând, Lida greu suspină:
„Cum oare vom trăi aici?"

Dar faptul că sunt împreună
Unde ar fi, o linişti:
Ea îşi alese partea bună!
Acest gând mult o întări.

Şi tot de dânsul inspirată
Lui Jenea i-a destăinuit:
— Pân' azi, de când sunt măritată,
Aşa momente n-am trăit!

Să fiu atât de fericită,
O cameră-n cămin având,
În Kolîma, la frig venită,
Nicicând nu mi-a trecut prin gând!

Dar Jenea altfel înţelege:
— Aceste lucruri vin de sus,
Există pentru noi o lege
De care nu mult ni s-a spus.

Dacă grăuntele nu moare
Atunci când cade în pământ,
Din el nimica nu răsare,
Acesta-i adevărul sfânt!

Însă în caz de grâul moare:
Un spic o sută v-a rodi
Când falnic va ieşi la soare,
Altfel n-a fost şi nu va fi!

În urmă şase ani, ştii bine,
Atunci când am fost arestat,
Pierdut eram şi pentru tine,
Şi pentru mulţi înmormântat.

În cel timp fără de speranţe
Şi tu vedeai al tău sfârşit
A morţii când culori, nuanţe
Te atacau necontenit.

Deci astăzi nu doar fericirea
Căsătoriei noi trăim,
Ce azi avem e nemurirea
Primită să o vieţuim!

Propun, acum, cu mulţumire,
În primul rând, să ne rugăm
Pentru a noastră revenire
La viaţă pe genunchi să stăm!

* * *

Din deplasarea de o lună
Vladîkin când a revenit
La Jenea la o seară bună,
Desigur, s-a pornit grăbit!

— Ah, Pavel! — plin de bucurie
Îi zice Jenea, — Bun venit!
Treci repede şi milă-ţi fie,
Cu noi la cină te invit!

El mai întâi la dânşii vede
O carte pe măsuţă stând:
E Biblia, Vladîkin crede,
La ei venită de curând.

Câţi ani la rând el duse dorul,
Acum ceru imediat!
Şi are cinstea şi onorul
În faţa ei a fi plecat.

Cu sufletul flămând citeşte:
„Şi a plecat la tatăl său
Să-i spună: «Tată, mă primeşte
Să fiu ca un argat al tău!

Nu-s vrednic, mi-am pierdut onoarea
Ca astăzi fiu să mă numeşti...»
„Gătiţi în grabă sărbătoarea!
Sunt fericit că mai trăieşti!

Daţi hainele, încălţăminte,
Tăiaţi viţelul îngrăşat..."
În inima lui de părinte
Bătrânul tată l-a iertat!"

Vladîkin Biblia închise,
Îndată pe genunchi plecat,
La temă, rugăciunea zise:
— O, Doamne, vreau să fiu iertat!

În suflet gol, lipsit de Tine,
În orice zi Te căutam,
Ai milă, Tată, şi de mine,
Căci ziua asta aşteptam!

De Biblia la noi venită,
Prin sora Lida, mulţumesc!
Să-mi fie cartea favorită
Întotdeauna îmi doresc!

— Amin! Şi Lida, şi Evghenii
Au spus la rugăciunea lui.
În cele straşnice decenii
Găseai rar cartea Domnului.

— Putem acum lua şi cina!
A spus Vladîkin în sfârşit.
De sus văzând în toate Mâna,
La masă stând au prelungit.

Pe continent ce se mai face,
De toate Lida povestea,
Şi de la arestări încoace
Cu ce biserica trăia!

Imagini greu închipuite:
Mizerii, foame, gravităţi
De bolşevici înfăptuite,
Şocante... mii calamităţi...

Prin forţă colectivizarea
În centru-apus şi răsărit,
Apoi în masă deportarea
La est pe cei din asfinţit.

Iar ca sfârşit, veni războiul,
Cu rând pe rând evacuări,
Refugiaţii vin tot soiul:
E plin pământul de migrări!

Cu-atenţie deosebită,
Serios, Vladîkin asculta,
Biserica mult prigonită
Cum în cel timp se dezvolta.

De compromis, autorizare,
De Sîc; Savelii cum păstor
Devine doar prin fraudare,
Lipsit de votul cel major.

Şi cum Patcovski la trădare
Cu Karev şi Jidkov a mers,
Vicleni ieşind din închisoare,
Dar timpul vina nu le-a şters.

De Mişa Spak când povestise
Cu interes enorm mărit,
În suflet Pavel se aprinse
Şi cât de mult ar fi dorit

În lupta lui cu fariseii
Să-l sprijine spre-a birui!
Mâncaţi să nu mai fie mieii
Cât lupii nu vor stărui.

Ar fi vrut şi la judecată
Să-i fie sprijinul fidel,
Cu inima şi forţa toată
În doi având acelaşi ţel!

De tinerii din adunare
Când auzi a triumfat;
De fraţi surori în număr mare
Azi prima dată a aflat!

Trecuţi sunt 16 ani de viaţă
De când cu mama a cântat
Şi el în cor, şezând în faţă,
Şi versuri a mai recitat...

Cu tata la aceeaşi masă
De nostalgie inundat,
Vladîkin s-a întors acasă
În duh memoriei predat.

El ar fi vrut în cele rânduri
Acum să fie deplasat,
Şi, copleşit de mii de gânduri
Cu tot ce este înzestrat.

În lupta lor să-i întărească
A fi puternic monolit.
Pe veci cu ei să se unească
Pe calea care s-au pornit!

Au prelungit şi după cină;
Vladîkin la fotografii,
Cu admiraţie divină,
Privea cu dragostea dintâi!

— Atâția tineri, dar şi corul!
Indiferent nu pot să fii,
Ei rămăşița sunt, poporul
Dat morții, însă totuşi vii!

„E bine împreună frații
Să locuiască", au citit,
„Cu sfinte între ei relații,
Cum Dumnezeu a rânduit."

Au terminat cu rugăciune
După ce Pavel mult şi-a scris
Din Biblie, vers, porțiune
La copiere s-a decis!

Era trecut de miez de noapte
Când s-a pornit la râuleț.
Zăpada scârțiia cu şoapte,
Dar el cu caracter isteț

A vrut aici, în taina nopții,
În locul cel de rugăciuni,
Aflat în valea umbrei morții,
Mişcat de multe pasiuni,

În rugă să mai mediteze…
El cere sufletul cu foc
Să fie pentru cele teze
Ce l-au adus în acest loc!

De plug inima mult brăzdată
De mii de ori a sângerat,...
Dar a simțit în noaptea dată
Că rugul flăcări a luat...

Adunările din Taiga

Au hotărât la adunare
Să se adune regulat
Cu predici, rugăciuni, cântare —
E fiecare anunțat!

Duminica deci următoare
Toți şapte cum s-au programat,
Vin în Taiga la adunare
Cu rug aprins în cazul dat!

Cu rugăciunea lui Evghenii
Au început şi au cântat,
Cum veacuri în trecut, milenii
Aşa ceva s-a repetat!

Mihai Mihailovici, alt frate,
Cu inspirație vorbea
De milă şi de bunătate
Ce Domnul pentru ei avea!

Vorbea cu lacrimi des bătrânul
Şi toți din jur la rând plângeau,
Să-i înțeleagă doar străinul
Şi cei ca dânşii mai puteau!

Li se părea din inimi focul
Cu cel din rug că se unea
Şi printre nori spre ceruri locul
Să se ridice îşi făcea.

Şi rugăciunea şi cântarea
Ducând în veşnicii cu el
Spre slava cinstea şi onoarea
Lui Dumnezeu şi sfântul Miel!

Aşa de vii înmormântaţii
La viaţă iar sunt reveniţi,
Ca ei, să ştiţi, nici împăraţii
N-au fost aşa de fericiţi!

Vladîkin îşi avu mesajul
Asemeni lui: pătrunzător!
Adus fiind cu tot curajul
Din Biblie citit cu dor!

Şi sora Lida imn iubirii
După Vladîkin a cântat,
Aşa cuvinte doar martirii
Legaţi pe rug au pronunţat!

Iar după toţi, la încheiere,
Evghenii iarăşi a chemat
La rugăciune şi veghere
Şi creştinism adevărat!

Duminicile următoare,
La timp, în locul stabilit,
Veneau cu dor la închinare
Toţi şapte, cum s-au învoit!

Trăiau şi marea bucurie
Că iarăşi prin scrisori legaţi
Sunt cu frăţietatea vie
De care nu au fost uitaţi!

* * *

La Komarov în ospeţie
Atunci Vladîkin s-a aflat
Când Lida a dorit să ştie
Ce zice el de însurat.

Schimb de păreri, cuvânt, idee,
Având un timp îndelungat,
Căuta la temă Lida cheie
Şi, când găsi, a întrebat:

— Ce zici, nu-i timpul Pavel oare
Să te apuci de rezolvat
Şi tu aceea întrebare
De care nimeni n-a scăpat?

Aici şi Jenea interesul
Imediat şi-a arătat:
„Ce poate să însemne versul
Acum de Lida recitat?”

— Nu înţelegi? băiatul are
Treizeci şi unu; vreau să zic
Să-şi caute din adunare
O soră — tema eu ridic!

— Da! Da! Şi eu gândesc ca tine
A spus Evghenii unanim!
Iar Lida zice: — Se cuvine
Şi vocea ta s-o auzim!

— Eu cu atenţie sporită
Cu mult respect am ascultat;
Orice expresie vorbită
Adânc m-a impresionat!

De grijile mereu purtate
De mine, mult vă mulţumesc!
De sentimente-adevărate
În modul creştinesc, frăţesc!

Dar mai întâi împărăţia
Din cer adusă pe pământ
Voi căuta în curăţia
Din inimă prin Duhul Sfânt!

Doresc un timp mai lung, o vreme
Să mă ocup să studiez
Din Biblie unele teme,
Să le transcriu, să meditez;

Să cresc mai mult duhovniceşte
Cu Biblia în părtăşii;
Să fiu cum inima doreşte:
Din ea citind cuvinte vii!

După un timp de rugăciune
La sfatul tău voi reveni
Mai la concret, la acțiune,
La urmă Pavel îi vorbi!

Există o aşa mireasă!

Sfârşit de martie afară
Vladîkin, Komarov ştiau
Că în Taiga, pe timp de vară,
Lor expediții le găteau!

O seară binecuvântată
Găsind, Vladîkin s-a rugat,
Şi cu problema ridicată
De Lida pe la ei a dat.

Intrând i-a salutat cu „Pace"
Şi tot atunci i-a informat
Că astăzi a venit încoace
Cu scop bine determinat!

Cu întrebarea cea majoră,
Cum iarna Lida a vorbit,
Să-şi caute mireasă-soră,
El spune, timpul a sosit.

— E bine până la plecare!
A spus Evghenii încântat,
Căci revenim doar la ninsoare
Pe-atunci târziu e de lăsat!

— Aşa! Corect! Pavluşa!... spuse
Cu Jenea Lida într-un gând.
Şi pozele urgent aduse
Din care vrei alegi la rând!

Din tineret sau cor ce-ți place
— Fotografia arătând —
Să-ți fie sufletul pe pace
Nu te grăbi, avem noi când!

— Vai! Lida-Lida! Cum, pe cine?
Prin ce principiu să aleg?
Aşa ceva nu-i pentru mine
Cu pozele eu nu mă leg!

În viață nu fotografia
La greu cu mine va păşi,
Şi nu ea îmi va fi soția...
Acest gând le mărturisi.

— La două vieți să legi destinul
Privind nişte fotografii
Eu nu-mi pronunț aici „Amin"-ul,
La minte să nu fim copii!

O singură doar văd eu schemă:
Să ne rugăm lui Dumnezeu,
Apoi, conduşi de El pe temă,
Să întrebăm de planul Său!

Toţi trei au stat la rugăciune.
La urmă, Pavel s-a rugat.
„La cale" viaţa i se pune,
Deci a cerut neapărat

Ca viitoarea lui soţie,
Fidelă cu adevărat
În lucrul Domnului să fie,
Exemplu, demnă de urmat!

— Acum am să vă spun cerinţa,
De care eu soţie vreau:
Să fie mare-n ea credinţa,
Cum sincerii creştini o au.

În lucrul Domnului activă
Şi cu părinţii credincioşi,
Smerită, blândă, milostivă
Cu cei din jur neputincioşi,

De moda lumii ne-afectată,
Cu spirit 'nalt şi liniştit,
La minte, intelect bogată
Cam asta e ce am dorit!

Din câte ştiţi… recomandare
La urmă Pavel a cerut,
Dacă există-n adunare
O soră precum el a vrut!

A fost un timp şi de tăcere
Când Jenea, Lida se gândeau
La sora care li se cere
Şi duşi pe gânduri alegeau.

Capacităţi aşa înalte!...
El cere lucru ideal;
La unele gândind, la alte,
Dar o găsise, în final!

— Există o aşa mireasă!
Prieteni buni cu ea suntem
Decentă... inimă aleasă,
Ca dânsa alta nu vedem!

De provinienţă molocană[1]
Le este viţa, neamul lor,
Excepţie... la orice rană
Balsam e tămăduitor!

E soră cu înţelepciune
Şi tata este slujitor,
Iar fiica cu deprinderi bune
E copia părinţilor!

La 16 ani primind botezul
Ea până azi şi-a consacrat
Tot duhul, inima şi miezul
Din suflet Domnului predat!

N-avem a ei fotografie
Cum este la exterior:
Ca toate fetele să fie
E dat şi ei de Creator!

E învăţată, e dotată,
Şi, pentru modă, să vorbim,
Nu e deloc interesată,
Fii sigur, asta bine ştim!

Kabaeva Nataşa este
Persoana care o avem —
Azi cea mai excelentă veste!
Alternativă nu vedem!

[1]Molocani – o ramură desprinsă din biserica ortodoxă asemănătoare cu Oastea Domnului.

Au stat un timp toți în tăcere,
Până când hotărât şi-a spus
Vladîkin ultima părere:
— Întors de-aici, pe gânduri dus,

Cum în cocioabă pe perete
E scris la iazul soarelui,
Aleg şi eu aşa pecete:
Să fie voia Domnului!

Şi s-au rugat să înțeleagă
Ce Domnul mai departe vrea.
El care două inimi leagă
Lumină să le fie, stea!

Apoi îndată telegramă
Nataşei Lidia a scris:
„Avem un frate bun, de seamă,
Să-ți scriu de dânsul am decis.

Vladîkin Pavel — cunoştință
Îți recomand cu el să faci.
Cum vei găsi de cuviință
Să-mi scrii îndată, să nu taci!"

Iar Pavel i-a trimis scrisoare
Concret, de sine, explicit:
Exil, Gulag şi închisoare…
A scris şi i-a destăinuit:

„Vreau să-ți propun căsătorie,
Ce vei decide, rog, să ştiu,
Nu voi ascunde, nu se ştie
Cât timp aici o să mai fiu!

Prin şefii din administrare
Permis eu ție ți-am deschis.
Multe instanțe — „aprobare" —
Va trece — până va fi scris!

Iar dacă nu-ți vei da acordul,
Permisul va fi anulat.
Fără de griji, există modul
Demult în lege aprobat.

Nataşa Kabaeva

Deja sosise primăvara…
De la serviciu când veni,
Nataşa obosită, seara
Pe poliță ceva găsi.

„Avem un frate bun, de seamă,
Să-ți scriu de dânsul am decis...
E de la Lida telegramă
Citea Nataşa ca prin vis...

Ea deveni încremenită:
Cum asta oare poate fi?
De nimeni n-a fost prevenită,
Din suflet liniştea-i răpi...

Şi a fugit cu ea afară
— Ce-i asta, mamă? Şi citi...
— Venită de la Nord de țară,
Vladîkin... cine poate fi?

Nataşa... o foiță simplă,
Dar vezi în gardă cum ne-a pus?
Nu pot să ştiu ce se întâmplă
Mai mult nimic nu am de spus.

— Vladîkin Pavel cine-i oare?
Şi tatăl ei s-a implicat,
Nici lucru mic, nici lucru mare,
Nu ştiu răspunsul a urmat.

Ne vom ruga să ne păzească
De vreo greşeală Dumnezeu,
Cu paza Lui cea îngerească,
De tragedie sau alt rău.

Pe toţi din casă în alarmă
Foiţa mică i-a adus,
Ca ieri în linişte să doarmă
Nataşa astăzi nu s-a dus.

De dincolo de mări, oceane
Să-i fie mirele sortit?
De unde-acasă milioane
La viaţă nu au revenit?

Dar dacă de la Domnul vine
Acest plan pentru ea gătit?
Să dea refuz nu se cuvine —
Să spună „da" e greu, cumplit!

Şi totuşi un răspuns se cere,
Căci trebuie la un sfârşit
Să-şi spună punctul de vedere...
Ea s-a rugat şi a postit.

Apoi când inima-şi formase
Răspunsul cel mai potrivit:
— Cum Domnul va dori, urmase
Să scrie... ceilalţi s-au unit!

* * *

Iar după telegrama scrisă
Deja Nataşa aştepta
Ce va urma? — Tema deschisă...
Pe poliţă des se uita.

Odată Liuba sta în curte,
Când de la lucru a venit,
Şi totul înţelese, iute —
Când surioara i-a zâmbit.

Avea pe poliţă scrisoare…
Era un scris necunoscut
Şi inima tremurătoare
De teamă sfântă s-a umplut!

E prima de la Pavel veste!
Ea foarte mult s-a concentrat,
Încât părea că nici nu este
În cameră la timpul dat.

Atent şi Liuba, şi părinţii,
La faţa ei mereu priveau...
Emoţii, gând, mişcarea minţii
Din trei proiecţii studiau.

În cea mai mare aşteptare
Stau ca icoanele la fel,
Pe loc lipsiţi de răsuflare
Ce oare să îi scrie el?

Plecase capul şi privirea
Citind Nataşa tot mai jos,
Iar ochii îi trădau mâhnirea
În faţa drumului spinos.

„Oare acesta e destinul?
O, Doamne, ce mi-ai pregătit?"
I-a fost cuvântul şi suspinul
De multe lacrimi însoţit.

Consimţământ, compătimire,
Părinţii sigur că aveau.
Care va fi a ei gândire?
Acum doar asta aşteptau!

— Ne poți ceva şi nouă spune?
Au întrebat-o în sfârşit,
Concret, cum scrie şi propune
Şi ce Nataşa s-a gândit.

— Din partea mea răspuns se cere,
Dar eu un lucru înțeleg:
Pe-acest altar de tămâiere
În totalmente urci, întreg!

Şi jertfele nu se coboară
De-acolo până în vecii,
Spre ceruri se înalță-n pară,
Doar singur, tată, asta ştii!

În minte gânduri mă atacă
Cascade vin, lovesc şuvoi
Să fiu şi eu predestinată
A fi în lista de eroi?

În adevăr, aşa onoare
Doar mie mi s-a oferit?
Să fiu soție celui care
Atât de mult a suferit?

Avem surori în adunare
Cu studii şi un cod moral
Înalt de tot, neordinare,
Dotate multilateral…

Să vină singur şi să vadă!
Iar tata impresionat,
Şocat de asta, drept dovadă,
Deja răspunsul a urmat.

* * *

Mai multe zile, concentrată,
Nataşa prea puțin vorbea
Tot cugeta la tema dată,
Înțelepciune, sfat cerea!

Ades în post şi mult se roagă,
Căci vrea şi cere cel destin
Pe om de cer care îl leagă,
În providența lui divin.

Apoi a scris: „Mă înspăimântă
Acest drum greu, necunoscut,
Dar să rămân la Voia Sfântă
Spun ca Maria în trecut:

«Vreau roaba Domnului o viață
Să fac ce îmi va spune El,
Chiar prin furtuni sau nori şi ceață
Să merg să mă avânt spre țel»".

* * *

În expediția de vară
Era Vladîkin deplasat
Când şeful cu scrisori din țară
Venind pe toți i-a bucurat!

E prima dată când scrisoare
De la o soră el primi,
Desigur că emoții are
În suflet un fior simți.

Citind, a înțeles îndată:
Cuprinsul e misterios!
Autoarea semăna dotată,
Inteligent scria, frumos.

Şi nu e superficială
Capacitatea de-a gândi.
El o găsi fundamentală,
Exact aşa cum o dori!

A mai menţionat speranţă,
Supunere lui Dumnezeu
Totală, fără de restanţă
În viaţă cât ar fi de greu.

În ce priveşte viitorul
Ea astfel şi l-a însemnat:
„Să cerem de Mântuitorul
Total să fie dirijat".

De ea impresie frumoasă
El din scrisoare şi-a creat,
La suflet, graţie aleasă,
Creştină cu adevărat!

* * *

A mai primit şi de acasă
Scrisoare. Mama îi scria.
E aşteptat din nou la masă,
Şi asta-i totul ce dorea!

Iar de bunica — lacrimi varsă
Şi nu se poate mângâia
De dorul după Pavel arsă,
Neapărat să-l vadă vrea!

Citind, un gând îl vizitează
Că vrea acasă revenit:
El asta zece ani visează
Şi încă nu-i din vis trezit!

Dar, poate, Domnul va deschide
Acest drum zece ani închis?
Atunci când Dumnezeu decide
De nimeni nu e contrazis!

Aflându-se în deplasare,
El multe rugăciuni făcea,
O oră, două, de cu zare
În fiecare zi găsea!

Duminici sau la sărbătoare,
De regulă, în post era,
Plecând mai la o depărtare
De staţia unde lucra,

Făcea el singur adunare,
Cu rugăciune începea,
Cânta, apoi cu voce tare
Din carneţelul scris citea.

Urmând cu studiu sau cu predici,
Cum tata lui cândva făcea,
Trăind şi risc, şi dese piedici,
La fraţi ades când se ducea.

Dobândirea permisului

În ţară se sfârşi războiul!
Şi vestea asta a trezit
La cei din Kolîma tot roiul
De întrebări la infinit!

Mulţi cincisprezece ani de viaţă
De la copii au fost luaţi!
Aduşi aici la ger şi gheaţă
Pentru a fi reeducaţi.

Ce să aştepte mai departe?
Vladîkin iarăşi s-a rugat
Ca milă Dumnezeu să-i poarte
Şi folosi prilejul dat.

A scris să i se dea permisul
De a pleca pe continent.
Cu post şi rugă face scrisul,
Cerând răspunsul excelent.

Nataşa orişice scrisoare
O aştepta cu dor aprins,
Ca ploaia pe zăduful mare
Aşa era a lor cuprins.

Cuvânt cu forță, mângâiere,
Descoperiri duhovniceşti,
Aşa e punctul de vedere
Ce scrie Pavel când citeşti.

Aşa ea din scrisori părere
Despre Vladîkin şi-a cules,
În duh şi suflet cu putere
E om de Dumnezeu ales!

Noiembrie. Sfârşit de toamnă.
Şi Pavel e înştiințat:
I-au acceptat permis; înseamnă
De-aici curând va fi plecat.

Vedeau în asta o minune
Colegi, prietenii aflând,
Mai sus de orice rațiune
Aşa la ei n-a fost nicicând!

Acum bagaje de plecare
El să-şi adune s-a grăbit,
Colegi, prieteni, fiecare
L-au ajutat la pregătit.

Dar când s-a dus să-şi întocmească
Permisul. E ceva confuz,
Un mare şef să-l iscălească
Nu a dorit, a scris refuz.

Impresie uluitoare
Pentru prieteni şi colegi
A fost această întâmplare
Când nu mai poți nimic să legi.

Câteva ori se repetase
Aşa ceva cu cel permis.
Deşi cu post el se rugase,
Dar şefii drumul i-au închis.

Acum el să despacheteze
Bagajele a hotărât,
Căci n-are ce să mediteze:
Stau lucrurile prea urât!

Era o zi ca celelalte
În secție când începeau
Lucrări, proiecte, treburi alte
La muncă se organizau.

Dar Jenea, gest de mângâiere
Facând lui Pavel, i-a vorbit:
— Nu dispera deloc! îi cere,
Să fii în suflet liniştit,

Căci tot se va schimba spre bine!
Avem un mare Dumnezeu!
El încă n-a uitat de tine:
Stai şi aşteaptă planul Său!

Doar câțiva paşi făcuse Jenea
Şi telefonul a sunat.
Se împlineşte astăzi vremea
La ce Vladîkin e chemat.

— Probabil, Pavel, nu degeaba
Sărmane, crezi în Dumnezeu!
A fost cu totul tristă treaba:
Te-au refuzat de sus mereu.

Dar s-a găsit o altă cale!
Îi spune seful mulţumit.
— Poftim, i-a actul dumitale,
Şi fii la vreme pregătit.

În port vaporul stă, aşteaptă
La Magadan să reuşeşti
Te felicit cu-această treaptă!
La timp, deci, mâine te porneşti!

Zâmbind, cu faţa luminoasă,
În secţie el a intrat.
În mână foaia valoroasă
Ţinând, solemn a cuvântat:

— Colegi, prieteni, mulţumire...
Exprim amorul sufletesc
De ajutor, compătimire!
Eu plec la drum să mă gătesc.

— Stai, Pavel, ia şi te calmează —
Îi spune Jenea fericit —
Fii realist şi mai veghează,
Duşmanii încă n-au murit!

Să te sărut vreau, frate dragă,
Felicitări de la colegi
Vei mai primi o cupă-ntreagă,
Ca tine toţi suntem pribegi!

Cu sincere consimţăminte
De tine-alături toţi am stat,
Cu suflet, inimă şi minte
În ce-am putut te-am ajutat!

La toţi Vladîkin mâna strânse
La despărţire plin de dor,
În ochi lumină i se-aprinse —
Speranţă pentru viitor.

Spre seară a trimis scrisoare
Acasă cu-aşa conţinut:
„Bunică, fraţi şi surioare,
Şi mamă, sincer vă sărut!

Cu nume şi cuvinte sfinte,
Să vă salut vreau bucuros,
Căci Domnul inimii înfrânte
Din praf, de sub picioare jos,

Îi poate da înviorare
Şi o ridică de pe brânci,
Din umbra morţii înspre soare
Pe veşnice înalte stânci!

Pe şase luni eu vin acasă.
Mă aflu, mamă, ca în vis,
Nevătămat de-a morţii coasă,
Probabil, asta mi-a fost scris!

Nu ştiu din ce considerente
Permisul mi l-au iscălit.
Mai rar aşa evenimente,
De fapt, nici nu am auzit!

Eu mult am fost în rugăciune,
Şi Dumnezeu m-a ascultat!
Mai am încă o versiune
De care-ţi scriu imediat.

Domnul, în mila Sa măreaţă,
În traiul cu amărăciuni,
Mi-a dat prietenă de viaţă,
După un timp de rugăciuni.

E din creştini a mea mireasă,
Nataşa — soră din Taşkent,
Voi povesti când vin acasă
De viaţa până în prezent.

Să celebrăm căsătoria
Plec la Taşkent, în primul rând,
Apoi va fi şi bucuria
Să vin să ne vedem curând…"

El înainte de plecare
Cu Jenea mult s-a consultat,
Despre prieteni, adunare,
A fost la urmă informat.

De Mişa Şpak în amănunte
I-a povestit şi l-a rugat
Acum, în suferinţe crunte,
Să-l viziteze neapărat.

Au hotărât şi o colectă
Pentru Mihai toţi au făcut
Cu dragoste de fraţi perfectă
Cât fiecare a putut.

Cu unii fraţi ce să vorbească
I-a spus Evghenii; S-au rugat;
Şi cum de Sîk să se păzească,
La timp l-au preîntâmpinat.

Un mare spărgător de gheaţă
Acum vaporul însoţea,
Din Magadan mergând în faţă
Spre ocean drumul îi croia.

E mult sub şasezeci de grade
În munţii de pe Kolîma
Cu vânturi, viscole, tornade
De care piatra se sfărma.

Aici pentru exterminare,
Cu sutele de mii aduşi,
De la cel mic până la mare
Au fost pe cele vremi de ruşi.

Se întreba ades în sine
Vladîkin zece ani la rând,
Precum şi ceilalţi, ca orişicine,
Aceeaşi vorbă, dor şi gând.

„Voi fi lăsat să plec acasă
Cândva eu din acest Gulag,
În jur când împuşcaţi în masă
Sunt oamenii la rând, şirag?"

De pe vapor, în depărtare,
Acum el vede Kolîma,
Iar bucuria viitoare
De tot trecutul îl calma.

Cu zare largă albăstrie
Pacificul îi aştepta.
Lângă Kurile armonie
Tot orizontul prezenta.

Meduze, zgomot, păsări, valuri…
Vladîkin fascinat era
Privind la soare, apă, maluri
Ca un copil se bucura.

De zece ani aşa tablouri
El n-a văzut, nu a trăit
Şi n-a privit de păsări stoluri,
Şi cântul nu le-a auzit.

„Nahodka" se numeşte portul
Din mare unde au pătruns.
Oraş cu oameni de tot sortul
Şi obiceiuri de ajuns.

De pe vapor, toţi merg în masă
La târguri unde se vindea
Tot ce ţăranul are-acasă —
Cât ochiul ar putea vedea.

Vladîkin, dornic de mâncare,
În zece ani nu a avut
Delicatese-atât de rare
Cum în Nahodka a văzut.

Ca şi ceilalţi, cu poftă mare,
El cumpăra, se ospăta,
Căci i-a căzut aşa onoare...
Şi Pavel şansa nu rata!

De zece ani el nu văzuse
Vagoanele de tren ruseşti,
Berbeci şi ţapi lângă căsuţe,
În aşezările săteşti.

Şi vede cât de mult diferă
De Kolîma acest ţinut.
E ca în altă emisferă
După Gulagul petrecut.

Lipit de geam, din tren priveşte
Siberia fără hotar
Şi singur drumul povesteşte
De cel mai monstruos calvar.

În '35 cu torba-n spate
Întâi aici el e adus
Unde muri pe jumătate,
Fiind pe altă lume dus.

Aul trecu, apoi Obluce,
Stau lagărele toate rând,
Căci trenul pe la ele duce,
Doar pe acolo drum având.

Şi vânturi iar siberiene
Sălbatice se năpustesc,
Mişcând în jur grămezi, troiene,
În geam puternice lovesc.

Dar Pavel una se gândeşte,
El merge înspre miază-zi,
Şi asta mult îl încălzeşte —
Acolo viscol nu va fi!

Novosibirsk; e gara plină,
Dar Dumnezeu l-a ajutat
Îndată Pavel să obţină
Biletul cel mult aşteptat.

Va fi aici în aşteptare
Trei zile până va pleca,
Iar dorul pentru adunare
Tot sufletul îi fermeca.

S-a hotărât să se pornească —
Cu cineva dintre creştini,
Dorind ca să se întâlnească
Prin lumea plină de străini.

Într-o biserică intrase,
Plecând genunchii s-a rugat,
Şi sigur că se observase
Că nu e de la cultul dat.

El după a sa închinare
De câţiva s-a apropiat,
Despre baptişti şi adunare
Ceru să fie informat.

În adunare la Novosibirsk

Un băieţel a spus că ştie
Creştini-baptişti unde trăiesc.
Şi ghid s-a învoit să fie
Spre casa unde locuiesc.

Cu suflet plin de voie bună,
Stăpâna casei l-a primit
Când „pace" dovedi să spună
Apoi, pe rând, a lămurit:

— În Kolîma pentru credinţă
Pe zece ani am fost supus
Cu fraţi la aspră suferinţă,
La margine de lume dus.

Neaşteptând continuare,
Creştina l-a mai salutat
Încă odată cu onoare,
Ca pe un înger aşteptat.

Şi fără de a se reţine
La alţi creştini a alergat,
De Pavel povestind în fine
La ea să vină i-a chemat.

Şi nu trecu decât o oră,
Câţiva îndată au venit.
În adoraţie majoră
Erau toţi când s-au întâlnit.

În părtăşie până seara
Vladîkin mult le-a povestit,
Cum îşi purta prin munţi povara
De fraţi şi casă despărţit.

Toţi cu privirea încântată
Miezoase vorbele sorbeau,
Căci părtăşie neuitată
Aşa ca asta nu aveau.

A devenit înflăcărată
Mulţimea ce s-a adunat.
După o pauză formată
Toţi dornici au continuat.

Au povestit în convorbire
Că după starea de acum
Mulţi fraţi stau în nedumerire,
La bifurcaţii sunt de drum.

— E interzis în adunare
Copiilor de a veni
Şi tinerilor nici cântare,
Nici poezii a mai citi.

De fraţii duşi la puşcărie
Nu e permis de amintit,
— Nu vrem politică să fie
În adunări au stabilit.

Şi imnuri vechi nu se mai cântă,
Ne sunt aduse reguli noi
Ce altă viaţă ne cuvântă
De nou standard, natură, soi...

Filip Patcovski e păstorul
Din lagăr proaspăt revenit,
Mitkevici este ajutorul
În duh de el nedespărţit.

A doua zi la adunare
Cu ei Vladîkin a venit.
De schimburile de valoare
E ofensat la infinit.

Şaptesprezece ani de viaţă
La adunare nu a fost,
Dar şi acum îi stă în faţă
Cel adevăr de mare rost.

Credinţă, dragoste, frăţie
Întotdeauna a văzut
În adunare din pruncie,
Iar de trădare n-a ştiut.

La început nu înţelege...
Ceva, desigur că lipsea,
Dar nu ştia de ce să lege
Ce inima din piept ştia.

Cântările sunt cunoscute,
Dar predicile toate seci,
Din două ore petrecute
Rămân ascultătorii reci.

Şi iar aceeaşi întrebare
Ce-l preocupă cu fior —
E golul azi din adunare
Viclean ascuns, devastator.

El s-a rugat să înţeleagă,
Şi Dumnezeu i-a explicat
Că Duhul ce de cer ne leagă
Aici e desconsiderat.

Şi rugăciuni erau puţine,
Litanii fără de puteri,
Iar altele de formă plină
Cu conţinutul cel de ieri.

El a simţit la rugăciune
Îndemn de sus; şi s-a rugat
Cum fiul tatălui îi spune.
Vladîkin simplu, detailat,

A mulţumit de suferinţă,
Şi pentru fraţii arestaţi
Ceru puteri şi biruinţă
În lagăre cât sunt aflaţi.

Şi s-a extins din rugă focul,
La unii lacrimi s-au ivit,
Sfinţind şi suflete şi locul,
Dar la amvon nu s-a suit.

Iar la sfârşit de adunare
La toţi Vladîkin a transmis
De la întemniţaţi urare.
Din Nord, din Kolîma a zis.

Ieşeau ca de la sindicate,
Privind la el bănuitor.
Şi fără simţ de soră, frate,
Din ceruri dat creştinilor.

Iar unii au venit la dânsul
Apoi s-au mai aliniat
Şi alţii cu tot dinadinsul
La grupul lângă el format.

De la amvon, fără zăbavă,
Spre el un frate a pornit,
A spus că încălcare gravă
Vladîkin azi a săvârşit.

— Sunteţi aici întâia dată,
Însă, pe viitor, să ştiţi,
Cu rugăciune-aşa formată
Mai mult la noi să nu veniţi!

Pentru ce-i arestaţi acasă
Rugaţi-vă, dacă doriţi,
De dânşii nouă nu ne pasă,
Sunt infractorii osândiţi!

Trăim în ţara libertăţii,
Iar dacă legea au călcat
Pericolul societăţii
Prezintă în al nostru stat.

Şi de a Domnului venire
În rugă aţi mai amintit,
Pot fi creştini mai slabi de fire...
Nu este lucru de dorit!

Lăsaţi aşa evenimente,
Pe nimeni să nu exaltaţi,
Nu răscoliţi în sentimente
În adunări când vă aflaţi.

Mai am încă o întrebare,
La noi se scrie bileţel
Pentru salut în adunare,
Aici ai încălcat la fel!

Şi totuşi vreau ca pe un frate
La urmă ca să te salut!
Şi mai întreb, dacă se poate,
Cum adunarea ţi-a părut?

— Eşti frate, însă, nu cu mine,
A spus Vladîkin concentrat,
Pentru păstori aici e bine
Un bici, cum Domnul a luat

Când curăţi la praznic Templul,
Fără să fie tolerat,
La voi e necesar exemplul
De biciuire repetat.

Mă costă mult mireasa dată

Prin întuneric miriade
Lumini în faţă el vedea,
Aşa Taşkentul noaptea arde
Spre care fericit venea.

E plin de lume tot peronul,
Din mers, când trenul s-a oprit,
Ca de potop lovit vagonul
A fost de oameni năpădit.

Căldură multă sufletească,
Cu sute, mii îmbrăţişări,
Vin rudele să întâlnească
Pe cei sosiţi din depărtări.

Apoi, încet, înspre ieşire,
Potopul mare se porni.
Vladîkin de a sa pornire
Din timp mireasa preveni.

Dar vorbă de întâmpinare,
Cum vede el, nu poate fi,
Cu legături în lumea mare
Cu geamantanul se opri.

— Poate mă caută? Aleargă
Sărmanul… încă se gândi:
„Pustie e platforma largă”,
Confuz... Nataşa nu veni.

Că nimănui nu trebuieşte
Un gând în suflet l-a tăiat
Şi la depozit se porneşte
Să-şi lase totul la păstrat.

Cadouri, legături ce are,
De toate s-a eliberat.
Acum problema-i cea mai mare
A şti cum e de procedat?

În colţ, aparte pe platformă,
Vladîkin mult a meditat,
Eveniment ieşit din normă
E cazul ce s-a întâmplat.

Şi neştiind ce să gândească,
În gând îi vine tot ce vrei,
Dar s-a rugat; şi să pornească
A hotărât spre casa ei.

La staţie veni tramvaiul
Şi el degrabă s-a urcat.
În jur întunecat e plaiul,
Iar el străin aici aflat.

Trecea prin glod, din stradă-n stradă,
Şi rar pe cine întâlnea,
Chibrite aprindea să vadă
Direcţia unde mergea.

„Ne znaiu"[1] le era cuvântul
La toţi pe căţi i-a întrebat,
Iar el din nou luând avântul
Îşi face pasul mai forţat.

Când s-a simţit ajuns la ţintă,
La cineva a nimerit,
Dar altă limbă toţi cuvântă
Aceşti pe care i-a găsit.

— Nimic nu ştiu, a spus stăpânul.
Şi iarăşi Pavel a plecat
Prin glod să-şi caute destinul
În ceasul cel întârziat.

Străduţe mici şi străzi diverse
Atâtea noaptea a umblat,
De-acuma patru ore merse,
Dar fără niciun rezultat.

Pe cineva din ruşi găsise
La urmă ce l-au ajutat.
Adresa, casa ce numise
I-au spus corect, i-au arătat.

În poartă a bătut odată,
Dar câinele doar s-a trezit.
— Mă costă mult mireasa dată,
Enorm şi Iacov a plătit.

Şi n-a cedat la bariere.
Aşa şi eu am hotărât
A nopţii biruind tăcere:
Voi merge până la sfârşit!

Bătaia a fost repetată,
Curând lumină s-a văzut
Prin uşa casei descuiată
Şi de emoţii s-a umplut.

Spre poartă cineva pornise
— Cine sunteţi? a întrebat
Pe cel în noapte ce venise
De gard când s-a apropiat.

— Din Kolîma, din depărtare
Venit sunt — e a lui răspuns —
V-am căutat o lume mare
La poartă până am ajuns!

Stăpânul repede deschise
Şi a rostit: — Vă aşteptăm
Din depărtare! iarăşi zise.
Intraţi! Mult vă dorim şi vrem!

[1] „Ne znaiu" - din l. rusă: nu stiu.

În urma lui Nataşa este
Privind momentul neuitat.
E mai frumos ca din poveste
Cel pentru ea predestinat!!!

— Eu patru ore lung şi latul
Aici tot glodul mestecam,
Pe străzi mergând cu căutatul
În deznădejde, ştiţi, cădeam...

L-au invitat solemn în casă,
Trecut de prag e admirat
De tată, mamă şi mireasă
Şi totodată studiat.

— De ce, Nataşa întrebase,
Tu telegramă n-ai trimis?
De patru ore când aflase,
Pe noi greu ne găseşti, a zis.

Şi e mirat Vladîkin tare.
Eu din Novosibirsk am dat
O telegramă la plecare.
La asta nu m-am aşteptat!

Nataşa gândul îi alină!
Noi din Nagaeva ştiam
Că ai plecat, ea o să vină
Şi altă veste nu aveam.

Părinţii au o întrebare
La Pavel chiar la început:
— Avem la noi în adunare
Surori de care ai fi vrut.

Tu poţi fi liber a alege,
Apoi şi să te hotărăşti.
Nu eşti legat de nici o lege,
Noi vrem să ştim doar ce gândeşti.

— Eu n-am sosit de a alege,
Sunt la mireasa mea venit!
Şi spun acest cuvânt ca lege
În inimă deja primit.

Din partea ei, drept confirmare,
Nataşa le grăi direct.
— Nu poate fi nici o schimbare,
Vladîkin a vorbit corect!

Apoi şi-au plâns în rugăciune
Tot sentimentul adunat
De greutăţi şi clipe bune
Din timp cât au corespondat.

Până ce zorii se arată
Kabaevii au prăznuit
Această zi de Domnul dată
Când Pavel e deja venit.

O mare ospitalitate
Ca nimănui i-au oferit.
La masa plină cu bucate
Pin' dimineaţa au vorbit.

Un pas Nataşa de la mire
Nu a plecat, nu a făcut,
Azi minunata lor unire
Întreaga casă a umplut.

Şi oare astfel împreună
Cât timp în viaţă ei vor fi?
Ca cineva să mai dispună
Aşa destin nu veţi găsi!

Trăiau părinţii sărbătoare:
Un aşa ginere să ai
Considerau că e onoare,
Erau în starea cea de rai!

Mama Nataşei, sora Katea,
În el prieten şi-a văzut,
Viaţa confirmând dreptatea
Acestui sentiment născut.

Avea principii şi părere
Şi fratele Gravil ca el,
Descoperind idei, vedere,
Opinii de acelaşi fel.

Aici e altfel adunarea

Când seara vin la adunare,
Îndată Pavel a simţit —
Novosibirskul altă stare
Avea, desigur, negreşit.

Ca la ai săi venit acasă
Toţi cu iubire l-au primit,
Cu slujitorii lângă masă
Şi lui un loc i-au oferit.

În cor avea Nataşa locul
Şi toţi cu drag la ea priveau,
Obrajii le ardeau ca focul,
Emoţiile radiau.

Când la amvon a stat, el spuse
De sine cel mai scurt cuvânt.
Apoi şi salutări aduse
Precum e obiceiul sfânt.

A povestit de adunarea,
De Paşte lângă rug aprins,
În inimi când înviorarea
Cu pară sfântă i-a cuprins.

De Jenea Komarov vorbise
Cum împreună au trăit
Din ziua ce se întâlnise;
Scrisori când multe a primit.

Apoi cântarea preferată
În Kolîma de către fraţi
În cinstea lor a fost cântată
De toţi în sală azi aflaţi.

Cântau cu lacrimi melodia
Toţi foarte impresionaţi,
Căci nu simţeau doar armonia,
În inimi mulţi sunt cercetaţi.

Când se sfârşise adunarea
E cordial felicitat,
Vedeau în el întruchiparea
Oricărui frate arestat.

Îmbrăţişat a fost de mame
A căror fii sunt arestaţi
Şi văduvele cu-a lor drame
Îi lasă umerii udaţi.

De lacrimi grele azi vărsate,
Îmbrăţişându-l ca pe soţi,
În veşnicii trecuţi prin moarte
De şefii ce le-au scris cel sorţ.

Era deja la miezul nopţii
Când tinerii tot mai cântau
Uniţi în jurul lor cu toţii
La somn, odihnă, nu gândeau.

La urmă a lui Jenea mamă
Le strică cercul lor unit.
Cu lacrimi plină peste seamă
Venind de Pavel s-a lipit.

Pe loc li s-a tăiat cântarea,
Căci toţi în inimă mişcaţi
Au fost privind îmbrăţişarea
Acestor doi îndureraţi.

Întrevederea cu M. Şpak

Cu Mişa Şpak întrevedere
Nataşa, Pavel, au avut
În temniţă a lui şedere
Schimbat în suflet l-a făcut.

Mulţi observau schimbarea dată,
Dar pân' la urmă nu ştiau:
De Dina e influenţată
Sau alte cauze erau?

Nataşa pentru el dispusă
Era în suflet orişicând
Şi dragostea n-a fost redusă
Pentru Mihai la ea nicicând.

Şi lui Vladîkin ea ştiuse
Să îi aprindă pentru el
Din cele despre Mişa spuse
În inimă un foc la fel.

Dar şi-a expus îngrijorarea
Că s-au văzut la el schimbări:
Slujirea, evanghelizarea
Şi multe alte întâmplări.

Poate a fost falsificarea
Alegerilor pe moment
Ce au adus în el schimbarea
Şi calea înspre faliment.

Cadou şi dulciuri pregătise
Din tot ce au avut mai bun
Când aşteptata zi venise
Erau spre temniţă pe drum.

La margini de oraş afară
Vladîkin vede gard ghimpat,
Aşa cu miile în ţară
Azi temniţele s-au marcat.

Când au avut întrevedere
Vladîkin i s-a prezentat
Îmbrăţişându-l cu putere,
Trei ori la rând l-a sărutat.

Mihai şi el îşi felicită
Stimaţii săi vizitatori:
— Vă fie nunta fericită
Şi viaţa fără plâns şi nori!

La el Vladâkin prin urmare
Zăreşte umbra altei stări
Găsind şi simpla motivare
Vânzările de fraţi, trădări.

Şi fără ca să mai aştepte
Vorbi mesajul principal,
Dovezi, idei, urmări pe trepte,
Şi rezultatul din final.

— Frate Mihai, îmi povestise
De toate Jenea din trecut,
Comisia cum se decise
Să-şi pună candidatul vrut.

Din Kolîma prieteni, fraţii
Transmit şi bani cu salutări,
Ca semn de sfinte admiraţii,
Susţinere în încercări.

Iar la Taşkent mi-au spus mulţime
De fraţi şi sincere surori
La cea mai mare înălţime
Că vă iubesc de mii de ori.

Dar toţi aceeaşi întrebare
O au în inimile lor —
În tine văd o transformare,
Răspunsul tău creştinii vor.

Cu comentări şi explicaţii
Mihai pe temă n-a urmat,
Dar de acord cu ce spun fraţii
Să fie nu a acceptat.

Atunci Vladîkin prelungeşte:
— Te rog, fii bun şi înţelept,
Mai meditează, cântăreşte,
Numai să ţii cântarul drept!

Alegere falsificată...
Şi la puţin timp arestat,
De Toma Sîc la judecată
Trădat în mod înverşunat...

Se vede că ai supărare
În suflet, duh neîmpăcat
Sau, poate, nu le-ai dat iertare
De marele comis păcat?

Să nu ai fire împietrită,
Căci harul nu poate trăi
În cel cu inima oprită
Pentru iertare, îi grăi.

Că n-ai venit cu răzbunare
Asupra lor, ai fost corect!
Şi dacă rădăcini amare
Nu au rămas vei fi perfect!

Când Pavel îşi sfârşi îndemnul,
Din partea fraţilor, i-a dat
De dragoste şi stimă semnul
Coletul — dar el a luat

Puţin de tot, căci foarte mare
E lipsa, greul la copii,
Ca tată, el ca orişicare,
Jertfeşte totul pentru fii!

— Sunteţi la timp de despărţire,
Jandarmul strict i-a anunţat.
Deja mergeau înspre ieşire
Când Pavel l-a mai întrebat:

— Eşti sigur că organizarea
Bisericii cu vot schimbat
Din ceruri îşi avea formarea
Pe tine când te-au înşelat?

Mihai priveşte cu mirare,
E prea de tot ce auzi!
Ca dintr-un somn la deşteptare
Strigat e când se despărţi.

Pe Dina când o vizitase
Vladîkin tare s-a mirat
De ce văzuse şi aflase
În duh rămase deranjat.

De fire prea supărăcioasă,
Învinuia pe toţi la rând
De greutăţi ce o apasă,
Tot drumul numai ocărând…

Vladîkin bine înţelese
De unde viermele pătruns
Pornise pânzele să-şi ţese
În întuneric pe ascuns.

Desigur, ea nu devenise
Nici mamă bună la copii,
Nici ajutor de soţ, cum zise
În ziua sfintei cununii.

N-a fost cu el conlucrătoare,
Prieten înţelegător,
Soţie, mamă iubitoare,
Cum soţii şi copiii vor.

Pavel Vladîkin

Epopee creştină

Volumul III

Ilie Ciobanu

Chişinău 2020

Prefață

În volumul III Pavel Vladîkin îşi celebrează căsătoria cu Nataşa Kabaeva, apoi revine la baştină după unsprezece ani petrecuți în Gulag.

Întâlnirea cu frații Fedoseev, Skaldin, Kuhtin, VSEHB marchează pozițiile diametral opuse de slujitori din frățietatea dispersată.

În continuare, în fața cititorului e prezentată Vera Kneazeva în drama vieții, cele două condamnări la închisoare, marea decădere şi îndurarea Domnului față de ea.

Pregătirea şi deplasarea tinerei familii spre Kolîma e plină de evenimente care devin istorie în creştinismul rus.

Viața în Ust-Omciug, Taiga, frații Ilie, Keşe, ucigaşul convertit, micile adunări în casa lor sunt subiectele menționate la sfârşitul volumului.

Iar după unsprezece zile de luptă lăuntrică şi aşteptare în golf, zborul acompaniat de imnul migrării mărturiseşte de victoria glorioasă dată de Domnul celor ce se înred în El.

Pavel – mire şi ginere preaiubit

În martie, căsătoria
A fost în luminoasă zi,
Cu soare cald pe toată glia
Când prima floare se ivi.

E curtea, casa arhiplină,
Dar i-a mai strâns un obicei,
Căci văd o cauză divină
În ziua dată pentru ei.

Toți înțeleg: căsătorie
Ca asta n-a fost în Taşkent,
Şi nu ştiu de o să mai fie
Un astfel de eveniment!

Ei după nuntă calea lungă
Spre Kolîma vor ține sus,
Un loc mai rău decât junglă
De care prea puțin s-a spus.

Cu mii de penitenciare
În care omul credincios,
Ca şi martirul dat la fiare,
Nu va depune crucea jos.

Pe umărul ca fierul tare
O duce grav de ea zdrobit,
Sub vânt şi viscole polare,
Limanul căutând dorit.

Nu ştie nimeni câtă vreme
La cele minus şaptezeci
Şi ursul alb pe unde geme
Va fi Nataşa-n munții reci...

De la Taşkent, în cald crescută,
La astă cale s-a decis,
Desigur, nici nu se discută:
„E jertfa anului" au zis.

De-aceea toţi la cununie,
Cu dânşii sinceri se rugau,
Ca Domnul milostiv să fie —
Protecţie şi scut cereau!

De la biserică spre casă
Distanţa o parcurg pe jos,
Parada le era frumoasă
Sub soarele pe cer lucios.

Acasă mesele întinse
Frumos din timp au pregătit.
În prag familia-i cuprinse
Cu rugăciuni de bun-venit.

A început a treia parte
În stil creştin, evlavios,
Nedespărţiţi de Sfânta Carte
Cu sfat, cuvânt onest, frumos.

Iar după nuntă scot la soare,
Sau un secret pun în vileag
Părinţii cu respect, onoare
Să ştie ginerele drag.

Gavril Kabaev, tata, spune:
— Nataşa, ultimul copil,
Ne-a fost la caracter minune,
Frumos ca floarea de april.

Noi ne gândeam: „O să ne fie,
La zilele de bătrâneţi
Susţinere, de preţ făclie
În grele seri şi dimineţi."

Dar vom ceda la despărţire,
Şi asta doar că te-am iubit.
Păşim la actul de jertfire:
Ce-avem mai scump ţi-am dăruit!

Şi sora Katea intervine
Cu planul bine calculat;
De gânduri şi emoţii pline,
Sunt vorbele în ceasul dat.

— Am, Pavel, multă azi onoare
Să spun că tu m-ai captivat.
În tine un prieten mare
Pe toată viaţa am aflat.

În ce priveşte despărţirea,
Deşi plecaţi, veţi rămânea;
De voi plin sufletul, gândirea,
Memoria îmi va ţinea.

Aş vrea măcar în plic scrisoare
Din vremi în vremi să mai primesc.
Motiv de mare sărbătoare,
Te rog, să nu uiţi ce doresc!

Şi uşa casei las deschisă
Să vă întoarcă Dumnezeu,
Dorinţa mea acuma zisă
Sper, va lucra în contul meu.

Aşa Vladîkin devenise
În scurtă vreme preaiubit.
Şi mamei sincer pomenise
Când printre lacrimi a vorbit:

— Sunt fericit în lupta mare
Să ştiu că sprijin din oraş
De la părinţi va fi mai tare
Ca miile de suliţaşi.

Luşa uitată de creştini

O foarte mare tragedie
Trăise Luşa fără soţ,
Când l-au luat la puşcărie,
Uitată de creştinii toţi.

În primul an la puşcărie,
Venind să afle despre el,
E alungată, cât se ştie,
Cu insultări de orice fel.

Nu poate nimeni să ne spună
De câte zile, nopţi la rând
Lucra sărmana să dispună
O altă şansă neavând

Să ducă la copii mâncare
În seară sau în dimineţi,
Flămânzi când stau în aşteptare
Şi n-au în casă nici pesmeţi.

Şi a căzut sub grea povară...
Cu pulsul inimii slăbit,
De la spital o duc să moară
Acasă — cazul mai sfinţit.

Copiii mici boceau isteric
La patul mamei adunaţi
Când pulsul dispărea arteric
De frica morţii speriaţi.

Dar Dumnezeu, ce har împarte,
Făcu să afle despre ea
Un doctor vechi, ce bună carte
Şi cunoştinţe mari avea.

El personal examinează,
Deşi e cazul disperat,
Imediat organizează
Un tratament calificat.

— Probabil că mai are zile,
Sărmana, de la Dumnezeu...
A zis el aducând pastile
Şi stăruind în lucrul său.

Doar zece zile necesare
Au fost. Şi ea s-a ridicat
Din starea de reanimare,
Având un tratament forţat.

Veni la ea Ecaterina
Să se mai plângă în sfârşit;
— De unde ni se trage vina?
Se vede prea mult am greşit!

Război şi foame, sărăcie,
Poiata şi hambarul gol,
Nimic nu a crescut pe glie,
Şi nici o vită în ocol.

Vai! Luşa, începu ea plânsul,
Cu colţurile de batic
Ştergându-şi ochii ca învinsul
Rămas în viaţă cu nimic.

Văzându-şi mama agitată,
Deşi avea acelaşi gând,
Răspunse Luşa înarmată
Cu mari idei în primul rând

— Mămică, nu de prima dată
Pe capul neacoperit
Zăpada ne-a căzut bogată
Şi frunzele ne-a ofilit.

Ia numără câte războaie
Şi revoluţii am avut
Când foc şi apele şiroaie
Deasupra noastră au trecut?

Dar Dumnezeu, ce milă are,
E Tatăl văduvei oricând.
Şi pe orfan, pe orişicare,
Îl are permanent în gând.

Eu m-am rugat cu toţi copiii!
Şi cum minune să nu vezi?
Acum când îmi lucrează fiii
Sau poate alte vrei dovezi?

Muncesc toţi la măcelărie,
Directorul i-a angajat
Ca paznici la grădinărie
Şi foarte mult m-a ajutat.

Să vezi, îmi dă căldări de oase,
E şeful pentru noi dispus.
Cartofi şi maţele rămase
Să ia băieţilor le-a spus.

Cum văduva de la Sarepta
Făină şi ulei avea
Şi pentru noi păstrată lepta
De mâna Lui o vei vedea!

Mai bine, hai, în rugăciune
Acum la Domnul să venim,
El, care toate le dispune,
Să nu ne lase să pierim!

Cu rugăciuni sârguincioase
Sărmanele mult s-au rugat
De mila Domnului setoase
Sperând că nu s-a terminat.

Apoi, a spus încet, în taină:
— Eu, mamă, până azi păstrez
De a lui Pavel orice haină,
Căci am în inimă cel crez.

Că într-o zi din nou acasă
Îl va aduce Dumnezeu...
Să ne rugăm, să stăm la masă
Salvaţi de lanţul celui rău.

Pavel revine acasă

Nu i s-a dat legalizare[1]
Nataşei pentru a pleca
Să vadă neamul cel din care
Vladîkin viţa îşi marca.

Îl petreceau onest la gară
Prietenii spre ţara lui,
Nataşa pentru prima oară
Plângea în urma trenului.

„Dar câte patimi înainte
Oribile vor mai veni?"
Lui Pavel îi trecu prin minte
Soţia-n lacrimi când privi.

Dar faptul că sunt cântărite
La Dumnezeu, îl întări!
Şi tot de Domnul mărginite
În inimă se linişti.

Prea monoton era peisajul
De după geam, în Kazahstan,
Fără cuvânt citea mesajul:
„Deşert, pustiu e orice lan".

[1]Legalizare — permis de deplasare în altă regiune.

După trei zile panorama
Se schimbă cu păduri, livezi,
Cu arborii de toată gama
Cu mari oraşe, sate, străzi...

Din nou e după geam Rusia.
Imagine în gând veneau
Părinţii şi copilăria,
Cum până la Gulag trăiau...

Reazan era la rând oraşul —
De amintiri e copleşit.
Aici i-au iscălit făgaşul
În urmă zece ani urzit.

În inimă se înfioară
Când puşcăria vede iar
Cu gardul ce o înconjoară
Şi scrisul „Penitenciar".

În subterana închisorii,
În urmă unsprezece ani,
Când tinereţea vede zorii,
A fost închis cu mulţi „duşmani"!

Îşi aminti anchetatorul
Sever şi foarte mâniat,
De acuzări făuritorul,
Conform politicii de stat.

Cum i s-a dat întrevedere...
Al mamei ultimul cuvânt
La urmă spus, la încheiere,
În suflet pururi viu şi sfânt.

Încet Vladîkin spre ieşire
Cu geamantane s-a pornit.
În piept emoţii — cânt de lire
Cu nostalgie a simţit.

El în depozit toate lasă
Apoi, în gară a privit
Oglinda, când urma să iasă,
Dar se reţine negrăbit.

Aşa atent întâia dată
El în oglindă s-a uitat...
Mirat de faptul cum arată
Că zece ani nu l-au schimbat.

Doar tinereţea lui în floare
Puţin s-a mai îmbogăţit
Cu un argint ce dă culoare
De cenuşiu încărunţit.

El prin oraş dori să meargă
De nostalgie plin, pe jos.
În minte amintiri aleargă
Trecându-i simţul pân' la os.

În faţă strada se începe...
Cândva părinţii au păşit
Pe ea sub săbii lungi în cete,
În mare eşalon păzit.

Când un jandarm pe cal călare
Spre ei în grabă a sărit
Cu sabia strălucitoare
Să-i sperie a plânuit.

A mers şi el pe astă stradă
Sub marele lătrat de câini
Când rudele visa să-şi vadă
Dar toţi în jur erau străini.

El, în sfârşit, e lângă casă,
Pereţii vechi îl salutau
Cu piatra de la uşă roasă
Un „Bun-venit" îi ofereau!

Sunt unsprezece ani de viaţă
În veşnicia lor zburaţi
Când într-o bună dimineaţă
Cu tata, el aici aflaţi,

A spus plecând: „La revedere!"
Şi-a fost de el îmbrăţişat,
Având momentul-încheiere —
Un episod nerepetat.

El sta cu inima lui strânsă,
În piept rostogolită ghem,
De mii de sentimente prinsă
În uriaşul lor sistem.

Cu moartea des luptând pe cale,
Ca fierul tare ea a stat,
Acum ajunsă foarte moale
Câteva ori a tremurat.

Spre sine uşa el deschide,
Păşind întâi în coridor...
E întuneric când închide,
Dar dus pe gânduri plin de dor

În altă cameră păşeşte
De unde trece în sfârşit
Şi dorul i se împlineşte:
Îşi vede neamul preaiubit!

Ca niciodată toţi acasă
Acum se află adunaţi:
Stă Luşa cu un ghem la masă
Şi ceilalţi toţi preocupaţi.

Ilie pieptăna motanul
Pe laiţă singur aşezat,
Iar fetele umpleau divanul
Având ceva de discutat.

La început el nu cunoaşte
Pe nimeni; Toţi îi sunt străini;
Dar la moment un gând se naşte
Ca focul răspândind lumini

„Familia ta mult dorită,
Deşi aproape să nu crezi,
Cu maică-ta îmbătrânită
E asta ce acum o vezi!"

Un nod în gât i se ridică,
Încât cu forţa se sili
Să spună vorba cea mai mică
Însă nimic nu reuşi.

L-au întrebat şi el răspunde
Ceva, dar nodul ridicat
Pe gât aşa de sus pătrunde
Că tot cuvântul i-a blocat.

E năvălit de lacrimi multe
În cameră când au strigat:
— Acesta-i Pavel, mamă, uite,
Cel prea iubit şi aşteptat!

Luşa un ţipăt multijalnic
A scos din simţul tulburat,
Când l-a cuprins duios, năvalnic,
Cu bocet bine învăţat!

Încet, Vladîkin o aşază
Comod să-i fie pe divan,
Se străduie şi o calmează...
Al unsprezecelea e an

De când ea după Pavel plânge,
Căzută-n cale deseori,
Cum orişicare om s-ar frânge
În anii fără de scrisori!

Ceilalți îl copleşeau, sărmanul,
De mare dor se mistuiau,
Îl cuprindeau cu tot elanul
În timp ce bucuroşi plângeau!

El a ştiut să-i liniştească,
Apoi, cu toții s-au rugat
Din nou în casa părintească —
Miracol mare aşteptat!

La apogeu emoționată
Se cere Luşa pe cuptor
Să fie dusă, ridicată,
Căci cade fără ajutor.

Ea pe moment de tot slăbise
Şi fetelor le-a ordonat
Să pregătească masa zise
Fără să mai fi aşteptat.

În acel timp, Pavel priveşte
În casă ce s-a mai schimbat.
Apoi în curte se opreşte
Şi de vecini a întrebat.

Doar Luşa prea îmbătrânită
De vremi lui Pavel i-a părut:
În zece ani încărunțită,
Sărmana, toată s-a făcut!

S-au despărțit în tinerețe
Când mama parcă înflorea,
Şi pe obraji de frumusețe
Culoare rumenă avea.

Dar suferința azi brăzdată
Prea tare-i peste fața ei,
De spate stă încovoiată
Purtând amarul de ani grei.

Acum de Pavel susținută,
Încet la masă a trecut
Şi îl servea satisfăcută
Din bunurile ce-au avut.

* * *

A doua zi, de dimineață,
El cu copii a vorbit
Să meargă în oraş, în piață.
Şi toți cu drag s-au învoit!

Vladîkin a făcut bogată
Excursia de sfinte ştiri,
De mamă le-a vorbit şi tată,
Diverse fapte, amintiri...

Şi din a lui copilărie,
Mergând pe drum le-a povestit
Fragmente ce urmau să fie
Făclia neamului numit.

Îmbrățişați, mergeau pe stradă
Şi trecătorii curioşi
Din mers se întorceau să vadă
Aceşti copii prea bucuroşi.

Mirați de-a lor identitate
Despre Vladîkin mult vorbeau,
Vecinii, orice noutate,
Enorm de repede prindeau!

Era în timp după amiază
Acasă când au revenit.
Vladîkin se înviorează
Şi a propus, a convenit

Din Biblie să le citească —
Şi toţi uşor s-au învoit!
Demult în casa părintească
La dânsa nu au revenit.

Apoi de tata povestise
Pentru credinţă arestat,
De unde nu mai revenise
A fost în lagăr împuşcat.

Şi lacrimi mari de umilinţă
La toţi pe faţă s-au ivit,
E starea cea de pocăinţă
Cu mare har la ei venit!

Întâia ce se pocăieşte
E Daşa care s-a rugat.
După ea Olea îndrăzneşte,
Apoi Ilie a urmat!

Decizie de consacrare
Cu sfintele devoţiuni...
Omagiu, crezul de onoare
Erau în cele rugăciuni.

La urmă, Luşa îşi expune
În rugă al său mulţumesc
Că vede marea azi minune
Copiii când se pocăiesc!

Au hotărât să dea de ştire
La toţi creştinii din oraş
De a lui Pavel revenire
La vechiul părintesc sălaş.

De multă vreme adunare
La dânşii nu se mai făcea,
Credeau aparte, fiecare,
Cum legea cultelor cerea!

La toţi chemare specială
În astă seară s-a făcut,
Dar prea puţini au dat năvală:
Probabil, unii s-au temut!

Cu doi sau trei mai mulţi de zece
Din cei chemaţi au fost veniţi,
Cu inima şi suflet rece,
În duh prea tare ofiliţi.

Bătrânii din copilărie
Pe Pavel bine îl ştiau,
Ceilalţi din ani de studenţie
Puţin de tot îl cunoşteau.

Cu rugăciune începuse
Un frate dintre cei bătrâni.
Apoi, cântare se propuse,
Ca totdeauna la creştini.

Când Pavel a citit Cuvântul
Un vechi creştin se pocăi,
Căci încălcase legământul
Şi adevărul nu trăi.

Văzând, el predica scurtează
Să facă loc la rugăciuni,
Când cei prezenţi înaintează
Cerând creştini să fie buni.

Venind cu a sa pocăinţă
Şi Luşa, chiar la început
Reînnoire în credinţă
În duh şi suflet şi-a făcut!

Această părtăşie bună
Spre miez de noapte s-a sfârşit.
Când toţi s-au angajat să spună
Şi celor care n-au venit

Pe viitor să se adune
După programul stabilit,
La adunări de rugăciune,
Cum este la creştini primit.

Întâlnirea cu Fedoseev

În zorii zilei soneria
Pe toți în gardă i-a fixat,
Luşa gătea bucătăria,
Iar Pavel tocmai deşteptat.

Ieşise Daşa ca să vadă
Cu noaptea-n cap cine-a venit,
Găsise trei creştini în stradă:
— Atent să treceți! le-a vorbit.

Nu vă loviți aici, mai spuse
Până în casă au intrat.
Ce dor pe oaspeți îi aduse
De-au apărut pe neaşteptat?

E Fedoseev, slujitorul,
Din Moscova veni grăbit
Să-şi vadă dragostea, odorul
Recent din lagăr revenit!

Cu drag pe Pavel îl cuprinde
Şi vocea fratelui numit
De intonații se aprinde
Că greş a dat când a vorbit!

— Vai! frate Petru, dragă Petru!
Puteam eu oare să gândesc
Să te mai văd puternic cedru?
Vai! Petru, Petru, te iubesc!

Acest moment mă fascinează,
Dar cei din jur zic imediat
Toți intervin, îl corectează:
— Acesta-i Pavel! au strigat.

Nu este tata, e feciorul!
E Pavel care a crescut!
V-ați încurcat gonit de dorul
Prietenului dispărut!

— Ştiu, dragii mei că Pavel este,
Dar primul am dorit salut
Să-l dau lui Petru, căci trăieşte
În fiul astăzi apărut!

Eu simt că îl înlocuieşte,
Că duhul marilor puteri
În fiu acum se regăseşte:
În Pavel ca în Petru ieri!

Acum, Pavluşa, şi pe tine
E rândul ca să te sărut,
Privind la el atent, în fine,
A spus bătrânul cunoscut.

Şi s-au cuprins cum pelerinii
După Gulaguri se cuprind,
Ca ei nu pot pretinde crinii
În frumusețea lor sclipind.

Nici stelele nu au culoare
Să poată a se compara
Cu strălucita lor valoare —
Şi asta evident era.

Atât e de încântătoare
Această întâlnire-a lor:
E absolută sărbătoare,
Cu soarele ieşit din nor!

Când primul val de sentimente
Încet, dar totuşi a trecut,
Bătrânul dă actualmente
Cum de Vladîkin a ştiut.

I-au dat aseară telegramă
De Pavel, care e venit
Şi el în dorul fără seamă
Cu primul tren s-a şi pornit.

Când s-au plecat la rugăciune,
Au stat un timp îndelungat.
Când inimile au ce spune
Nu-i greu să fii îngenuncheat!

Vladîkin ştie cu ardoare
Cum Fedoseev l-a luat
De mic la evanghelizare
În grupul pe atunci format.

Şi astăzi Pavel ține minte
Profetic cum a predicat
De prigoniri mai înainte
Acest bătrân la grupul dat.

Privind la Pavel, înțelese
El gândurile ce-l străbat
Şi i-a vorbit de patimi dese,
De tot cu ce s-a confruntat.

— Am fost trecut prin grea tortură,
Gulag şocant şi monstruos...
Cereau călăii plini de ură
Trădare față de Hristos!

În temnița securității,
La Moscova interogat,
Bătut în numele dreptății
Am fost până ce surd am stat.

Am hotărât să mor mai bine
Decât să fiu informator,
Trădând valorile creştine,
Precum anchetatorii vor.

Curând mi s-a citit sentința
A fi la penitenciar
Să-mi vânture din piept credința,
Apoi acasă voi fi iar!

Înspre sfârşit de închisoare
Eram pe jumătate mort
Încât mi-au dat eliberare...
Persoană de al treilea sort.

M-au invitat la Uniune,
VSEHB acum s-a denumit,
Mi s-a propus în misiune
Să fiu cu ei, dar n-am dorit!

Cu frații Karev şi cu Malin
Când am vorbit mi-au povestit
Că din Habarovsk pân' la Talin
Un strict control au stabilit.

Ca înainte libertate
La Uniune nu mai au:
Conduşi sunt de securitate!
Grozav cum lucrurile stau!

Aşa în suflet cu durere
Eu de la dânşii am ieşit
Şi cum au vrut asociere
Să am cu ei, nu m-am unit.

Cu rugăciuni şi posturi dese
Am hotărât să mă pornesc
Cu scopuri şi idei alese
Cuvântul vieții să vestesc.

Biserici sunt abandonate
Ca şi armata fără steag,
Cu slujitori majoritate
Muriți în straşnicul Gulag.

Şi n-are cine da botezul,
De zeci de ani tot aşteptând
Vor să-şi mărturisească crezul
În apă mulți creştini la rând.

În vizită la bunica

Când zorii vin spre dimineață
Pe cale Pavel e acum
A vrut mătuşa-sa isteață
Să-l însoțească în cel drum.

Răpus de dor după bunică
Înspre Pocinki s-a pornit.
Distanță de parcurs nu mică
Având pe jos, au obosit.

Ducea cadouri şi mâncare
Bunicii care pe cuptor
Murea fără de pâine, sare,
Dar plină după el de dor.

Trecuți de prag, în casa veche,
De trei icoane din ungher
Privită e acea pereche
Venită din oraş pe ger.

După întâia salutare
Nu a urmat niciun răspuns,
Se vede că a lor urare
La bunicuță n-a ajuns.

Funinginea îşi da mirosul
De pe tavan şi din pereți,
Stă înnegrit de ea „Hristosul"
Şi maica cât nici nu credeți!

Şi Sfântul Nicolai asemeni,
Ca ei slăbuți în smirnă stă,
Funinginea-i făcuse gemeni
Şi el ca dânşii arătă.

Pe o saltea visau dejunul
Neputincioşi vreo trei copii
Cu rufe înveliți ca unul
Privesc în ochi fără făclii.

Iar pe cuptor, să vezi, ridică
Cap încâlcit din căpătâi,
La înălțime foarte mică
Cu ochii tulburi şi pustii.

Aceasta este Katerina!
La musafiri ea a privit,
Dar neştiind că e regina
La care Pavel a venit.

Îşi lasă capul cărunțitul
De unde l-a şi ridicat
Fără să-ntrebe de venitul
În casă pe moment aflat.

Vladîkin a trecut aproape
Cu bunicuța a vorbi.
În acest timp de sub pleoape
Izvorul lacrimei porni.

— Nu mă cunoşti, bunică dragă?
— Dar cine eşti? a întrebat
Bătrâna, fără să-nțeleagă
În față cine azi i-a stat.

Eu am orbit; fără vedere
Drag puişor demult trăiesc.
În casă clipa de tăcere
S-a instalat în mod firesc.

Vladîkin a ei mâini uscate
În a lui palme le-ncălzi,
Apoi se pleacă cit se poate
Şi la ureche îi vorbi.

— Eu, Pavel sunt! — Stai! Stai! nepoate,
Pavel! Pavluşa! dragul meu...
Cu faţa cade-n mâini şi toate
S-au încâlcit în mintea ei.

— Mântuitorule, Părinte
Şi Maica Domnului Isus,
Şi Nicolai, auzi Preasfinte,
Cel ce ne miluieşti de sus!

Eu m-am rugat şi iată sfinţii
Te-au ocrotit şi te-au păzit
Să vezi familia, părinţii
Vai! Zece ani ai fost răpit...

Am dat cuvânt să lupt cu moartea,
Să nu mor până revenit
Te vor aduce ziua, noaptea
Cei sfinţi pe care i-am numit.

Pavel, Pavluşa, nepoţelul
Cel dispărut şi regăsit;
Ieri mort, dar iată băieţelul
La viaţă azi a revenit!

Acum o rugă am, nepoate,
Aici eu mor dacă mă laşi.
Te rog, urgent, mă du, mă scoate,
Găseşte-mi, Pavel, alt sălaş.

De foame sufăr, nepoţele,
Nu văd, şi stau doar pe cuptor,
Sătulă sunt de zile rele,
Demult fără de pâine mor.

Cartofi în sac am jumătate,
Tărâţă, puişor, mai am
Şi hainele de moarte toate,
Şi bani pentru sicriu aveam.

Dar Poliuşka veni odată
Şi din sipet mi i-a furat.
Acuma cheia ţin păstrată,
În locul cel mai protejat.

Ţin sărbătorile pe toate,
La sfinţi mă rog, la Dumnezeu,
Din suflet milă ai, nepoate,
Salvează-mă, drăguţul meu!

— Bunică, liniştită fire
Şi inimă te rog să ai.
Îi da Vladîkin ferm de ştire —
Aici mai mult nu o să stai.

Vei merge, vei pleca cu mine,
Cum de la început ai spus,
Acolo îţi va fi mai bine,
Iar pâine vei avea surplus.

Dar am o simplă întrebare:
De ce icoane ţi-ai luat?
Ai fost creştină de onoare
Când la baptişti te-ai botezat!

— Iubitul meu, eu am scleroză,
Memoria mi s-a luat,
Trecută peste orice doză
Din minte tot mi-a spulberat.

Ce am avut din tinerețe,
În cap ceva doar mi-a rămas,
Dar Domnul şi la bătrânețe
Mă va păzi la orice pas.

Căci Lui mă rog şi zi, şi noapte,
Stăpânul sufletului meu,
El să mă mântuiască poate
De spiritul şi veacul rău.

O mică pauză urmase.
De pe cuptor el o dă jos,
Pe pat comod o aşezase,
Cu grijă, delicat, frumos.

Cu ochi flămânzi toți cei din casă
În el văd mare protector
Şi în nădejdea lui se lasă
Că le va da un ajutor.

Desigur, au urmat şi fapte!
Din casa el ieşi grăbit
În sat să fugă după lapte
Pentru bunică a dorit.

* * *

De la un capăt în alt capăt
Trecând, nimic nu a văzut,
Nici om, nici câine, mâță, freamăt
De viață nu a cunoscut.

Ferestrele bătute-n scânduri,
Ogoare, curțile pustii...
Stau casele lăsate rânduri,
Nimic în sat şi pe câmpii.

Sta fără scânduri o cocioabă,
Bătând la uşă, a intrat.
Un bătrânel ieşi degrabă
La musafirul neaşteptat.

Privi la el cu suspiciune...
Memoriile fac asalt,
L-a cunoscut, a spus: — Minune!
Pavluşa?! Cât eşti de înalt!

— Unde sunt oamenii, bunele?
De ce Pocinki este gol?
Cu geamurile în zăbrele
Şi nici un câine în ocol?!

— De unde oameni, pot sa fie?!
Nu s-au întors de la război!
Iar tinerii de sărăcie
Au emigrat uitând de noi.

Au mai rămas în sat cinci babe
Şi Katerina la sfârşit
Mai scoate două-trei silabe
Până de tot nu a murit.

Doar trei moşnegi mai ținem satul
Pe degete ți-am numărat.
De mult a dispărut aratul
Şi vremile de secerat.

La noi necazul e cel mare,
Şi Katerina va muri.
La viață nici o şansă n-are...
Şi iată ce îl sfătui:

Mai bine să o duci cu tine,
Noi trei bătrâni nu vom putea
Săpa mormântul, n-are cine...
Şi slujbă nu se va ținea.

Cu lapte cumpărat revine
Vladîkin la cocioaba ei.
Bunica îmbrăcată bine
Acum sta lângă nepoţei.

Când a fost masa pregătită,
La rugă Pavel a chemat,
Şi cu mâncarea încălzită
Din pâine împărţind le-a dat.

Mătuşa o hrăni aparte
Pe Katerina din belşug,
Cu pâine albă şi cu lapte,
În timp ce lacrimile-i curg.

Câte puţin, dar lăcomită,
Ea porţii dese înghiţea —
Metoda cea mai reuşită
Vladîkin pentru ea credea.

La cină iarăşi îi hrănise
Până când bine săturaţi
Din foamete îşi revenise
Bunica, dar şi cei aflaţi.

Cu noaptea-n cap, de dimineaţă,
Ecaterina s-a sculat.
Deşi cu ochii plini de ceaţă
A pipăit, a calculat

Şi unde Pavel doarme, cade...
Avea un bocet de cântat
Cu sentimente miriade
De ani de zile învăţat.

Ea a simţit că îşi revine
După ce bine s-a hrănit
Că pe picioare se menţine
Şi-n văz ceva s-a limpezit.

Şi conştiinţa i se leagă,
A început a judeca
Câte puţin să înţeleagă,
Dar încă multe încurca.

În sat vecin, la preşedinte,
Pavel a doua zi s-a dus.
Fost cunoscut mai înainte
La dialog era dispus.

Pe Katerina îi promite
Că ferm se va încumeta
În carul tras încet de vite
La Luşa a o transporta.

Dar numai după două zile,
După ce o vor mai hrăni,
Căci drum de douăzeci de mile
Pentru bunică greu va fi.

El, revenit, câţiva bani lasă
De hrană la trei nepoţei,
Apoi a vrut din sat să iasă.
Dar fără învoirea ei?!

Cum a aflat Ecaterina
Că este gata de plecat,
S-a încleştat de el cu mâna:
— Nu mă lăsă a declarat!

Doar după multă lămurire
Ea în sfârşit a acceptat.
Se linişti în suflet, fire,
Şi procedează adecvat.

Cum i-au promis, la două zile,
Ea satul şi l-a părăsit;
Priveau în urma ei umile
Cinci babe şi un moş venit.

În mare sanie urcată,
Un bou slăbuț au înjugat,
Pleca înspre oraş salvată,
Căci milă Dumnezeu i-a dat.

Un băiețel conduce carul
Când boul cade obosit,
Nemaiputând să-şi ducă „darul",
Flămând şi de puteri sleit.

Opt kilometri le rămase...
Dar vita nu s-a mai sculat.
Mătuşa fuga alergase
Având mesajul alarmat.

De la oraş în grup revine
Cu Luşa, sora şi copii
Ducând o sanie cu sine
Grăbiți, dar totuşi grijulii.

Au aşezat în ea bunica
Şi toți de sanie trăgeau.
La greu, cum nu cedă furnica,
Năvalnici spre oraş fugeau.

În edificiul VSEHB

Cu Fedoseev întâlnire
La Moscova şi-au plănuit.
Le dase Domnul înrudire
De care rar ați întâlnit.

Se hotărâse slujitorul,
La masă după ce au stat,
Să-şi ducă fratele-odorul
La centru azi — VSEHB marcat.

Cu frații ce sunt în prezidiu
Să fie Pavel cunoscut,
Deja ştiind a lor preludiu
Cântat de ei la început.

Intrând în a lor edificiu
Vladîkin a rămas mirat
De frații puşi în exercițiu
Pentru organele de stat.

E încăperea foarte mare,
În stilul neobişnuit,
Frumoasă şi încăpătoare,
Cum Pavel nu s-a mai gândit.

Din cancelarie ieşise
La cel moment unul din frați,
Spre Fedoseev când privise
Au fost în doi emoționați.

Şi Fedoseev îl prezintă:
— E Karev! fratele numit.
El îi invită din incintă
Spre cancelarie grăbit.

— Acesta e Vladîkin Pavel,
E fiul prietenului meu
Martirizat acum ca Abel,
Bun credincios în Dumnezeu!

În Kolîma pentru credință
Vladîkin zece ani în şir
E pus la aspră suferință,
Gustând amarnicul potir.

Câteva zile e acasă
Apoi din nou încriminat
Cu cei mult chinuiți în masă
Va fi în Nordul depărtat.

Karev cu ambii mai discută
Spre cancelarie mergând,
Şura Mozgova îi salută
Pe lângă masa ei trecând.

Aici să fie secretară
Sora Mozgova s-a unit,
Deşi ca mulţi creştini din ţară
Şi ea la rând a suferit.

Motorin, Malin stau la mese
În cancelarie slujind,
Aşa persoane nu sunt dese
La dânşii în birou păşind.

— Vă rog, vă salutaţi cu fraţii!
Îi face Karev prezentaţi.
Să fiţi de sfintele relaţii
De-a pururi... veşnic inspiraţi.

Aici lui Pavel se propune
Opinii să aducă, ştiri
Din Kolîma, cuvinte bune
De fraţi, exil, Gulag, martiri...

În acel timp la ei mai vine,
Cu vorba lui un bătrânel,
Îndată Karev intervine
Să îl prezinte şi pe el.

— Este Jidkov, avem comune,
De Kolîma când auzi,
Mai multe noţiuni a spune...
Şi interesul îşi trezi.

— Sunt cunoscut cu cele „raiuri"
Dar cum acolo aţi ajuns?
Pe foarte depărtate plaiuri
Jidkov oftă după răspuns.

— Deja ceva noi cunoştinţă
Cândva, se pare, am făcut.
Vă rog, în ce loc reşedinţă,
Întreabă Pavel, aţi avut?

Îi este faţa cunoscută,
Aşa bărbuţă în trecut...
Memoria îi stă, acută,
El undeva a mai văzut!

— În Elghen, a urmat răspunsul
Şi Pavel bine concentrat
De amintire simte pulsul
Destul de clar configurat.

— Ştiţi pe Morozov, agronomul?
În patruzeci nu aţi lucrat
La dânsul în birou ca omul
În lucru lui subordonat?

— E adevăr! Jidkov răspunde,
Eu la Morozov am lucrat!
Dar sunt şocat a şti de unde
Aceste lucruri ai aflat?

— În patruzeci, în cel oficiu
Să cer de lucru am intrat!
Şi mi-aţi răspuns: „Nici un serviciu
Nu-i în sovhoz la timpul dat!"

Surprins, bătrânul îl cuprinde.
— Scump frate, încă a mai zis,
Realitatea azi mă vinde,
Merg lucrurile ca în vis.

A fost aşa, desigur, frate,
Dar şi erai prea tinerel.
Eu m-am gândit să fii prea poate
Din comsomol un băieţel.

Entuziast pentru ideea
În față pusă de partid...
Găsi Jidkov la urmă cheia
Din dialog ieşind timid.

În ochi cu lacrimi revărsate
Toți cei prezenți îl ascultau.
Se vede, inimi cercetate
Acuma ca nicicând aveau.

Jidkov, dorind continuare,
Să povestească i-a propus
De viața după arestare
Pentru credința în Isus.

După o pauză formată,
Vladîkin a şi început
Cu despărțirea lui de tată,
La colț de stradă dispărut.

De mitingul de la uzină
Şi după asta arestat
Când predica i-au pus în vină,
Conform cu legile de stat.

Ştergându-şi ochii plini de lacrimi
Enorm de impresionat
De drumul victimei şi patimi
Jidkov din nou l-a salutat.

Apoi a stat ca dus pe gânduri,
Însă Motorin a urmat.
— Nu ai dori să scrii în rânduri
Tot termenul ce ți-a fost dat?

Apoi memoriile scrise
Aici, la noi să le trimiți.
— Dar care-i scopul, Pavel zise,
La toate ce acum vorbiți?

— Vai! Cu mirare dialogul
Motorin şi-a continuat:
Ce fel de scop? Ideologul
Răspuns găsi imediat.

Până când posibilitate
Va fi ca să le publicăm
Le vom ține la noi păstrate,
Arhivă la VSEHB avem.

— Aceasta nu vă pot promite
La mijloc am două pricini,
A mea viață-i înainte,
Iar la arhivă vin străini.

Cuvânt Motorin nu mai are,
Dar Karev a intervenit:
— Eu cu dorință foarte mare:
Mă fac de tine „molipsit".

Doresc mai multă părtăşie...
Şi chiar o rugăminte am,
La Magadan o slujbă mie
Să-mi faci acuma, mă gândeam

Fratelui Keşe o scrisoare
Când vei ajunge să transmiți,
Din partea mea salut, onoare,
Cu sănătate să-i vorbiți!

— Desigur, eu cu bucurie
Promit să caut să-l găsesc.
Cu firea cea mai grijulie
Şi sentimentul creştinesc.

La urmă, Fedoseev spune:
— Eu, fraților, am de propus
Idei cu gradul de minune,
Origine ce au de sus.

Vladîkin e la noi un frate
De multe ori verificat,
Şi din profil lovit, din spate,
Aproape fost martirizat.

Propun ca ordinat să fie,
Căci fraţi pe Kolîma avem
Să aibă pentru ei solie,
Păstor sa-l facem azi putem!

Dar lungă a urmat tăcere,
Apoi Jidkov a cuvântat:
— Deci, pe subiectul ce se cere
Noi mai întâi vom sta la sfat!

Răspunsul vom avea poimâine.
Fratele Pavel va veni
Şi cel cuvânt ce se cuvine
Doar la cel timp rostit va fi.

— Probabil, nu-i necesitate,
A zis Vladîkin către fraţi,
Ducând responsabilitate
De mitra care o purtaţi.

Nu vă îngreuiaţi destinul
Acuma de curând ales,
Legându-vă cu pelerinul
La baştină fără acces.

Jidkov ca revenit în sine
A spus: — Nu vom examina...
Vladîkin e pe căi divine,
Deci nu i le vom submina.

Pavel doar cu o întrebare
Mai reveni pe gânduri dus,
Şi după încuviinţare
Lui Karev şi Jidkov le-a spus:

— Ştiu încă din copilărie:
La uniune slujitori
Aţi fost, apoi la puşcărie
V-au pus ai noştri procurori.

Dar din Gulag anticipată
Eliberare vi s-a dat.
Aduşi la Moscova îndată
Cu raidul specializat.

Vi s-au distribuit birouri
În edificiul închis
Când cerul e umplut de nouri,
Dar astăzi repede deschis.

Cu dumneavoastră împreună
De ce eu nu-s eliberat?
De ce nu au venit să-mi spună:
„Ieşi din Gulag anticipat!"?

De fraged dus la puşcărie
Pentru credinţa în Isus,
Neavând încă botez, membrie,
La anchetări sever supus.

Acum, de şase ani în urmă,
E termenul meu expirat,
Dar până azi nu mi se curmă
Cel lanţ cu care sunt legat!

Mă ţin pe Kolîma cu fraţii
Pe câtă vreme condamnaţi
Nu ştim. Şi nu există graţii
Să fim şi noi eliberaţi!

— Mai bine, frate, astă temă
Din dialog să o lăsăm...
Ea ne va provoca dilemă
În unitatea ce suntem.

Jidkov aşa un gând expuse:
— Căci dacă Dumnezeu mi-a dat
Azi suferinţe mai reduse
Atunci cu ce sunt vinovat?

E Domnul cel care împarte
Paharele de suferinţi,
Deci lasă tema la o parte,
Căci vorbele devin fierbinţi.

Vladîkin îşi dădu acordul:
— Nu sunt paharele la fel,
Doar fraţii părăsise Nordul
Şi toţi se contrazic cu el.

Doar a mai zis: Căi diferite
Ca şi paharele avem.
De cine ne sunt oferite?
În viitor o să vedem!

Deşi eliberaţi, nu-s liberi...
Prietenului său i-a spus
Vladîkin despre marii lideri
Din edificiu când s-au dus.

— Aceeaşi laviţă şi hrană
Cu ei în anii cei trecuţi
Am împărţit, dar ce pomană
Îi face azi necunoscuţi?!

Desigur, taina lor ascunsă
La suprafaţă va ieşi
De ochii Domnului pătrunsă
Pe nouri când va reveni.

La Kuhtin în vizită

La Moscova să-l viziteze
Pe Kuhtin ambii s-au pornit.
Pe drum puteau să mediteze
Şi Fedoseev a vorbit:

— Din Caucaz când revenise
Kuhtin uşor s-a descurcat,
Securitatea îi permise
Să fie domiciliat.

Însă din ce considerente
El cu VSEHB nu s-a legat
Nu ştie nimeni totalmente,
De toţi trăieşte izolat.

Pe oaspeţi el îi întâlneşte
Lipsit de suflet, vanitos,
Răspunde liniştit, vorbeşte,
Nici supărat, nici bucuros.

Sunt zece ani de când pe dânsul
Vladîkin nu l-a mai văzut.
Acum, deci, cu tot dinadinsul
Să îl audă mult a vrut.

Avea cândva interesante
El predici noi, şi convorbiri,
Accente, fraze dominante
Cu multe informaţii, ştiri.

Stăpânul casei îşi invită
Fraţii veniţi în dormitor.
Cu spaţiul prea mic; ispită,
Probabil, sau dispreţ, umor?

Din partea lui nici întrebare
Către Vladîkin n-a urmat,
Nici spirit de felicitare,
În vorbă nu s-a conturat.

Şi tot aşa la rugăciune
A stat cu ei fără cuvânt.
Şi cum să nu ai suspiciune?
Aşa se poartă cel înfrânt!

Vladîkin cu o întrebare
La el veni încetişor:
— Noi, frate Kuhtin, fiecare
Demult vă ştim ca slujitor.

Cum în Caucaz vă merse traiul,
Slujire ce fel aţi avut?
Şi prelungeşte Pavel graiul:
Să reveniţi ce v-a făcut?

— Dar, ce mă rog, sunt la testare?
Ce Pavel te-ai luat să faci?
Sta indignat de întrebare
Bătrânul în cuvânt dibaci.

Eu văd că vă interesează
Prea mult cu ce m-am ocupat...
Vladîkin însă îl calmează
Cu un cuvânt mai moderat.

— Doar în aceeaşi adunare
Am fost atâţia ani la rând:
Indiferenţi să fim noi oare?
Vorbeşte Pavel regretând.

Sunteţi din toţi predicatorii
Azi poate ultimul rămas...
Nu mai avu contradictorii
Vicleanul Kuhtin la cel ceas.

— Ei... ce să spun? fără plăcere
Începe dânsul a vorbi,
În cei ani prea puţină miere
Pe munţii Caucaz găsi.

Eram păstor în circumstanţe
Care m-au definit să plec.
Au fost motive şi nuanţe
La Moscova să fiu, să trec.

Mi-am construit, am casă mare
Dar vreau să plec şi de aici.
Am dat anunţul de vânzare,
Puterile având prea mici.

Ajunge, plec să scap odată
De griji, de tot m-am săturat,
Odihnă vreau cu forţa toată,
Şi trai în stil mai elevat.

— Aici aveţi ceva slujire
Sau faceţi evanghelizări?
La care v-aţi oprit menire,
Necesitate-n adunări?

La întrebări cu întrebare
El vine în răspunsul dat.
— Fără slujire poate oare
Creştinul sta fiind salvat?

Dar nu-i neapărat să fie
El implicat în adunări
Cu predici, cânt şi poezie
Sau dus la evanghelizări.

Noi socoteală fiecare
Vom da în faţa lui Isus,
Dar slujba nu-i obligatoare
Să fie publică, a spus.

Vladîkin însă nu cedează:
— Cine mă va mărturisi... (Mat 10. 32)
E textul care mult contează,
Altfel nicicum nu poate fi!

Şi spune Kuhtin plin de ură:
— Pavluha, văd prea tânăr eşti
Să-mi dai îndemn, învăţătură,
Mai cântăreşte ce vorbeşti!

Destul cu astă teoremă!
Propune Kuhtin insistent
Să ne mutăm la altă temă:
Ce face Luşa pe moment?

Şi unde e a ta şedere?
După ce toţi în dormitor
În lungă au trecut tăcere
De la dezbateri fără spor.

Vladîkin, în sfârşit, îi spune
Pe scurt de zece ani trecuţi
Şi de aceste zile bune
Cu Luşa şi copii crescuţi.

Iar la sfârşit de povestire
Un dar lui Kuhtin i-a cerut —
Ce ar avea pentru citire
Reviste, Biblii, cărţi a vrut.

Iniţial îi refuzase,
Însă apoi un teanc bogat
Aduse cărti ce adunase
Şi Biblie în dar i-a dat.

Luând, Vladîkin mulţumeşte,
Şi le clădi în geamantan
În timp ce inima îi creşte
Ca de la seceriş pe lan.

Fiind tot mai tensionată
Cu timpul convorbirea lor,
De Fedoseev terminată
A fost în cheia de minor.

Stăpânul casei scuze cere
Că nu-i din firea lui atent.
A întrebat de n-au plăcere
Un ceai să guste la moment.

Dar ambii se grăbesc să plece
Şi poate asta l-a tratat
Pe Kuhtin să nu fie rece
Şi puţintel a insistat

Cerând ca Pavel să rămână,
Căci oare nu-i indiferent
Unde să dormi? Şi îi îngână
Dorinţa, gândul consecvent.

Se mai gândi, apoi rămâne
Vladîkin când s-au înţeles
În ce loc să se vadă mâine
La timp deja de ei ales.

* * *

Rămaşi în doi, el prelungeşte:
— Văd, frate, că nu te grăbeşti
În ce Caucazul te priveşte
Să spui ceva, să povesteşti...

De unde tânărul să-nveţe
Decât de la surori şi fraţi
Ajunşi deja la bătrâneţe,
Cu ani şi zile încărcaţi?

De sfinţii oameni nu ascunde
Nimic de bine şi de rău
La orice întrebări răspunde
Cuvântul dat de Dumnezeu.

Aşa, deci, este slujitorul —
Cinstit, nu poate fi ascuns, Nu
se închide cu zăvorul
De ochiul lumii nepătruns.

Şi sare interlocutorul:
— Vai! Mă consideri mincinos?
Nu sunt cinstit? Sunt infractorul,
Necredinciosul lui Hristos?!

Din ce fel de considerente
Tu ceri ca să mă spovedesc?
Mereu îmi cauţi argumente
Că sunt cel care mult greşesc!

Cine eşti tu?! aprins exclamă
La urmă Kuhtin supărat.
Să finiseze astă dramă
E pe moment prea complicat.

— Vreau să răspund la întrebare:
„Cine sunt eu?" deşi mă ştii
De mic şi până am fost mare
Cred, minte trebuie să ţii.

Tu îmi cunoşti părinţii bine,
Iar eu de tânăr arestat
Pentru credinţă sunt, în fine,
La Nord şi astăzi exilat.

Mă mai întrebi din ce motive?
Îmi eşti dator să-mi povesteşti
Doar din acele perspective
Că una tu cu mine eşti!

Biserica e organismul
În care membri noi suntem!
Acesta este creştinismul
În duh ce trebuie să-l vrem!

Al doilea punct: nu vreau ca lider
Să cred că ai fost necinstit!
De-aceea, frate, eu consider
Că ai ceva de povestit.

Răspunde-mi dacă eşti în pace
Cu adunarea din Caucaz?
Sau ai ceva care îţi face
Culoare roşie-n obraz?

Şi care este azi motivul
Că de slujire te-ai lăsat?
Eu vreau să aflu obiectivul
Dacă cinstit ai procedat!

Fiind în plină iritare
Îi strigă: Eşti anchetator!
Te-ai apucat de anchetare
Ca cel mai sigur procuror!

De ce îmi pomeneşti Caucazul?
Nimic! Pe nimeni n-am furat
Ca să-mi roşească azi obrazul,
Cum nu demult te-ai exprimat!

Nici împrumut, nici datorie
În faţa lor nu mi-a rămas...
Nu sunt cinstit? Slăvit să fie:
Cu mine-i Domnul orice pas!

Lucrez legal şi cumpăr mană
Familia să îmi hrănesc.
N-a fost o zi ca de pomană
Să merg pe stradă cerşesc!

De ce nu predic? Ştii... amvonul,
Aici mereu e asaltat...
Se luptă sa ocupe tronul
Prea mulţi; eu nu m-am implicat!

Tu în zadar de judecată
Acuma dârz te-ai apucat,
Te rog să înţelegi odată:
Eu nu mă dau ca acuzat!

Destul! Căci mie îmi ajunge
Fără de tine greutăţi
Şi nu-i un sfânt să le alunge
Să pot de el să mă agăţ.

Copiii nu mă lasă-n pace
Când vin cu hoarda de nepoţi
Să vezi în casă ce se face —
E năvălită ca de hoţi.

Orice dulap îl controlează,
Cer bani până mă sărăcesc
Şi niciun pic nu mă stimează...
Mai are sens să-ţi povestesc?

Ai înţeles!? nu-ţi voi răspunde
Mai mult nimic... a terminat
Pe unde grele, muribunde,
De care grav e afectat.

Atunci Vladîkin intervine
Spunând că are de vorbit,
Din partea Domnului susţine,
Aceste gânduri i-au venit:

— Începem, deci, cu Caucazul...
Ai spus că nu ţi s-a roşit
De dânsul nicidecum obrazul:
Consider grav că ai minţit.

Biserica a fost lăsată
În lacrimi când ai emigrat,
La voia soartei lepădată,
Dar asta nu te-a deranjat!

A tale mărturii depuse
Au dus la nişte arestări;
Copii orfani, dureri aduse
În urma fostelor trădări.

De libertate azi te bucuri,
Dar suferă cei condamnaţi:
Eşti vinovat de grele lucruri
Aduse-n viaţa celor fraţi!

Se spune cu aceste toate
Că din Caucaz nu ai plecat:
Tu ai fugit cu „mâini curate",
Dar asta oare nu-i păcat?

Aici lucrezi, nu ceri pomană,
Cămările-ţi sunt până sus
De bunuri pline; ce nirvană
Prea bun destinul ţi-a adus!

Dar nu departe, lângă tine,
Bătrânii Vlasov stau uitaţi,
Mănâncă vânt şi mărăcine
De multă foamete umflaţi...

A fratelui din puşcărie
Copiii suferă aici,
Dar milă nu a fost să-ţi fie
Spre dânşii ochii să ridici.

Toţi în aceeaşi adunare
Aţi fost cândva, şi pân' acum
Sărmanii n-au avut onoare
Să le ajuţi cumva pe drum.

Cu Fedoseev, ce mai vorbă?
De zece ani nu te-ai văzut,
Dar fără pâine, sare, ciorbă
Întrevederea a trecut.

Nu te-ai sfiit flămând să plece,
L-ai petrecut cu Dumnezeu,
Cu inima ca piatra rece...
Unde ajungem, dragul meu?

Acum să trecem la slujire!
De ce aşa ai procedat?
Tu la VSEHB vezi rătăcire
De-aceea le-ai şi refuzat!

Căci învăţaseşi adevărul
Şi calea de la început
Precum o stabilise cerul,
Dar să trăieşti aşa n-ai vrut!

De frică pentru închisoare
Tu în Arhanghelsk ai semnat
Petiţia înşelătoare,
Ca să devii eliberat!

Se cobora la Kuhtin capul
Cu fiecare fapt mai jos.
Azi devenise condamnatul
Şi vede lucrul mai serios!

El, în sfârşit, din greu oftează,
Până la urmă demascat,
În sine se organizează
Cu un răspuns neaşteptat:

— Pavluha, nimeni niciodată
Aşa ceva nu mi-a vorbit,
De tine tema abordată,
Vreau să fiu sincer, m-a uimit!

Mă voi gândi la cele spuse,
Fără de gând să contrazic
Dovezile recent aduse.
Mai mult nu mai vorbesc nimic!

În rugăciune Kuhtin spuse
Că vrea să fie corectat
Cu mila Domnului ceruse
Şi duh şi sufletul curat.

În timpul ce apoi urmase
Se comporta mai prietenos.
Cu Pavel cina când luase
Părea să fie chiar pios.

Când se trezi în dimineaţă
Vladîkin a mai observat
Că el a dovedit la piaţă
Sau în alt loc a fi plecat.

Pe urmă s-a aflat, se ştie
Că de cu zori cum s-a sculat
Cu ajutor, în sărăcie
La Vlasov drumul şi-a luat.

Iar la plecare, îi propune
Lui Pavel foarte insistent
Bani — semn de sentimente bune,
Dar el refuză conştient.

Acasă la fr. Skaldin

O nouă sfântă întâlnire
În Moscova luase foc,
Bătrânul Skaldin cu iubire
La oaspeți le oferă loc.

Privirea lor înduioşată
Emoții sfinte radia,
Agape veşnic preacurată
Mesaj pe inimi le scria.

În '30 anii de vâltoare
Când țara a dezlănțuit
Masacrul ce lua amploare —
El victimă a devenit.

Securitatea se legase
De capul lui în închisori
Îl chinuiau ca să se lase
De Dumnezeu, de frați, surori.

Dar hotărî până la urmă
Să fie Domnului predat,
În pas mergând cu mica turmă,
Total în slujbă consacrat.

Apoi ieşi din închisoare
Fără de dreptul personal
A fi acasă, ca oricare,
Cu ordin scris oficial.

De-aceea pe la frați departe,
Prin diferite regiuni,
Des pribegea luând şi parte
La adunări şi misiuni.

Fiind în ilegalitate,
La Moscova conspirativ,
Tiptil venea bătrânul frate
Acasă din acest motiv.

Anume din aşa pricină
Nu le-a deschis imediat —
NKVD putea să vină
Să-i scrie: ordin încălcat!

Când după întrebări de probă,
În fine, uşa s-a deschis,
Încep cu totul altă vorbă,
Credeau că sunt în paradis

Iar Fedoseev — Skaldin, frații
Rămân un timp îmbrățişați.
La suprafață ies relații
Din viața celor condamnați.

S-au întâlnit conlucrătorii
Mulți ani de gratii despărțiți,
„Per aspera..."[1] păşind spre glorii
Cu titlul de nebiruiți!

Iar Fedoseev mai departe
Întreabă: — Nu îl recunoşti?
Nu seamănă cu niciun frate
Pe care-a fost să îl cunoşti?

Aşa pe Pavel îl prezintă,
Dar Skaldin nu îşi aminti...
— Petru Vladîkin — nu ezită
Şi numele ai oferi.

E fiul, copie — poveste,
— În adevăr, îmi amintesc...
Bătrânul Skaldin: vrednic este,
A spus — ei doi se contopesc!

[1] „Per aspera ad astra" — din limba latină: „Prin greutăți spre stele".

Vladîkin Petru... ani de-a rândul
Pe dânsul nu l-am mai văzut,
Acum pe nume pomenindu-l,
În ’20 s-ar fi putut...

Am fost când el primi botezul
Şi la congrese ne vedeam.
Puternic îşi avuse crezul
Oricând, aşa eu îl ştiam!

Creştin cu foc şi simplitate,
Bun luptător, nerevenit
Din temniţă din ’37,
Acolo viaţa şi-a sfârşit.

Cu interes el se aprinde,
Mă bucur, sigur, vreau să cred,
Lui Pavel mâna când întinde,
În tine să îl mai revăd!

Dar cum familia trăieşte?
Ce faceţi astăzi cum sunteţi?
În prelungire mai vorbeşte:
Ce domiciliu azi aveţi?

Vladîkin despre arestare
Şi de Gulag a povestit,
Lipsit de drepturi la scrisoare,
Uitat de toţi cum a trăit.

Pe scurt îşi face amintirea
De Kolîma, şi despre fraţi...
Bătrânii toată povestirea
Au stat de lacrimi inundaţi.

— Acum permis să vin acasă
Mi-au scris cu titlul temporar
Să-mi văd familia rămasă,
Apoi să merg la dânşii iar.

Recent mi-a fost căsătoria.
Soţia este din Taşkent,
Acolo ne-a fost cununia,
Mai spuse Pavel la moment.

Când valurile de-amintire
Mai mari şi grele au trecut,
De noul Centru lămurire
Lui Skaldin Pavel a cerut

— Să trag concluzii mai complete
Despre VSEHB îmi este greu,
În primul rând, n-are concrete
Regulament, statutul său.

Am fost la dânşii doar odată,
Pe Levindanto l-am văzut,
Conlucrător de altă dată,
De-atunci nimic nu am ştiut.

Lipsesc mărturisiri senine
În ultimii ani despre el;
Mă invitase şi pe mine
Să conlucrez cu ei la fel.

Însă cu fraţii din echipă
Eu în trecut nu m-am ştiut,
Relaţii noi la astă clipă
Să fac, să caut nu am vrut.

Am motivat că n-am permisul
În Moscova ca să trăiesc,
Îmi promiteau că compromisul
Va fi găsit, doar să doresc.

Cu timpul totul ei vor „drege”,
Dar asta m-a făcut mai mult
Să le refuz de a alege
A fi azi lucrător de cult.

Şi care poate fi pricina
Că eu doar pot fi ajutat
Când ceilalţi fraţi rămân cu vina
Gulagului aglomerat?

Dar principalul: de la Domnul
Accept în duh nu am avut
Să fiu unde lucrează omul,
Mă crede, Pavel, nu am vrut!

După cum Duhul mă conduce,
Am hotărât ca în trecut
Cu vestea bună a mă duce,
Cum şi buneii au făcut.

Şi au mai discutat pe teme
Trecând la multe întrebări,
Fără să ştie de dileme:
Căci toţi aceleaşi au vederi.

Puternică comuniune
În Domnul astăzi au aflat,
Apoi după o rugăciune
La masă stând au terminat.

Lui Pavel Skaldin îi vorbeşte
În fine că e fericit,
Privind cum îl înlocuieşte
Pe tata fiul revenit.

— Eu cred că vom ieşi din ceaţă,
Că libertatea va veni
Cu zorii într-o dimineaţă
Când fără lanţuri toţi vom fi.

Cu vremuri de înviorare
În ţară binecuvântaţi,
Mergând la evanghelizare
Vor fi iubiţii noştri fraţi!

Dar singur nu mai am speranţă
Acele timpuri să le văd.
Fiţi plini de har şi cutezanţă
Specifică celor ce cred.

Vera Kneazeva arestată

Era o simplă dimineaţă
În ’37 — anul rău
Cu extraordinară ceaţă
Când Kneazeva în ceasul greu.

Plecând, atunci ca niciodată
Mămica ea şi-a sărutat
Şi tot aşa îmbrăţişată
Aude tonul disperat:

— Presimt în inimă, în sine,
E glasul mamei tulburat, —
Ce se petrece azi cu tine...
Căci altfel azi m-ai sărutat?

Poate ascunzi ceva de mine?
Pe suflet ce povară ai?
Eu simt ceva că nu e bine
Doar ieri aşa tu nu erai?

— Nu, mamă dragă, dar mă doare
În mine inima acum.
Sunt rar aşa dureri sub soare...
Şi a ieşit pornind la drum.

Pe umeri capul îşi lăsase
Înspre serviciu când mergea.
De câte ori îl ridicase,
Pe loc el înapoi cădea.

Pe trotuar o întâlneşte
Anchetatorul cunoscut:
— Să vii la noi întâi, vorbeşte,
Nu la serviciu cum ai vrut.

Fără ceva să bănuiască,
De ei, sătulă, a vorbit
Că nu vrea să le împlinească
Cerinţe, legi... nu s-a unit.

— Lăsaţi-mă, vă rog, în pace,
Nu poate fi nici dialog,
Nici înţelegere; dibace
În voce zise monolog.

Şi se opreşte o maşină
Din care doi când au ieşit
O arestează, mare vină
La Vera statul a găsit.

* * *

Frumoasa lumii convertită!
Dar cum la noi de te-ai plasat?
O voce ruptă, ruginită
Din colţ spre ea s-a îndreptat.

Păşeşte, fii mai curajoasă,
Căci noi crăiese nu mâncăm,
Cu-atât mai mult că eşti pioasă:
Aici ca tine nu avem!

E camera întunecată
În care Vera a intrat;
Pentru bandiţi predestinată,
În fum, prea greu de respirat.

De întristarea cea de moarte
Îi este sufletul cuprins.
Privi în faţă, orice parte
Oriunde vede fum întins.

Nu ştie unde să păşească!
Cuvântul, vocea dispăru
Încât nu poate să vorbească,
O ceaţă densă apăru...

Ar fi căzut, erau ca vata
Picioarele în cel moment
Când o făptură este gata
Să-i vină ajutor urgent.

Dar şi mai tare speriată
E de al ei exterior...
În orăşel, ea nu o dată,
O întâlnea anterior.

Şi traversa pe altă stradă,
Mai la distanţă de la ea,
Ca ochii, faţa să nu-i vadă,
Căci spaima inimii trezea.

Pe margine ea se aşază
De laviţă, pe colţişor,
Şi tristă sincer meditează
Sub uşa-nchisă cu zăvor:

„Aşa şi trebuia să fie,
Doar asta eu am meritat,
Ca sufletul să reînvie
NKVD m-a arestat...”

În cuget se învinuieşte:
„N-am fost ce trebuia să fiu...
Prin foc trecând se curăţeşte
Creştinul, trebuie să ştiu...”

Cum dă chirurgul la o parte
Din organism ce-i afectat
Temniţa azi la ea desparte
De duh gunoiul ataşat.

În faţă calea suferinţei
La Vera azi s-a conturat
Cu interzicerea credinţei
Şi creştinism încătuşat.

Deşi n-a fost interogată,
Din prima zi a presimţit
Că lupta e înverşunată —
Deja teroarea s-a pornit.

Ea începu cu rugăciunea
Fierbinte, plină de puteri
Şi liberă de pasiunea
Firească ce avuse ieri.

În sfera cea dumnezeiască
Intrare liberă avea,
Iar curăţia sufletească
Ca neaua albă o făcea.

În cameră o întrebase
Ce vină statul i-a găsit
Şi fiecare se mirase
Când află tot ce a păţit.

Căci nu ştiau pentru credinţă
Că este omul prigonit
Şi locul lor de reşedinţă
Puţin, dar şi l-au curăţit.

Ţigări şi altă murdărie,
Gunoi au strâns, au măturat,
Deja lucra credinţa vie
În acel mediu infectat.

Înjurătura şi fumatul
Substanţial au micşorat,
Căci au stimat la ea mandatul
Recent în funcţie intrat.

Îndată Vera observase
Schimbarea, străduinţa lor
Şi mult în suflet se mirase
Să vadă un aşa popor.

Imaginea ce o văzuse
A fost că mâna lui Hristos
În penitenciar aduse
Schimbări în pătura de jos.

„În lume voi veţi fi lumină
Şi sare", predica Isus,
Creştinul e dator să ţină
Acel statut destoinic, sus

„Şi eu la asta sunt chemată,
Dar la Andrei ce-am căutat?
În inima lui înălţată
Am fost un timp îndelungat...

În loc a stărui în mine
Hristos să fie proslăvit,
Eu slavă căutam de sine,
Dar iată... Domnul m-a smerit!"

* * *

Iar anchetarea întreprinsă
Era cu mare despotism,
Ca pasărea de vultur prinsă
A fost şi ea de comunism.

De cult în cel timp slujitorii
Oficial sunt condamnaţi
Găsiţi de lege infractorii
Toţi în Gulag expediaţi!

Dar Kneazeva nu-i slujitoare
De cult la credincioşi baptişti,
Nici personalitate mare
În adunarea de ştundişti.

Din fete Vera e rămasă
Creştină cu 'nalt intelect,
Având o etică frumoasă,
Atrăgătoare, cu efect!

Toţi ce veneau la adunare
În sine se încredinţau:
Credinţa nu-i sperietoare
Cu babe-n seară ce mureau!

Credinţa e discernământul
Şi celor intelectuali,
Depun la dânşii jurământul
Mulţi tineri culţi şi actuali.

La început cu speriatul
Îi fac diverse prelucrări
Că astăzi proletariatul
Învinge ultimele ţări.

Şi de religii rămăşiţa
E toată dusă în Gulag,
Din Sahalin înspre Albiţa
Să vadă cel „duios meleag"!

Aveau celule speciale,
Pe rând în care o ţineau
Demonice, medievale
Cu ea metode încercau.

Când spaima rezultat nu dase,
Nu mai lansau ameninţări
Şi din sertar metode scoase
Opuse celora de ieri.

Enorm de ei apreciată,
Oferte cât nu s-a gândit,
Iar la serviciu promovată
Va fi de-a pururi îi promit!

Mirată cum psihologia
Subtil ascunsă cunoşteau,
Aşa spre suflet strategia
Şi zi, şi noapte, îşi ţineau.

În duh de Domnul întărită
Prin asta ea a biruit,
Dar şi mai mult ei se agită
Şi iată ce i-au mai sortit.

La anchetări e noaptea dusă...
Aşa metode au urmat!
Pe cele vremi, în ţara rusă,
Când omul nu e concentrat

Aşa la rând nopţi nedormite
Despre Vladîkin întrebau,
Metodele din zi gândite
Mult sufletul îi reprimau!

De Zoia Gromova şi alţii
Aveau pe listă întrebări;
Despre surorile şi fraţii
Predicatori în adunări.

Era uimit anchetatorul
Că Vera tare rămânea:
O întărea Mântuitorul
Deşi amarnic des plângea!

Cu mare ură ofensată
A fost sărmana nopți întregi
Brutal, despotic denigrată,
Dar nu trădează pe colegi.

După atâtea nedormite,
Nenumărate nopți la rând
S-au terminat cele ispite
Ştafeta NKVD luând!

În timp cât sta la închisoare
Cu sora Zoia s-a văzut.
Şi Vera bucurie mare
În duh şi suflet a avut!

A vrut să o îmbrățişeze,
Creştine ambele fiind,
Şi în comun să mediteze,
Acelaşi scop şi crez având.

Însă o vede prea uscată,
Fără de nici un sentiment,
Cu sufletul de astă dată
Prea rece, vag, indiferent.

În aşteptări chinuitoare
Deja o lună când trecu
NKVD zguduitoare
Surpriză mare le făcu:

„De vină «contrasocialistă»,
Sub un motiv religios,
La zece ani se trec pe listă
Persoanele numite jos.

În lagăre cu speciale
Condiții a li se numi..."
Din cele mai catastrofale,
Aşa sentința lor sfârşi!

Dar Vera nu e speriată
De soarta care azi i-au scris,
Iar că va reveni odată
Nu poate fi decât un vis!

Aşa ea fără îndoială
De viitor a meditat:
Între ciocan şi nicovală
Sărmana locul şi-a luat!

În pragul morții

Iar spre Siberia plecarea
A fost ieşită din comun,
Cu chin şi greutăți cât marea,
Cum totdeauna mulți o spun.

Şi nu prea mare e vagonul
Din cele care duc viței,
Acum diverse, de tot pomul,
În el sunt treizeci de femei.

Peşte sărat le este hrana
O lună cât vor fi pe drum,
Iar apă strict se dă cu cana,
Surplus nu poate fi nicicum!

Şi câteva recidiviste
În rândurile lor erau,
Prin genți şi torbe activiste
Din ochi în față te furau.

Prea mare e înăduşeala
Cu aerul total închis:
Fără condiţii trec prin şcoala
De care nu prea mulţi au scris.

Iar în Siberia la gară,
Pe cele care nu mergeau,
Cu racla le scoteau afară
Şi în Gulag le aranjau.

Dar nu mici întâlni ispite
Ajunsă Vera în Gulag.
Administraţia promite...
Văzând exteriorul drag.

Serviciu şi condiţii bune,
Propuneri ca tornada vin,
Dar cu ideile străbune
Rezistă sufletul creştin.

Şi categoric ea refuză
Ofertele ce i-au propus.
Nu o încântă nicio muză
Pe bandă şefii ce i-au pus.

Îşi dă acordul să lucreze
Cu toate fetele de rând,
Se ţine strâns de sfinte teze
Cu fermă inimă şi gând.

În astă mare colonie
Pentru Gulagul rus coseau
Îmbrăcăminte, lenjerie,
De toate câte trebuiau.

Şi Zoia Gromova lucrează
Aici cu Vera la cusut,
Grozav cât se extenuează,
Căci mare normă au avut.

Iar foametea cu a ei coasă
Mereu la cimitir ducea
Femei şi fetele în masă:
Dezastru în Gulag făcea!

Din toate, doar o parte mică
Mai bine fizic se ţineau,
Fiindcă fără nicio frică
Din demnitate îşi vindeau.

Vera şi Zoia cu răbdare
Ispite, greutăţi treceau
De aer — bucurie mare
Că proaspăt seara îl aveau.

Dar munca prea istovitoare
În lagăr mult timp îşi făcu
Lucrarea ei distrugătoare,
Cum nicăieri nu se văzu.

De luni erau în aşteptarea
Duminicii când va veni
Să-şi poată trage respirarea
Şi fizic a se odihni.

Trăise Vera cu speranţa
Surori aici că va găsi,
Dar în zadar ea cutezanţa
Şi sentimentele stârni.

De la un timp, e anunţată:
La ei duminica va fi
Ca zi de lucru programată,
Cum Vera nu se mai gândi.

Femeile erau trezite
Cu noaptea-n cap, şi le mânau
Pe jos, precum se mână vite,
Taigaua unde o tăiau.

Din râu, pe mal, în mâini să scoată
Pe apă lemnul transportat
Şi îl puneau cu grija toată
Grămezi deja împachetat.

Dar unele au fost din fete
Să ducă lemn au refuzat
În loc ca şefii să accepte
În ura lor au explodat!

Şi Vera printre sclave este
Duminica ce n-au lucrat.
Demonică a fost poveste
Reacţia ce a urmat.

Un râu întreg: înjurătură,
Pedepse şi ameninţări
Asupra Verei vin cu ură
Şi alte grele întâmplări.

La urmă e ca niciodată
În piept lovită de convoi
Cu forţa şi mânia toată,
Cum legile permit la noi.

Şi izbucni în bocet mare,
De jale sacul destupat
A fost, căci nu era în stare
Să îl mai ţină sechestrat.

Cum nimeni nu se aşteptase,
Femeile s-au răsculat
Şi ura maxima luase,
Ar fi ucis convoiul dat!

Dar şeful reuşi să vină
Şi asta viaţa i-a salvat,
Căutând ce cauză, pricină
E în poporul agitat.

Convoiul transferat îndată
A fost că nu l-au mai văzut,
Iar Vera este cercetată
Detaliat ce s-a făcut.

La urmă, în căruţă pusă
E că nu mai avea puteri
Şi în Gulag cu alte dusă
Căzute sub a lor poveri...

* * *

E lucrătoarea medicală,
Cum Vera rar a întâlnit,
Cu politeţe şi morală,
Înaltă, demnă de iubit.

— Spune-mi, drăguţă, ce te doare?
Sleită cum ai devenit?
În vârstă e femeia care
Cu voce blândă i-a vorbit.

Ce loc mai mult te deranjează?
În ochi miloasă o privi
Şi asta o încurajează
Să spună Vera ce păţi.

Vera Ivanovna o cheamă,
Cum şi pe ea s-a nimerit,
Şi semăna cu a ei mamă
La voce — soră negreşit!

În adevăr, e prea bolnavă,
Dar pe bolnave le duceau
La un spital de stare gravă
Unde sărmanele mureau.

În sine Vera hotărâse
Să moară pe pătucul ei.
Şi astfel nu se jeluise
La nimeni din aceşti mişei.

Simt mare incomoditate,
Îmi e ruşine să vorbesc,
Dar v-aţi purtat cu bunătate,
Deci, iată, mă destăinuiesc:

— Probabil, am dizenterie...
Vera Ivanovna treptat
O tot palpează, ca să ştie
Simptomele cum s-au gradat.

Şi speriată e bătrâna
De fruntea ei când s-a atins,
Puţin apoi îi ţine mâna:
Deja aproape s-a convins.

— A trebuit fără zăbavă!
De ce atât ai ezitat
Să mă anunţi că eşti bolnavă
Şi până astăzi ai răbdat?

Te rog, dezbracă-te mai bine
Te voi examina atent,
Posibil să te las la mine
Eşti grav bolnavă evident.

— Sunt gata, însă, totodată
De-aici de nu voi mai ieşi,
Vă rog, ca mamă anunţată
Să-mi fie, Vera îi vorbi.

Să-i scrieţi câteva cuvinte:
„Mamă... deja eu am plecat
Pe totdeauna... Cele sfinte
Porunci la urmă n-am călcat!

Nu aştepta... eu sunt la Domnul,
În fine, ea a cuvântat,
Iar corpul meu îşi face somnul
Pe câmp siberic îngheţat.

— Sunt Vera Kneazeva, mai zice,
Adresa ei o să vă scriu,
Cu ochii licărind ferice,
Ca liniştită-a zis să fiu.

— Cum înţeleg, sunteţi creştină?
Bătrâna a mai întrebat,
Şi care ispăşiţi azi vină?
De ce şi când v-au arestat?

Ea ochi albaştri îşi ridică
Şi vocea ei a triumfat:
— Da, sunt creştină, îi explică,
Pentru Isus m-au judecat!

La zece ani sunt condamnată
În chinul care îl vedeţi...
NKVD prea vinovată,
Îmi scrise, Kneazeva, sunteţi!

— O, scumpă soră de credinţă,
Vreau sincer ca să te cuprind!
Îi spune ea cu umilinţă,
Şi te sărut, în primul rând.

Asemeni eu sunt condamnată,
Jidkova Vera mă numesc,
De lacrimi faţa inundată...
Aceeaşi vină ispăşesc.

Iacov Ivanovici mi-e frate,
În Leningrad fost slujitor,
Dar azi, lipsit de libertate,
Pentru al său Mântuitor!

În adevăr dizenteria
E boala care te-a răpus,
Dar vei recăpăta tăria
Puteri ne vor veni de sus!

E Domnul cel ce ne ajută!
Şi tânără tu încă eşti!
Dar în durerea ta acută,
De foame, văd, te mistuieşti!

Eu tot posibilul voi face
Dar hrana — rolul principal,
În celelalte, fii pe pace,
Fantasticul va fi real!

De foamete în colonie
La noi femei şi fete mor,
Şi hrana ar putea să fie
Spre viaţă marele izvor!

Produse sunt în libertate
Şi să le cumpăr aş putea...
„De unde bani sau lucruri alte?
Vera Ivanovna gândea.

Dar Kneazeva îi mulţumeşte
De faptul că s-au întâlnit,
Ea în persoana ei găseşte
Din cer un ajutor venit!

— Am de la mama eu transmise
Câteva rochii să le port,
Îmi las doar una simplă, zise,
Din cele de la urmă sort.

Iar celelalte dau pe toate
Pentru produse, de puteţi
Să faceţi schimb în libertate,
Prin cunoscuţi ce îi aveţi!

Când termină examinarea,
Ea capul clatină uşor
La maximum când vede starea
Grozavă, fără ajutor!

— Să rog pe doctor, vreau să scrie
Remediu pentru a-ţi găsi
Zi liberă... pe cât se ştie,
Şi hrana te va întări!

În Domnul să avem speranţă!
El poate, dacă va voi,
Interveni pe grea distanţă...
La urmă sora îi vorbi.

Şi Kneazeva e bucuroasă,
Cu greu picioarele ducând,
Dar sub impresie rămasă
În suflet, inimă şi gând.

Din rochii pe cea mai frumoasă
O duce, pe produse dă,
Din criza grea să fie scoasă,
Apoi în aşteptare stă.

A doua zi a fost chemată
Din nou la punctul medical.
Şi vede sora inundată
De bucurie peste mal.

— Eu Domnului Îi aduc slavă,
Priveşte, scumpa mea, şi crezi,
În starea ta extrem de gravă
E minunat aşa să vezi!

Doar mila Domnului lucrează!
Pe a ta rochie au dat
Produse ce mult valorează
În criza care te-a blocat.

În noptieră îi arată
Şi Vera pe genunchi căzu
În rugăciune că-i salvată
De foametea ce o avu.

— Vera Ivanovna, îndată
Produsele îmi vor fura,
E lumea grav înfometată
De lipsele ce îndura...

— Tu ia doar cât îţi trebuieşte
În rest, la mine tot să laşi,
În orice vreme îndrăzneşte
Şi vino al meu copilaş!

Eu multe nu îţi voi permite,
La strict regim acuma stai,
În cantităţile mărite
Să nu uiţi: astăzi drept nu ai!

În acest mod ea îşi revine,
Dar munca silnică din nou
Şi foametea ce se menţine
Răpune orişice erou.

* * *

— Te văd la faţă iar schimbată
De ce aşa de slabă eşti?
În foametea aici lansată
Eu simt din nou: te prăpădeşti!

Şi alta e a ta culoare,
Veruţă, scumpă, să îţi dea
Isus deplină rezolvare
În criza ta enorm de grea.

— Vera Ivanovna, putere
În mâini, picioare nu găsesc...
La Domnul caut mângâiere
În vina ce o ispăşesc.

Nu am nimic: nici bani, nici rochii!
Şi amândouă s-au rugat.
De lacrimi li se umple ochii;
Şi Dumnezeu le-a ascultat!

Vera Ivanovna îndată
Se sfătuieşte, a vorbit...
La două zile e chemată,
Şi doctorii au stabilit:

Pe patru luni eliberată
Să fie Kneazeva urgent
Din lucru şi la hrană dată
Calorică, căci moare lent!

Sunt ambele impresionate:
— Doar mila Domnului Isus
Marcase aşa rezultate!
Vera Ivanovna a spus.

Mai mult ca oricând înainte
E Kneazeva în rugăciuni,
Nu i-a trecut nicicând prin minte
Că va trăi aşa minuni!

Odată cineva îi spune
Că o aşteaptă un bărbat.
„Dar de adresă cum dispune?"
Un gând în minte s-a lansat.

Ieşind afară, ea îl vede,
Cu totul e necunoscut,
Dar e un frate, Vera crede,
Impresii alte n-a avut.

— Vera Ivanovna îmi spuse
De tine când ne-a controlat...
La fabrică bărbaţi aduse,
Mecanic funcţie mi-au dat.

Sunt arestat pentru credinţă
Şi în Gulag am fost plasat
Să-l am şi eu de locuinţă,
Pân´ azi pădure am tăiat.

Pe mine Nicolai mă cheamă,
Cu pacea Domnului Isus,
În bucurie fără seamă
Să vă salut doresc, a spus.

— Pe cineva din fraţi cunoaşteţi?
Să-i fie cazul înţeles
Întreabă Vera. Poate oaspeţi
La adunări au fost mai des.

— Pe mulţi îi ştiu de la congrese:
Daţko, Pavlov, Sapojnikov
Şi întâlniri avusem dese
Cu Fedoseev, Odinţov...

Şi cu Vladîkin cunoştinţă
Cândva, mai spuse, am avut.
— Ce frate mare de credinţă!
Să tacă Vera n-a putut

Neordinar în cunoştinţă,
Înflăcărat şi curajos,
Mi-a fost un tată în credinţă,
Îndrumătorul spre Hristos!

A fost... — Înseamnă nu mai este?
— Nu ştiu... de când e arestat,
De dânsul nu a fost nici veste,
Nici ştire ce s-a întâmplat.

Iar fiul lui, curat minune,
Câteva zile l-am văzut.
— Sunt încântată a vă spune
Pe tatăl său l-a întrecut,

Dar arestat a fost îndată
Sărmanul, cum s-a pocăit,
Şi dus în zona depărtată,
În partea de Nord-Răsărit.

Cu Timoşenko cunoştinţă,
Ea mai intreabă, aţi avut?
Şi fratele cu umilinţă
Îi spune: — Bine l-am ştiut!

În penitenciar trăisem
Cu el pân´ a fost împuşcat
Şi des cu fraţi ne grămădisem
La adunări şi studiu, sfat.

Ne povestea din amintirea
Frăţietăţii din trecut,
În asta îşi vedea menirea —
Ne-a întărit cât a putut!

Cu el avusem multe lecţii
Interesante din Cuvânt,
Fiind puternic în obiecţii,
Ca alţii nu vorbea în vânt.

Spunea că în frăţietate
Deja nu va mai reveni
Un frate plin de pietate...
Eu altfel totuşi, cred, va fi.

Va reveni cu sfânt exemplul
De viaţă care l-a trăit
Să umple inima şi pieptul
Poporului cel mântuit.

Vedeam ades la convorbire
Securitatea când venea,
Era chemat, dar nici o ştire
De fraţi el nu le aducea.

Mergea cu faţa lucitoare
Din cabinete când ieşea,
„Nu poate fi nici conlucrare,
Nici dialog", cu ei zicea.

Din Moscova curând venise
NKVD şi i-a propus
În libertate uşi deschise,
Dar nu s-a dat de ei condus.

Noi ne-am rugat când îl chemase,
Şi revenit ne-a povestit
Din partea lor acum urmase
Oferte cu raport mărit.

NKVD acum creează
VSEHB — un centru de a fi;
Şi slujitori în el testează,
De-aceea şi la noi veni.

„Veţi merge iar în libertate
La Uniune să slujiţi,
Dar nu uitaţi: securitate
E tot ce trebuie să ştiţi!

După a noastre formulare
Bisericile să formaţi—
NKVD plus conlucrare
Principiul va fi la fraţi.

Şi Uniunea strict condusă
De la NKVD va fi,
Condiţia vă este pusă
Rămâne doar a vă uni!"

Jidkov, Patcovski, Karev primii
În funcţie au fost plasaţi,
Lăsând cununile cu spinii
Şi lagărele altor fraţi.

Dar Timoşenko, scumpul frate,
Accept a conlucra n-a dat,
Agent pentru securitate
A fi, considera păcat.

Câteva zile când trecuse
Şi seara de jandarmi luat...
Conform deja cu cele spuse
L-au dus să fie împuşcat...

Kneazeva eliberată

În '47 calendarul
Arată zilele şi luni;
E pentru Vera greu calvarul
Când toate la un loc aduni.

Sunt zece ani de suferinţă,
Dar viitorul cum va fi
Când permanent pentru credinţă
Înduri dezastru orice zi?

Speranţă nu-i de libertate:
Când termenul le expira
Femeilor ce-s condamnate
Pe loc nou termen li se da.

Fără a fi audiate,
NKVD le mai scria
La absolut nevinovate
Extern verdictul ce voia.

Vera vedea în plânset mare
Cum unele femei veneau
Să-şi strângă torbe fiecare
În lagăr nou când le duceau.

Ea fizic foarte mult slăbise,
Asemeni şi în duh era,
În minte mare se ivise
Deşert ce se legifera.

Despre a sa eliberare...
Ea ziua, luna şi-a uitat,
Ne-având în ea nicio crezare —
Un gând de viu înmormântat.

De câte ori dorea să moară!...
Dar într-o zi i-au ordonat
La şef cu torba subţioară
Urgent a fi, neapărat.

Se zguduise de poruncă
„Ce poate fi?" a întrebat
În colţuri inima se-aruncă
De spaima care a urmat.

Iar mâinile nu o ascultă
Şi nici picioarele la fel,
În suflet de mâhnire multă
E gingaşă, ca şi un miel.

Femeile prostituate
Din timp la ei se anunţau
Când vor păşi în libertate
Cu bani la drum le ajutau.

Dar fără vină condamnată,
Din ce pricină, nu ştia,
La şef să fie azi chemată?
Şi asta inima-i rupea!

În cabinet o anchetează
Cu întrebări minuţios,
Dosarul îi analizează:
Credinţa în Isus Hristos!...

O linişte sfâşietoare
Îi stă în suflet şi birou,
Cu tensiune pân' la soare,
Dar fără sunet şi ecou.

— Deja sunteţi eliberată!
La urmă şeful i-a vorbit
De vestea prea neaşteptată
Ca din infern a tresărit.

Vera ceva a vrut să spună,
Cum e primit în cazul dat,
Dar jalea izbucni pe strună
Cu tragic plâns a explodat!

În palme faţa îşi închise,
Iar şeful ca şi obligat,
De linişte ceva vorbise,
Dar fără nici un rezultat!

Şi prelungi cu întrebarea:
— Ce regiune îţi alegi?
În paşaport înregistrarea
Să faci acuma unde mergi?

— Mă duc la mama... — Nu se poate!
Permis acasă nu aveţi,
Eu vă propun oraş ori sate
În jurul baştinei de vreţi.

Ea a răspuns indiferentă,
A doua baştină neavând.
Altă decizie urgentă
Loc nu găsea în al ei gând.

— Oraşul A, el singur scrie
Şi ea cu actele păşi,
Ieşind pe jumătate vie
Din lovitura ce primi.

Puţin în suflet îşi revine
Cu altele în tren mergând,
Simţindu-se ceva mai bine,
Ea meditează rând cu rând.

„Oare urgiile trecute
Cu asta au luat sfârşit?
Şi suferinţele acute
Finalul azi au depăşit?!

Şi voi putea acuma oare
Să plec acolo unde vreau?
Ca alţii liberă sub soare...
Sugestiile mii veneau.

Îmi voi vedea şi scumpa mamă,
Îmbătrânită mult de dor,
Lovită grav în astă dramă
De îngerul nimicitor?

De plâns, sărmana, obosită,
O voi putea eu linişti?
Balsam pe inima rănită
Să-i pună oare va găsi?

În casa unde-am fost născută
Din Sfânta Carte să citesc,
Virtute pentru ea crescută...
Să cred, să cânt, să mulţumesc!

Cu mama mi se va permite?
Cu fraţi, surori în adunări
Să fim cu suflete unite
Ca şi cândva în multe seri?

— Visez ori în realitate
În tren spre casă mă găsesc?
Întreabă pe neaşteptate...
Dorinţele o copleşesc!

Păduri, câmpii, oraşe, sate
La geam treceau necontenit,
De tren dar imediat lăsate
În urma mersului grăbit.

Natura bine cunoscută
La geam curând a apărut:
Oraşul unde e născută!
Şi primul pas a fost făcut.

Adevărată nostalgie...
Ar vrea să plângă de cel dor
În inimă ce reînvie
Când iese soarele din nor!

De câte ori de mreaja morţii
Înfăşurată ea a fost
Îşi aminteşte cu emoţii
De zilele cu plâns şi post.

Încet se-apropie de casă,
În urmă zece ani plecând...
Simţea pe suflet cum apasă
Al despărţirii negru gând.

Cu grădiniţa ei frumoasă,
Ca şi acele din poveşti,
În faţă casa stă duioasă
De muze plină părinteşti.

În ea de două ori născută
A fost şi fizic, şi în duh,
În nostalgia mult crescută
Aici respiră alt văzduh.

Biserica în dezvoltare
În casa lor a mers treptat.
Botezul — actul de onoare,
În primul rând, şi ei i-au dat.

De gânduri plină pragul trece:
O bunicuță se muncea
La plită... Vera simte rece:
„Să fie oare mama mea?”

Îi pare prea îmbătrânită,
Cu umerii în jos plecați!
În zece ani încărunțită,
Între pereții neschimbați!

Se pomeni înțepenită
Şi foarte mult a tremurat...
Spre ea se aruncă grăbită
Şi mult timp s-au îmbrățişat!

De dorul fără de hotare
Au plâns până ce au secat
De lacrimi marile izvoare
Cu care soarta le-a dotat.

Puțin, când îşi mai revenise,
Cuvântul este preluat
De mama care povestise
De toate ce s-au întâmplat!

Şi cu Vladîkin începuse:
— Fratele Petru a murit
În puşcărie când îl duse...
Scrisoare nu au mai primit.

Luşa aproape e ca mine,
Cu moartea des s-a întâlnit!
Şi greu copiii întreține
Ca luna albă s-a „boit”!

Iar Pavel e a doua Luşă,
Doar că în chipul de bărbat,
În an, când a intrat pe uşă,
Mult timp mirată m-am aflat!

La predici ca şi Petru este:
Acelaşi are Duh şi glas!
Şi stă în față plin de veste,
Vorbeşte fără de popas!

La margine îl țin de lume,
Dar un concediu i s-a dat!
Vladîkin şi-a făcut renume —
Să vezi cât e de învățat!

De unde oare totul ştie?
Cu-a noastre fete când vorbi
Dovezi avuseră o mie
Uşor de tot le birui.

Şi gura le-a închis îndată,
Căci după dânsul să vorbeşti
Rămâi analfabetă toată,
Te pierzi, nu ştii de unde eşti!

Să vezi, nici nu-l vei recunoaşte
Indiscutabil ce vorbesc...
Pur adevăr declar; mă paşte...
Emoții am... la el gândesc!

Cu el şi Luşa dă în floare
Frumoasă ca în luna mai!
Total schimbată la culoare
Se veseleşte ca în rai!

Pe lângă el se linguşeşte,
Să vezi, aproape orişicând,
În vizite îl însoțeşte
Cu sete predici ascultând!

Copiii! Pavel când venise
Grozav! Ce mult s-au mai schimbat!
La rând cu toţi se pocăise
Aşa doar el i-a învăţat!

Cu Fedoseev mi-au dat cina
Şi ambii când au predicat
S-au pocăit mai mulţi de vina
La adunări că n-au umblat!

Mereu mă întreba de tine,
Iar despre alţii ce să spun?
Puţini cu lepădări de sine
Urmează astăzi drumul bun!

Cei vechi sunt risipiţi cu toţii,
Familii multe au plecat,
Iar alţii arestări-promoţii,
Ca voi la rând au îndurat!

Suntem bătrânele rămase,
Câţiva din sat au mai venit...
Pe astăzi mama terminase.
La pauză s-au învoit.

Surorile-au venit spre seară
Şi chiar de la bun început
Cu vorbe grele, de ocară,
Au poreclit-o cât au vrut:

Că Vera singură-şi distruse
Viaţa, tinereţea sa,
Pentru idei de ieri apuse,
De care ea nu se lăsa!

Spunând că este obosită,
Pe toate mama le-a stopat,
Salvându-şi fiica preaiubită
De-acel atac înverşunat!

Când zilele vin următoare,
Vera pe mulţi i-a vizitat
Din membrii lor de adunare,
În dorul inimii purtat.

Îndeosebi e alipită
De Luşa şi a ei copii,
Familie de ea iubită,
Obiectul dragostei dintâi!

Curând după eliberare
Şi sora Zoia reveni.
Dar stranie, cicălitoare,
În felul ei de a vorbi!

Şi deseori înţepătoare,
Cu duh şi suflet arogant
Vorbeşte cu înfumurare
În stilul cel deja constant!

Acelaşi orăşel îl are
De şefi, ca Vera, destinat,
Îndepărtat de adunare
Curând spre care au plecat.

Administraţia locală
Sever le-a preîntâmpinat:
„Religia e anormală
Organizaţie în stat!

Uitaţi de orice adunare,
Iar dacă noi vom ancheta
De lege iarăşi încălcare
Grozav se va interpreta!”

La lucru ea se angajase,
Dar începând cu prima zi
E urmărită. Observase,
Şi altfel nu putea a fi!

Vera din nou deportată

E ´48 în ţară
Când sunt creştini eliberaţi,
NKVD îi scoate-afară
Din temniţă pe unii fraţi.

Pe alţii însă arestează...
Acuma stai, creştine blând,
În inimă şi meditează
În care te vor scrie rând?!

La timp e preîntâmpinată:
Creştini localnici anchetaţi...
NKVD înverşunată
Lucrare face printre fraţi!

Iar într-o noapte, o bătaie
În uşă Vera auzi.
Veniţi sunt lupii după oaie,
Deci martirajul iar porni?

— Cine sunteţi? — Verificare
De acte noi efectuăm!
Strigau cu voci sperietoare,
Urgent deschideţi să intrăm!

Vera le spuse hotărâtă:
— E noaptea pentru a dormi,
Verificări se exercită
Doar ziua! fermă le vorbi.

În aşteptarea dimineţii
La poartă păzitori au stat.
Agenţi toţi ai securităţii,
La strigăt Vera n-a cedat.

Gândi în plan că Domnul are
Din nou calvarul pentru ea
Şi toată noaptea până-n zare
În rugă hotărî să stea!

Prudentă, haine necesare
Alege pentru a avea
Cu ea în penitenciare,
Căci ziua iar veni cea rea.

Şi mamei i-a mai scris scrisoare,
În ilegal cuvânt transmis,
Când au bătut la deşteptare
În dimineaţă a deschis.

Imediat e arestată
Şi percheziţii au făcut.
NKVD de astă dată
Să facă anchetări n-a vrut.

Cu Zoia iar se întâlneşte
La puşcărie când veni.
În focuri zgura se topeşte,
Cuptorul mare deci va fi!

„O lună sunt în aşteptare!
Le-a scris NKVD răvaş,
Fără de termen exilare
La Nord să li se dea sălaş!

Spre Krasnoiarsk să fie duse
După metoda ce a fost
În tren ca pe viţele puse..."
Ştiu securiştii pe de rost.

Şi iarăşi întristări de moarte
Îi umplu sufletul pribeag!
O duc să ştie altă carte
Pe cel mai depărtat meleag!

Din iad imagini vagi, neclare,
Vedea parcă nişte femei
La voce şi natură — fiare
Şi mulţi în lagăr derbedei.

În sora Zoia ea nu are
Ce sufletul demult dorea,
Prietenă, conlucrătoare,
Precum şi Biblia cerea!

În caz de Vera sta mâhnită,
Imediat o înţepa!
Cerea tărie în ispită,
Spre ceruri o „înaripa"!

Iar pentru grelele suspine,
Ca tunetul de pe Sinai,
Striga la Vera: „Nu mergi bine,
Prea slabă în credinţă stai!"

Ca rezultat, în colţ ascunsă,
În sine Vera des plângea
Până la inimă împunsă,
Puteri în rugăciuni cerea!

În drum aproape sunt o lună
Pe termen nedeterminat,
Exil i-au dat să nu îi spună:
„De vie te-am înmormântat!"

Şi Vera se smeri cu asta!
Chiar undeva s-a bucurat
Că se termină cu năpasta
Exteriorului dotat!

Oraşul Kansk. Cele din urmă
Evenimente s-au marcat:
Din două membre mica turmă
La sciziune s-a aflat.

Vera a fost repartizată
În cel mai depărtat sector,
Cu lumea necivilizată
Să-i treacă al credinţei dor.

La cel sector ajung spre seară,
Dar ştiţi ce reprezintă el?
Două barăci, o ulicioară,
Bojdeuci la cel mai jos nivel.

Bărbaţi cincizeci tăiau pădurea,
Iar Kneazeva, dintre femei,
A patra e ca să îndure
Tentaţii de la derbedei!

Aveau aici comenduire,
Dar şefii veşnic căutau
Femei de cea mai joasă fire,
Ca fiarele din jur trăiau.

Asemenea şi exilaţii
De şefi nu se deosebeau,
Când văd femeie la relaţii
De dragoste se aprindeau.

Nici mici, nici mari, nici relative
Pentru femei condiţii nu-s,
La cele vechi, la primitive
De viaţă stilul e redus.

Călugărița... ucisă

Călugăriță exilată
O tânără tot a venit.
Prietene a fi îndată
Cu Vera au şi stabilit.

Dar diferența de concepții
Şi contraziceri ce aveau
În crez, tradiție, percepții
În orice zi le dezbinau.

Călugărița îmbrăcată
În rasă permanent era,
Sperând să fie protejată,
Fără de ea nici nu lucra.

În funcție sunt angajate
A strânge crengi, făcând curat
Pe porțiunile tăiate
Bărbații unde au lucrat.

Iar libere când sunt să taie,
Să fie lemnul pregătit,
Curat şi fără de gunoaie,
În stive aranjat, clădit.

În jur taiga fără hotare!
Bărbații toți se comportau
Ursuz, sălbatic fiecare,
În fire faună erau.

Curând tot lucrul din pădure
Pentru femei a devenit
Insuportabil să-l îndure.
Şi foamea bântuia cumplit.

Cu normele înalt mărite
Salariul le ajungea
Pe zece zile să achite
Ce fiecare cheltuia.

În bocet Vera intervine
Cu rugăciuni la Dumnezeu,
Ca izbăvirile divine
Să vină peste ceasul greu.

Din Biblie o confruntare
Cu ortodoxa a avut.
Şi asta mai la depărtare
Apoi să fie le-a făcut.

Iar într-o dimineață merse,
Să strângă crengi în sens opus,
Ideile de crez diverse
Purtare nouă le-a impus.

Şi se pierduse din vedere...
Un strigăt când se auzi,
Înăduşit şi cu durere
În timbru, Vera presimți!

Atent, aşa ca niciodată,
Cu ochi în patru, ea privi,
Grozav, dar linişte ciudată,
În jur pe nimeni nu zări.

„Strigarea nu se mai repetă,
Posibil mi se năzări
Sau derbedeii o scenetă
Au înscenat" se mai gândi.

Despre ascetă — printre stive
Să strângă vreascuri a pornit;
De bănuieli mai mult motive
Să fie nu a stabilit.

Pe lucru iar se concentrează
Punând neliniştea în cui,
Iar timpul trece spre amiază,
Călugărița însă nu-i.

Atâta timp, dar nu apare,
De ea preocupată-n gând,
Privi la torba cu mâncare
Pe creangă agățată stând.

A observat cum exilații
Câte doi, trei se tot ivesc.
Îi vede plini de agitații
Când merg în urmă toți privesc!

Dar nu putea să se decidă
A merge pentru a vedea
Grozav! puteau să o ucidă,
De asta Vera se temea.

Un simț de învinovățire
În inimă i s-a ivit.
Credință, dragoste, jertfire...
„Deci sunt datoare! a gândit.

Şi în primejdie de este
Măcar cu strigăt voi putea
Să o ajut, să dau de veste
Acum e datoria mea!"

Rugându-se, ea se grăbeşte
Unde vedea pe exilați...
Şi după stive o găseşte
Recent ucisă de bărbați.

Pe nişte fân sta aruncată
Călugărița de acum
Pe spate, moartă, nemişcată
Cu rasa ferfeniță-n drum.

De sânge mâinile mânjite
Acopăr pieptul dezgolit
Cu ascuțit obiect rănite...
Martiră azi a devenit!

Vera sări să dea de ştire,
Capul cu mâinile strângând,
Fugi înspre comenduire,
Dar vede şefi deja venind...

Deloc ea noaptea nu dormise,
La maximum s-a zguduit
În inimă de ce privise
Asceta cum a suferit!

Şi categoric se refuză
A doua zi de a ieşi
La lucru, fără nici o scuză,
De foame chiar de va muri!

Frolovici orice zi perfect

Ieşind din ultima cocioabă
De Vera s-a apropiat
Un om şi blând de tot înjgheabă
O vorbă pe subiectul dat.

Cu Vera de aceeaşi vârstă
Compătimiri în glas având,
Bolnăvicioasă, pesimistă
Înfățişare posedând.

— Să mă iertați, văd tulburată
De faptul cel de ieri sunteți.
Vera a vrut să spună-ndată:
„Acelaşi toți morav aveți!"

Dar pe moment doar asta spuse.
— Oare aceasta va schimba
Condiţiile straşnic puse
Şi altele vor aproba?

— Gândiţi, poate, ne-având ce face
Această vorbă am luat?
Îmi sunt cuvintele sărace.
Eu văd: sunteţi alt aluat!

Spuneţi, dacă sunteţi creştină.
Şi Vera tare s-a mirat.
Dar de credinţa ei divină
Mărturisi imediat.

— De întrebare sunt mirată,
Ca şi de faptul întâmplat!
Însă de ce sunt întrebată?
La asta nu m-am aşteptat!

— Văzusem diferenţă mare
Din ziua de când aţi venit...
În orice vorbă, comportare,
În suflet soră v-am numit.

Eu tot creştin sunt; vină mare
În asta statul mi-a găsit.
Şi studii am superioare,
În multe funcţii mari numit.

Doar uneori în adunare
Câte puţin am predicat.
Aici aveam ca orişicare
Loc în baracă rezervat.

Dar sunt bolnav şi mai explică:
Pe-acest motiv am construit
Aparte o bojdeucă mică
Şi vacă am, a mai vorbit.

Dar ca creştin azi sunt mai rece,
Căci ani la rând stau izolat.
Apoi la altă temă trece.
Cum vă numiţi a întrebat?

— Mă cheamă Vera, îi răspunde.
Dar singur ce nume purtaţi?
— Iurii Frolovici, cu profunde
Recunoştinţe ascultaţi:

Eu Domnului îi aduc slavă
De mine că nu a uitat
Şi în singurătatea gravă
Să am o soră azi mi-a dat!

Aş vrea să te invit la mine,
Dar vorbe mii vor plăsmui
Din partea mea ce se cuvine
Să fac urgent voi strădui!

Odată-n zi fără de plată
Vă voi servi cu ce-s bogat —
Cu lapte — am dorinţa toată,
Doar asta nu va fi păcat!

De lucru faceţi încercare
Baraca să o îngrijiţi
Să cereţi, Dumnezeu e mare,
În aşa fel pe loc să fiţi!

Cu traiul cred că e mai bine
De la baracă să plecaţi,
Posibil să vă ia la sine
O doamnă, poate, încercaţi!

Într-o bojdeucă ea trăieşte
Cu stil de viaţă separat,
„La dânsa, Iurii se gândeşte,
E mediul mai protejat!”

* * *

Chemată la comenduire
A doua zi i s-a propus
Baraca pentru îngrijire.
Ce trebuie, concret i-au spus!

Morala azi în decădere
Îi spune şeful e la ei,
Ca şi albinele de miere
Bărbaţii mor după femei.

Amnistie pe jumătate
E pentru Vera noul post
Superbă ştire, noutate
După coşmarul ce a fost!

Îşi dă şi Iurie silinţa —
Acea bătrână s-a unit
Şi Vera schimbă reşedinţa
Chirie babei a plătit!

De la un timp, baba prea bună
Cu Vera este zi de zi.
Duioasă vocea îi răsună
Interesant... ce poate fi?!

Iurii Frolovici e amabil,
Creştin în caracter corect,
De omenie, respectabil,
Cu Vera orice zi perfect!

Dar nu la simplă întâmplare
Stăpâna casei e treptat
Ca mama bună, iubitoare
La orice vorbă, lucru, sfat.

Vera de multe ori văzuse
Un om la babă cum veni,
Soţia de la el se duse,
Doi ani de când nu reveni.

Şi comandantul şef devine
Gentil, galant, curtenitor,
Asupra Verei îşi reţine
Ades privirile cu dor.

Din vizitele întreprinse
Aceasta Vera a simţit:
Curând un atentat învinse
În modul cel mai hotărât!

Pentru moment se stâmpărase,
Dar pe ascuns trecu apoi
Şi forme mârşave luase,
Ca lupii care vin la oi.

Iurii avea la a ei jalbe
Întotdeauna bunul sfat,
Încurajări şi sfinte, albe
Cuvinte demne de urmat.

El deseori îi copiase
Din sfinte cărţi ce le avea
Versete şi cântări frumoase,
Acest scris... Va-ai!... ce îi plăcea!

* * *

Pe babă într-o zi o vede
Meniu ales cum pregătea,
Dar Vera pur şi simplu crede
Că e întâmplător, gândea.

Încet amurgul se lăsase,
Stăpâna când prietenos
A fi la cină o chemase,
Cu glas de mamă blând, duios.

Când ele două stau la cină,
Cel de soție lepădat
S-a întâmplat aici să vină
De sărbătoare îmbrăcat.

La masă baba îl invită.
Şi lângă Vera aşezat,
De complimente nu ezită
Un car pe loc i-a descărcat!

De tot ce vede, stânjenită,
Ea repede îi părăsi,
Dar fizic se simți slăbită
Puteri nu are a păşi!

În corp o dulce moleşeală...
Şi conştiința şi-a pierdut.
Îi vine simțul la iveală
În anturaj necunoscut!

Pe masă fumega lampada
Şi ea culcată e în pat...
Iar „oaspele" priveşte prada,
Fiind aproape dezbrăcat!

Cu sufletul ea plin de groază:
„Ajută-mi Doamne!" a strigat,
În forță se mobilizează,
Dar greu de tot s-a ridicat!

— Treci de la pat, de nu, sparg geamul
Şi strig: „Săriți în ajutor!"
Ce mişelesc îți este neamul
O să reclam la procuror!

— Vera Ivanovna, cer milă,
Vă rog, din suflet, nu strigați!
Doar benevolă, nu de silă
Ați vrut la mine să intrați.

Când v-am propus căsătorie
„Okey!" spunând, ați acceptat
Şi m-ați cuprins de bucurie:
Bătrâna martor e curat!

V-ați spânzurat de gât la mine,
Dovadă fermă că ați vrut
Să-mi fiți soție, dar, în fine,
Rapid iubirea v-a trecut!

— Absurd, minciună şi prostie!
Ceva mi-ați dat şi am băut,
Organizând o mârşăvie
Şi cunoştința mi-am pierdut!

Neapărat voi da de ştire
La comandant ce ați făcut!
Şi brusc păşind înspre ieşire
În bezna nopții a trecut.

Era stăpâna speriată
Când Verei uşa i-a deschis:
— Tu singură eşti vinovată!
La culme de mânii a zis.

Ai acceptat căsătorie
Şi fără simț te-ai îmbătat!
Ca cei nebuni; de bucurie
Că în sfârşit te-ai măritat!

Demonică oratorie
Stăpâna casei cunoştea,
Cu vocea plină de tărie
La rând înjurături zicea!

Cu un comportament de junglă
Cerea să plece neapărat,
De la chirie o alungă,
În noapte Vera a plecat...

* * *

Nu prea mirat Iurii devine
Că plânsă Vera a venit,
Cu legături şi torbe pline,
Târziu, când noaptea l-a trezit.

— Tu, Vera, stai, te linişteşte,
Aici diverse grozăvii
Localitatea le trăieşte,
Pe două-trei deja le ştii.

Să ne rugăm ni se cuvine,
De plâns nu este niciun rost,
Sunt încurcaţi şi şefii bine,
În toate ce recent au fost!

Şi de la Domnul apărare
În rugăciune ambii cer,
În astă grea împrejurare
Duşmanul când e prea sever!

Ea toată noaptea îmbrăcată
În aşteptări de zori a stat
Cu nervi şi inima stresată:
„O, Doamne, ce s-a întâmplat?

Din situaţia creată
Ieşire eu nu văd a fi...”
În rugăciunea cugetată
Nici o idee nu-i veni.

Să se întoarcă în baracă
E imposibil, ireal!
La Iurie... doar nu se joacă:
E pasul foarte imoral.

„Eu, fată, la bărbat în casă
Să vin alături să trăiesc,
Din cuget gândul nu mă lasă,
Şi faptul nu e creştinesc!”

Iurii Frolovici dimineaţă
O vede că nu s-a culcat.
— La mine de a fi isteaţă
Eu cred că nu-i neapărat.

Ai fost o noapte în veghere!
Trecu momentul oprimant,
Acum, deci, uită de durere —
Îţi dau de linişte garant!

Din ceruri Dumnezeu e martor:
Avem relaţii creştineşti!
Şi nu există nici un factor
La noi din faptele lumeşti.

— Relaţiile-n perspectivă
Pot să se schimbe radical,
În fire este tentativă,
Şi cazul poate fi real.

Vai! Soră, soră, astă temă
Nu face să o discutăm
Doar nu avem nici o dilemă,
Nu vezi că la război suntem?

Te rog, treci şi te odihneşte!
Vera adânc a suspinat
Privind cum zarea se iveşte,
Lăsând paltonul s-a culcat.

Sărmana adormi îndată,
Dar corpul des îi tresărea
Şi o vorbire încurcată
Prin somn cu cineva avea.

Iurii Frolovici dimineaţă
La lucru e în locul ei
Şi e prezent ’colo de faţă
La vorbe între derbedei.

Toţi exilaţii din baracă
Pe Kneazeva batjocoreau
Şi unul altuia să placă
Eroi de basme se făceau.

În fantezia lor stricată
Se lăudau că au avut
Cu ea iubire necurată,
Înnebuneau de necrezut!

Vuia toată localitatea
De bârfele ce se făceau.
Şi nimeni nu vorbea dreptatea,
Ca steag minciuna toţi purtau!

Când Iurie veni acasă,
Vera în linişte dormea,
Ca după naufragiu scoasă
Din valuri somnul îşi făcea!

La faţa neacoperită
Privind, Frolovici s-a gândit:
„Frumoasă, nemaipomenită,
Deşi enorm a suferit!

Atâţia ani să simţi toiagul
Securităţii pe grumaz,
Să treci, să biruieşti Gulagul..."
Frolovici cade în extaz!

Iar liniuţele avute
Sunt semnele pe fruntea ei
De suferinţele acute
În zonele Siberiei.

Frolovici, pentru ea de jele
În suflet e de lacrimi plin,
Şi tandru mai pe sus de stele,
În jurul ei păşeşte fin.

În inimă el prea ferice
Se simte că a devenit,
În clipa grea al ei amice,
Apoi un gând i-a mai venit!

De legături şi contopire,
Căci asemănătoare vieţi
Au ambii până la uimire —
Verdict egal şi greutăţi!

Acum la lucru se grăbeşte,
Dar şi acolo furişat,
Acest gând iar îl urmăreşte,
Deşi ştia că e păcat!

Familia îşi aminteşte,
Soţia cum l-a lepădat,
A fi creştină nu doreşte,
Apoi bolnăvicios a stat!

Şi fiica lui îi este dragă,
Memoriile l-au luat
Şi de familie îl leagă,
De Vera când a meditat.

La Kneazeva ca să viseze
Nu are nici un drept lăsat,
Însă iluzii să-şi creeze
Frolovici a continuat.

De la serviciu când revine,
Acasă totul e spălat,
Amenajat aşa de bine,
În stilul cel mai minunat!

Trecuseră câteva zile
La babă când s-a întâmplat...
Ispitele cu mai subtile
Metode au continuat.

* * *

Chemată la comenduire
Amabil şeful o privi,
Corect în stilul de primire
Alături loc îi oferi.

La început de tot întreabă,
Cercând a fi curtenitor,
Cum se făcu atunci la babă
Fiind şi compătimitor!

Apoi obraznic o cuprinde:
Convieţuire i-a propus!
În schimb, el Verei îi va „vinde"
Tot ce doreşte cu surplus!

Năvalnic Vera se desprinde
Şi revoltată mult a spus
Pe funcţii, bani, ea nu îşi vinde
Credinţa întru Cel de Sus!

Iar funcţia primordială
Ce el e obligat a şti,
Precum de mici au scris la şcoală:
Familia a preţui!

Deşi în sine să-şi revină
Devine şeful nevoit,
El bine minte o să ţină
Că grav de ea a fost rănit!

Respins în a lui îngâmfare,
Rămâne foarte supărat
Şi va veni cu răzbunare —
Va fi un nou asasinat.

Acasă ea cu indignare
Lui Iurie i-a relatat
Cu ce a şefului chemare
În astă zi s-a terminat!

El cu atenţie ascultă,
Apoi a zis îngândurat
Ceva că trebuie-rezultă,
De întreprins, neapărat!

Dar Kneazeva închipuire,
Idei nu are şi nici gând,
Din nou doar la comenduire
Chemată poate fi oricând!

Nădăjduia în competenţa
Acestui frate bun, milos,
Mai mare cu experienţa
Şi sfat la timp primejdios!

«Soţ şi soţie» – unica soluţie

A stat Frolovici în tăcere,
Apoi vorbeşte, fâstâcit:
— Nu te mira de-aşa părere,
Soluţii alte n-am găsit!

Vom anunţa că soţ-soţie,
Să ştie lumea, noi suntem!
— De mergem la aşa prostie
Doar cu batjocuri ne umplem.

Era să cadă din picioare
Când auzi aşa idei.
Aceste gânduri el, se pare
Le are de la derbedei.

* * *

Iar declaraţia făcută
Şi consecinţe a adus
Sfinţenia pân' ieri avută
În scurtă vreme s-a distrus.

Totul era ca înainte,
Dar altfel de ataşament
În inimă Frolovici simte,
Deşi în faptă e decent!

Asemeni Vera controlează
Orice relaţie atent,
Dar inima acumulează
De el iubire insistent!

Îndeosebi ea se convinge
Când Iurie a fost plecat.
Trei zile inima îi plânge
De dor deja înaripat!

În sine Kneazeva constată
De Andrieş iubirea ei,
Nerăstignită altă dată,
Pentru Frolovici ia scântei.

El din oraş curând revine
Cu bucurie şi curaj
Când Vera fericită-n sine
E roşioară pe obraji.

— De tine în oraş tot dorul
Cu focul inimii aprins
Lăuntrul şi exteriorul
În flăcări îmi ţinea cuprins!

La fel şi ei i se dilată
De Iurii inima în piept,
Deşi gândise, nu odată:
La el nu are niciun drept!

— La sora Zoia găzduisem
Aceste zile în oraş
De-al nostru mult îi povestisem
Sever, despotic, greu făgaş.

Mi-a dat scrisoare strict secretă
Să îţi transmit doar personal.
— Posibil totul se repetă...
Îmi scrie iar proces verbal!

Şi pe pervaz nedezlipită
Scrisoarea, fără a citi,
De Zoia des obijduită,
O pune când îşi aminti:

Chemată la comenduire
La ora zece de a fi!
Un şef venit i-au dat de ştire
Cu Vera astăzi va vorbi!

Grozavă ambii presimţire
În suflet şi pe inimi au
Din situaţie ieşire,
Nu unde trebuie căutau!

— Voi merge azi şi eu cu tine,
Căci singură ca să te las
Nu pot, şi nu mi se cuvine,
Voi fi alături orice pas!

Să nu cedezi, fii hotărâtă
Şi spune: „Sunt soţia lui!"
— Idee bună, potrivită,
Iar şefii lase-şi pofta-n cui...

Au convenit el să aştepte
La uşă, stând pe coridor,
De unde cu dovezi corecte
Îi va sări în ajutor!

Apoi se roagă împreună,
Şi ambii pas cu pas păşesc
Enorm gătiţi de „lupta bună”
Cu şefii ce femei iubesc!

— Şedeţi, vă rog, sever pronunţă
Şeful cu ton oficial!
Azi voi analiza, anunţă,
Pricina marelui scandal!

— Călugăriţa violată,
Ucisă cum a fost, apoi
Dovezi mai multe ne constată
Problemele ce sunt la voi!

Avem destule informaţii
Că imoral v-aţi comportat,
Aţi provocat aici bărbaţii...
Demersuri multe au marcat!

Iar imoral-prostituată
Înseamnă în popor a fi...
Ea tresări ca înţepată
Când şeful de pe loc zâmbi.

— Vă rog, şedeţi, el prelungeşte,
Căci mai avem învinuiri
În care vina depăşeşte
Tot gradul de închipuiri!

De la chirie, de la babă,
De ce în noapte aţi trecut
La exilatul X, întreabă,
În trei când ţuică aţi băut?

Apoi ne scriu şi exilaţii,
Demersuri... au recunoscut
De imoralele relaţii
Cu ei pe care le-aţi avut!

Şi asta îi influenţase
Ca să devină infractori,
Călugăriţa violase...
E plină Vera de fiori!

Acum în a mea cercetare
De văd acele încălcări
Organele judiciare
Vă vor chema la anchetări!

Apoi veţi trece judecată—
Infracţiune aţi comis!
Fiind aici prostituată
La urmă şeful a decis.

Ce mişelie, uneltire,
Minciuni!!!... şi Kneazeva a plâns
Căzu pe scaun... clevetire
De dânsa şeful mult a strâns!

În timp ce Vera se boceşte
Frolovici brusc, impetuos
La dânşii în birou păşeşte
În vorbă foarte curajos.

— În mâini te ia şi te ridică,
Îi spune lângă ea plecat,
Iar şeful strigă şi explică:
— Fără de voie ai intrat!

— E Kneazeva a mea soţie!
Răsti Frolovici agitat.
Şi pentru ea azi o să fie
Apărător şi avocat!

Neavând nici drept, nici competenţă
Cum aţi putut aşa vorbi?
Căci lucrurile în esenţă
Stau altfel... Iurii le numi!

Procuratura regiunii
Eu mâine o voi anunța,
Crezare că ați dat minciunii
În caz de nu veți renunța!

Eu martor sunt, vestita babă
Vindea bărbaților femei.
Cu „ceai" le face în cocioabă
Amorfă stare pentru ei

Bărbatul X conviețuire
Prin şiretlic n-a reuşit,
Cu ceai la somn şi amorțire
Adusă Vera s-a trezit!

Minciuni sunt şi cele relații
De care exilații zic,
Sunt doar nişte manipulații
De şefi stârnite din nimic!

Curajul lui Frolovici mare
Pe şef îl face dezarmat!
În mica lui continuare
El parcă s-ar fi apărat.

— Ei bine, pentru cercetare
La voi eu astăzi am venit!
Şi la o pauză nu mare
Să stea la sfat a convenit.

După a lor consfătuire
Le spune şeful moderat
Şi fără de învinuire:
— Rămâne de mai studiat...

Acum deci, Kneazeva, acasă
În linişte puteți pleca.
Şi viață să aveți frumoasă!
Să-i felicite încerca.

Prilej nu dați la vorbe rele,
Iar cu Frolovici vă doresc
Să fiți ca două păsărele
Sau lebede ce se iubesc!

* * *

Mergeau la braț, dar în tăcere
Acasă până au venit
Ca sclavul smuls de la galere
În suflet Vera s-a simțit!

Cu rugăciuni de mulțumire
Acasă ambii s-au rugat
Că astăzi marea izbăvire
Prin Iurii Dumnezeu a dat!

În colț de casă aşezată
În sine Vera medita,
Cum de Frolovici apărată
A fost... răsplată merita!

El înapoi şi înainte
Pe loc o clipă nu a stat,
Se plimbă fără de cuvinte
Prin casă mult îngândurat.

La urmă, Vera din tăcere
Ieşind umil, a cuvântat:
— Iurii, din straşnica durere
Miraculos azi m-ai salvat!

Îți mulțumesc de biruință,
De gândul să te răsplătesc
E plină a mea conştiință!
Nici nu ştiu cum să-ți lămuresc!

De aş fi oratorul mare
Vai, ce frumos aş povesti
Cu vers de foc, încântătoare
Orice expresie ar fi!

— Mai mult ca sufletul din mine,
Eu de măreţul sentiment
Iubită soră, pentru tine
Sunt plin în orişice moment!

Trăim, deci, în aceeaşi casă,
Citim Cuvântul, ne rugăm,
Ca soţ-soţie stăm la masă,
Găini... gospodărie-avem!

Noi, Vera, ca şi soţ-soţie
În suflete demult trăim.
Şi lumea toată asta ştie,
Te rog, soţie-soţ să fim!

— Dar asta e fărădelege!
Tu eşti deja căsătorit!
E imposibil să se lege...
Cu Cerul nu e de glumit!

— Familia e dizolvată,
Eu liber sunt, precum şi vezi,
Iar Cerul şi de astă dată
Ne va ierta, te rog să crezi!

— Da Iurii, însă sunt fecioară!
Vai, cât de mult eu am luptat...
În sine ea se înfioară
Şi am Gulag-ul terminat!

Să fii atât în suferinţă
De câte ori era să mor
Prin foc trecând pentru credinţă!
Apoi să cad aşa uşor?

Dar ce biserica va spune?
Ce consecinţe vor urma?
Cu toată forţa se opune
Tentaţiei de a ceda!

— Tu, Vera, nu poţi înţelege,
Biserică azi nu avem!
Şi ambii condamnaţi de lege
Pe veci să fim aici suntem!

Doar unul altuia mai spune,
Aici puţin mai trebuim,
Dovezi de alte nu dispune:
Soţie-soţ e timp să fim!

— Decide-te, e plin de milă,
Va înţelege Dumnezeu
Şi nu ne va trata cu silă,
Destinul doar ne este greu!

Şi o cuprinde cu iubire,
Doar soţ să fie mult dori...
— Păcat... ea strigă la ieşire,
Spre uşă însă nu păşi.

* * *

Decât Frolovici mai devreme
În dimineaţă s-a trezit.
O doare sufletul şi geme
În ea de tot ce a păţit!

Şi pe pervaz văzând scrisoarea,
Desface plicul şi citi.
Îi scrie Zoia următoarea
Povaţă a înfăptui.

La început citi salutul:
„Cu Pacea Domnului Isus,
La vreme de necazuri scutul
Prieten, ajutor de sus!

În Domnul cea mai ne-nsemnată,
Îți scrie Zoia, sora ta,
Adeseori neacceptată,
Încerc mesajul a scurta!

Eu am aflat că eşti trecută
La Iurie a vieţui,
Aşa pas nici nu se discută!
La urmă dureros va fi!

Cel rău vă va crea ispite
Şi ambii veți păcătui!
Nu poți pe căile greşite
Păcatele a birui!

Tu până azi eşti urmărită
Ca pasărea de vânător,
De cea greşeală săvârşită
Cu Andrieşul junior!

Frolovici are şi nevastă
Şi fiică, stăruie grăbit,
Să fugi de o aşa năpastă
Până ce n-ai păcătuit!

Încredințează-te mai bine
În Dumnezeu în ceasul greu!
Şi El pe căile divine
Te va salva, prin harul Său!

Îți scriu, în dragostea cea mare,
Să te ajute Dumnezeu
Şi să rămâi biruitoare,
Lăsând capcana celui rău!

Târziu deja... şi vinovată
Pe Iurie din somn trezi
Scrisoarea strict ei destinată
Îi recomandă a citi.

* * *

Familia recent formată
Schimbări cu sine le-a adus
Ea nu mai este atacată,
Ispitele deci s-au redus!

Frolovici prinde la putere,
Mai sănătos a devenit!
Gospodăria să prospere
Imediat a şi pornit.

Iar după ce înregistrată
A fost căsătoria lor,
E Kneazeva concediată
Şi rar se vede în popor!

De cuget însă remuşcarea
Creştea în fiecare zi,
Găsind spre inimă intrarea,
În centrul ei se stabili.

Curând e Vera anunțată
Că mama ei a decedat,
Cu ruga pentru dânsa toată
Până la urmă s-a aflat.

Iar bucuria mântuirii
Din inimă s-a spulberat.
Şi urâciunea pustiirii
Îndată locul i-a luat.

Iluzia de fericire
Curând şi ea îi părăsi,
Bojdeucă plină cu mâhnire
E tot ce Kneazeva găsi.

În vorba ei deja apare
Ton iritat şi enervat.
Apoi şi multă supărare
Ades Frolovici a răbdat.

Trecând prin asta, blând în fire,
El deveni mai rezervat,
Retras, ca cei din mănăstire,
În duh şi suflet apăsat.

Iar de la lucru când acasă
În orice zi se întorcea
Nicicând nu o găsea voioasă —
În lacrimi deseori şedea!

El o chema la explicaţii:
— Cât timp aceasta poate fi?
Visa-se alte doar relaţii
Şi viaţa altfel şi-o dori.

Se acuza de slăbiciune,
Doar singur el a provocat
Convieţuirea lor, îşi spune,
Deci este autocondamnat.

Însă aceste acuzaţii
Pe Vera o împovărau,
Căci în greşitele relaţii
De vină ambii doar erau.

Şi lacrimile-atunci deschise
Pe faţa ei ades curgeau,
Păcatele pe suflet scrise
Cu forţa lor o mistuiau.

Curând a şi venit scrisoare
În care ambii sunt trataţi
Curvari, excluşi din adunare
Cu semnăturile de fraţi!

Definitiv această ştire
Îi face trişti şi apăsaţi,
Neavând în cazul dat ieşire
Au simţul cel de blestemaţi

Cinci ani trăiţi în astă stare...
Frolovici pare vindecat,
Plămânul infectat nu-l doare,
Şi chipul bine e schimbat!

Iar Vera — amplă transformare...
Când în oglindă se privi
Părea o vestejită floare
De toate câte suferi!

Cu pierderea neprihănirii
În sufletul zdrobit văzu
Venind încătuşarea firii
Şi frumuseţii ce avu!

Scrisoare de la Ana

E anul ’53 în ţară
Odată Iurie primi
Un plic adus deja spre seară
Fiinţa ce îi zgudui!

Îi scrie prima lui soţie
Ce oare să se fi făcut?
Din morţi un sentiment învie
Adus din „secolul” trecut.

„Ce astăzi Ana mai doreşte?"
Şi plicul deschizând citi
În stilul calm, prieteneşte,
Îi scrie cum se pocăi!

„Nu sunt destoinică, scrisoarea,
Nici demnă, Iurii, să-mi citeşti,
Dar scriu şi eu în căutarea
Valorilor duhovniceşti!

Am revenit în adunare
Şi Duhul Sfânt m-a cercetat,
Mi se tăiase răsuflarea
La pocăinţă când am stat!

Înăbuşită-n bocet mare
Eram căzută pe podea,
Când duhul reabilitare
Cu inima din piept cerea!

Şi am primit iertarea sfântă,
Cândva pierdută în trecut,
De tine gândul mă frământă,
Să tac deloc nu am putut!

Şi nu am nicio alinare,
La tine permanent gândesc,
Îmi stă a ta înfăţişare,
Cu tine dorm şi mă trezesc...

Te rog, dacă mai poţi, mă iartă,
Ca astfel să mă liniştesc,
Căci cugetul din piept mă ceartă
Când vechiul trai îmi amintesc!

Unii din fraţi revin acasă,
Cândva ca tine arestaţi,
Cu deportările în masă,
Dar astăzi reabilitaţi!

Eu însă drept la aşteptare
Ca altele surori nu am,
Căci te-am trădat în greul mare,
Când alte pasiuni aveam!

Dar Domnului în rugăciune
Întotdeauna cred şi cer
Să intervină cu minune,
Sfărmând şi lanţul tău de fier!

Să poţi şi tu veni acasă
Cu cei ce iarăşi te iubesc,
Să şezi de vei voi la masă,
Eu altfel nu mă liniştesc!

Cu duhul, inima şi firea
Să vii şi să te odihneşti,
Să-mi vezi în flacără iubirea,
Să ştiu, să văd că mai trăieşti!

A noastră fiică se mângâie,
Îşi face somnul cel dorit;
La piept a ta fotografie
Ţinând, adoarme liniştit..."

Iurii îngălbeni ca ceara
Cu răcnet a căzut pe pat
Îl omora acum povara...
În bocet lung l-a cufundat!

Iar Kneazeva nedumerită,
Luând scrisoarea a citit...
„Soţia este pocăită..."
Şi iată gândul ei venit:

„Aşa şi trebuia să fie,
E dulce să păcătuieşti,
Dar mare este grozăvie
Răsplata când o să primeşti!"

Şi l-a lăsat în agonie,
În duh de vină sfâşiat
Să-şi plângă marea tragedie
Cu secerişul blestemat!

Ieşind, ea în pădure merse
Şi pe o buturugă stând,
Idei analiza diverse
La soarta ei de azi gândind

La un moment îşi amintise
Pe fân asceta moartă stând,
De câte ori o contrazise
De-a ei stranietăţi vorbind.

De erezii învinuită,
Călugăra de ea fugi,
Apoi strigarea auzită...
Dar ajutorul nu veni!

Acum însă mai fericită
Pe dânsa o considera,
Cu o credinţă mult greşită,
Ca munţii cremene era!

„Călugăriţa temerară
Până la urmă s-a luptat
Şi pentru cinstea de fecioară
Pe nici o clipă n-a cedat!

Fiind la urmă sfâşiată...
Dar tot aşa azi sunt şi eu
Cu demnitatea cea de fată
Lăsată şi de Dumnezeu!

Am mers la a mea sfâşiere
De benevol, nu am răcnit
Şi ca bogatul de avere
De-a lui bojdeucă m-am lipit.

Ea suferi martirizarea
Şi Dumnezeu judecător
Doar poate să-i decidă starea
Cu dreptul de Mântuitor

Căci omul nu poate să ştie
Ce Domnul îi va oferi
Deja ajunsă-n veşnicie
Prin moartea ce o suferi

Dar poate fi mai mizerabil
Ceva decât ce-i soarta mea?
Şi cazul este incurabil!
Teribil, vina este grea!

Ca prin urechi de ac trecută
În viaţa asta am rămas,
Cu cinstea fetelor pierdută
Şi dreptul de la cer retras.

Pentru adulter sunt exclusă!
Ce tragedie poate fi
Cu vina mea alături pusă?
Dar nu-şi putea închipui.

Şi nu le-am numărat pe toate,
Iurii, ca fiu risipitor,
Acasă cu a lui păcate
Să plece e obligator!

Eu să contribui la aceasta
Datoare sunt, în mod cinstit,
Rămasă-aici în starea asta
Cu duh şi suflet jefuit!

Să îmi ridic spre cer privirea
Nu pot, deşi cât am trăit
Momentul culminant — răpirea
Întotdeauna l-am dorit!

O Doamne! Doamne, ce grozavă,
Oribil... vai de steaua mea!"
În disperarea cea mai gravă
Strigase inima din ea!

Duios din spate o cuprinde
Iurii Frolovici la moment,
Măsuri la vreme întreprinde
Doar sprijin îi era decent!

— Ce faci aici? uimit întreabă
Scrisoarea poate ai citit
Că eşti plecată din cocioabă
Ca muza gingaş a vorbit.

— Sunteţi persoana care ştie
Mai mult ca toţi ce poate fi,
Şi se desprinde să nu fie,
De mult în braţe nu dori!

Să las scrisoarea necitită
Nu am putut, la ea gândeam
Demult până a fost venită
Şi seara dată aşteptam!

Ea ambilor ne este scrisă!
De ce eu am ieşit aici?
Doar altă uşă n-am deschisă,
Nici şanse chiar din cele mici!

Unde să plec în a mea stare?
Singur aveţi cel ungheraş,
Apoi soţia iubitoare
Vă cheamă în al său oraş!

Nimic nu mi-a rămas pe lume,
Persoana care m-a iubit,
Ce m-a născut şi mi-a dat nume
A decedat, m-a părăsit!

Prietenă pe vremi de ceaţă,
Mămica — îngerul meu drag,
Cu sfat, iubire şi povaţă
Nicicând nu-mi va ieşi în prag!

Acum răspuns la întrebare:
De ce aici m-aţi căutat?
Nu pot găsi în dezvoltarea
Evenimentului urmat.

Tot ce aveam mai scump în viaţă
Ce sfânt de tot consideram
În orice seară, dimineaţă
Doar bine ştiţi, vă ofeream!

Am risipit... o existenţă
Mai jalnică nu poate fi,
Mizerie în suflet, zdrenţă
E tot în sine ce găsi.

Nimic nu sunt. Risipitorul,
Cel fiu în altă ţară dus
Când îl găsi de casă dorul
„Te-am aşteptat cu drag!" — i-au spus.

Avea de ce să-şi amintească
Pe câmp la porci când nimeri
Şi încotro să se pornească
Ştia, căci tatăl îl iubi!

Şi revenită în cocioabă,
Cu mii de lacrimi îi vorbi:
— Unde să ştiu să plec? întreabă,
Dar nici un glas nu auzi!

Cu demnitatea spulberată
Şi cugetul murdar, pătat,
Credinţa straşnic încălcată
Şi dreptul de la har furat...

La cine să mă duc? Şi cade
În bocet mare pe podea
Ca cel rănit pe baricade
Sub lovitura cea mai grea.

Aşa cocioaba devenise,
Azi epicentrul de dureri
Fiinţa ce le zguduise...
Sunt sfâşiaţi de remuşcări.

Frolovici nu are cuvinte,
Stă lângă ea încremenit,
Cum inima se frânge simte
Ca ea de lacrimi năpădit!

A plâns cât nu se poate plânge,
Necazul mare şi-a bocit,
Mai greu când cerul te respinge
Nimic în viaţă n-a trăit!

Îşi plânse deznădejdea toată
Până la tronul cel de sus,
Ajunse lacrima curată
Cristal de pe pământ adus.

Din plâns curând ea se opreşte,
De pe genunchi s-a ridicat
Şi laiţa goală îi serveşte
Pătuc pe care s-a culcat!

* * *

Din somn Frolovici se trezeşte
De paşi un foşnet auzind
Când Kneazeva se pregăteşte
Să plece lângă uşă stând.

Deja paltonul îşi îmbracă
Cu torbe, geamantan gătit,
Iurii nu ştie ce să facă,
Din pat se scoală repezit!

— Ce faci? Ce oare se întâmplă?
Să pleci de ce ai hotărât?
Cu vorbă ea îi spune simplă:
— Convieţuirea s-a sfârşit!

Creştinii cu aşa relaţii
Direct în iad vor nimeri,
Scriptura clare indicaţii
Ne dă, altfel nu poate fi!

Iurii Frolovici, cer iertare,
Căci foarte mare-i vina mea!
În toată astă întâmplare,
Fiţi milostiv! îl roagă ea.

Cum ştiţi, mi-am secerat răsplata
Grozav ce dureros a fost!
La toate însă eram gata
Să dau şi cel mai mare cost.

În astă noapte mărturie
Mi-a dat în suflet Dumnezeu
Că sunt iertată, milă-ţi fie
Să ierţi şi tu la rândul tău!

— Eu contradicţii n-am niciuna,
Adânc în suflet zguduit
Mă simt şi eu trecând furtuna
Pe ambii care ne-a lovit!

Dar azi de ce fugi de la mine
Doar nu sunt adversarul tău?
— Duşman păcatul e — reţine!
— Mai vinovat de care-s eu...

M-am folosit de starea gravă
Atunci în care te-ai aflat,
Ticăloşenie grozavă
În greu moment am arătat!

Şi am cerut convieţuire,
În loc să te fi ajutat
Cu sfântă dragoste, jertfire
Creştin, predicator, bărbat!

De sute ori mai mare vină
Am eu în ce s-a întâmplat!
Şi datoria mea creştină
Prea ruşinos mi-am încălcat!

A trebuit cu bărbăţie
Să te ajut neapărat,
Cu interes de veşnicie,
Cu rugăciune, post şi sfat!

Iar în a mea cociubuşoară
A trebuit să te primesc,
Făcându-mi pentru veci comoară
În slava Tatălui ceresc!

Acum, fiind mai copţi la minte,
Să stăm şi să analizăm...
În lacrimi şi cu plâns fierbinte
În faţa Domnului putem!

— Aşa nivel sfânt de gândire
La tine prima dată văd,
Îi spune Vera. Prin greşire
Ai prins înţelepciune, cred!

— Nu prin greşire, mila mare
A Domnului, prin cugetări,
Îmi dă cuvinte de valoare
Acum la grele întrebări!

Lasă paltonul şi genunchii
Propun acuma să plecăm,
Iar Domnul inima, rărunchii
Ne vede când Lui ne rugăm!

După adâncă pocăinţă
El calea ne va arăta
Din partea noastră doar credinţă
Se cere, Domnul va lucra!

— Dar eu nu merg la liniştire
Pe loc răspuns de nu primesc
Că mergeţi la înfăptuire!
Alternativă nu găsesc!

La Ana să plecaţi acasă —
Soţia ce s-a pocăit,
Iertând ce-a fost, dacă vă pasă,
Recent de tot ce aţi vorbit!

— Alt drum sau gând şi variantă,
A spus Frolovici, nu visez,
E o idee importantă
Sub care sigur mă semnez!

Şi bunul Dumnezeu e martor
Că pocăinţa de acum
A fost adevăratul factor
În faţă ce le-a pus alt drum.

— Acum să discutăm, el spune,
În caz de voi pleca curând
La Ana, mintea mă dispune
Să nu te las! În primul rând

Voi cere Anei să ne ierte,
Apoi cu ea să revenim,
Să facă Domnul, să accepte
Aici cu tine să trăim!

Cu Ana eu te voi susține
Pe drumul greu de suferinți.
În trei, sper că va fi mai bine,
Cu dragoste, cum e la sfinți!

— Dar asta este imposibil!
Ea are drept a refuza,
Iar firea — lucru e sensibil,
Cu dânsa nu ne vom juca!

Căci iarăşi cu atrăgătoare
Priviri atunci ne vom vedea!
La geam paşi se aud; ce-i oare?
La dânşii cineva venea

Eliberată – reabilitată

— Vera Ivanovna, chemată
La comandant urgent sunteți!
— Ce poate fi? cu forța toată
Se revolta Iurii isteț.

Şi-au pus în plan vreo mârşăvie...
Pare demult s-au liniştit,
Voi merge, altfel cum să fie?
Decis Frolovici a vorbit.

— Nu, Iurie, această dată
Mă duc eu singură să văd
Din ce pricină sunt chemată
Şi care urmăresc prăpăd.

Iar Domnul, cu putere mare,
Eu cred, va fi de partea mea,
De nu, merg la martirizare
Decisă, ferm vorbise ea!

— Deci, Kneazeva — eliberată,
Declară şeful, azi sunteți!
Total şi reabilitată!
Vă dau şi actul să-l vedeți!

Citiți şi puneți semnătura
Sub text, acolo, la sfârşit.
Numiți şi satul sau pretura,
Oraşul care l-ați dorit!

Vrem să vă întocmim permisul,
Iar mâine veți avea transport!
Îi pare că trăieşte visul
De cel mai 'nalt, fantastic sort!

— Să nu uitați: la zece mâine
Transport va fi ca să plecați!
Ea sub impresii mari rămâne,
Ca oamenii când sunt şocați!

Era cu sufletul la gură
Când la cocioabă a ajuns
Salvată de sub lovitură
Din lanț, exil, ducând răspuns.

Cu greu găsea cele cuvinte
Lui Iurie a-i povesti
De informația fierbinte
Ființa ce îi zgudui!

— Ştii? Înțelegi? Descătuşată!
Şi pe genunchi se prăbuşi
O, Doamne! Reabilitată!
Cum asta oare poate fi?

Deja gândeam că sunt pierdută
În ochii Tăi, plângând a zis,
Pe lista morților trecută,
Dar azi la viață am permis!

Iar după rugăciunea dată
Putere multă a depus
Să fie iar mobilizată,
Căci forța toată i s-a dus.

Valizele pentru plecare
Când îşi gătea de multe ori
Punea, lua din întâmplare
Aceeaşi haină deseori.

Avu o noapte nedormită
În care mult a meditat
Cum Dumnezeu îşi exercită
Mărețul plan imediat!

El grele noduri le dezleagă,
Uşor, în mod miraculos,
Şi rana sângeroasă leagă
Ca cel samaritean milos!

Călătoria îi decurge
Rapid şi fără mult efort.
Pân' la Novosibirsk parcurge
Distanța liber în confort.

Însă, când coborî la gară,
În altă lume s-a plasat
Că sufletul se înfioară
De tot norodul adunat.

Întrând în sala de bilete
Ea disperată deveni
E haos până la perete
Că nu avea unde păşi.

Iar până rândul îşi găseşte
O oră vreme a trecut,
Speranța însă îi descreşte
De toate câte a văzut.

Amnistie a fost în țară
Şi mii de mii acum mergeau
Ca păsările-n primăvară
Din deportări se întorceau!

Două-trei zile-n aşteptare
Va trebui în rând să stea
Speranțe alte deci nu are
Gulagul spart şuvoi mergea!

Privi peronul până seara
Cum lumea multă asalta
Vagoane, trenuri, însăşi gara
Nimic însă nu ajuta

Noaptea pe geamantan petrece,
Iar zorii când s-au revărsat
Spre trenuri de rezervă trece
Şi rugăciunii s-a predat.

Se roagă mult cu stăruință
Cu focul inimii aprins,
În Dumnezeu având credință:
El ştie rândul cum de-nvins!

Căci dacă a fost ajutată
Cât în pădure s-a aflat,
Acum, când calea e ferată,
Puterea Lui nu s-a schimbat!

Câteva ori ea observase
Un angajat feroviar.
Trecând, la Vera se uitase,
Deci ruga nu e în zadar!

Ultima dată se opreşte:
— Ce aşteptați? a întrebat,
Pe rând ea toate lămureşte,
Apoi a spus că s-a rugat.

Atent ascultă şi priveşte
Străinul impresionat.
La urmă gânditor vorbeşte
Dispus, aproape exclamat:

— Să-ţi fie deci izbăvitorul
Şi azi cel mare Dumnezeu,
De care spui Mântuitorul,
Pe drum înspre sălaşul tău!

Să mergi cu mine! îi vorbeşte
Şi geamantanul ei ducând,
Ajuns în gară se opreşte
Pentru bilete bani cerând.

Curând revine cu biletul:
— Acuma trenul va veni!
Şi vei pleca cu tot respectul,
Cu Dumnezeu să mergi! sfârşi.

Vera a vrut ceva să spună
Dar angajatul a plecat,
Făcând această faptă bună
Nici mulţumiri n-a aşteptat!

Prin lumea multă se strecoară
Cu greu ajunge la peron
Când trenul se opri în gară
În faţă cu al ei vagon!

Amabil ghidul o ajută,
Îşi urcă totul în vagon,
Neliniştea în piept avută
Pieri ca cel mai straşnic zvon!

Acum în sine revenită
În palme faţa şi-a luat...
De viaţă, soartă, obosită,
Tristeţea ei a cuvântat:

— În mila Ta nemărginită,
Fii, Dumnezeule, slăvit,
Eu pururi voi dori smerită
Să Te urmez, căci m-ai iubit!

Al ei trecut cu puşcărie
Gulag, exil a fost tăiat
Ca de o sabie ce ştie
Să facă omul mângâiat.

În paşaport i-au scris acasă
Că are dreptul de-a trăi...
Dar fără mamă, bucuroasă
Nicicum nu va putea a fi!

Străini sunt fără ea pereţii,
Şi bucuria la surori
A fost ca ceaţa dimineţii
Când risipită e de zori.

Pe cincisprezece ani luată,
Cu forţa dusă la străini,
Duşmană grav considerată
De şefii de atunci haini...

A doua zi reproş, mustrare
Pe capul ei deja căzeau
De la surori în gura mare
Învinuirile veneau...

Ea fără murmur, întristare
În slujba rudelor era
Întotdeauna cu răbdare
Din toată inima lucra.

Când mama ei trăgea să moară
Imobilul a împărţit
La fiecare ce comoară
Concret spunând a dăruit.

Avea şi Vera parte dată
În casa scumpilor părinți,
Surorile dar nu odată
Îi fac ei zilele fierbinți.

Şi Kneazeva e nevoită
Să cheme oameni competenți
Şi partea de părinți sortită
Să-i pună între descendenți.

Dar nu devine mai uşoară
Nici după asta viața ei,
Ispitele rămân povară
Şi anii se marchează grei!

Trei ani trecu în aşa stare,
Oricând necazul satelit,
Acasă şi în adunare,
A fost de ea nedespărțit.

Zoia venind şi ea acasă
La adunări a ridicat
Asupra ei probleme masă,
De vechiul amintind păcat!

Ca membru când a fost primită
Ea categoric s-a opus!
Spunea să fie pedepsită
Pân' la venirea lui Isus!

Şi numele de apostată
Să poarte pe acest pământ
Până la marea judecată
De încălcatul legământ

Ea mult a plâns nemângâiată...
Grav înjosită deseori,
Sub nume veşnic apostată
De Zoia spus de mii de ori.

Doar după lungă cercetare
De şase luni când a trecut
Primită e în adunare,
Însă redus având statut!

Pe banca ultima din spate
E locul ei predestinat
Şi ea le suferi pe toate!
Cu nimeni nu s-a confruntat.

Să-şi verse inima, amarul
Şi suferințele la greu,
Să povestească tot calvarul
Cu lacrimi ce-i curgeau mereu

Cu cineva ca să vorbească
Din slujitori a tot visat,
Credința să îi întărească
Dar... ani la rând a aşteptat!

Dialogul
V. Kneazeva – P. Vladâkin

Când lucrul îşi făcea odată
De praf veranda curățind,
Aude vocea neuitată,
Trecutul iarăşi înviind

Un tânăr domn cu părul negru
Venise bine îmbrăcat,
Inteligent, modest, integru...
„Cine să fie?" A uitat

De presupuneri mistuită
Îl tot privea şi, în sfârşit,
Aruncă mătura grăbită —
E Pavel! Pavel negreşit!

La uşa ce era deschisă
Vladîkin Pavel revenit...
Şi Kneazeva de dor ucisă
Exclamă: — Bine ai venit!

Rapidă înspre el păşeşte,
De mâna lui s-a apucat,
Cu mii de pasiuni vorbeşte:
— Eşti Pavel? Pavel! vis curat...

Şi în fotoliul lui tata
Să stea Vladîkin a trecut,
Iar Kneazeva de vorbă gata
Prea grele teme a avut...

— Când sunt pe marea disperării
De toţi lăsată, ai venit!
Oare la voia întâmplării
Cu tine azi m-am întâlnit?

Ea cere de a fi iertată
De nerăbdare şi porni
Istoria a spune toată
Pe cale câte întâlni!

De prăbuşiri zguduitoare
Duhovniceşti a povestit,
Mărturisiri uluitoare
Din viaţă cât a suferit!

De Iurie mărturiseşte
Cum în adulter au căzut,
Nimic nu-i tainic... dezgoleşte
Cu lacrimi drama din trecut.

La urmă reabilitarea
A spus cum i s-a pronunţat
Apoi prin beznă iar cărarea
În faţa ei s-a luminat.

Atent, Vladîkin, cu răbdare,
Ascultă până la sfârşit,
Văzând expresii schimbătoare
Pe faţa ei necontenit.

În confluenţă cu mesajul
Ba faţa se întuneca
Sau îşi pierdea de tot curajul
Ori iarăşi se înaripa.

Şi fără nici o povestire
Ai fi putut determina
Prin câte gropi şi pustiire
În viaţă moartea-i culmina.

Acuma stă înfăţişată
La maximum în faţa lui
De chinuri mari extenuată
Peste puterile oricui...

În praf, în pulbere zdrobită,
Cu sufletul ieşit din piept,
De vlaga vieţii părăsită,
Rămasă fără niciun drept,

Cu demnitatea înjosită
Până la gradul de mizer
De ani de zile obosită,
Cu sete totuşi pentru cer.

Şi se mai văd la ea păstrate
Bucăţi din farmecul trecut,
Dar vede că gunoi sunt toate
Cu spirit astăzi renăscut!

Ştergând o lacrimă pe faţă
A zis: — Eu, Pavel, te-am crezut...
În anii toţi ce-i am de viaţă
De tine stimă am avut.

De fraţi, surori total respinsă
Cu multă lacrimă stropesc
A Domnului picioare însă...
Tot dorul pentru El trăiesc!

Te rog unde să fie locul
Pentru creştinii decăzuţi
Sau poate îmi vei spune focul!
Sunteţi toţi pentru veci pierduţi!

De n-ai părere extremistă,
Arată-mi locul plin de har
Pe lume dacă mai există,
Ca pentru cel cândva tâlhar...

— Există suprafaţă mare:
Golgota numele i-au pus!
Cu loc extins fără hotare
Sub crucea Domnului Isus!

Acolo mii de ani respingeri.
E scris, nicicând nu se produc,
Deşi nu vin la cruce îngeri...
Ca tine toţi şirag se duc!

Eu văd că ai ajuns la cruce,
Deci locul e deja găsit,
De-acolo vezi şi nu te duce —
E pentru tine pregătit!

Nu te sfii, în număr mare
Prieteni mulţi acolo ai,
Ca tine este fiecare
Cu dreptul de a fi în rai!

E Kneazeva mult întărită
De cel Cuvânt la vreme spus,
Genunchii pleacă mulţumită,
Slăvind pe Dumnezeu de sus!

— Şi ce să fac apoi în viaţă?
— În adunare, vezi, să fii!
Cuvântul Sfânt cum ne învaţă?
Cu toţi în pace să te ţii!

Trăieşte-ţi bucuria lină
Şi Domnului să te jertfeşti
Cu dragoste curată, fină
Şi cu ce poţi să Îi slujeşti.

Cu vechi prietenul de viaţă
Vladîkin mult timp a mai stat
Vorbind de vremile de ceaţă
Pe adunări ce s-au lăsat.

Au răsfoit mai multe file,
De Kolîma a povestit
Cu grele întâmplări şi zile
Din morţi la viaţă revenit.

Şi sincere condoleanţe
De mama ei când au vorbit
I-a spus cu veşnice speranţe
Pentru creştinul mântuit...

Din Taşkent spre Kolîma

Veni şi ziua de plecare!
Creştinii mulţi s-au adunat
Cu un cuvânt de-nviorare
La ultimul moment păstrat.

Cu lacrimi Luşa povesteşte:
— Sunt unsprezece ani la rând
În casă el de când lipseşte,
Ea des îl aştepta plângând!

Cu Petru într-o dimineaţă
La lucru când l-au petrecut,
Păşind în negură şi ceaţă
Din ochii lor a dispărut.

Apoi de tata aminteşte,
De nouă ani e arestat,
Iar inima din piept şopteşte:
Demult e Petru împuşcat.

Dar ea pe ambii îi aşteaptă...
Să vină Petru neapărat
Cu Pavel, mâna lui cea dreaptă,
Lăsând Gulagul blestemat...

Bătrânul Fedoseev spune
La urmă ultimul cuvânt
De care inima dispune
Din Sfântul, veşnic Legământ:

— De multe ori nenorocirea
Dă peste cel neprihănit,
Dar Domnul e cu mântuirea
În orice zi la el venit!

Fără de lacrimi, bărbăteşte,
De Luşa este petrecut.
Şi Katerina părinteşte
L-a strâns la piept cât a putut!

Solemn au mers până la gară.
Surorile s-au agăţat
De a lui umeri fără scară,
Ilie se făcea bărbat.

El înainte geamantanul
Ducea, păşind misterios,
Lăsase jucării, motanul...
Decent se poartă, e serios.

La urmă Fedoseev merge
De fraţi alături şi surori.
Această zi nu se va şterge,
Ascunsă nu va fi de nori.

Prin gară trenul când venise,
Ca o cometă a zburat,
Pe un minut doar se oprise
Şi zborul şi-a continuat.

Sta pe peron bătrânul frate
Cu capul neacoperit,
În suflet de singurătate
Peste măsură copleşit.

Cu mare expresivitate
Privirea lui azi radia,
Speranţa în Divinitate
Mesaj pe suflet îi scria.

Pe faţa în furtuni călită
Din ochi mari lacrimi îi cădeau.
Persoana a plecat iubită,
Nimic să schimbe nu puteau...

— El pentru mine-aceste zile
Prieten, frate şi copil
A devenit... rosti subtile
Cuvinte cu un glas umil.

* * *

Se miră Katerina, mama:
„Aşa departe el fiind...”
De sentimente toată gama
Le inundase de curând!

Şi fratele Gavril exprimă:
— Se pare, el cu noi în rând
Demult există! Şi confirmă:
— Eu permanent îl am în gând!

Cu geamantane de plecare
Nataşa, Pavel se gătesc,
Trecând la intensificare —
De asta orice zi vorbesc.

Acum, în zilele recente,
Lor Jenea veste le-a trimis:
Pentru lucrări proeminente
Pe continent îi dau permis!

Şi rezervate au bilete
Pentru plecarea pe vapor...
Străpunşi sunt unii de regrete
Adânci în urma ştirii lor.

— Nataşa, Pavel vor fi singuri
Pe cel îndepărtat pământ?
Sortiţi în doi la grele friguri,
Omăt înalt mânat de vânt?!

În adevăr, această ştire
Cu griji la rude a ajuns
Şi doar acel călit în fire
De spaimă nu se dă străpuns!

Cu nopţi la urmă nedormite,
Nataşa, Pavel s-au ales,
La părtăşii de mult dorite
Cu tinerii merg seara des!

Vorbea Vladîkin cu ardoare,
Pe fraţi, surori mobiliza
La rugăciuni; la devotare
Pe tineri conştientiza.

Dar nu se îngloba în vreme
Fiind la părtăşia lor
Cu multe întrebări la teme,
Căci tinerii azi multe vor.

Şi terminau târziu. Acasă
Puteai veni numai pe jos,
Dar tinerilor nu le pasă
Au caracterul viguros!

La urmă intervin părinţii —
Şi dânşii vor la părtăşii!
Aşa erau pe vremuri sfinţii
Flămânzi după cuvinte vii!

La ora două — trei de noapte
Să doarmă Pavel doar mergea
Doctrine, Psalmi, istorii, fapte
A fost subiectul ce ţinea.

Venise ziua despărţirii
Şi mulţi la ei s-au adunat
Mânaţi de spiritul iubirii
Când de plecare au aflat.

Părinţii, după rugăciune,
Au mers pe jos, i-au petrecut
Până la prima staţiune
De unde nu s-au mai văzut!

Şuvoiul de transport şi lume
În fluviul adânc şi lat,
Cu valuri peste mal şi spume
Spre Nordul ţării i-a luat.

În preajma gării, când ajunse,
La dânşii au mai aderat
Prieteni. Mare grup se strânse:
În jur trei cercuri au format!

Cu drag îşi aduceau aportul
Din inimă din ce aveau
Îşi exprimau pe rând suportul
În timp ce-n suflete plângeau.

Iar ultimul „La revedere!"
A fost când trenul s-a mişcat
Ca să dispară din vedere
Spre Nord mergând accelerat.

Cu mâinile sus ridicate
În urmă unii exclamau
Cele mai scumpe, adorate
Emoţii care le aveau.

Dar lacrimile apărute
Vederea clară le stingea
Şi feţele acum văzute
Au început a dispărea.

Cu ei spre Nord duc mari impresii
Rude, prieteni a lor gând
Îl fac să fie de sugestii
Preocupat zile la rând.

La orizont o panoramă
De tot străină apărea:
Treceau republici fără vamă,
Copaci, verdeaţa dispărea...

E trist la geamuri Kazahstanul
Cu marele pământ pustiu,
Nu se vedea cât ţine lanul
Nimic din ce există viu.

În drum mai mult decât o lună,
Pornind cu trenul din Sud-Vest,
Au timp de vorbă împreună
Cu destinaţia Nord-Est.

De adunări ce perspective
În Kolîma se vor ivi
Au discutat. Punând active
Idei şi planuri zi de zi.

Întâlnirea cu F. Patkovski şi A. Miţkevici

Novosibirsk îi întâlneşte
Cu obrăjorii rumeori
La toţi pe care îi priveşte
Nataşa dintre trecători.

E minus încă, ger afară,
Cu vântul aprig, violent,
Pe când demult e primăvară
Acum acasă la Taşkent.

În hainele subţiri luate
Nataşa din vagon ieşi,
Dar să reziste-n frig nu poate
Şi ea la faţă se roşi.

Când repede au dat bagajul,
La credincioşi se duc grăbiţi,
Căci îi făcea din jur peisajul
Să facă paşii mai măriţi.

Stăpânii casei cu iubire
Îndată uşa le-au deschis:
— La noi cu bună revenire!
Cu pacea Domnului! au zis.

Şi îi invită-n sala mare
Unde la mese adunaţi,
Posibil e o sărbătoare,
Mulţime văd surori şi fraţi!

E partea cea oficială,
Şi rând pe rând unii din fraţi
Le adresau cuvinte-fală
La doi în faţa lor aflaţi.

Că ei sunt membrii venerabili,
Iubiţi şi cei mai însemnaţi,
Aşa destoinici şi amabili
Puţini există între fraţi!

Unul din ei deja în vârstă,
Filip Patkovski se numea,
Celalt cu faţa jurnalistă —
Artur Miţkevici îi spunea.

Din partea lor şi ei onoare
În mari proporţii dăruiau,
În schimb, la orice salutare,
Orgoliu, glorie trăiau.

Patcovski pe neaşteptate
Privind la Pavel se gândi,
Făcând pe loc o noutate,
Luând cuvântul prelungi:

— Cu noi o soră şi un frate,
Stimaţii mei, s-au mai unit!
Le oferim întâietate
Să ştim de unde au venit.

— Vladîkin Pavel sunt. Soţia —
Nataşa — este din Taşkent,
Iar eu din Centru, din Rusia,
Suntem căsătoriţi recent.

În Kolîma noi ne întoarcem,
Mai sus de cercul cel polar.
Surghiunul acolo ni-l facem
Pe muntele numit calvar.

La douăzeci de ani din casă
Am fost luat şi 'colo dus
Cu cei exterminaţi în masă
Pentru credinţa în Isus!

A acceptat a fi cu mine
Nataşa în acele zări
Din pure raţiuni creştine,
A Domnului simţind chemări.

— Ocazie atât de rară
Fantastic lucrurile stau...
Patcovski „extraordinară"
Numeşte seara ce aveau.

— Frate Miţkevici! politeţe
Patcovski a rostit având —
Vedeţi ce mare frumuseţe!
Şi a urmat continuând:

— Suntem dispuşi participare
Să vă propunem de aveţi,
Cuvinte de înviorare
Sau altceva precum credeţi!

Vladîkin a citit Cuvântul:
— Alegeţi cui vreţi să slujiţi!
Vă pun în faţă Legământul,
De el puteţi să vă lipiţi

Sau idolilor daţi onoare,
De neamuri dumnezei numiţi,
Cum fac noroadele sub soare,
Alegeţi astăzi ce voiţi!

Instanța-n univers supremă
La Iosua e Dumnezeu!
Fără restanță şi dilemă,
A declarat, aleg azi eu!

Prieteni dragi, prioritate
Avem față de-aceşti evrei
Părinții lor păgânitate
Aleseră zei-dumnezei.

E alta tema cu părinții
Din fericire azi la noi,
Ca în trecut pe vremuri sfinții,
Din ei mulți au murit eroi.

Bătuți în penitenciare,
La ger şi foame rânduiți,
Niciunul la colaborare
Cu „slujbele" n-au mers, cum ştiți!

Acum ei nu mai sunt în viață,
Suntem plasați pe locul lor,
Dar stăm ca dânşii — fortăreață,
Cu sufletul biruitor?

Şi este duhul lui Ilie
Venit cândva pe Elisei
Menit în creştinism să fie
Şi azi cum ieri a fost cu ei?...

La mulți pe inimă gravată
Această predică a fost
Temeinică, considerată
Sugestie de mare cost.

După „Amin" o rugăciune
Patcovski zice prea grăbit
Şi pleacă, căci nu mai dispune
De timp; aproape a fugit...

Cu el asemeni se grăbeşte
Miţkevici tare la moment.
Spre uşă repede păşeşte
La chip rămas inteligent.

Simpatizanții lor urmează
Exemplul care li s-a dat,
În acest mod se estimează
De cei doi că s-au ataşat.

Patcovski lui Vladîkin rece:
— La mine neîntârziat
Mâine să fii! a zis, când trece
Şi tot aşa l-a salutat.

— Iertați-mă, e imposibil,
Eu merg cu trenul spre Nord-Est!
— Găseşte timpul disponibil,
Iar celelalte fă în rest!

Miţkevici lucrurile-aprobă
Zâmbind lipsit de interes
Şi fără niciun pic de vorbă
Trecu spre uşa lor expres.

„Ce intonație haină
Venită-n graiul creştinesc!"
Vladîkin o numi străină
De spiritul dumnezeiesc!

De multe ori el slujitorii
Îi auzea fiind copil,
A lor cuvinte-oratorii
Pe Pavel îl făceau umil!

Dar cu aceste intonații
El zece ani e cunoscut,
Deci alte sunete, relații
Azi adunarea au umplut!

Iar cei rămaşi un cerc formează
Şi pe Vladîkin l-au rugat...
Cu toţi atenţi audiază
Despre Gulag mesajul dat.

Însă a fost cu ei o soră
Bătrână ce s-a revoltat,
Rămasă la această oră,
La drept vorbind, a regretat:

— Văd că puţin pe fraţi cunoaşteţi,
Filip, Artur cât se trudesc!
Fiind în trecere, doar oaspeţi,
Nu ştiţi pe Domnul cât iubesc!

Sunt fraţii noştri de onoare,
Amabili, scumpi şi renumiţi
Pentru Hristos în devotare
Cât nu puteţi să vă gândiţi!

Vladîkin, dar, o contrazice:
— Noi azi cu toţi am auzit
De câte ori le-aţi zis „ferice"
Când foarte mult i-aţi proslăvit.

Dar despre fraţi din închisoare
Şi de surori nu ştiţi nimic,
Să nu vorbim de dânşii oare
Căci „slujbele" ne interzic?!

— Vai! lanţuri, penitenciare
Cu despoţi, oameni oprimaţi,
Bătăi şi foame, frigul mare
Şi sute, mii exterminaţi!

Demult acasă înţelepţii
Din cele locuri au venit.
Mai sunt ţinuţi încă la „lecţii"[1]
Cei cu grumaz înţepenit.

Şi uită-te ce se primeşte
Că unul foarte bucuros
De libertate mulţumeşte
În adunare de folos,

Iar altul caută păţanii
Cu suflet încăpăţinat
— Creştini... puţin la minte stranii —
Şi au găsit ce-au căutat!

U-u... De vuiet casa plină
Şi bunicuţa s-a trezit
Între ai săi a fi străină
Şi momental i-a părăsit.

— Cum v-aţi permis cu aroganţă
De fraţi, surori ca să vorbiţi?
Din ce motive şi speranţă
Aşa de mult îi ponegriţi?

Până târziu în părtăşie
Aceşti fraţi şi surori au stat
Găsind izvor cu apă vie
De care mult s-au însetat.

— Dar libertatea virtuală
De unde s-a luat şi când?
Vin întrebările năvală
În faţa lui Vladîkin stând.

El nu a ezitat la ele,
Pur adevăr să dea răspuns:
— E libertate-n ghilimele
Ce toată ţara a pătruns.

Vladîkin ziua următoare
E intensiv preocupat
De pregătiri la drumul mare —
Spre seară doar a terminat.

[1] „lecţii" – reeducarea celor care n-au acceptat colaborarea cu securitatea.

De aceea la Patcovski vine
Cu foarte mari întârzieri
Stăpânul casei intervine:
— Eu ce vă poruncisem ieri?!

Sunt indignat de-aşa purtare!
La doisprezece doar v-am spus,
Dar aţi venit spre înserare
Când luna e degrabă sus!

Suntem prea ocupaţi, mai spune,
Dar trebuia să ne-ntâlnim.
Şi nici Miţkevici nu dispune
De timp ca multe să vorbim.

— Eu, fraţilor, de dimineaţă
La drum bilete cumpărând...
Spunea Vladîkin când la faţă
Patcovski se făcea mai blând.

Sunt foarte limitat în vreme,
În port la timp sunt obligat!
Spre Kolîma nu-s alte scheme
Posibile de navigat.

— Eu vă aştept de dimineaţă
Cu ajutor material,
Necesităţi aveţi în viaţă!
E de la mine... cordial.

— Ce inutilă aşteptare!
Îi spune Pavel: Nu primesc,
Eu sumele am necesare,
Serios principiu vă vorbesc.

Apoi, nu vă cunosc, se pare,
Patcovski îl privi mirat:
„E renumit între hotare!
Dar Pavel a continuat:

— În ’30 — face menţiune —
Vă cunoşteam imaculat,
Destoinic de la Uniune
Conducător înflăcărat!

Azi nu vă mai cunosc, declară,
Decât că de VSEHB sunteţi
Numit iar slujitor în ţară
Şi reguli altele aveţi!

— Am înţeles. Îmi ofensează
Grav sufletul cuvântul dat,
Dar totuşi ce vorbiţi creează
Impresii de creştin curat!

În gânduri văd echilibrare
De-aceea am considerat
Să mergem la „cooperare”
Destoinic... v-am apreciat.

Sper că nu e necesitate
Despre VSEHB să vă explic,
Iar cât despre publicitate
Nu am de gând să mă implic.

S-a mers pe fapte compromise...
În baza lor noi am deschis
Bisericile fost închise,
Altfel nu s-a putut, a zis.

Poziţiile azi pierdute
Din nou le vom recuceri,
Restricţii ni s-au dat acute...
Sperăm şi ele vor pieri!

De aceea, rog, primeşte banul
Şi fii deplin încredinţat,
De ei nu s-a atins vicleanul,
Îi dau cu sufletul curat!

— Aici e întinat izvorul,
De aceea nu îi voi primi!
Rămâneţi singur posesorul.
La urmă Pavel ferm vorbi.

Gândiţi prin fapte compromise
Să biruiţi pe inamic
Prin şiretlic — cum auzise —
Nu veţi ajunge la nimic.

La Dumnezeu nu merg viclenii,
Doar credincioşi adevăraţi
Se numără printre oştenii
La el pe listă acceptaţi.

Acum când aţi lăsat armura
Vorbiţi că veţi redobândi...
Dar cum veţi face lovitura?
Consider — nu veţi reuşi.

Iar Dumnezeu o moştenire
Din alt lăstar îşi va crea —
Destoinică de nemurire
Cu ani şi asta vom vedea!

Când între timp Miţkevici iese
El înspre Pavel s-a mişcat
Anume cel moment alese,
Apoi în şoaptă a urmat:

— Te rog, convingător, primeşte...
O altă sumă a venit
Din cercul care te iubeşte...
În mare taină îţi transmit!

— Acest bănuţ îşi are locul
Chiar lângă inimă direct,
Căci e jertfit cu drag, cu focul
Iubirii ce se zbate-n piept!

Indiferent un ban, o sută,
E însuşi cazul valoros,
Aici nimic nu se discută
E jertfa lui Isus Hristos!

Patcovski la moment oftează
Adânc, fiind satisfăcut,
Un pic şi ochii lăcrimează;
Emoţii bune a avut.

Pe scurt au stat la rugăciune
Pentru acest mic ajutor
Că inima la fraţi dispune
De râvnă sfântă, stimă, dor...

Apoi Patcovski îl previne
Privind spre uşă-ngrijorat
— Miţkevici încă vrea cu tine
Să stea la vorbă neapărat!

Pe dânsul îl interesează
Relaţii cu cei exilaţi,
Şi tot ce se organizează,
Vrea informaţie să-i daţi.

Iar singur, ca să faci slujire
La fraţii condamnaţi din Nord,
De unde ai blagoslovire
Sau cine ţi-a emis acord?

— O încercare prea „deşteaptă”,
Dar în zadar cu mare dor.
El toată ziua mă aşteaptă
Nu-i pot fi interlocutor!

Însoţitor — îmi dau acordul
Cu bucurie să păşesc
De el alăturea tot Nordul
Uniţi de Spiritul ceresc...

Sora Varea

În drum ca iarna viscoleşte
Cu trenul spre Irkutsk mergând,
În inimă se răcoreşte
Nataşa peste geam privind

La gară ei se transbordează
În trenul spre Vladivostok
Apoi se duc şi vizitează
Având o zi de stat pe loc.

După adresa cea primită
De la Patcovski au găsit
Familia de el numită
La care au şi găzduit.

Stăpâna casei, sora Varea,
Ca oaspeţii la ei veniţi,
Asemenea iubea cântarea,
De aceea sunt bine primiţi.

Iar soţul plin de modestie
Şi liniştit în caracter
E lucrător cu vrednicie —
Cadou ei dăruit de cer.

Şi doi copii au mari în casă
Cu ei bunica lor trăia
La suflet, inimă aleasă...
Ieşire alta nu avea.

Seara au fost la adunare,
Condusă de un vechi bătrân,
Părea de semne funerare,
Obrazul moşului e plin.

Pavel în predica propusă
De dragostea din cer vorbi,
Dar adunarea predispusă
La somn — puţine auzi.

Pe feţe pur indiferenţă
În timpul predicii citea,
Declin lăuntric, decadenţă...
Mai mult nimic nu se vedea.

Vladîkin mare stăruinţă
Depune în a lămuri...
Doar spre sfârşit el umilinţă
La trei din cei prezenţi zări.

La urmă a cântat şi corul
De sora Varea dirijat
Că de cântare-ţi trece dorul —
Un imn nu bine învăţat.

Când adunarea se sfârşise
Doar cei trei s-au apropiat
De Pavel care le vorbise,
În rest, toţi s-au împrăştiat.

În drum spre casă, sora Varea
A spus că vrea nemijlocit
La oaspeţi să descrie starea
Bisericii unde-au venit.

— Deunăzi doar ne-au dat permisul
În urma multelor stagnări
Din pulberi să ne scoatem visul —
Să facem iarăşi adunări!

Vai! ce efort şi câtă fugă
Pe toţi eu până i-am convins
De casă bani să ne ajungă
Să strângem — mult am întreprins!

Şi casa a fost cumpărată,
Vorbeşte Varea în sfârşit,
Deschisă şi inaugurată,
Aşa cum ea a plănuit!

Dar am problemă cu păstorul
La cel care a fost m-am dus,
L-am invitat cu tot onorul:
„Sunt mari necesităţi" i-am spus.

Eu mă gândeam cu bucurie,
Rapid că se va implica
Ca de comoara de pe glie
În inimă se va mişca.

Dar jale şi dezamăgire,
Căci fratele a refuzat
Să se implice în slujire...
Răspunsul negativ mi-a dat!

La teatru el se angajase
Cu funcţie, salariu bun.
Biserica ce se formase
La număr mică e acum!

Şi un salariu cât se cere
El, sigur că a calculat,
Nu va putea să îi ofere
Şi la bătrân am apelat.

El s-a decis fără condiţii,
Pe nimeni altul nu avem,
Lipsit ca dânsul de ambiţii
Şi mergem, frate, cum putem!

Nu vă mai zic în şir de toate,
Dar despre cor spun ce avem:
Cu-aşa tenori nu se mai poate;
Cu bas în pierdere suntem...

N-am nici tenor nici bas de frunte,
Dar vreau să-mi spuneţi ce gândiţi
E pacostea cu două puncte
Puteţi un sfat să-mi dăruiţi?

Nu se permite ca din lume
Tenor şi bas să îmi găsesc
Corişti, dar nu numai pe nume
Cu plată, dacă se unesc?

— Să discutăm dar împreună...
Vladîkin e pe gânduri dus,
Poate soluţie mai bună
Găsim aşa, mergând, a spus.

Pe bas, posibil, şase sute
De ruble trebuie să daţi
Din cei cu slujbele pierdute
Pentru beţie alungaţi.

Un tenor liric? Problematic
Va fi tot ieftin să găsiţi!
Opt sute — îi vorbi pragmatic —
E suma ce o să plătiţi!

Priveau toţi cu nedumerire
La Pavel când aşa a spus,
Doar Varea fără de uimire
Gândea la cele de mai sus.

Şi dacă basul şi tenorul
În aşa fel vor fi găsiţi
Va trebui schimbat păstorul,
Aceasta trebuie să ştiţi!

În ruble suma de o mie
Salariu de îi veţi plăti —
Mai tânăr, mai activ să fie,
Decât cel muribund, vorbi.

Apoi va trebui schimbată
Inscripţia ce o aveţi,
Având problema rezolvată
De care deranjaţi sunteţi.

Tot grupul care auzise
La urma toată a zâmbit,
Iar Varea după ce „păţise"
Zâmbind şi ea, a amuţit.

Şi doar acasă îşi revine
Spunând că nu s-a aşteptat...
Mi-e faţa plină de ruşine,
Cum în căruţă m-ai luat.

Eu din a mea naivitate
În simplitate mă gândeam
Vă întrebam ca pe un frate
Pe drum când toate povesteam.

— Bisericile sunt formate
În duh de oameni renăscuţi,
Nu poţi plin de naivitate
De bas şi tenor să discuţi.

Şi cum să fie pus păstorul
Se cere rugăciuni şi post
Să facă necurmat poporul,
Altfel nu va fi nici un rost.

Fiind la ei vreo zece ore
Vladîkin a mai observat
Cum Varea întrebări majore
Mereu avea de rezolvat.

Comandă, sfat şi dispoziţii
În mare număr poruncea
La niciun fel de contradicţii
Cu dânsa nimeni nu mergea.

Bătrâna mamă la plecare
Lui Pavel scoate în vileag:
— De fiică sufletul mă doare
Cu inima stau după prag.

De viaţă nu sunt bucuroasă
Pân' la pământ ne-a umilit...
Eu întrebare pun serioasă,
De altfel nu aş fi vorbit.

— Bunică, numai Domnul poate
Cu-aşa director a vorbi.
Mai stăruiţi, răbdaţi pe toate,
Printre străini mai greu va fi.

La despărţire sora Varea
Asemeni s-a apropiat
Să-i tălmăcească Pavel starea
Şi poate va avea un sfat...

— Eu, frate, văd şi printre rânduri
Şi înţeleg că mult aveţi
Să-mi spuneţi agresive gânduri...
Din ce motive, dar, tăceţi?

— Sunt gata, Pavel îi răspunde,
Vă rog, deci, să mă ascultaţi
Voi fi deschis, nu voi ascunde
Nimic, aşa cum e la fraţi.

În casă tu eşti cap, nu soţul,
Dar ea ca para s-a aprins
Să poată explica „negoţul"
Şi caracterul neînvins.

Ca din caiet citea înscrise
Dovezi în apărarea ei,
Nimic Vladîkin nu mai zise...
Ea este dintre „oi şi miei".

Până la urmă, cu răbdare,
A ascultat cele dovezi,
Iar când secunde nu mai are
Îi spune un cuvânt de miez

— Văd că acum al tău e timpul,
Dar la sfârşit vei pipăi
În faţa ta amar „Olimpul"
Când prea târziu te vei căi...

Şi a urmat „La revedere!"
Ca niciodată de uşor
Găsesc o mică încăpere
În tren după dorinţa lor.

Cu soţul Varei despărţirea
A fost cu notă de amor,
A plâns cerându-şi pomenirea
În orice zi în ruga lor.

În Vladivostok

Iar spre Vladivostok e drumul
Ca un complex memorial,
Stau lagărele câte unul
În rând pe lanţul criminal.

Şi lângă ele cimitire...
În acel timp nu s-a permis
Acasă pentru pomenire
Să fie duşi — s-a interzis!

Pe rând,Vladîkin povesteşte
Nataşei cum i-a fost aici...
Prin geam la Skalî când priveşte
Cu şansele de viaţă mici.

Cheritul, maistrul în memorii
Apare Kaplina, Ermak.
Sodoma — îl cuprind fiorii,
Cu Magda rugăciune fac!

Temniţa... ploşniţe, „tătucul",
Cu lemne carul răsturnat
Şi fetele din drum cu rugul
La o ţigară invitat.

Îl iau în amintiri fiorii
De lagărul pe litoral
Unde ca piatra grei cad zorii
De ocean zvârliţi pe mal.

Vladivostok îi întâlneşte
Cu vânt marin din Est venit.
Spre golf Vladîkin când priveşte —
De „Djurma"[1] şi-a reamintit.

Dramatică le-a fost plecarea
Spre Kolîma câteva mii,
Făcându-şi noaptea îmbarcarea
Ca în adânc intrau de vii.

Îşi amintise demnitarii
În haine scumpe îmbrăcaţi
Şi convorbirea în detalii:
Ca iarba — oameni seceraţi.

El se gândi la fiecare
Şi s-a mirat cât de exact
Le-a spus atunci de secerare:
Acel cuvânt demult e fapt.

Din toţi e viu doar generalul
În '38 reabilitat,
În rest, toţi îşi găsiră malul
Pe veci pe care s-au plecat...

[1] „Djurma" - denumire de vapor.

Aici şi-au anunţat venirea.
La vreme s-au înregistrat,
A fi în rând pentru primirea
Cartelei de alimentat.

Apoi se roagă să găsească
Creştinii unde se unesc
La părtăşia cea frăţească
În Faţa Tatălui ceresc.

Şi au găsit creştini îndată.
Stăpâna bine i-a primit,
Cu dragostea creştină toată
Şi le-a descris amănunţit:

— Au arestat demult păstorul
Şi din predicători pe fraţi,
Făcând împrăştiat poporul
Cu mulţi copii orfani lăsaţi.

Biserica e lichidată,
Creştinii doar în mici grupări
Se-adună cu dorinţa toată
La clandestine închinări.

Şi la păstor au fost acasă,
Iar seara mulţi s-au adunat
La adunarea care lasă
De cer creştinul ataşat.

Câteva ore — pocăinţă...
Apoi, în suflet încântaţi,
Reînnoiţi cu har, credinţă,
Doresc creştinii adunaţi

A reveni la existenţă
Să se adune regulat.
Biserica — a ei esenţă
Să-şi manifeste neapărat.

Se spune însă cu ruşine
Că niciun frate n-au găsit
Să fie cum şi se cuvine
Mai mare între ei numit.

Pentru moment întâietate
Surorile acuma au
Până se va găsi un frate,
Altfel să meargă nu puteau.

Iar Pavel şi Nataşa pleacă
În port pentru a fi aflaţi;
Formalităţile să treacă
Să fie pe vapor luaţi.

Vizita în Sucean

Însă vaporul întârzie
Şi la Sucean se hotărăsc
În vizită la fraţi să fie,
Rugându-se uşor găsesc.

Au întâlnit pe drum o soră...
Cu temeri care i-a privit
Şi ghid le-a fost în acea oră
La alta care i-a primit.

Aceasta de Kabaev ştie,
Cândva aici ei au trăit,
Lăsând o amintire vie,
Cu mare dor s-au întâlnit!

Cu dragoste fierbinte — pară
Au fost de soră onoraţi,
Cu ospitalitate rară,
Stimaţi, hrăniţi şi ascultaţi.

Vladîkin bucuros în sine
E că şi în acel ţinut
Există adunări creştine...
Mai auzi că în trecut,

Fiind la mare sărbătoare,
O adunare de aici
Trăi de foc o încercare
Cu şansele de viaţă mici.

Când bântuia în Est războiul,
La adunare înarmaţi,
În gloată au venit tot soiul
Tâlhari şi oameni revoltaţi.

Sudălmi, înjurături, ocară...
Creştinilor le-au ordonat
Să iasă toţi urgent afară,
Dar nimeni nu i-a ascultat.

Se auzeau în jurul casei
Învălmăşeli, împuşcături,
Cu încercări periculoase,
A face undeva spărturi.

În acel timp, la rugăciune,
Creştinii pe genunchi au stat,
Iar ei la altă acţiune
Să treacă nu au ezitat.

O gălägie de topoare
În curte se mai auzi,
Ciocane înfiorătoare
Bătaie-n uşă se porni...

La geamuri pun rapid zăbrele
Şi uşa cuie a primit.
Apoi, lângă pereţi surcele
Şi scânduri, lemn au grămădit.

Cu crengi aduse din pădure
Ei casa au înveşmântat,
Făcând în jur construcţii dure
Cu gaz lampant le-au împroşcat.

Din jur locuitori cu groază
Priveau cum focul a fost dat
Şi repede se declanşează
Incendiul organizat.

Prin geamuri trosnet, fum şi pară
Spre cei închişi se îndreptau;
Cum focul casa împresoară
Toţi bine îşi imaginau.

Că sunt predestinaţi la moarte
Oricine din creştini vedea,
Iar focul panică împarte —
În timp ce para mult creştea.

Copiii începeau a plânge
Când spaima semne arăta,
La unii pătrundea în sânge
Şi tensiunea ridica.

În cel timp se aude glasul
Păstorului bătrân vorbind:
— Fraţi şi surori, acum e ceasul
Venit şi peste noi la rând.

Aceasta este încercarea
De foc, prezisă în Scripturi,
Să nu vă ia descurajarea
Copii şi tineri, şi maturi!

Aceasta este calea veche —
Apostolii pe ea au mers,
Ajunsă fără de pereche
De când e lume-n univers.

E calea de bunei parcursă,
De milioane de martiri...
Puteri, de energie sursă
Ne dau aceste amintiri.

Şi toţi vedeau de strălucire
Cum faţa lui s-a luminat —
La cel moment adeverire
Că Dumnezeu nu i-a uitat.

— Şi dacă viaţa ne sorteşte
Ca toţi martiri să devenim,
E Domnul Cel ce întăreşte...
La El în rugă când venim.

Să ne luăm cu toţi de mână
Şi în genunchi daţi să cântăm
Ca nimenea să nu rămână
Învins în moarte când intrăm!

De melodie casa plină,
Când mic şi mare au cântat
Cu inspiraţie divină,
Tot mersul zilei a schimbat.

Au răsunat mitraliere...
Şi între dânşii se luptau
De mâini luaţi când în veghere
Creştinii pe genunchi cântau.

Un strigăt fără încetare,
O zarvă mare, tărăboi
Comandă, ordin, împuşcare;
În jurul casei e război!

Treptat... dar focul încetează,
Zăbrelele zburau la rând
Şi fumul de la geam cedează,
La uşă se aud bătând.

Câteva clipe... e deschisă:
— Ieşiţi! — e ordinul strigat,
Dar nici după comanda zisă
Mişcări din sală n-au urmat.

Armata regulamentară
În cele clipe a ajuns
Aici, la margine de ţară,
Tâlharii însă s-au ascuns.

Sta şeful şi privea creştinii
Cum sunt la rugăciuni plecaţi,
Fără să-i sperie hainii,
De foc şi fum neafectaţi.

Acum biserica, păstorul
Cu ochi în lacrimi mulţumeau
Lui Dumnezeu — Izbăvitorul —
Cu glorii slavă-I înălţau.

Trec după rugăciuni afară
Părinţii cu a lor copii
Din ocupaţia barbară
Ostatecii rămân toţi vii.

Din foc ieşiţi se duc acasă,
Păstorul ultimul păşind,
Privelişte armonioasă
La şef şi la soldaţi lăsând.

De izbăvire mulţumeşte
Armata, şeful curajos
Azi Dumnezeu Se proslăveşte
În modul cel mai glorios!

Ca trei bărbaţi din valea Dura,
Când Domnul din cuptor i-a scos,
Biserica învinse ura
Acestui grup vertiginos.

Cu dreptul reîntors la viaţă
De Cel ce e al ei izvor
Şi pentru vremi de nor şi ceaţă
Luceafăr, Domn, Mântuitor.

* * *

A doua zi e adunare,
Duminică atunci era.
Ca zi de mare sărbătoare
Vladîkin o considera.

Lângă amvon i-au dat lui locul,
Nataşa e primită-n cor.
Imagini despre casă, focul
Asediu, fratele păstor...

Adânc îl impresionează,
Iar când i-au oferit cuvânt,
Acelaşi vers şi el citează
La Petru scris în Legământ:

„Cu focul grea e încercarea"
Pe tema asta a vorbit,
Văzând cum toată adunarea
În duh total s-a umilit.

Nu mai puţin decât o oră,
Apoi la rugăciuni au stat,
Urcând la treapta cea majoră
Din vizită cât s-au aflat.

Dispuşi, plini de însufleţire,
Toţi la sfârşit i-au salutat
Pe oaspeţi cu a lor venire,
Apoi au mai continuat:

— Îndată se organizează
La masa dragostei a fi!
În aşa mod omagiază
Familia ce azi veni.

Cu mult regret la despărţire
Biserica i-a petrecut,
Căci demni şi vrednici de iubire
Din prima zi s-au şi făcut.

Părtăşia cu Jenea şi Lida

Ei pleacă din Sucean spre seară.
Pe drum de Komarov vorbeau,
În port posibil să apară:
„E timpul; îşi imaginau.

Presentimentele nu-s false!
În orăşel când au intrat,
De doruri inimile arse
Îndată s-au îmbrăţişat!

După un schimb de informaţii,
Pe o colină s-au plasat
În aşteptare situaţii
Mai bune nu ar fi aflat.

La masa Domnului, la Cină
Cei patru au participat,
În părtăşia cea divină
La masa dragostei au stat.

Vladîkin la a lor plecare
De la Taşkent e ordinat
Pentru a Domnului lucrare
Oriunde va fi implicat.

În rugăciuni de mulţumire
La urmă toţi s-au închinat
Pentru minuni de izbăvire —
De Jenea azi eliberat.

La masa dragostei le spune
Evghenii cum a fost lăsat
Să plece. Cu intenţii bune
De medici fost examinat,

I-au scris permisul de plecare:
De nouă ani la Nord aflat
Prea slabă sănătate are,
Se cere reabilitat.

Iar pentru Pavel bucurie —
A spus la urmă şi-au lăsat
Căminul pentru ei să fie
Aşa cum este mobilat.

Rezervele de alimente
În cameră ce au rămas
Vor fi a lor cu instrumente —
Necesităţi la orice pas.

În cameră acum trăieşte
Un frate administrator,
Căminul pentru ei păzeşte,
Fiind în aşteptarea lor.

Asemeni Pavel povesteşte
Ce a văzut şi a trăit,
El pe Nataşa o priveşte
Ca mare har lui dăruit.

Că în a lor căsătorie
Ei voia Domnului găsesc,
Din cer venită armonie
În suflet, gând şi duh trăiesc.

E ora de acum târzie
Când iar în port au revenit,
Dar fericiţi urmau să fie
Şi noaptea bine au dormit.

Cu treburile de plecare
A doua zi s-au ocupat;
Conform cu legea în vigoare
E fiecare controlat.

Iar timpul cel de aşteptare
La Komarov a expirat
Un tren spre Asia plecare
Din port curând şi-a anunţat.

Nataşa, Pavel împreună
Cu ei merg spre Vladivostok,
Acum viaţa lor comună
Se termină în acest loc.

Când ultima le vine oră
Vladîkin a intervenit,
Pe Jenea, Lida îi adoră
Cu un mesaj frumos vorbit:

— Vă mulţumesc Evghenii, Lida
Pentru tot binele făcut,
M-aţi ajutat chiar în pofida
A multor lipsuri ce-aţi avut.

Şi Dumnezeu Preasfântul ştie
De câte ori Îi mulţumesc
Cu voi de sfânta părtăşie
De care astăzi mă lipsesc.

Noi ne-am convins! Avem destine
Unite într-un monolit,
Cu calităţi în el divine
Pe veci a fi nebiruit.

Însă pe lângă lucruri sfinte
Din partea Domnului mai am
A spune câteva cuvinte
Prilej şi timp doar căutam.

Am, Lida, astăzi în vedere
Exteriorul ce îl ai...
Vorbeşte des de neveghere —
Tu alta la-nceput erai:

În rochie pe tine simplă
Şi pardesiu ca ea la fel...
Ceva cu timpul se întâmplă —
Tu firea ţi-ai pierdut de miel.

În doar câteva luni trecute
Aşa de „bine" te-ai schimbat
La modă bluzele cusute
În altă lume te-au marcat.

Când te-am văzut din prima dată —
Pentru Evghenii te-ai jertfit,
Atenţie şi grija toată
De el aveai necontenit.

Bărbaţii din localitate
Străini ţi-au fost la început;
Un creştinism de calitate
Mai mulţi în tine au văzut.

Dar, în timp, Jenea singuratic
În casa lui a devenit,
Iar tu ca peştele-n acvatic
Între bărbaţi te-ai pomenit.

Cu vorbe dulci, curtenitoare
Şi glume pline de amor,
Cochetărie uimitoare,
Şi zâmbetul atrăgător.

Copii tu nu doreşti; păcatul
Stă furişat la uşa ta,
Te rog, azi nu respinge sfatul:
De Cain îţi voi relata...

La timp când Domnul îi vorbise,
N-a stat să cugete serios,
Iar cel rău astfel dovedise
Să-l facă foarte rău, mânios...

Tot mai înstrăinat devine
Al tău soţ pentru viaţa ta,
Străin de fiică va rămâne;
Ea altfel nu se va purta.

Să îl salvezi ai fost venită
Aceeaşi cale şi destin
Să ai de benevol jertfită
Din mare ideal creştin!

Dar alta te întorci acasă...
Şi Lidia a explodat
Cu serii de dovezi pe masă,
Apoi se linişti treptat.

Şi sta cu faţa înecată
De lacrimi fără a vorbi,
Evghenii, în pământ plecată,
Privirea toată îşi ţinti.

— Prieten drag, în tine vină
În ce am spus eu nu găsesc,
Lui Jenea Pavel îi alină
Durerea, greul sufletesc.

Îţi sunt plin de compătimire,
Dar focul tău duhovnicesc
Rămâne doar de pomenire,
În suflet cu regret vorbesc.

Se stinge marea ta făclie
Şi râvna sfântă din trecut,
N-a mai rămas şi astăzi vie
Cum prima dată ne-am văzut!

Blândeţea ce o ai din fire
Nu te va face fericit
Îţi trebuieşte înnoire
În duh a fi restabilit!

— Eu, Pavele, prieten, frate,
Văd, înţeleg... fără puteri.
Stau cu aripile tăiate,
Cu sufletul plin de poveri.

Vreau înnoire, consacrare,
Mă voi ruga stăruitor!
Să mă susţii şi tu mai tare
În rugăciuni pe viitor.

După această convorbire
Nataşei Lida îi vorbi:
— La Nord în paltonaş subţire
E imposibil a trăi.

Să facem schimb: îmi dai paltonul,
Iar tu te duci în şuba mea...
În gară a intrat vagonul —
E staţia ce-i despărţea.

Câmpii de gheaţă şi uragane

Ei în Vladivostok bagajul
Primind se reîntorc în port
Maritim unde e peisajul
Cu bărci, vapoare — orice sort.

Nelinişte, îngrijorare
În duh, responsabilităţi
Simţea Vladîkin la plecare
Cum vin în multe cantităţi.

De iarbă fină amuzată
Sub un copac se odihnea
Nataşa, liniştită toată,
Iar el nedumerit privea...

Cum faţa poţi să ai senină
La sorţ când Nordul ţi-a căzut?
În viaţa ei aşa rutină
Ea nici în vis nu a văzut.

El e deprins... aşa stihie
În viaţă l-a înmormântat
De multe ori pentru vecie,
Dar totdeauna dezgropat!

Furtunile Siberiene,
Pe Kolîma fiind plasat,
Întinsul marilor troiene
Coleric sânge i-au format.

Pe ’nalte greutăţi de viaţă
El cu avânt se ridica,
Urcându-se pe munţi de gheaţă
În fugă făr’ a luneca.

Însă impasurile vieţii
Adeseori îl aruncau
În fortăreţele tristeţii
Unde şi cei viteji plângeau.

Nataşa-n caracter opusă
Faţă de el se nimeri,
La cumpănă adesea dusă —
Aceasta îl neferici.

Dar pe parcurs el se convinge:
Speranţa este baza ei
Şi mila Domnului ce-nvinge
În orice zi vrăjmaşii săi.

Aşa el astă calitate
A început a preţui
În lucrul din frăţietate
Anume ea mult îi uni.

* * *

Se face noapte. Îmbarcarea!...
Nataşa încă nu ştia
Vaporul ce prezintă, marea,
Acum vedea şi auzea.

Lumini aprinse miriade
Vaporul luminos făcea,
Treptat pe mal poporul scade,
Ca în adânc în el mergea.

Un sunet sfâşie văzduhul
E ultimul în golf semnal
Ce înfioară simţul, duhul
E îmbarcarea la final.

S-a balansat întâi vaporul,
Apoi încet se depărta
Spre Magadan ducând poporul,
Iar marea se întărâta.

E vară, dar câmpii de gheaţă
Spre Nord mai multe au văzut
Cu foarte mare suprafaţă,
Dar pe alături au trecut.

Odată, noaptea îl trezeşte
Nataşa, căci se simte rău.
Vaporul foarte greu pluteşte
Se prăbuşeşte des în hău.

Lăsând câmpiile de gheaţă,
El spre Pacific s-a plasat,
Dar marile furtuni din faţă
Asupra lui s-au concentrat.

De şapte metri înălţime
Sunt valurile ce lovesc
În el cu forţă şi cruzime.
De spaimă mulţi se îngrozesc!

Vladîkin vede căpitanul
Prin întuneric stând înalt,
Pe turn luptând cu tot elanul
Cu a oceanului asalt.

Dezastrul încă două zile
E în ocean dezlănţuit
La ultimi kilometri — mile
Doar lângă ţărm s-a liniştit.

Strigau „Zavialov" pasagerii
„Nagaevo şi Magadan"
Mulţi aşteptau ca şi străjerii
Doritul lor meridian.

Privind la munţii cu zăpadă
Nataşa faţa şi-a mâhnit.
N-a fost în iunie să vadă
Nicicând omătul netopit.

Din caracter echilibrarea
Puţin a oscilat mai jos
O înfioară încercarea,
Dar Pavel este curajos.

Vladîkin bine înţelege
Cu al familiei vapor
Acum e osândit de lege
Şi dus pe valuri, vânt şi nor.

Spre cercul cel polar departe
Va trebui biruitor,
Fiind ne'spăimântat de moarte,
Să meargă unde şefii vor.

În port ajunse la amiază,
Maşini coloane aşteptau.
Cu ele toţi se deplasează
În ce direcţie doreau.

Fratele Keşe

În Magadan ei se cazează
Într-o baracă de trăit;
Se duc şi se interesează
Cum Keşe poate fi găsit.

La club când au venit îndată
În vestibul au întrebat,
Găsi persoana căutată
Aproape că imediat.

Un bătrânel pe scări venise:
— Sunt Keşe, cine m-a chemat?
Privind înspre Nataşa zise
Cu glas umil, creştinizat.

Evlavia e tipărită
În tot exteriorul lui —
O complexiune rar găsită
Aici ca el niciunul nu-i.

Nevrând, Vladîkin se gândeşte
La club cum Keşe a ajuns.
În el smerenia trăieşte...
E greu să vadă un răspuns.

— Miraţi, probabil, veţi rămâne,
Asemenea suntem şi noi,
Am vrut să vă urăm de bine
În marile aici nevoi.

— Cu ce vă pot sluji, amice?
— Noi ştim că sunteţi din creştini!
— Da, pot să zic bunelul zice
Privind în faţă doi străini.

— Cu Pacea Domnului, permiteţi
Atunci ca să vă salutăm!
Nataşa, Pavel să ne ziceţi,
Pe Kolîma noi ne aflăm.

El bucuros luă scrisoarea.
Adresa — Moscova — citi:
Fratele Karev... cu mirarea
În ochi şi lacrimi năvăli.

— Propun ca să ieşim în stradă,
A spus Vladîkin când văzu
Că mulţi se coborau să-i vadă
Şi chiar un cerc în jur făcu.

— Da, trebuie, rosti amabil
Bunelul cu acelaş gând.
În parc un loc mai acceptabil
De părtăşii în trei găsind.

— Of, dragii mei, a vârstei floare...
Ca nişte rude îmi sunteţi!
Tu Pavel, Nătăşică, oare
Ce despre Kolîma credeţi?

Că v-am zis Nătăşică, fie
Al bătrâneţii mele junghi,
Am şaptezeci, permiteţi mie
Să mă comport din acest unghi.

Ei, bine, eu văd întrebarea
În ochi la Pavel, deşi taci:
„Cum de îţi ai aici aflarea
De ce la club lucrezi, ce faci?"

În parc discută până seara
Unul de altul încântaţi.
Bunelul îşi rosti povara —
Soţ şi soţie arestaţi:

Despotic le-a căzut destinul
Sever să fie condamnaţi
Amarul, temniţa şi spinul
Cu moartea să le fie fraţi.

Soţia lui în puşcărie
Pentru credinţă a murit.
În sărăcia cea lucie
Acum băiatul şi-a găsit.

Orfan în stepa Barabină,
La suferinţă destinat,
Familia avuse vină
Fiind pericol pentru stat.

Mai mult de zece ani sentinţă
Fratele Keşe în Gulag
A îndurat pentru credinţă
Pe cel îndepărtat meleag.

El pe Vladîkin îl admiră,
În suflet deveni străpuns...
— De unsprezece ani? se miră.
Cum viu pân' astăzi ai ajuns?!

Iar în amurg în căutare
El fuga pleacă a găsi
Apartament pentru cazare
De care Jenea le vorbi.

Veni în treizeci de minute.
Nou-cunoscuţii i-au primit
Amabili. Dar cu scuze multe
Urgent la teatru s-au pornit.

— De ceruri milă dăruită —
Noii prieteni s-au gândit
Pe seară liniştea găsită
E har de Domnul rânduit.

Fratele Keşe recunoaşte:
Duhovniceşte a slăbit,
Fără Scriptura ce renaşte
Şi de singurătăţi lovit.

La rugăciune se căieşte,
Păcatele mărturisind,
În inimă se înnoieşte,
Asemenea în duh şi gând.

Apoi fac Cina cea divină
Toţi trei din pâine au luat,
Conform cu regula creştină
La Golgota au meditat.

Şi din pahar — spre amintirea
Pe cruce sângelui vărsat,
Care aduce mântuirea —
Solemn toţi au participat.

Fratele Keşe niciodată
La Cină parte n-a luat
În perioada condamnată
Cât unul singur s-a aflat.

Cu lacrimi Pavel mulţumeşte
Că Domnul îl învrednici
Bunelului ce ispăşeşte
Ca şi el vina a-i sluji.

Această cină îi unise
Cum ei nici nu s-au aşteptat,
Pe toată viaţa devenise
De ei bătrânul ataşat.

Se înţelese la plecare
Cu dânsul a coresponda;
În stăruinţă fiecare,
Să fie a nu se uita.

Şi periodic să se vadă
În părtăşii a se uni,
A dragostei dintâi dovadă
În tonul ei se despărţi.

* * *

În munţi cu crestele înalte
Adresa nordică având,
Nataşa, Pavel printre alte
Pe drum expun acelaşi gând.

Că Magadan le devenise
Oraşul pentru ei natal,
Fratele Keşe îi unise
Cu el şi sine în total.

Tranşee, şanţuri, râuleţe...
Autobuzul greu mergea.
E timpul munţii să-şi dezgheţe
Deasupra plapuma de nea.

Localităţi sub munţi culcate
A rar de tot când întâlnesc
Fac staţiile programate
Mănâncă şi se încălzesc.

În acest timp bogat în piaţă
Taşkentul e cu piersici moi,
Cireşe, vişine, verdeaţă,
Degrab şi pepenii în toi.

Când autobuzul şanţuri trece
Nataşa se îndepărta
De geam, cu sentimentul rece
Lui Pavel mâna căuta.

Departe de realitate
I se părea că e un vis
În stranie localitate
Cu drumuri ce dau în abis.

Dar mai era câte o dată
Splendidă graţie-tablou,
Făcea senzaţia bogată
Cu amintiri apoi ecou.

În dispoziţie schimbată
Pe geam Nataşa des privea
La panorama variată
Ce aşteptarea depăşea.

De Pavel s-a mirat la culme
Prin comparaţie văzu:
Acest peisaj, ţinut — renume
În caracter la el trecu.

Ajunşi „acasă”

La Ust-Omciug ajung spre seară
Când fratele-n cămin cazat
Venise în autogară
Să îi ajute neapărat.

Le-a prezentat frumos căminul
În curăţenie păstrat
Pentru odihnă după chinul
În drumul mare îndurat.

De mâna Lidei grijulie
La loc e totul aranjat,
Un colţişor de rai să fie
În mediul străin lor dat.

La rugăciunea mulţumirii,
În primul rând, în trei au stat,
Slăvind izvoarele iubirii
Ce şi acest ţinut străbat.

Apoi, la cina pregătită,
Şezând fratele şi-a vorbit:
„Porunca astăzi împlinită
În modul bine reuşit...”

— Eu, dragii mei, aici o lună
Cu traiul ştiţi că m-am oprit.
La strajă stând cu voie bună
Apartamentul v-am păzit.

Aici Evghenii locuise
Cum ştiţi cu Lidia un an,
Iar la plecare o transcrise
Pe voi, precum avu în plan.

Eu vă dau cheia cu plăcere
Şi fie binecuvântat
Acest cămin! la încheiere
Spunând, acasă a plecat.

* * *

Venirea lor e întâlnită
De locatari şi de colegi
Cu o atenţie mărită —
Doar toţi ca dânşii sunt pribegi.

Din ei trăiau compătimire
Mai mulţi când Pavel îşi scotea
Permisul scris pentru ieşire
Pe continent cum plănuia.

Deci, cu Nataşa cunoştinţă
Colegi, prietenii făceau,
În a lor mică reşedinţă
Să-i viziteze des veneau.

Şi modul lor de comportare
La toţi impresii mari lăsa
Aşa relaţii fiecare
Din ei, desigur că visa.

Acasă melodii creştine
După serviciu des cântau
Şi Biblia, cum se cuvine,
În orice zi în glas citeau.

Luau aminte trecătorii
Veneau şi se interesau;
Şi apăreau ascultătorii —
La text şi întrebări puneau.

Aşa la convorbiri ajunse
Cu ei de faţă se rugau,
Cuvântul Domnului pătrunse
În inimile ce-L doreau.

Vladîkin plin de fericire
E cu Nataşa că slujesc
Lui Dumnezeu; a lor menire
În asta văd şi preţuiesc.

Nataşa se acomodează
În acest mediu exilat,
Văzând criteriul de bază:
Ei Domnul aşa soţ i-a dat!

Dar în curând, rutina vieţii
În mare fluviu i-a luat
Şi sentimentele tristeţii
În inimi se întorc şi bat.

I-au scris lui Pavel deplasare
Pe toată vara în taiga,
Ca să nu plângă la plecare
Nataşa-n sine se ruga!

Ea nu a vrut să-l întristeze,
Dar lacrimile au venit!
Şi nu putea să nu cedeze,
Doar n-are suflet de granit.

A plâns de vechiul mod de viaţă
La care iarăşi e supus,
Dar la momentul cel de faţă
Alternativă n-au în plus.

Ea şi la sine se gândeşte.
Grozav e una să rămâi!
Unde „Adam" sălbăticeşte
Cum liniştită poţi să fii?

Când ştii: zăvor, încuietoare,
Şi lacăte făr' ajutor
Aici cunoaşte fiecare:
După femei bărbaţii mor!

Rămâne Domnul adăpostul
În vremurile de furtuni:
Să-i fie paza vieţii, rostul
Şi făcătorul de minuni.

Rucsacul singură îi strânge,
Apoi pe umeri şi l-a pus.
Emoţii, lacrimi îşi învinge,
La râu tot singură l-a dus.

Acolo soţul îşi cuprinde,
La despărţire dezlegând
Frânghia — barca se desprinde
De mal cu apele plecând.

Şalupa mare-i aruncată
Spre maluri — stânci adeseori
De oameni greu fiind plasată
Spre mijloc iar de multe ori.

„Exact aşa e cursul vieţii!
La el Vladîkin s-a gândit,
Cu valuri, stânci ca şi drumeţii
Pe râu de maluri des lovit."

Deplasarea în taiga

Peisaj ce încânta privirea
E locul unde s-au oprit.
Pe mal să-şi facă locuirea
Să pună corturi s-au grăbit.

E fauna aici bogată
De peşte — marile comori,
Ciupercile sunt vara toată
Cu fructe, soare, iarbă, flori.

Dar cu indiferență pură
La toate Pavel a privit.
Sătul mai sus de gât şi gură
E cât nomad a viețuit.

Deja trei săptămâni trecuse;
Şeful odată se gândi,
Posomorât când îl văzuse,
Ieşire la moment găsi.

— Te văd,Vladîkin, foarte tare
Îți e urât, eu asta cred,
Acum o rută încercare
Spre Ust-Omciug vreau să aleg.

În aşa fel şi pe acasă
Vei trece la serviciu stând.
Îndată fața luminoasă
Îi devenise auzind.

A doua zi de pregătire
Tot calculul efectuat
A fost. Iar înspre zori pornire —
E ordinul în grup lansat.

Spre Ust-Omciug o zi întreagă
În drum e grupul tot aflat
Vladîkin gândurile leagă
Mereu de casă ataşat.

Nataşa îi ieşi în cale
În mână pâlnie avea,
Mergea în gândurile sale
Pe Pavel însă nu-l vedea.

El a chemat-o, şi îndată
Sunt iar alături fericiți.
Dar nu ştiau: în viața toată
Vor fi decenii despărțiți.

Nataşa zilele trecute
Mult a avut de suferit
De cap dureri avea făcute
De oameni beți necontenit.

În acest timp au fost probate
Şi lacăte, zăvorul tras...
Speranța în Divinitate
I-a fost suportul în impas.

Dar a avut şi bucurie!
Fratele Keşe s-a grăbit
În vizită la ea să fie
Cu teatrul pe aici venit.

În foarte scumpă părtăşie
Cu el Nataşa s-a găsit,
De mângâieri, nădejde vie,
Credință, fapte au vorbit.

A fost o bună noutate —
Fratele Keşe a decis
Că muzicant mai mult nu poate
A fi la teatru: s-a dezis.

Cu rugăciuni şi cugetare
El calea şi-a analizat,
Văzând că trebuie schimbare
În lucrul cel menţionat.

În timp ce Pavel e acasă,
Cu el Nataşa s-a urcat
Pe munţi, în suflet curioasă
De cel ţinut îndepărtat.

A spus că vrea cu el să plece,
Dar Pavel greul i-a descris
Prin care expediţia trece:
— Mai bine stai aici! a zis.

Când a trecut o săptămână,
La drum iar trebuie de dus,
Din nou Nataşa cu-a să mână
Ce trebuie-n rucsac i-a pus.

Dar şi mai grea e despărţirea
Cum oare altfel poate fi?
Aşa se duce mântuirea
Şi poarta strâmtă se numi.

La râu tot grupul în ispită
Căzu la cursul lui privind.
Pe pluta de ei construită
Cu toţi să plece au de gând.

Cu noi puteri, pe la amiază,
A fost pontonul terminat.
Şi asta îi încurajează —
Cu toţi pe el s-au îmbarcat.

Rapid merg apele la vale,
Dar avu loc un accident,
Ajunşi la mijlocul de cale
Slăbi a lor experiment.

Pericolele de plutire
De data asta s-au mărit
Era enormă nămolire
Şi pluta lor s-a nimicit.

S-a dus la fund încărcătura,
Iar oamenii sunt deplasaţi
Miraculos pe surpătura
De unde pot a fi salvaţi.

La miez de noapte, spăimântată,
Nataşa uşa a deschis.
Pe noapte bine încuiată
Lui Pavel apărut ca-n vis.

Nici viu; nici mort; la două zile
Toţi iarăşi se pornesc la drum.
Însă pe jos aceste mile
Parcurg în cazul de acum.

Lui Pavel şeful îi permite
Să-şi ia soţia sa cu el;
La greu Nataşa, la ispite
Ca Pavel gata e la fel.

A treia zi era spre seară
Când expediţia porni
Nataşa — situaţie rară
De Pavel nu se despărţi.

La zece kilometri cale
S-au înţeles a fi cazaţi
Pe noapte-n corturile sale
De alt grup lângă drum aflaţi.

Găsind la ei bunăvoinţă
Până în zori s-au odihnit,
Apoi spre a sa reşedinţă
Prin mlaştini grupul s-a pornit.

La început găsi răbdare
În mers Nataşa după soţ.
Nici drum nu este, nici cărare,
Pământ nu-i tare niciun colţ.

Nataşa nu numai o dată
Cu vorbele a încercat
Să deregleze grupa toată
Din mersul bine cadenţat.

Dar Pavel răbdător explică:
— În drum bărbaţii nu vorbesc,
Căci vorba bunul mers le strică
Nu beau şi nu se odihnesc.

Nataşa e ascultătoare,
Dar foarte mult se mai mira
Ce lege înspăimântătoare,
Nescrisă la cel drum era.

Ea totuşi, pasul îşi descreşte
Şi simte nişte tăieturi;
Din mers şi Pavel se opreşte
Să ia a ei încărcături.

Şi o mai susţinea de mână...
Când patru ore au trecut
Picioarele nu pot s-o ţină
Dureri acute a avut.

În acel timp, din fericire,
Şi mlaştina s-a terminat
Posibilă pentru oprire
Cărare tare a urmat.

Pe muşchii înverziţi ea cade,
Spunând, că mult s-a obosit,
Durerea nicidecum nu scade,
Picioarele îi ard cumplit.

Atent Vladîkin o descalţă!
Grozav! Cât sângele a curs
Ciorapii în bucăţi de aţă
Se transformase pe parcurs.

Acuma cizmele la modă
Cândva cusute în Taşkent,
Îi fac plimbarea incomodă
În depărtatul orient.

Cizmarul din Taşkent în calcul
Luase străzile din el
Nu mlaştini, pietre, stânci, copacul
Sfărmat în cale mărunţel.

Cu apă de la râu îi spală
Vladîkin sângele-nchegat,
Iar grupul s-a oprit — loială
Poziţie şi-a exprimat.

„Repaus treizeci de minute!"
Imediat s-a anunţat.
Pe drum aceste răni făcute
Puţin, dar totuşi s-au calmat.

Îndată Pavel se dezbracă
Şi rupe lenjeria lui,
Obiele pentru ea să facă
Aici ieşire alta nu-i.

Înfăşurând a ei picioare
În cizme le încalţă iar
Să prelungească drumul mare
Porni, deşi le simte jar.

La început ea se deprinde
Să nu rămână stăruia,
Arsura însă o cuprinde
Şi-n rest de drum o chinuia.

Dar în total epuizată,
Şi părăsită de puteri,
Pe braţ de Pavel e luată
De-asupra altelor poveri.

Cinci kilometri depărtare
Mai au de mers până la post
Pân' la genunchi prin apă mare
Tot restul drumului a fost.

Ori se schimba câte odată
Târâş — grăpiş o mai ducea
De talie îmbrăţişată,
Altfel nicicum nu se putea.

„Aşa în viaţă e testarea!
În sine Pavel s-a gândit.
Când la iveală iese starea
Din ce e omul plămădit.

Dar câţi însurăţei pe lume
Sub aripioara mamei lor,
Ca noi purtând acelaşi nume,
Nu ştiu de vremi cu ceaţă, nor.

De suferinţă stau departe,
De sacrificiu auzind
Se plictisesc până la moarte
Cu lumea la un pas mergând.

Şi dacă, din nefericire,
Cu prigoniţi se întâlnesc,
Scăpând de astă întâlnire
Cinci ruble pentru ei jertfesc!

În caz mai rău, în ocolire
Păşesc, zicând că vinovat
El singur e de pedepsire,
Căci legile a încălcat!

Dar când în prag şi lor destinul
Amar le vine în sfârşit,
Au ca la nimeni trist căminul
În starea ce s-au pomenit.

Pe lume cei mai mizerabili
Din toate câte sunt făpturi,
Cândva iubiţi şi prezentabili
Devin fără de preţ figuri.

Plini de ocară, făr' speranţă
Se duc lăsaţi de Dumnezeu
Lipsiţi de orice cutezanţă
Ajung la poarta celui rău.

Atunci din treacăt cerşetorul
Cu traista lui se va opri
Fiindu-le mângâietorul
Şi cu posmagi îi va servi.

Apoi o binecuvântare
Le lasă de la ei plecând:
«Nenorocire, vai, oroare!
Mai jos de mine coborând —

Vi s-a tăiat mălaiul, traiul
Sărmani! Ce tare vă jelesc
Citiţi! — e scris pe poartă „vai"-ul
Acolo altfel nu primesc.»

Şi, ca din vis trezit, putere,
Dă-mi Doamne!" el a suspinat
Ieşi sărmanul din tăcere
Ajuns total epuizat.

— Pavluşa, cu dureri în voce,
Nataşa la a lui suspin
A spus: În suferinţi feroce,
Eşti dragul meu în mare chin!

Tu lasă-mă şi caută drumul,
Dar el răspunde la moment:
„În întuneric, câte unul,
Pe loc ne pierdem evident!

În stânga noastră stânci şi râul
Cu mare zgomot e aflat
În dreapta în Taiga desfrâul
De vânt mari urme a lăsat.

Aceasta unde stăm e calea...
Şi a continuat în jos,
Deşi e inundată valea
Mergea din greu, dar curajos.

De fluviu marginea el ține,
În jur nu se vedea nimic,
Extenuat fiind în fine,
Putere neavând nici pic.

Din arma cea de vânătoare
Gândi să tragă un semnal
A împuşcat... şi ca urmare
Au dat răspuns din celalt mal.

După acea împuşcătură
Un fluierat s-a auzit,
Apoi şi strigăte din gură
Ca din pământ au răsărit.

Erau în locul unde cursul
În râu cel fluviu îşi făcea.
Şi tot aici e şi apusul
Durerii lor; şi ea trecea.

Prin întuneric Pavel vede
Spre mal cum luntrea a plutit.
În ea colegii îşi revede
Să treacă râul s-au grăbit.

Doar după câteva minute
Ei sunt în cortul încălzit,
Iar şeful deserviri plăcute
Din peşte bun a pregătit.

Nataşa însă cu suspine
Căzu direct pe aşternut
Cu şeful Pavel se reține
I-a spus ce cale au trecut...

Asemeni şeful povesteşte
Să fie Pavel informat
Şi după ce un ceai serveşte
Cu drag odihna şi-a luat.

Prin mila Domnului — idilă
Ei viața de aici numesc.
Aşa doar poate fi la vilă
Când oamenii se odihnesc.

Nataşa rănile ce are
Degrabă îşi tămădui
Metode, leacuri populare
Destule pe aici găsi.

Colegii, şeful îi stimează
Şi asta-i face liniştiți
Pe Kolîma în astă oază
De securişti sunt negăsiți.

Mult caprifoi şi merişoare
Mărunte pe aici creşteau
Şi alte boabe fără soare
Cu sutele de mii rodeau.

Ore întregi treceau desişuri
Nataşa, Pavel şi strângeau
Acele mii de mărunțişuri
Ce vitamine conțineau.

Iar pescuitul, cea mai mare
La ei atracţie avea,
Pasionaţi sunt fiecare
Cum peştele în mâini venea.

Ce-i drept, Nataşa învăţase
Doar cel de Pavel aruncat
Să-l prindă — mâna i se dase
Pe mal, altfel n-a încercat.

Găseau şi păsări la vânăre:
Cocoşi de munte buni erau;
Cu potârnichi în număr mare
Şi raţele pe râu veneau.

El şi în alte expediţii
Aceste lucruri le avea:
Taiga, râu, peştele, condiţii
De care nu se jeluia.

Dar nu erau aşa gustoase
Atunci acele prăjituri
Ca a Nataşei sănătoase
După reţeta ei copturi.

La lucru ei în doi lucrează,
Ades Nataşa copiind
Sau pe raport se concentrează
Cu cifre treburile-având.

Iar toamna repede venise
Şi fulgii albi pe cer zburând
Deja să plece le vorbise
Spre orăşel cât mai curând.

Le-au dat doi cai de astă dată
Calabalâcul să îşi ia
Cu ei pe ruta arătată
De râul care şerpuia.

Puţin e mai uşor călare,
Dar foarte mult s-a obosit
Ajunsă pân' la disperare
Pe jos Nataşa a păşit.

Cinci kilometri, poate şase
Pe cal ea nu s-a mai urcat,
Distanţa ce le mai rămase
Spre Ust-Omciug pe jos străbat.

Reveniţi în Ust-Omciug

La fericirea culminantă
Sunt în cămara lor veniţi
Şi cu iubire dominantă
De vechi prieteni întâlniţi.

Când timp trecu o săptămână
Nataşa lucru şi-a găsit.
Spre bucuria lor deplină
Cu bun salariu stabilit.

Odată cu a lor venire
Şi convorbiri se înnoiesc
Cu vestea despre mântuire
Sunt unii ce se pocăiesc.

Cu fire sinceră, blajină,
A medicului şef veni,
Din întuneric la lumină,
Soţia şi se converti.

E dintre alţii prima soră
Şi repede a învăţat
Ideia la creştini majoră
A fi exemplu de urmat.

La ei deja în permanenţă
Şi convorbiri, şi adunări,
Se fac în buna lor frecvenţă...
Sunt oamenii în căutări.

Duminicile adunarea,
De obicei, se termina
Cu masa dragostei — serbarea —
Ce starea lor determina.

Nataşa, sora pocăită,
După ce predica mergea,
Versete, poezii recită
Necesitatea cum cerea.

Cântări tot mai organizate
Aveau în adunarea lor,
Vecini cu inimi însetate
La cânt veneau în ajutor.

Dar n-au întârziat restricţii:
Din ei un frate e chemat
La slujba ce scria petiţii
Să fie preîntâmpinat.

Aici el află: şeful ştie
În modul cel mai detailat
De a lui Pavel părtăşie
Când în Novosibirsk a stat;

De seara cea jubiliară
Patcovski şi Miţkevici când
Ieşise repede afară
Cu rugăciune terminând.

Mai are şeful informare
De adunările de-aici;
Ce convorbiri pe teme are
Vladîkin cu ai săi amici.

Prietenii, în rugăciune
În faţa Domnului Isus,
Aduc această versiune,
Sperând în ajutor de sus.

Vor sărbători organizate
Naşterea Domnului va fi,
Apoi şi Anul Nou va bate
În uşă pentru a-l primi.

Au plănuit festivitate,
Dar nimeni nu s-a aşteptat
Să fie o calamitate
Cu mare ger la ei lăsat.

La încălzirea lor centrală
Sistemul a fost dereglat,
Iar situaţia normală
De viaţa toată s-a blocat.

În medie, treizeci de grade
Stă minusul în casa lor,
Afară — de cincizeci nu scade;
E ger în ciuda tuturor.

Mănuşi, căciulă, şubă-n casă
Aveau pe dânşii îmbrăcaţi,
Dar nu ajută... şi se lasă
De frig afară alungaţi.

Sunt nevoiţi să se cazeze
Pe la prieteni a dormi,
Gândind ce să organizeze —
Soluţia curând găsi.

În cameră li se permite
De fier o sobă de montat;
După măsurile găsite
Viaţa s-a reanimat.

Naşterea Domnului — serbarea
A fost în stil neîntrecut,
Ca niciodată adunarea
Program şi oaspeţi a avut.

În camera împodobită
Cântări creştine au cântat
Şi poezia pregătită
Rămase lucru neuitat.

O predică avu bogată
Vladîkin bine inspirat
Expusă cu iubirea toată
Pentru Isus azi onorat.

A fost chiar şi o pocăinţă —
Un suflet dintre cei veniţi
Din cer cadou în suferinţă
Acestui grup de pocăiţi.

Fr. Ilie caută Scrisoarea Sfântă

Trecuse Anul Nou. Odată
La ei în seară a intrat,
Venit din cale depărtată,
Un om de tundră echipat.

De unde-s malurile crunte
Spre Nord, pe râul Kolîma,
Cu uriaşe stânci abrupte
Îşi are el venirea sa.

Aceste locuri cunoscute
Sunt şi lui Pavel puţintel,
Pe cele stânci de vânturi rupte
A stat cândva pe vremi şi el.

Aici în rugăciuni botezul
Sub zgomotul de râu cerea
Să manifeste-n apă crezul
În inimă ce clocotea.

— Sunt fratele, a zis, Ilie,
Scrisoare Sfântă ştiu că ai,
De ea având dorinţă vie
Vin din îndepărtatul plai.

Aşa el Biblia numeşte
Pe masă când la ea privi.
Vladîkin vede cum tânjeşte
Şi pe genunchi se prăbuşi.

Au stat cu toţi la rugăciune
Şi oaspele sârguincios
Se închina cu plecăciune
Căzând cu fruntea până jos.

Şi foarte des îşi face cruce,
Cuprins de multe pasiuni,
Tot stăruind să nu încurce
Rostea şi nişte rugăciuni.

Vladîkin bine înţelege:
Azi omul ce l-a vizitat
Din a lui rugăciuni culege —
E ortodox neapărat.

Şi iată ce le povesteşte:
— Creştinii când erau vânaţi
În acei ani — el stabileşte —
Toţi preoţii sunt „cumpăraţi".

NKVD — securitatea
Religia când şi-a supus,
Văzând în templu nedreptatea
În duh nu s-a lăsat răpus.

Cu consăteni la el acasă
Aparte Biblia citeau,
Şi ca să fie înţeleasă
Tot singuri o şi explicau.

Aceasta a şi fost pricina
Să fie omul arestat,
Apoi să ispăşească vina
La ger pe Kolîma plasat.

El în Taiga cu stăruinţă
Întotdeauna s-a rugat
Să nu se lase de credinţă
Oricât ar fi de oprimat.

Ultimii ani el întâlneşte
Un om pentru omor aflat,
Ca dânsul vina ispăşeşte
La nordul ţării condamnat.

El pe Ilie îl iubeşte
Pentru religiunea lui
Şi ascultând se pocăieşte
Cerând iertarea Domnului.

Plângând, apoi mărturiseşte
Că Dumnezeu l-a uşurat
De vina ce îl urmăreşte,
Şi bucurie cum i-a dat.

Ilie îl numi frăţeşte,
În fine, frate-ucigaş
Iertat de vina ce-l priveşte,
Salvat de vechiul său făgaş.

Fratele-ucigaş cu dânsul
Au părtăşii, se întâlnesc,
Credinţa, cerul e cuprinsul
Cuvintelor ce le rostesc.

La treizeci kilometri cale,
De la Ilie exilat,
Şi-a pus în scopurile sale
La el să vină regulat.

Puternică prietenie
Domneşte la ei nu un an —
Cu rugăciuni şi armonie
Legaţi ca snopul de pe lan.

Dar suspiciuni le vin adese
Că nu sunt încă mântuiţi,
Şi fără ca să nu le pese
Nu pot a sta nelămuriţi.

— Am auzit Scrisoare Sfântă
Aici că are cineva,
La gândul care ne frământă
Am vrut să ştim măcar ceva.

Aşa dar iată, frăţioare,
Fratele-ucigaş rămas
Aşteaptă veşti cu nerăbdare
Să-i spun de următorul pas.

Dar eu, ca şi copilul singur,
De voia Domnului nu ştiu,
Sunt gata să ascult, fii sigur,
Să-mi spui cum trebuie să fiu.

Vorbeşte tot aşa cum este,
Şi ascultând eu voi primi
Ca de la Domnul bună veste:
Sunt gata, poţi a te porni.

Pavel din Biblie citeşte
De calea înspre ceruri sus
Şi în detalii lămureşte
Cu ce scop a murit Isus.

Atunci şi ochii lui Ilie
I s-au deschis de a vedea,
Cum Adevărul morţi învie,
Ce până azi nu cunoştea.

Iar la sfârşit în rugăciune
Ilie s-a şi pocăit,
De marea lui religiune
În care viaţa şi-a trăit.

În Ust-Omciug mai stă trei zile
În duh să fie întărit
Pentru condiţii dificile
Aici de unde a venit.

Apoi, cuprins de bucurie,
La frate-ucigaş s-a dus
Cu mai deplină mărturie
De jertfa Domnului Isus.

Dar nu trecuse nici o lună
La ei când ambii sunt veniţi,
Lăsând taigaua împreună
Din mare dor de pocăiţi.

Nu după mult se pocăieşte
Fiind şi cellalt renăscut,
Cu doi fraţi grupa lor mai creşte
De zece numărul avut.

Aproape fiecare seară
În studiu de cuvânt erau,
Ca şi Biserica primară
Toţi prima dragoste trăiau.

Cei doi acceptul de plecare
Din Kolîma curând primesc.
Şi pân' la timp de navigare
Aici în Ust-Omciug trăiesc.

Nataşa la Taşkent gândeşte

Iar gerurile prea cumplite
Şi aşteptarea naşterii
Scrisorile din sud primite
Au dat idei şi gânduri mii.

Nataşa la Taşkent gândeşte,
De casă dorul s-a extins,
Şi inima îi istoveşte,
Apoi fiinţa i-a învins.

Cu Pavel tot mai des vorbeşte:
— E timpul ca să ne rugăm —
Constrângerea ce ne priveşte
La sud ne face să plecăm,

De două ori în a lui vise
Vladîkin de la Dumnezeu
Descoperiri curând primise
Că Domnul are planul Său.

Şi rugăciunea e primită,
Lor drumul le va fi deschis
Trecând prin marea de ispită,
La urmă vor avea permis.

Mai multe cereri, mijlocire
Administraţia a scris,
Toţi exprimau compătimire
Şi să-i ajute au decis.

În jur se duce luptă mare,
Erau şefi ce se opuneau,
Dar mulţi semnând pentru plecare
Enorme merite scriau.

Şi în sfârşit eliberare
I-au scris cu locuri pe vapor.
În ruta — ultima pe mare,
În ciuda oponenţilor.

Din lucru se eliberează
Nataşa — bucuria sa!
Se pregătesc, împachetează
Genţi, torbe a se deplasa.

Dar la Regie cer iertare,
Căci planurile s-au schimbat.
Călătoria lor pe mare
Aceste zile s-a blocat.

De pe vapor a lor bilete
La alţii le-au repartizat,
Iar ei pe vară să aştepte
Sezonul pentru navigat.

Câte odată încercarea
Ca apele ce trec de mal,
Păşind aduce tulburarea
În inimi valuri după val.

Îndeosebi statornicie
Acum Nataşa a găsit,
Ca disperarea să nu fie
Un munte de nebiruit.

Şi rugăciunea împreună
În suflet i-a restabilit
Cu echilibru, voie bună
Fără cuvânt de bănuit.

Priveau la ei în adunare
De-a lor credinţă încântaţi
Cu linişte în duh, răbdare,
De mare preţ oricând la fraţi.

În liniştea cea absolută
Din timp trecuse două luni
De dânşii nimeni nu discută,
Puţin sunt ce cred în minuni.

Blocată e până la vară
Pe continent plecarea lor.
Excepţia aici e rară —
Ştia oricine din popor.

Lui Pavel îi propun a trece
De medicină un control
„Bolnav" să-i scrie ca să plece:
Există un aşa „ocol".

Dar slavă Domnului, refuză
El şansa dată la moment,
Propunerea nu îl amuză:
Rămâne credincios decent!

Aveau în Dumnezeu speranţă
Şi asta mult i-a mângâiat
Până la ultima distanţă
Destoinic trec tărâmul dat.

Când raţiunea omenească
Mai mult nimic nu mai vedea,
Acea de sus, dumnezeiască,
În mâini a lor destin ţinea.

Acum Nataşa e gravidă
Şi naşterea — înţelegeau —
Plecarea o să le închidă
Pe doi ani minim se gândeau.

Dar, în sfârşit, se luminează
Pe drumul prea întunecat.
În ceruri Dumnezeu veghează
Şi iată ce s-a rezolvat!

Cu avionul de serviciu
Li se propune de zburat
Edict în ultimul oficiu
De marii şefi recent semnat!

Atât de senzaţională
E noutatea pentru ei
Fantastică, dar şi reală!
Aşa nu le veni idei.

Nu ştiu de ce să se apuce,
La cumpăt ambii s-au pierdut,
De pregătiri li se reduce
Tot timpul care l-au avut.

Şi s-au mirat la adunare
Prietenii când au venit,
De vestea lor despre plecare,
Că prea urgentă s-a primit.

Au stat până la miez de noapte
Şi greu a crede le venea,
Că mâine în localitate
Pe dânşii nu îi vor vedea.

Unul din fraţi să controleze
În camera lor a intrat
Dorind să se încredinţeze:
Să fie cu adevărat?

Când a văzut împachetate
Genţi, geamantane, e răpus
De gândul că pierduse poate
Ocazii ce veneau de sus;

N-a folosit a lor slujire
Pentru îmbogăţirea sa
Cu consacrare şi jertfire
Ce nu se va mai compensa.

Se prăbuşi în pocăinţă
Şi pe genunchi a plâns amar
Că n-a avut la timp dorinţă
Şi el să fie plin de har.

La timpul după miez de noapte
Mai intră şi vecina lor
De pocăinţă roade coapte
Purtând cu suflet plin de dor.

Iubea cântările creştine;
Cu interes a ascultat
Şi convorbirile divine
La care a participat.

Şi se gândea la pocăinţă,
Dar zi de zi a amânat,
Acum a inimii dorinţă
A biruit, a triumfat.

Pereţii, casa când pustie
Văzu, la uşă s-a plecat
Cu lacrimi, pocăinţă vie,
Făcu pe loc, neapărat!

Prietenii în dimineaţă
La autobuz i-au petrecut,
Cum firele se rup de aţă
Şi lanţul lor a dispărut.

Din autobuz, ultima oră
Vladîkin înspre munţi privind
Cu inspiraţie majoră
Pronunţă neuitatul gând:

„Până aici cu ajutorul
La noi, Tu, Doamne, ai venit,
Încât ne-ai programat şi zborul
Deci, pururi fii pe veci slăvit!”

— Ce, jalnică e despărţirea? —
Şoferul îl luă în râs...
Vai! Urcă, nu îţi pierde firea
Şi scuipă-n urma ta, a zis.

— Da, spune Pavel, bucurie
Avem că ne vedem plecaţi
După despotică sclavie
Din morţi la viaţă înviaţi.

Şi totuşi am la sorţi plăcută:
Aleasă moştenirea mea,
Moşia nici nu se discută,
E mai frumoasă ca o stea!

Zbura ca păsărea de pradă
Din munţi cel autobuz grăbit;
Putea Vladîkin mult să vadă
Când orizontul sta mărit.

Memoria lucra intensă
Tablouri multe din trecut —
Veneau privelişte imensă
Când muntele e cunoscut.

La Magadan e lunca mare
Pornită înspre Răsărit
Cu dealul înălţat spre soare
Şi de Taiga acoperit.

Acolo, la tăiat pădure,
Muri cândva şi Petru Vins,
Adus mizerii să îndure,
Credinţa însă nu i-au stins.

Planurile fr. Keşe

Fratele Keşe, când îi vede,
Ca un copil s-a bucurat,
Bătând din palme se repede
Îndată i-a îmbrăţişat!

Formalităţi pentru plecare
În Magadan uşor le-au scris
Tranzit, la timp înregistrarea
E totul ca în dulce vis.

O zi au stat şi toată seara
Cu Keşe când s-au despărţit,
Le-a spovedit şi lor povara
De vremi bunelul chinuit.

În Magadan degrabă vine
La dânsul fiul exilat.
Aici el i-a putut obţine
Loc de serviciu rezervat.

Va mai avea şi perspectivă
A fi la studii încadrat.
Din asta lucrul ce derivă
— Ca tată sunt de fiu legat.

La toamnă termenul expiră
Să fiu şi eu eliberat,
Dar tristă şede a mea liră,
Nimic nu am de aşteptat.

Cu paşaportul ce-mi vor scrie
Pe continent va trebui
Sălaş tot Kolîma să-mi fie
Doar altfel, ştiu, se va numi.

Sunt obosit de pribegie,
De aceea fiul mi-am chemat
Să rămânem pe asta glie
După ce sunt eliberat.

Mai mult de zece ani cu dânsul
Trecuți sunt cât nu ne-am văzut,
Îmi ştie Dumnezeu tot plânsul
Şi lacrimi câte am avut.

Aş vrea să scriu şi eu scrisoare,
Propunere la careva
Dintre surori cu vârstă mare
Să-şi dea acordul cineva;

Din vechea mea prietenie
Să vină de a încheia
Acordul de căsătorie:
Vă spun să ştiți durerea mea!

Sper ca aşa, la bătrânețe,
Să-mi fac confort familiar
Şi poate astfel de tristețe
Să scap şi eu puțin măcar.

Ce la aceasta îmi veți spune?
Fratele Keşe aştepta...
Vladîkin negrăbit expune
Ce inima îi cugeta.

— Scump frate, cel mai categoric
Protest pe lume azi îți spun,
Şi nu-i de vină vântul nordic
În ce voi relata acum.

Să mergi pe străzile udate
De lacrimi, sânge omenesc
Grozav să calci pe ele, frate,
La asta nu te sfătuiesc.

Doar Magadanul milioane
De arestați a întâlnit;
Scheletele lor stau coloane
În ghețul veşnic netopit.

Şoselele aici stau, frate,
Pe mii de oase omeneşti,
Cu piatră bine astupate,
E sacrilegiu să păşeşti...

Să fii cu cei care de sânge
Vărsat nimic nu-i va spăla?
Te rog, renunță şi respinge —
Aşa idee nu lua.

În ziua de eliberare,
Vezi, pleacă brusc, imediat,
Nu căuta amenajare
În Magadan la timpul dat!

Acesta doar îmi este sfatul,
Iar bunul Dumnezeu va şti
Să-ți pregătească casa, patul
De care bucuros vei fi!

Iar o soție prin scrisoare
Să cauți azi la vârsta ta
Ajungi de râs fără valoare,
Te rog, nu te încumeta.

Deşi cu stimă pentru tată
În grabă timpul va veni,
Feciorul va găsi o fată
Şi ei se vor căsători.

Dar în familia formată
Cu cel confort familiar
Părinții n-au în casa dată
Nici locul auxiliar.

Când vei ieşi în libertate,
Pe continent îţi vei găsi
A doua, frate, jumătate
De care nu te vei căi.

Acuma văduve sunt multe,
Rămase scumpe, dragi surori
Şi una ca să te asculte
Se va găsi, nu prin scrisori.

Te va avea în îngrijire
Şi asta va considera
În faţa Domnului slujire
De care se va bucura.

Şi va intra în veşnicie
În buna moştenirea ta,
Căci ajutor a vrut să-ţi fie,
Şi asta nu se va uita!

Pe continent, în libertate,
O vei vedea, o vei găsi,
Şi duhul de frăţietate
Neapărat îl vei simţi.

Şi mai există principalul
De ea îţi vor mărturisi
Acei din jur, căci ştiu realul,
Deci, fă aşa, nu şovăi...

Exemplul nostru pentru tine
Nu poate fi considerat
Ca etalon de nunţi creştine —
E fără drept la copiat.

A noastră e căsătoria
Neordinară în statut.
Chiar şi Gulagul, puşcăria,
Puţin comun ce au avut.

Atunci o vreme de tăcere
În vorba lor s-a instalat
Vladîkin când a sa părere
Îşi spuse clar detaliat.

Apoi din pauză revine
Fratele Keşe, în sfârşit,
Spunând: voi proceda în fine
Precum deja am plănuit.

Nu pot schimba ce în detalii
Minuţios am aranjat
În luni şi ani de represalii
E greu, e totul programat.

— Atunci de ce daţi întrebare
Când planul e deja făcut
Cu titlul: neschimbat sub soare?
Părerea noastră doar aţi vrut?

— Nu m-am gândit că la viaţă
Va trebui să te gândeşti
Precum ai spus acum de faţă,
Sub altă prismă să priveşti.

— Eu, frate Keşe, am o teamă
Că planul plin de dor creat
Cu dragoste fără de seamă
Va fi de Dumnezeu stricat.

Acum la ani de bătrâneţe
Procesul va fi dureros,
Creştinul trebuie să-nveţe
În toate a fi credincios.

„Încredinţează a ta soartă
În mâna Domnului..." e scris,
Să nu consideri frază moartă —
E de proroci cuvântul zis.

Târzie le-a fost despărţirea
La a lor cunoscuţi cazaţi.
A doua zi aşteaptă ştirea
La avion a fi chemaţi.

Zboruri amânate. Credinţa învinge!

În „orăşel tranzit" stând vineri
Anunţul Pavel auzi:
— Ruta Habarovsk! se revine
Toţi la control a vă grăbi.

Aeroportul e pe gheaţă
În port vremelnic instalat
Şi zborul e de dimineaţă
La vremea lui efectuat.

Pavel, Nataşa printre primii
Au dat bagajul pregătiţi;
Spre casă zboară pelerinii
De aşteptări prea obosiţi.

Un sentiment de tulburare
Acum lui Pavel îi veni —
Nelinişte şi frământare
Când înspre avion privi.

Oare în câteva minute
De pe acest pământ desprins
Va fi unde avu acute
Dureri de gheara morţii prins?

Aici el între viaţă — moarte
Mari lupte zece ani a dus,
Lipsit de fraţi şi Sfânta Carte,
De bun cuvânt la vreme spus.

Şi îi veni o îndoială
De rostul unui uriaş:
Cum oare poate fi reală
Plecarea din acest imaş?

Dar auzi din adâncime
În suflet cugetul vorbind:
„Tu zece ani la înălţime
Ai stat pe Kolîma luptând.

Dar cum la ultima minută
Aşa de tare ai slăbit?"
În taină cugetul discută
Cu el destul de explicit.

Nataşa faţa liniştită
Avea comanda aşteptând,
Puţin de Pavel sprijinită
Spre golful îngheţat privind.

În cel moment a vrut să-i spună
Şi ei de negrul gând venit,
Dar dispoziţia prea bună
Nu vrea să-i strice, negreşit.

Doar la puţină revoltare
El drum în inimă a dat:
„Cum poţi în liniştea cea mare
Să fii la cel moment aflat?"

Asalt întreg de îndoială
Asupra lui s-a năpustit,
Având putere triumfală
În suflet îl făcu lovit.

Şi cu o sabie lucioasă
De aur scumpul lănţişor
Ce leagă de Taşkent şi casă
Îi taie pe moment uşor.

— Atenţie! — anunţ urmează
Prin megafon s-a auzit.
Habarovskul se anulează:
Nu poate astăzi fi primit!

Condiţii pe moment nu-s bune,
De aceea azi s-a amânat.
Pe mâine ruta, le mai spune
Anunţul prea neaşteptat.

Cu mersul trist porni pe gheaţă
De oameni gloata spre oraş;
Speranţa e că dimineaţă
Vor relua acest făgaş.

„Aşa şi trebuie să fie!
În sine Pavel s-a gândit.
În loc să ai credinţă vie
Azi prea de tot te-ai îndoit.

Nu ştii tu oare, prin pustie,
Israel cât a rătăcit
Când Domnul, dus la gelozie,
De îndoieli i-a pedepsit?"

Aşa Vladîkin se căieşte
Sărmanul că nu a vegheat
De îndoiala ce-l priveşte,
Căci nu corect a procedat.

În lucruri o întorsătură
Serioasă totuşi avu loc,
Veniţi iar la registratură
A doua zi toţi sunt în şoc.

După trei ore aşteptare
E zborul iarăşi amânat;
Aşa a fost în fiecare
Din zilele ce au urmat.

Se despărţeau de dimineaţă
Cu rudele cei pasageri
Venind a sta din nou pe gheaţă
Fără speranţă azi ca ieri.

Când a trecut o săptămână
La radio s-a anunţat
Pe mult timp ruta se amână
Aeroportul e blocat.

Aceasta a făcut să crească
Neliniştea cu mare spor
Nataşa trebuia să nască
Degrabă primul său odor.

Erau în post şi rugăciune
Să treacă cele încercări,
Nebiruiţi de suspiciune
În suflet fără remuşcări.

Din golf întorşi fiind odată
Pe pat Nataşa s-a lăsat,
Când auzi că e strigată
Familia lor s-a mirat.

Venind, le spune comandantul
Că la Regie e chemat
Vladîkin Pavel, şi nu altul,
Mai mult nimic n-a explicat.

Prin ambii un fior fierbinte
Fiinţa toată străbătu
De Pavel îşi aduc aminte...
„O, Doamne, unde se văzu?"

Chemat oficial e omul
Deja total eliberat;
În ce clădire stă butonul
Ce astăzi pare declanşat?

Aici e fără îndoială
Că slujba de operativi,
Securităţii mult loială,
Acum s-au arătat activi.

Dacă în cumpănă se pune
Operativul ce vorbea,
În Ust-Omciug, ce se compune,
Nelinişte doar aducea.

E greu să ai imagini alte
Decât că va fi arestat
Sau reţinut de preaînalte
Instanţe cu puteri în stat.

Nataşa fire e plăpândă
La drum tartină i-a gătit
Deja cu mâna tremurândă,
În fine, soţul şi-a servit.

Şi cu nelinişte pe faţă
A zis: — E mare Dumnezeu!
Ne fie astăzi fortăreaţă
Nebiruită-n ceasul greu!

Vladîkin plin de duh se face
Acum în straşnicul moment;
Şi cu speranţă eficace
În fire este vigilent.

El şi-a îmbrăţişat soţia
Cu ea din orăşel ieşind,
În suflet plin şi de întâia
Iubire pentru cer fiind.

— Există Dumnezeu! îi spune.
El Domnul nostru ne va fi!
Viaţa până va apune,
Fidel din inimă vorbi.

Bătătorind 'colo zăpada
La despărţire s-au rugat.
Acuma când veni tornada
Să fie tari neapărat.

În ochi Nataşa îl priveşte,
Ardeau speranţele în ei,
La Dumnezeu ce îi păzeşte
În lumea lupilor pe miei.

Şi faţa linişte reflectă;
În inimă s-a limpezit
Acea poziţie corectă
Cu duhul de nebiruit.

Cuvântul ei de despărţire
A fost: — Vezi, să nu te reţii,
Cât mai curând la revenire...
Drum bun şi complimente mii!

O vreme mai îndelungată
El la Regie s-a aflat
Cu vina nedeterminată
Şi greu pe suflet apăsat.

Dar iată ce se lămureşte:
Acolo este întrebat
Pe ce adresă locuieşte —
Cu asta l-au eliberat!

Ieşind, el zboară la soţie,
În suflet plin de mângâieri
Cu vestea ce îl reînvie
Pe om răpus de întristări.

În incidentul dat el vede
Că Domnul i-a verificat,
Potenţialul de a crede
Când viaţa toată s-a blocat.

Deşi era la miezul nopţii,
Nataşa încă nu dormea!
Când Pavel sta în gheara morţii
La dânsa somnul nu venea.

Când reveni spre el, tresare!
Cu tremur l-a îmbrăţişat
Aflând de izbăvirea mare,
Căzu în linişte pe pat.

A doua zi stau iar pe gheaţă
Aeroportul temporar
Şi în această dimineaţă
Anunţul are: în zadar.

Răpuşi, cum merg prizonierii
Din golf spre maluri negrăbiţi,
Încet se mişcă pasagerii
A unsprezecea zi mâhniţi.

Nataşa, Pavel se retrase
Din genţi produsele să ia
Rezerve nu le mai rămase,
Iar crainicul le bănuia:

— De ce mai staţi în aşteptare?
Vă rog, duceţi-vă, plecaţi!
Anunţurile au fost clare,
Zădarnic la ceva speraţi...

Dar în oficiu telefonul
Le sună brusc la cel moment.
Şi după asta megafonul
Anunţă foarte insistent:

— Ruta Habarovsk e deschisă
Toţi pasagerii să veniţi!
Comanda e urgent emisă!
Acum la avion grăbiţi!

În suflet totul tremurase
La ambii foarte evident
De vestea ce se anunţase
Venită peste ei torent.

Şi n-a întârziat să vină
Potop de lacrimi nesfârşit,
De bolta cerului senină —
Cu Domnul ei au biruit!

Îşi dau bagajele îndată
Şi lângă geam sunt aşezaţi
De echipaj, cu grijă toată,
Ca cei mai privilegiaţi.

Ca printr-o ceaţă foarte deasă
Trecuse tot ce a urmat
Până direcţia aleasă
Înspre Habarovsk şi-au fixat.

Mai sus de munţii de zăpadă,
Când avionul a zburat,
Vladîkin reuşi să vadă
Prin geam peisajul îngheţat.

Mulţi ani în urmă, când văzuse
Mirese munţii îmbrăcaţi,
O întrebare doar avuse
Ca mii şi mii de arestaţi:

„Va fi o zi, cândva odată,
În depărtatul viitor
Să plec din regiunea dată
Acasă mistuit de dor?

Atunci când ridicam privirea
Spre Magadanul îngheţat
Îmi tremura în mine firea,
Dar lucrurile s-au schimbat.

După Gulag, surghiun, sclavie
Privesc din zbor la el de sus
Văd recea lui împărăție,
Dar tremurul din piept s-a dus.

Şi plec cu scumpa mea soție!
Să facă bunul Dumnezeu
Din cer vederea să ne fie
În viață etalon mereu!

Adevărat e scris cuvântul:
«Cu lacrimi ce ai semănat,
La seceriş te umple cântul
De snopul mare adunat.»”

De fericire foarte rară
La ambii fețele luceau
„Pereche extraordinară”
Vecinii unanim ziceau...

Sub gălăgia de motoare,
Prin geam la munți înalți privind
Se iau de mâini şi o cântare
Să cânte le veni în gând:

„Ca păsărea-n zbor de migrare
Din patria morții migrăm
Spre țara cu veşnicul Soare
În urmă Gulagul lăsăm...”

Cuprins

Volumul I

Percheziţie şi arest în noapte 7
Familia e alături în nevoi.....10
Pavel stimează fraţii.....13
Ispite la uzină.....15
Petru Vladîkin „eliberat" 22
Vera Kneazeva.....24
Lecţia de filozofie 31
Ultimul dialog cu tata 34
Pavel arestat.....35
Brodeaga.....38
Luşa anchetată.....43
La întrevedere 45
Taina lui Brodeaga 49
În tren spre răsărit.....51
Lagărul cu râuleţul „Cherit" 57
Magda 60
Zina Kaplina 62
Obluce. Tragedie în gară.....63
Ermak.....67
Kutaşevici. Domniţele invită... 68
Leafa şi „nunţile".....73
Zina Kaplina bolnavă 75
Zi onomastică la Magda.....80
Camera cu ploşniţe.....84
Evadarea tătucului.....86
Împărăţia hoţilor.....87

Reîntâlnirea cu Ermak 90
Musea îl declară muiere....93
La noi pedepse....96
În cameră cu demnitarii de stat 99
La masa dragostei creştine 102
Îmbarcarea....103
Ruta Magadan-Nord 104
Foamea şi înghețul în masă 108
„Rîjii" căzut la „datorie"....110
Garanin – îngerul morții....113
Zborurile spre lună 116
Termenul a expirat....122
Întâlnirea cu Maica....123
Taniuşa....130

Volumul II

Jenea Komarov 139
Krîjanovski la tejghea....140
Botez în noapte 141
Evghenii dus în subterană....145
Ultima întâlnire cu Baratov 153
Gavril Mazaev 156
Spre Kolîma 160
Doi preoți... baptişti 161
Ruta morții....165
Ghetoul Butîghiceag....166
„Nudnîi" 168
Komarov – lucrător medical....172
Spre Lacul Soarelui 176
Reînnoirea corespondenței....179
Pavel şi Jenea se întâlnesc 182
Rugul se aprinde la Paşte....187
Copii duşi în Gulag 191
Mihail Şpak....192
Orfanii duşi la moară 194
Tânărul predicator....198
Mihai la închisoare....201
Boroda....203

Biserica subterană din Taşkent 208
Scrisoare de la Boroda 214
În ospeție la marele şef 216
Lagărul revoltat. Eliberarea 219
Prigoanele din 1937 221
Tatiana sau Dina? 225
Gordeev Fiodor împuşcat 229
Filip Patcovski 233
Defraudarea alegerilor 237
Toma Sîc – agent şi „frate" 238
Mihai din nou arestat 239
Oratoria lui Toma Sîc 244
Mihai în lagărul modernizat 245
Lida pleacă spre Kolîma 246
Adunările din Taiga 252
Există o aşa mireasă! 254
Natașa Kabaeva 256
Dobândirea permisului 259
În adunare la Novosibirsk 264
Mă costă mult mireasa dată 266
Aici e altfel adunarea 269
Întrevederea cu M. Şpak 270

Volumul III

Pavel – mire şi ginere preaiubit 277
Luşa uitată de creştini 279
Pavel revine acasă 280
Întâlnirea cu Fedoseev 285
În vizită la bunica 287
În edificiul VSEHB 291
La Kuhtin în vizită 295
Acasă la fr. Skaldin 301
Vera Kneazeva arestată 303
În pragul morții 307
Kneazeva eliberată 314
Vera din nou deportată 319
Călugărița... ucisă 321
Frolovici orice zi perfect 322

„Soț şi soție" – unica soluție 328
Scrisoare de la Ana 334
Eliberată – reabilitată 340
Dialogul V. Kneazeva – P. Vladâkin 343
Din Taşkent spre Kolîma 345
Întâlnirea cu F. Patkovski şi A. Mițkevici 348
Sora Varea 354
În Vladivostok 357
Vizita în Sucean 358
Părtăşia cu Jenea şi Lida 361
Câmpii de gheață şi uragane 364
Fratele Keşe 366
Ajunşi „acasă" 369
Deplasarea în taiga 371
Reveniți în Ust-Omciug 376
Fr. Ilie caută Scrisoarea Sfântă 378
Nataşa la Taşkent gândeşte 380
Planurile fr. Keşe 383
Zboruri amânate. Credința învinge! 386